

Giới thiệu *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)*

Thể loại: Lãng mạn

Dịch giả: Bích Thủy

Tiểu thuyết “Đừng Bao Giờ Xa Em” của Margaret Pemberton không sắc mùi bi lụy và ướt át; mà đó là một câu chuyện tình được xây dựng trong thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai, tác giả không đào sâu mối thương cảm trong chiến tranh, hay những mối hận thù giữa các sắc tộc tham chiến. ... chỉ là một chuyện tình với những nhân vật tràn đầy sức sống nội tại, họ vượt qua bối cảnh thời đại để nuôi dưỡng tình yêu – điều mà chodù trong thời bình hay thời chiến, giá trị tinh thần và ý nghĩa thiêng liêng của nó luôn mang một sức mạnh thần kỳ khiến cho con người đủ sức chống chọi với nghịch cảnh đầy tham vọng, ghen tuông, thù ghét... và cả cái chết.

Năm nay mùa xuân đến vùng Sainte-Marie Des-Ponts sớm hơn thường lệ. Những cơn gió hung bạo từ Đại Tây Dương vẫn quất vào những vách đá dựng đứng cách đó chừng dặm đường giờ đây lướt nhẹ nơi vùng đất trũng của ngôi làng.

Lisette de Valmy rà bàn chân trên mặt đường rồi chống hân xuống và từ từ thẳng xe đạp lại. Những chậu hoa thủy tiên và hoa nghệ tây đang nở rộ, màu sắc sống đng của chúng nổi bật trên nền đá Na Uy xám xịt của những ngôi nhà mới lợp mái. Những sắc hoa rạng rỡ chỉ làm cho cơn thịnh nộ của nàng bùng lên mãnh liệt hơn. Về bình dị, nét đặc trưng của loài hoa giờ đây chỉ còn trong quá khứ.

Nàng dựa xe vào tường quán cà phê rồi rút hai tay vào túi áo khoác và vội vã bước vào tìm Paul.

Anh ta không có đó và ngay cả những khuôn mặt quen thuộc ở quán cà phê cũng biến đâu mất.

Những chiếc ghế dựa vẫn xếp nghiêng vào mé trong cái bàn và chỉ có Andre Cladron, ông chủ quán đứng tuổi với chiếc tạp dề lấm tẩm rượu quán ngang hông và tay áo xắn lên tận khuỷu đang tần mẩn đánh bóng những chiếc ly thủy tinh...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

Năm nay mùa xuân đến vùng Sainte-Marie Des-Ponts sớm hơn thường lệ. Những cơn gió hung bạo từ Đại Tây Dương vẫn quất vào những vách đá dựng đứng cách đó chừng dặm đường giờ đây lướt nhẹ nơi vùng đất trũng của ngôi làng.

Lisette de Valmy rà bàn chân trên mặt đường rồi chống hân xuống và từ từ thẳng xe đạp lại. Những chậu hoa thủy tiên và hoa nghệ tây đang nở rộ, màu sắc sống động của chúng nổi bật trên nền đá Na Uy xám xịt của những ngôi nhà mới lợp mái. Những sắc hoa rạng rỡ chỉ làm cho cơn thịnh nộ của nàng bùng lên mãnh liệt hơn. Về bình dị, nét đặc trưng của loài hoa giờ đây chỉ còn trong quá khứ.

Nàng dựa xe vào tường quán cà phê rồi rút hai tay vào túi áo khoác và vội vã bước vào tìm Paul.

Anh ta không có đó và ngay cả những khuôn mặt quen thuộc ở quán cà phê cũng biến đâu mất.

Những chiếc ghế dựa vẫn xếp nghiêng vào mé trong cái bàn và chỉ có Andre Cladron, ông chủ quán đứng tuổi với chiếc tạp dề lấm tẩm rượu quán ngang hông và tay áo xắn lên tận khuỷu đang tần mẩn đánh bóng những chiếc ly thủy tinh.

– Họ đi đâu hết rồi? – Lisette hỏi, đôi tay nàng nắm chặt đến nỗi những đốt tay trắng bệch ra. Lạy Chúa, phải có người nào đó để nàng trút cơn thịnh nộ đang sôi sục trong nàng.

– Ở Vierville. – Andre trả lời vắn tắt. Ông đặt những chiếc ly đã sáng bóng xuống, rồi nhào người ra quầy rượu dồn hết trọng lượng cơ thể lên hai cánh tay cuộn cuộn bắp thịt và nói tiếp – Tụi Đức đã lừa hết ra bờ biển để xây tuyến phòng thủ từ năm giờ sáng.

Chiếc cằm thanh tú của nàng chợt đan lại:

– Chúng làm ở Vierville chưa đủ à?

Lisette đưa tay kéo chiếc mũ bê rê đỏ đi lệch phía sau đầu ra và mái tóc đẹp sẫm màu của nàng xỏa xuống, đôi mắt nàng long lanh. Chúng đã đào bao nhiêu hầm hố cây nát cả vùng bờ biển để cài mìn.

Andre nhún vai:

– Bây giờ thì tụi nó đang đập máy căn nhà. Không có cái gì ở khu đó còn nguyên vẹn.

– Quân khốn kiếp! – Lisette chửi rủa đầy ngụ ý, khiến Andre nhăn mặt. Ngôn ngữ của cô gái mười tám tuổi, tiểu thư nhà ông Bá tước De Valmy ngày càng phong phú theo đà yêu sách của quân chiếm đóng.

– Họ phải đi suốt cả tuần lễ, có khi đến cả hai tuần cũng nên. Nếu tôi là cô tôi sẽ tránh vào làng trừ phi Paul nhấn cần gấp.

Một luồng điện chạy dọc theo xương sống nàng. Được cần gấp nghĩa là được ông giáo làng giao công tác đưa tin từ vùng trong đến Bayeux và Trevieres. Nàng phải vượt qua những đi tuần tra của Đức và được báo trước, nếu bị phát giác sẽ lãnh án tử hình. Nàng không biết người nào khác trong vùng kháng chiến ở Sainte-Mariedes Ponts, nhưng qua giọng nói của Andre khi ông đề cập đến việc Paul cần gấp nàng, rõ ràng ông nghi nàng làm liên lạc. Dù vậy, ông vẫn là một hội viên năng động của chi bộ làng, nàng không cần biết điều đó và cũng chẳng cần biết vì càng biết nhiều càng phải khai nhiều nếu bị bắt, thế này là tốt nhất. Nàng nhận tin tức của Paul mang đến một quán cà phê ở Bayeux và Trevieres, để mặc chúng trên mặt bàn gỗ ngang, chẳng cần biết chúng được gởi cho ai và ai sẽ đến lấy đi.

Andre cúi xuống, gần nàng hơn và hạ thấp giọng mặc dù không có ai ở đó:

– Ngay ở đây cũng có chuyện xảy ra. Một chiếc Horch màu đen to lớn, ngoài tài xế có kỵ binh đi mở đường. Bà xã tôi đoán là xe của Thống chế Rommel trên đường tới Caen.

Lisette cau mày khiến khuôn mặt trái xoan thoáng mất đi vẻ duyên dáng.

– Không phải Rommel đâu và chiếc xe cũng không tới Caen.

Andre nhướn đôi mày rậm nhìn nàng.

– Đó là thiếu tá Meyer trên đường tới Valmy. – Đôi mắt nàng rực sáng và làn da nơi gò má bỗng căng ra.

Andrea lặng người, đầy sợ hãi.

– Ông ấy cần gì ở cha cô?

Lisette bấu sâu những móng tay của mình vào lớp len dày của chiếc mũ bê rê.

– Lòng hiếu khách. – Andre huýt sáo qua kẽ răng.

Cách đây sáu tháng, Rommel được bổ nhiệm làm tổng thanh tra chiến lũy phòng thủ miền tây với nhiệm vụ bảo vệ tám trăm dặm bờ biển trong các cuộc đổ bộ của quân Đồng minh. Ông ta đặt tổng hành dinh tại La Roche Guyon, vì vậy dân Normandy đã bị cưỡng bách vào các tiểu đoàn công binh để xây dựng bức tường Đại Tây Dương khổng lồ bằng bê tông cốt thép, họ còn phải đóng cọc sắt ba cái một, thành cụm công sự phòng thủ lôm chôm suốt bờ biển và gài hàng trăm bãi mìn.

Dân vùng Sainte-Mariedes-Ponts đã quá quen với sự hiện diện của quân Đức, với những nông trại bị trưng thuồng cũng như bộ chỉ huy Gestapo và SS ở Cherbourg và Caen. Bây giờ lại thêm một thiếu tá đang tá túc ở gia đình Bá tước De Valmy. Hẳn len lỏi trong dân chúng để làm gì? Tụi Đảng viên Đảng quốc xã định giờ trò gì đây?

– Cô dùng một ly cognac nhé? – Andre quá rõ tại sao Lisette lại nhọt nhọt như vậy.

Nàng lắc đầu, ánh sáng nhảy múa trên những lọn tóc sẫm màu khi nàng quay gót ra về.

– Không, cảm ơn ông. Khi nào gặp Paul, ông nhớ cho anh ấy biết về tên thiếu tá.

– Tôi sẽ nói.

Andre lại nhặt miếng vải lên và cầm một cái ly thủy tinh, đôi mắt thoáng vẻ trầm tư dưới đôi lông mày rậm. Lisette đứng là một quân tốt lý tưởng để khám phá lý do tên thiếu tá Meyer đến ngụ tại Valmy và đi liên lạc.

Bàn tay của Lisette vẫn còn rung khi nàng dắt xe đạp ra về. Nàng đã bái cho Andre tụi Đức giờ ở ngay trong nhà nàng. Nhưng điều đó không làm cho con giận dữ của Lisette dịu đi chút nào. Suốt bốn năm qua, gia đình nàng đã gặp nhiều may mắn, chính cha nàng vẫn thường nói với nàng như thế. Hầu như các ngôi nhà trong làng đều phải cho lính Đức trú ngụ. Gia đình Leccheveliers ở Vierville chỉ được ở một phần nhỏ trong căn nhà của họ. Còn ở Colleville, cả gia đình Mescadors phải sống chen chúc trong một căn phòng nhỏ giữa lúc tụi sĩ quan tham mưu Đức ngon giấc ngay trong phòng ngủ của họ. Chúng chiếm luôn phòng khách để nghỉ ngơi giải trí và cấm ngặt bọn trẻ gia đình Mescadors không được chơi trong vườn. Chỉ có gia đình Valmy là thoát nạn. Cho đến một tiếng đồng hồ trước đây.

Lisette chụp cái mũ bê rê lên phía sau đầu rồi đạp xe theo con đường chính ra khỏi làng. Cứ đi được vài mét nàng lại phải chào đáp lễ những phụ nữ trong vùng. Họ đang làm những công việc hàng ngày một cách an phận. Họ đi mua sắm, trò chuyện và cố quên sự hiện diện của quân địch nhan nhản trên đường phố.

Lisette chào đáp lại một cách máy móc. Nàng tự hỏi những tên lính đang thơ thẩn nơi những góc phố có nghĩ dân chúng ở đây là những kẻ nhẵn nhụi qua vẻ khúm núm bề ngoài của họ hay không.

Nếu nghĩ vậy thì tại Đức đã đánh giá thấp lòng căm thù sâu sắc của dân Normandy. Một khi quân Đồng minh đổ bộ lên đây, thì từ một người đàn bà già nua như bà Pichon cho đến những học sinh mười một, mười hai của Paul sẽ đứng lên chống lại bọn chúng.

Ngay ở cổng ra vào của làng có một toán lính gác mặc áo choàng ngụy trang. Lisette chạy chậm lại rồi nhảy xuống xe. Một tay giữ xe, một tay kia nàng chìa tấm thẻ chứng minh. Tên lính chẳng ngó ngang gì đến mà chỉ lấy ngón tay cái gõ nhẹ vào tấm thẻ. Hắn dự biết nàng là ai nhưng lần này hắn muốn tìm hiểu rõ hơn. Bon con gái trong làng cũng khá xinh đẹp nhưng ở Lisette de Valmy có một vẻ gì đó thật đặc biệt. Ngay cả khi trang phục xuề xòa, trông nàng vẫn có nét quý phái, và vẻ kiêu kỳ của nàng khiến hắn bị lôi cuốn. Nàng đang nhìn hắn với đôi mắt khinh khinh, cằm hất lên, như thể nàng là người của hoàng tộc còn hắn chỉ là một thứ cặn bã của xã hội. Hắn bước tới sát bên nàng, tay vẫn cầm thẻ chứng minh.

– Nay cô có muốn hút thuốc không?

Lisette nắm chặt tay lại như muốn bóp nát ghi đông. Nàng chỉ trả lời bằng ánh mắt tóe lửa. Đó là một đôi mắt tuyệt vời vương màu sương khói của vầng đá thạch anh với niềm mê đắm lượn theo đường cong tuyệt đẹp của đôi mắt. Hắn thấy người như nóng bừng lên. Nàng đúng là loại gái Pháp mà đàn ông thường mơ ước còn đám tướng lĩnh Đức ở Paris sẽ nâng như nâng trứng. Nàng cài chiếc lược ở một bên để tóc khỏi rũ xuống, nhưng lọn tóc xoăn nhẹ xoã xuống ngang vai, phần còn lại của mái tóc được chiếc mũ bê rê đỏ sẫm nằm chênh vênh giữ lại như muốn trêu chọc.

Tên lính đành cười xòa và nói bằng thứ tiếng Pháp khó ưa.

– Cô qua đi. Nhưng nhớ phải thân mật chút xíu chứ.

Giọng Lisette lạnh băng, chỉ có đôi mắt nàng quắc lên.

– Tôi thà chết còn hơn làm bạn bè với một người Đức.

Đám lính cười rộ lên làm tên lính cụt hứng. Con nhỏ này tưởng nó là trời chắt? Nó dám nói với mình như một gã nhà quê. Tại Pháp chết tiệt này còn làm tàng. Chúng phải biết ai là kẻ chiến thắng chứ? “Queggchen”. Hắn gầm gừ rồi giúi tấm thẻ trả lại cho nàng. Rồi sẽ có ngày. Khi nào tên sĩ quan tham mưu của hắn không cần đối đãi đặc biệt với đám địa chủ trong vùng nữa, hắn sẽ cho con bé biết tay.

Lisette tiếp tục đạp xe qua một chiếc cầu đá. Những chiếc cầu này đã làm thành tên ngôi làng. Nàng đi qua những con đường có bờ giậu hoa, rồi qua khu rừng sồi để về Valmy.

Sáng nay, khi chiếc xe trinh sát chạy ào ào trên lối đi trải sỏi tại lâu đài Valmy làm đá bắn tung tóe và còn có chạy thêm một khúc trước khi phanh lại nơi cửa. Lisette đang dùng bữa sáng với ông Bá tước. Marie, cô giúp việc duy nhất ở lại với họ, lo lắng ra mở cửa và đưa hai người đàn ông vào phòng. Lisette đứng sau cha, tuy nàng vẫn còn cầm khăn ăn nhưng cô nàng đã nghẹn lại khi tên sĩ quan giở chiếc mũ lưỡi trai hành quân ra kẹp dưới nách và lạnh lùng nói:

– Từ 19 giờ sáng nay, lâu đài Valmy sẽ thuộc quyền sử dụng của ngài thiếu tá Meyer. Có lẽ sự hiện diện của ngài thiếu tá sẽ không gây trở ngại gì chứ, thưa ngài Bá tước?

Lisette thấy gân cổ cha nàng co giật khi ông trả lời:

– Không hề gì, thưa trung úy. Nhưng ngài thiếu tá có đem theo tùy tùng không?

Viên trung úy lướt mắt qua những tách chén bằng bạc trên bàn ăn, rồi các bức tường được trang trí bằng thảm dệt từ thế kỷ mười sáu và đến những phần đã phai màu trên tấm thảm Anbason. Ngài thiếu tá đã có một chỗ trú chân rất thoải mái. Hắn hỏi ông bá tước một cách dứt khoát:

– Ngài có đầu bếp không?

Từ khi lính Đức chiếm đóng Normandy, hàng ngàn đàn ông và phụ nữ từ mọi vùng mọi xóm đều bị bắt đi lao động công trường, vợ chồng ông bà đầu bếp có tên trong số người bị bắt tích và chẳng ai nghe tăm hơi họ nữa. Lisette lại thấy cổ cha bị giật.

– Không, bây giờ vợ tôi phải làm bếp.

– Vậy thì bà nhà cũng có thể nấu luôn cho ông thiếu tá.

Đôi mắt xanh lơ của viên trung úy ngắm nghía chiếc khăn trải bàn viền đăng ten và mẫu thêu trên khăn ăn của ông Bá tước. Hắn biết chắc bà Bá tước là một phụ nữ Pháp thanh lịch, hạng người sang trọng quý phái không chút ngụy tạo. Nếu một phụ nữ Đức được đưa ra so sánh hắn sẽ rất vụng về. Hắn nói thêm:

– Và có thể luôn cả việc giặt giũ nữa.

Hắn có vẻ khoái chí khi thấy điều này làm ông bá tước giận tím mặt, Verdant Gott; Nếu mà hắn được bố trí công tác ở đây thì bà bá tước sẽ còn nhiều công việc nữa chứ không phải chỉ có thế thôi.

Hắn sở sàng nhìn cô gái phía sau ông Bá tước. Nàng khoảng mười tám tuổi, có lẽ mười chín tuổi cũng nên, đúng là một trái ngon chín mọng chờ người đưa tay hái. Mái tóc sẫm màu óng ả phủ xuống vai, chéch dần lên ở hai bên ôm lấy những đường nét tuyệt mỹ của đôi má. Miệng nàng đỏ thắm, khoe môi hơi trễ xuống khiến nàng có vẻ yếu đuối nhưng lại mời mọc quyến rũ, đường nét thanh tú của chiếc cằm lại toát ra sự bướng bỉnh khiêu khích. Đôi

mắt hấn lướt xuống người Lisette, một bộ ngực đầy đặn với chiếc eo thon mảnh, những đường cong mềm mại ẩn hiện dưới lớp vải tweed của chiếc váy. Hấn thấy trong người nhộn nhạo, thế này thì ngài thiếu tá Dieter Meyer khó lòng tìm được sự thư thái trong công tác mới này.

Nhưng giờ đây, hấn đành phải gấp gót giày và đi mũ lên.

– Xin chào ngài Bá tước.

Hấn nhận thấy cô gái đang nhìn hấn với vẻ ghê tởm. Nàng chẳng màng che giấu điều đó nhưng hấn lại cảm thấy thích thú hơn, ở đâu cũng gặp toàn sự khúm núm.

Khi cánh cửa đã khép lại, Lisette nghen nghen hỏi cha:

– Minh không thể từ chối sao ba? Ba không thể phản đối à?

Khuôn mặt dài ốm yếu của ông Bá tước tối sầm lại:

– Vô ích thôi Lisette à, không còn cách nào khác.

Nàng quay đi vì quá yêu cha nên không muốn ông nhìn thấy sự thất vọng trong mắt nàng. Nhưng theo Paul Gilles, họ vẫn còn cách đối phó, bị chiếm đóng không có nghĩa là đầu hàng. Nhưng cha nàng cho rằng điều đó quá nguy hiểm. Ông đã chứng kiến bao chuyện xảy đến cho những người vô tri khi tụi Đức khám phá ra những thành viên của quân kháng chiến trong gia đình họ. Ông không muốn vợ con bị liên lụy vì ông. Bá tước Henri de Valmy cố gắng làm một bậc anh hùng.

Dòng họ ông có phả hệ từ sáu trăm năm nay. Khi vua Chales VII làm lễ đăng quang, dòng họ de Valmy đã hiện diện tại thánh đường Paris. Họ đã tham gia cuộc chiến một trăm năm, các hiệp sĩ Anh quốc dưới triều vua Henry V đã tràn ngập vào khu thành cổ xưa với gươm dài giáo nhọn. Và những lâu đài tráng lệ thuộc dòng họ de Valmy được xây dựng từ thế kỷ mười sáu theo kiến trúc Phục Hưng Ý vẫn vững chắc trong các cuộc tấn công ác liệt của các triều đại. Có lẽ bọn Đức là tên cuối cùng trong danh sách bọn xâm lược, ông Bá tước thầm nghĩ. Điều cốt yếu để dòng họ Valmy có thể tồn tại là khả năng chịu đựng và sự kiên nhẫn.

Đi hết khu rừng sồi, Lisette ngừng xe lại. Trước mắt nàng là Valmy với những khung cửa sổ dài và thanh nhả đang phơi mình trong nắng mai. Cha người đã làm. Họ không thể chỉ ngồi yên và chờ đợi, phải chống lại bọn chúng và nàng sẽ chiến đấu bằng bất cứ giá nào. Cuối con đường xe chạy vào nhà nàng trồng hai hàng cây đoạn rồi đến khoảng sân nhỏ trải sỏi. Nhưng nàng chẳng còn lòng dạ nào khi thấy chiếc xe Horch không lồ đen bóng đậu trước hai cánh cửa to lớn bằng gỗ sồi. Hấn đã đến và hiện giờ hấn đang làm ô uest căn phòng đẹp nhất của nhà nàng.

Nàng phẫn uất phóng lên yên đạp một mạch ra bờ biển. Trên các triền dốc gờ đây đầy những hàng rào kẽm gai, những công sự bê tông và hầm hố không lồ nối nhau thành hàng dọc. Nhưng nàng chẳng buồn để ý đến nữa. Nàng đang cần sự tỉnh mạch. Bãi biển chạy dài với những vách đá lộng gió mang đến cho nàng cảm giác đó khi nàng còn là một đứa trẻ. Nàng phóng xe ra khỏi lối đi và chạy trên khoảng đất gồ ghề đầy đặc cỏ gấu. Gió biển giật tung mái tóc của nàng quật vào mặt nàng rất như kim châm. Cách đó khoảng trăm mét là một công sự bê tông xám ngoét xầu xí có một toán lính đang tụ tập bên ngoài, lưng quay về hướng gió. Chúng sẽ bắt nàng dừng lại nếu thấy nàng lơ ngơ ở đây. Cả hai năm nay, chúng không cho ai lảng vảng ngoài bãi biển, chỉ có những người bị cưỡng bách lao động mới được phép đến gần.

Lisette tiếp tục phóng xe một cách thách thức. Khốn nạn, đây là dốc đá của nước Pháp, đây là bờ biển của nước Pháp, nàng sẽ đi đến nơi nào nàng thích. Nhưng sự thách thức của nàng bị chặn lại bởi dây thép gai cao gần hai mét chẳng theo dọc bãi xa tít tắp. Không hề giống một cô tiểu thư, nàng ngừng phất lại, vút chiếc xe lên bãi cỏ rồi ngồi bó gối cạnh đó. Bên kia hàng rào kẽm gai, mảnh đất bị trưng thuồng gài đầy mìn nhấp nhô cho tới một dải trắng như vôi, đó là đỉnh cao nhất. Từ đó, những vách đá chạy ra biển với tốc độ gần như dựng đứng. Xa xa, phía bên trái là sườn đá trắng như bạc của mũi Pointe. Nó đâm thẳng ra vùng nước xám xanh của eo biển. Anh quốc như một cây kim không lồ bằng đá. Xa hơn nữa là cửa sông Vire rộng lớn ngút ngàn ngoài tầm mắt. Bờ biển nhẹ nhàng lượn quanh Vireville về phía bên phải cho tới St.Clair và St Honourine. Hiện giờ, những khu làng nằm dọc theo bờ biển vẫn còn thừa dân cư nhưng bọn Đức đã đuổi họ đi nơi khác và bờ biển nước Pháp thành một bức tường phòng thủ kiên cố.

Lisette trừng mắt nhìn vào hàng rào kẽm gai và những ngàm thép khổng lồ chỉ chĩa trên bãi biển đầy bùn. Rommel đã phí công vô ích: nếu quân Đồng minh đổ bộ, họ sẽ không đến Normandy mà sẽ tràn đến nơi eo biển hẹp của Anh quốc giữa Dover và Clis. Cha nàng đã giải thích cặn kẽ điều đó. Ông còn chỉ rõ cho nàng trên bản đồ những thuận lợi của quân Đồng minh khi họ đâm ngang miền Bắc nước Pháp để đến vùng trung tâm sông Ruhr.

Bỗng dưng đôi mắt nàng như mờ lại. Nàng hiểu rằng cha nàng cũng ao ước quân Đức bị bại trận như nàng, nhưng ông sẽ lo sợ nếu biết sự liên hệ của nàng với quân kháng chiến. Một con chim biển cất tiếng kêu giọng khan đục. Nàng rầu rĩ nhìn nó. Cha nàng hẳn sẽ cấm nàng ra khỏi nhà nếu ông biết chuyện đó. Còn hiện giờ nàng vẫn đi lại thoải mái, ngay cả tụi Đức cũng hiếm khi làm khó dễ với nàng. Nàng là ái nữ của một địa chủ trong vùng, một thiếu nữ từ thiện tâm thương thăm viếng những người bệnh hoạn nghèo khó ở Sainte-Mariedes-Ponts và các vùng lân cận, vì thế sự xuất hiện của nàng cùng chiếc xe đạp trên những con đường làng là hình ảnh quen thuộc ít gây sự chú ý. Nàng gặp nhiều may mắn vì từ trước đến giờ, một liên lạc viên khó lòng kéo dài công việc được tám tháng. Nàng đã lừa dối người nàng tôn kính nhất trên đời suốt tám tháng nay. Nàng thờ dài và cảm thấy sự thù ghét sự cô lập mà công việc đã phủ lên nàng, nhưng không còn cách nào khác.

Mặc dù trời có nắng, những cơn gió tháng hai vẫn còn rét buốt. Những ngọn sóng gợn dữ đập vào vách đá, không ngừng bào mòn chúng qua năm tháng. Lisette miễn cưỡng đứng dậy, những ngón tay bị giá lạnh làm tê cứng khi nàng nắm lấy ghi đông. Lần đầu tiên trong đời nàng không muốn trở về ngôi nhà thân yêu. Nằm giữa những dốc đá và cánh rừng, toà nhà của gia đình Valmy là một lâu đài nhỏ bằng đá xám, có cả một tòa tháp, mái lợp ngói. Ngọn tháp nằm chéch về phía Bắc của lâu đài. Vào mùa hè cả khu vườn rập rờn những cánh hồng. Đẹp dễ và đáng yêu như vậy mà bị chê là quá nhỏ không thể đặt bộ tham mưu cho quân đồn trú tại địa phương. Vì thế họ đã dành cái đặc ân mờ ám ấy cho trang viên to khang và xầu xí của gia đình Lechevaliers ở vùng ngoại ô Vireville.

Lisette phải chạy qua một bãi cỏ rộng mới đến con đường hẹp. Máy tên lính vẫn ngồi ngoài công sự, chúng khom người xuống như đang chơi bài. Nàng thấy ghê tởm bọn chúng nên quay mặt ra hướng khác. Thế mà giờ đây nàng phải va chạm thường xuyên với một tên trong bọn chúng, một tên thiếu tá nghèo ngang, vênh vao.

Sự thù hận sôi sục trong lòng khiến con gió đối với nàng chẳng còn lạnh lẽo gì nữa. Nàng nhất quyết không nói chuyện và ngó ngang gì đến hắn; kẻ như hắn không hiện diện trong nhà nàng. Nàng ngừng đập mặt cho chiếc xe trượt xuống con đường hẹp. Mé bên phải trôi theo triền dốc là một khu rừng sồi và xuyên qua những nhánh cây đang nảy chồi nàng có thể thấy hình dáng thon nhọn như búp măng của tháp chuông ngôi nhà thờ nhỏ ở Sainte-Mariedes-Ponts và những mái nhà xám tĩnh mịch trong làng. Từ ngày bị chiếm đóng ngôi làng nép mình trong lòng chảo của vùng đất trũng, phía sau lưng những dốc đá cao che chở như mong được bảo vệ. Và lâu đài Valmy như một vọng gác giờ đây cũng bất lực với chính mình, quân thù không chỉ ở ngôi làng ngoài ngõ, chúng đã vào tận nhà trong rồi.

Mẹ nàng đang ngồi viết thư ở chiếc bàn giấy chạm trổ tinh vi kê nơi phòng khách phía trước. Bà ngẩng đầu lên khi nghe tiếng chân Lisette bước vào. Lòng nàng đau xót vì khuôn mặt với đường nét thanh tú của mẹ giờ đây trông nhợt nhạt và căng thẳng.

– Mẹ gặp hắn chưa?

– Gặp rồi.

Bà đặt bút xuống. Lisette đi ngang qua phòng đến bên lò sưởi đang cháy bùng. Nàng chống tay vào bệ đá cẩm thạch của lò sưởi dăm dăm nhìn ngọn lửa. Cả một lúc lâu không ai lên tiếng. Không khí đầm ấm của gia đình Valmy không còn nữa. Dường như gió lạnh đã xuyên qua những bức tường dày thâm nhập vào tận đây.

Mẹ nàng bỏ hẳn lá thư. Nó không quan trọng lắm và lại bà đang nhức đầu. Bà đứng dậy. Đó là một phụ nữ cao, thanh nhã, tấm lưng thon thả dài và thẳng, hông nhỏ. Vẻ đẹp của bà là ở khung xương hoàn hảo. Đó là đường nét hoàn mỹ của mái đầu, hai bên thái dương và cả nét thanh thoát nơi chiếc mũi hơi khoằm. Nhưng Lisette không cảm nổi mái tóc bạc và đôi mắt sáng lạnh lùng của bà.

Bà ngồi xuống chiếc ghế bành sâu bọc vải hoa sắc sỡ gần lò sưởi, bàn tay đẹp khoan thai đặt vào lòng.

– Ông ấy rất trẻ. – Bà nói, giọng không lộ chút cảm xúc.

Lisette nhún vai, nàng không quan tâm đến chuyện hắn già hay trẻ. Điều đó chẳng làm thay đổi sự hiện diện của hắn. Một kẻ xâm lược. Khúc cùi trong lò bỗng sáng lên nổ lách tách.

– Hắn ở trong những phòng nào hả mẹ?

– Dây phòng của ba.

Lisette nhảy dựng lên, nàng sững sốt lao đảo...

– Ba con nghĩ rằng những phòng đó đủ tiện nghi nhất. – Giọng bà xúc động mãnh liệt.

Bàn tay Lisette bấu chặt mép lò sưởi bằng cẩm thạch. Mẹ nàng hiếm khi để lộ tình cảm của mình. Sự tự chủ đối với bà là một đức tính quan trọng. Nhưng giờ đây bề ngoài lạnh lùng đó bị rạn nứt, điều đó biểu lộ lòng căm thù sâu xa nơi bà khi chính bà là người mang quần áo và vật dụng của chồng ra để dọn dẹp lại dây phòng đó cho thiếu tá Meyer.

– Lạy Chúa, con ao ước quân Đồng minh đến đây biết bao.

Lisette cảm phần nói, nàng lấy mũi giày đá vào một khúc cùi cháy dở làm các tàn lửa bắn tung tóe lên tận ống khói.

Mẹ nàng liếc nhanh ra cửa.

– Này cưng, cẩn thận con! Đây không phải là lúc nói những chuyện như thế đâu.

Lisette cảm thấy ân hận vì giọng điệu hoang hốt của mẹ. Nàng đang làm mọi việc tồi tệ hơn chứ không tốt hơn, nàng tiến về phía mẹ, quỳ xuống cạnh ghế và nắm lấy tay bà.

– Con xin lỗi mẹ, con sẽ cố nhịn, nhưng thật là quá khó khăn vì con căm ghét chúng đến tận xương tủy.

Bà Bá tước buồn rầu nhìn nàng. Con gái bà trẻ đẹp, quý phái. Đáng lẽ nàng phải được hưởng thụ, tham dự tiệc tùng, khiêu vũ, viếng thăm Paris và Riverra, được những người đàn ông trẻ trung có tư cách săn đón. Đáng lẽ nàng phải được ngụp lặn trong tình yêu chứ không phải hận thù. Bà thờ dài, tự hỏi cuộc đời họ sẽ bị chiến tranh tàn phá bao nhiêu năm nữa, những năm tháng mà Lisette sẽ không bao giờ kéo lại được.

– Có lẽ hắn không ở đây lâu đâu. – Bà nói, giọng thiếu tin tưởng.

Lisette chăm chăm nhìn ngọn lửa, đôi mắt trầm tư.

– Con thắc mắc sao hắn lại tới đây. – Nàng chậm rãi nói – Có điều gì là lạ.

Mẹ nàng nhún đôi vai mảnh dẻ.

– Hẳn là người Đức. Chúng ta cần biết gì nữa?

Lisette không đáp. Câu trả lời bây giờ chỉ gây ra phiền muộn. Nàng hiểu có vài người muốn biết lý do thiếu tá Meyer được cử. Đó là những người như Paul Gilles và các bạn anh ta, những người như nàng. Nhưng thôi để dịp khác, giờ thì nàng không thể chia sẻ ý nghĩ của mình với ai được.

– Con pha trà mẹ nhé.

Nàng đứng lên và tự hỏi không biết bao giờ mới thường xếp gấp Paul được. Nàng đã hiểu Paul muốn mình làm gì.

Bữa tối trôi qua lặng lẽ. Cha mẹ nàng không ai muốn trò chuyện. Dường như sự hiện diện của thiếu tá Meyer trong ngôi nhà đã tác động mạnh đến họ mặc dù hẳn không có mặt tại phòng ăn. Bà Marie dọn món trứng chiên, khuôn mặt khó chịu cau có khi bà đặt đĩa lên bàn. Bá tước Henri de Valmy nhận thấy nhưng ông cố nén tiếng thở dài bức bối. Khi ông mới chào đời, bà là một cô gái nhỏ giúp việc cho cha ông. Bà đã từng đỡ ông dậy khi ông ngã, phạt ông khi ông có lỗi rồi lại lau nước mắt, vuốt ve dỗ dành ông. Về sau này, khi ông đã trưởng thành, bà đối xử với ông hết mực cung kính. Bà cho rằng ông là người toàn quyền và tin tưởng hoàn toàn những gì ông muốn làm. Hẳn là ông có thể đơn thân độc mã đóng cửa lại, không những chỉ đương đầu với tên thiếu tá Meyer mà còn đối với toàn thể bọn Đức nữa.

Ông tự rót cho mình một ly rượu và vui mừng khi thấy hầm thực phẩm của gia đình vẫn còn đầy. Ông tự nhủ họ nên cảm ơn số phận vì vùng Normandy không phải chịu đựng nạn khan hiếm thực phẩm đang làm điều khủng khiếp ở những miền khác của nước Pháp. Bơ, phó-mát, trứng vẫn còn đầy. Dù phải cung cấp thực phẩm cho quân Đức, dân chúng vẫn còn gà cho vào nồi, vẫn còn bơ và sữa. Những ngón tay ông nắm chặt chân ly rượu. Ông chưa phải gian khổ trong chiến tranh và mặc cảm tội lỗi trôi dạt trong ông. Ông không có con trai để đổi mặt với kẻ thù trong cuộc chiến đấu của đoàn quân giải phóng nước Pháp. Bản thân ông cũng không tham gia và bị một vết thương chiến tranh nào. Ông vẫn ở lại đây, bình yên với vợ con trên vùng đất của mình.

Ông đẩy đĩa thức ăn ra, món trứng chiên ông chỉ ném qua. Khó lòng mà gọi đây là đất của ông được nữa khi nó đang ở dưới gót giày của quân Đức. Sự bất lực của ông làm ông giận dữ, không có cách gì để làm nguôi ngoai sự thất vọng. Ông hùng hổ đứng dậy, không màng đến ánh mắt sùng sốt của bà vợ và cô con gái. Ông đột ngột xin lỗi họ rồi bước ra. Lisette lo lắng định chạy theo cha nhưng mẹ nàng đã đặt bàn tay lạnh lẽo lên cánh tay nàng cản lại.

– Đứng, con. Ba con đang muốn ở một mình. Cứ để cho ba yên.

Cánh cổng đóng sầm lại sau lưng ông Bá tước và họ có thể nghe tiếng chân ông băng qua đại sảnh hướng về phòng đọc sách. Hai mẹ con nhìn nhau rồi lặng lẽ tiếp tục bữa ăn.

Lát sau, khi họ ngồi trong phòng khách phía trước, Lisette lại thắc mắc tại sao thiếu tá Meyer đến Valmy trú ngụ. Có thể hẳn đã được giao một công vụ đặc biệt. Andre đã nói rằng chiếc xe Horch của hẳn có ký binh hộ tống, chứng tỏ hẳn là nhân vật quan trọng. Những tia lửa bắn toé ra cùng với tiếng kêu lách rắc của thanh củi, mùi gỗ thông tỏa ra khắp căn phòng có trần cao. Mẹ nàng đang chăm chú trên mảnh vải thêu, một nét cau mày hẳn lên vầng trán phẳng của bà. Lisette cố gắng tập trung vào cuốn sách nàng đang đọc, nhưng vô ích. Quân Đồng minh đang thất vọng qua những tin tức về chiến lũy phòng thủ bờ biển. Có thể công trình này là nguyên nhân cho sự hiện diện của thiếu tá Meyer tại đây... Cuốn sách bỗng tuột ra khỏi tay nàng. Thiếu tá Meyer đang chiếm đầy phòng của cha nàng, phòng ngủ và phòng làm việc.

Có tiếng bước chân lộp cộp trên nền đá đen trắng từ phòng đại sảnh vọng lại, những bước chân rắn chắc, quả quyết mà nàng chưa bao giờ nghe thấy. Mẹ nàng ngừng thêu, bàn tay cầm kim vẫn đưa cao, mắt bà nhìn về phía cửa. Một khoảnh khắc im lặng, đột ngột kéo dài rồi có tiếng cánh cửa phía ngoài nặng nề mở ra và đóng sầm lại. Vài giây sau, chiếc xe Horch nổ máy.

Rõ ràng là mẹ nàng thấy nhẹ nhõm khi tên thiếu tá không bước vào đây, nhưng Lisette chẳng còn tâm trí đâu để chia sẻ với mẹ. Thời gian đầu, Meyer chỉ ở Valmy một mình, nhưng nó sẽ kéo dài bao lâu? Chắc chắn rồi đây hẳn sẽ cần một vệ sĩ và căn phòng của hẳn lúc nào cũng có người, nàng sẽ không bao giờ gặp cơ hội thuận tiện như thế này nữa.

– Con đi ngủ sớm đây, mẹ ạ! – Nàng đứng dậy.

Chiếc áo len dài tay màu xanh cùng chiếc váy sậm màu hơn đã tôn thêm màu mắt xanh lấp lánh từ mái tóc sẫm màu của nàng.

Nàng nhẹ nhàng hôn mẹ, thầm ước mình có thể an ủi bà rồi bước nhanh về phòng. Nàng không thể chần chừ, nếu bị bắt gặp nàng có thể nguy hiểm là định vào tìm cha vì đây là phòng làm việc của ông ấy và hẳn là hẳn chỉ mới đến sáng nay.

Cửa phòng đọc sách vẫn khép kín hẳn là cha vẫn đang trầm tư về những chuyện xảy ra trong ngày. Marie đã đi nghỉ sớm. Chắc bà ấy đang nằm trên giường và ừ những ngón chân mang chứng tê thấp trên bình nước nóng.

Những bậc cầu thang đá uốn vòng lên. Một ngọn đèn dầu đặt trên một trong những bậc nơi các cửa sổ hình vòng cung xây lõm sâu vào trong tường tỏa ra một ánh sáng dịu mắt. Nàng vội vã đi ngang khung cửa đó và bước lên nền nhà thuộc dây phòng của cha nàng. Nàng ngần ngừ trước cửa phòng ngủ rồi bỏ qua. Nàng phải gấp rút lên, các tài liệu có khả năng nằm trên bàn giấy của phòng làm việc hơn là ở chiếc bàn con cạnh giường ngủ vì hẳn đã sử dụng đến phòng ngủ đêm. Nàng dừng lại nơi cửa phòng làm việc, có thể nói đã bị khóa, chắc chắn rồi. Không dám thử mạnh, nàng vận nắm đầm cửa và đẩy vào. Cánh cửa mở ra dễ dàng, không do dự nàng bước vào và đi ngang qua căn phòng ngập ánh trắng tới chiếc bàn giấy Biedermeier của cha. Trông nó gọn gàng chứ không như mọi ngày, cha nàng thường để thư từ và hóa đơn bừa bãi khắp nơi. Cái giá để bút mực cùng quyển sổ nháp được xếp lại gọn gàng, đúng là cái bàn không còn thuộc về cha nàng nữa. Những ngăn kéo rộng để chứa dụng cụ văn phòng còn trống tuếch. Vậy là hẳn chưa dọn đồ đạc vào đây. Có một cánh cửa giữa phòng làm việc và phòng ngủ. Cuộc lục soát của nàng mới khoảng một phút, có thể chưa đến, nàng vẫn còn nhiều thì giờ.

Ánh trắng đã biến màu xanh căn phòng ngủ thành màu bạc, hắt ánh sáng nhờ nhờ trên bản khắc của Rembrandt phía trên giường cha nàng. Ruột nàng thất lại, căn phải cất đi bản khắc này trước khi bọn Đức ném con mắt thèm thuồng của chúng lên đó. Khi đến gần chiếc giường, nàng thấy vài món đồ vút ngổn ngang như muốn chứng tỏ quyền sở hữu, hộp đựng thuốc lá bằng vàng với chiếc bật lửa đắt tiền trên bàn con cạnh giường ngủ. Nàng tò mò nhìn thấy các vật này đều có những mẫu tự viết lờn nhau nhưng không còn sắc nét vì đã sử dụng nhiều. Nàng vội vã mở ngăn kéo chiếc bàn kê cạnh giường. Có một tập thơ mỏng, một cuốn tiểu thuyết Zola và một quyển sổ ghi chép. Nàng giờ qua cuốn sổ và phân vân không biết có nên lấy nó hay không, nhưng nàng biết mình không có đủ can đảm. Nàng cần tìm những giấy tờ khác có mục đích rõ rệt. Ở chân giường có một cái vali chưa soạn ra. Nàng cúi xuống cố gắng mở cái móc ra. Bỗng nàng tê cứng người lại, cửa phòng làm việc bị mở ra, tìm nàng đập như muốn vỡ tung lồng ngực. Có thể là Marie vào soạn giường hay mẹ nàng, để xem hán đã được đầy đủ theo yêu cầu chưa, hay có thể đó là cha nàng.

Móng tay nàng cắm sâu vào lòng bàn tay. Không có tiếng gõ cửa. Thế thì chỉ có một người có thể vào phòng làm việc của cha, đó chính là thiếu tá Meyer, kẻ đang sở hữu căn phòng này. Nàng đứng dậy, mạch máu đập mạnh và đi thật lùi tới cánh cửa cách đó bảy, tám mét. Cánh cửa ngăn giữa hai căn phòng vẫn mở và nàng thấy bóng dáng tên thiếu tá đi tới bàn giấy, nàng nghe tiếng ngăn kéo mở ra. Nàng lùi lại một bước, rồi một bước nữa. Nàng phải bình tĩnh, nếu nàng vùng bỏ chạy, hán sẽ thấy ngay. Nàng tiếp tục lùi dần và vấp phải một chiếc ghế. Tay nàng dang ra để lấy thăng bằng, miệng há hốc ra vì sợ hãi.

Dieter Meyer chỉ cần hai sai chân để đến cánh cửa giữa hai căn phòng và đập tay vào công tắc bật đèn. Mắt hán rơi vào đôi tay trống không của nàng và cánh cửa khép kín sau lưng nàng. Hán hờ hững dựa lưng vào tường, tay khoanh lại, đôi mắt neho neho và hỏi nàng bằng một giọng khá hoàn hảo:

– Cô có biết cô đang làm gì không?

Tay nàng bám chặt lấy ghế:

– Tôi... bữa tối... – Nàng nói với hơi thở hỗn hển khó nhọc – Tôi muốn biết ông có còn cần dùng bữa khuya hay không?

Hán hoàn toàn không giống như hình ảnh nàng đã dệt ra. Không đeo kính một mắt, không phải tóc hoa râm. Về đàn ông của hán vậy phù lấy nàng như những đợt sóng. Chiếc áo khoác không gài khuy cổ, những huân chương Hiệp sĩ và huân chương Chữ thập sắt chêm chệch trên ngực hán. Nàng không dám nhúc nhích vì sợ hán sẽ tóm lấy nàng. Nàng biết thể đứng thoải mái của hán chỉ là vờ vĩnh, vừa rồi hán đã lao vào phòng như một loài thú dữ.

– Cô nói láo! – Giọng hán tỉnh queo.

Mái tóc vàng dày rậm của hán cắt ngắn, khuôn mặt rắn rỏi cạo nhẵn nhụi với một nụ cười đa tình trên môi, có lẽ do ảnh hưởng của tiểu thuyết Zola. Nàng gạt phắt ý nghĩ ấy, hán là người Đức và mặc kệ những gì hán đọc. Con sóc đã qua, nàng dần dần lấy lại bình tĩnh.

– Đúng thế! – Nàng hơi nhún vai – Tôi vào phòng ba tôi vì tò mò.

Về ngạo mạn của nàng làm loé lên một tia thán phục trong mắt hán nhưng nó đã bị đập tắt ngay.

– Nhưng căn phòng này không còn là của cha cô nữa. – Giọng nói hán như một lần roi quất mạnh vào dây thần kinh của nàng – Nếu tôi thấy cô lảng vảng vào gần đây nữa, tôi sẽ cho bắt cô, cô hiểu rõ chứ? – Giọng hán không có vẻ gì là dọa dẫm, nàng lùi lại theo bản năng hướng về phía cửa.

– Tôi hiểu rõ. – Nàng nói một cách dứt khoát, tay nắm lấy đám cửa, chiếc giường rộng trải drap lụa nằm giữa hai người – Chúc ông ngủ ngon.

Lông mày hán nhếch lên vẻ giễu cợt. Ngay lập tức nàng cảm thấy giận mình ghé góm, việc gì phải chúc với tụng theo thông lệ. Mặt đỏ bừng nàng xoay người đóng sầm cửa lại. Cầu Chúa cho hán sa địa ngục.

Nàng đã hành động điên rồ không suy nghĩ. Đáng lẽ Paul phải dặn dò nàng cẩn thận hơn. Khó có thể vào phòng hán lần nữa, hán có tin vào lý do nàng nói đầu. Hán quá rõ nàng muốn gì, nàng đã thất bại. Nàng rùng mình trở về phòng. Hán sẽ làm gì nếu bước vô đúng lúc nàng đang cầm cuốn sổ ghi chép. Liệu hán có đưa nàng đến Bộ chỉ huy Gestapo ở Caen hay không? Nếu thế thì cuộc đời nàng kẻ như xong chỉ vì một kẻ hoạch hành động vụng về. Lần đầu tiên nàng thấy mình thật liều mạng và bất cẩn. Nàng vào phòng riêng ngồi phịch xuống giường, đôi tay vòng quanh người. Lần sau nàng sẽ cẩn thận hơn và sẽ... thành công.

Sáng hôm sau nàng lại gặp hán trong đại sảnh khi bước xuống cầu thang. Chiếc áo tác chiến màu xám khoác ngoài bộ đồng phục. Hán đang mang găng tay, chiếc mũ kẹp dưới nách. Mắt nàng lạnh lùng nhìn hán, mình lại sắp sửa lịch sự theo thông lệ nữa đi.

– Xin chào tiểu thư De Valmy. – Hán nói, đôi lông mày nhếch lên như thấu rõ ý định của nàng và cảm thấy hài lòng vì đã làm nàng thất bại.

Môi nàng ním lại, nàng chỉ hơi nghiêng đầu đáp lại khi đi ngang qua hán để vào phòng điếm tâm, con giận bùng lên.

Hán giễu cợt nàng! Nàng nhận biết điều đó trong lời nói uể oải và ánh mắt loé lên của hán trước khi nàng quay mặt đi. Ngồi xuống bàn ăn, nàng tức điên lên khi thấy tay mình đang run. Nàng bấu chặt chúng lại. Nàng không muốn trở thành tấm bia cho những trò giải trí của hán. Chắc hán đã tưởng suốt đêm qua nàng lo âu vì sợ cha mẹ nàng mắng. Thế thì hán đã lầm. Đêm qua nàng ngủ say sưa, chỉ ân hận về sự vụng về của mình.

Từ vòm cửa sổ, nàng có thể nhìn thấy chiếc Horch chạy vòng theo sân cỏ về phía trước rồi lao vút đi. Lisette neho mắt lại. Vẻ đẹp của tên lính Hitler không tạo cho nàng một ấn tượng hay sự thân thiện nào cả, hán chỉ làm nàng thêm cương quyết với ý định của mình: Phục vụ cho quân Kháng chiến.

Có một vài nếp nhăn lo âu trên khuôn mặt cha nàng khi ông ngồi vào bàn ăn. Thiếu tá Meyer đã nói với ông rồi chẳng. Ông Bá tước vẫn cười nói nhưng với vẻ giọng gao:

– Kể ra ông khách của chúng ta cũng lịch sự đấy chứ?

– Chỉ bề ngoài thôi ba ạ! – Lisette quạu quọ cãi lại, nàng nhớ đến ánh mắt lạnh lùng lúc hấn dọa bắt nàng.

Ông Bá tước đang ăn một miếng bánh croissant:

– Ông ta được đánh giá cao. Ông dễ gì mà được thưởng huân chương Hiệp sĩ và huân chương thập tự sắt đâu.

– Chúa ơi! Hình như ba ngưỡng mộ hấn lắm thì phải.

– Không đâu, ba thù ghét những gì mà hấn đại diện. Ba chỉ tìm cách chịu đựng hấn mà thôi. – Ông bá tước dịu giọng nói.

Lisette nghịch con dao trên đĩa của nàng. Phải nói cho ba biết thôi, nếu không Meyer sẽ có chỗ bắt bí mình. Nàng bỏ dao xuống và thận trọng nói:

– Ba à, tôi qua con đã phạm một sai lầm. Con vào phòng Meyer khi hấn đi vắng.

Mặt ông bá tước tái nhợt:

– Con đã làm gì?

Ông đẩy chiếc ghế lùi ra, nhìn nàng như nhìn một cô gái mất trí:

– Con không hiểu là ông ta có thể tống mình ra khỏi Valmy hay sao? Và con có thể bị hấn phát giác được.

– Hấn đã biết rồi. Hấn bắt gặp con trong phòng.

Lisette ân hận đã làm ông lo lắng.

– Lạy chúa! – Ông bá tước lăm bắm và đứng dậy, mặt xám ngoét.

Nàng vội vòng qua bên kia bàn và ôm chầm lấy ông.

– Con xin lỗi ba. Rất tiếc là con đã để bị bắt gặp.

– Nhưng con không hối tiếc làm chuyện đó à?

Cha nàng ngạc nhiên hỏi. Ông nắm vai nàng:

– Meyer đã nói gì với con?

– Hấn cấm con không được lại gần phòng hấn.

– Con không được đến đó nữa. – Ông gắt giọng – Con định tìm gì ở đó hả Lisette?

Nàng thông thả ngồi xuống.

– Con không biết. Có thể là bản đồ hoặc giấy tờ. Bất cứ những gì liên quan đến việc hấn được điều tới đây.

– Con định làm gì với những tin tức đó? – Ông bá tước nghiêm mặt hỏi.

Căn phòng thật yên tĩnh. Nàng có thể nghe thấy tiếng đồng hồ kêu tích tắc và bước chân của bà Marie đang đi lại dưới bếp.

– Con sẽ nói... cho một người bạn... thường quan tâm đến những chuyện đó.

– Paul Gilles phải không? – Ông hạ giọng hỏi nàng.

Lisette sùng sốt mở to mắt.

– Ba không phải là một gã khờ, Lisette. – Ông bá tước nắm chặt tay nàng – Ba biết những gì xảy ra trong làng. Ba biết những ai bắt tay với quân Đức và ba cũng biết ai là quân kháng chiến.

– Nhưng tại sao ba lại không giúp đỡ? – Nàng sôi nổi hỏi – Quân Đồng minh có thể đổ bộ ở đây, chứ không phải ở Pas de Calais đâu. Và nếu như vậy thì họ sẽ cần tất cả những tin tức mới nhất về chiến lũy phòng thủ bờ biển và sự di chuyển của quân đội Đức.

– Nếu những tin tức đó có ở Valmy thì chính tay ba tìm ra chứ không phải là con, Lisette con hiểu chứ? – Ông bá tước nhẹ nhàng nói.

Mặt nàng ánh lên nghi ngờ.

– Vâng con hiểu.

Nàng cảm thấy như trút bỏ được gánh nặng của bí mật mà nàng đã giữ quá lâu.

– Nhưng ba không thể gặp Paul một cách kín đáo như con. Ba phải để con tiếp tục những gì con có thể làm được.

– Nhưng con phải hứa không được lén lả tới phòng của Meyer nữa.

Ánh mắt họ gặp nhau và cô nàng như nghẹn lại. Không còn một hàng rào vô hình giữa họ nữa.

– Con hứa thưa ba.

Nàng đáp mà không ý thức được lời hứa đó hão huyền như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Một tuần sau, thống chế Rommel đến Valmy bằng chiếc Horch đen sò sộ, theo sau là đoàn xe hộ tống và lúc nào cũng có một chiếc mô tô luân phiên kèm bên cạnh. Không có một nghi thức chào đón nào khi ông bước chân vào toà lâu đài. Kẹp cây gậy bịt bạc trong tay, ông băng qua đại sảnh lát đá. Trông ông thấp người nhưng chắc nịch trong chiếc áo khoác kền càng.

– Chúng ta làm việc ngay thôi, Meyer. – Ông nóng nảy tháo đôi găng tay ra, vỗ vỗ vào lòng bàn tay – Chúng ta chỉ có một kẻ thù thực sự, đó là thời gian.

– Xin tuân lệnh ngài thống chế. – Dieter kính cẩn nói, đập hai gót giày vào nhau rồi dẫn đường vào phòng ăn rộng lớn của Valmy.

Bản đồ được trải ra trên chiếc bàn 20 chân.

Rượu được bày sẵn trên mặt tủ cam một thời Louis XV, nhưng Rommel không để mắt tới. Ông không có thời giờ phung phí. Bước thẳng lại bàn ông chăm chú nhìn vào bản đồ.

– Thế nào Meyer, anh có ý kiến gì không?

Chính ông đã yêu cầu chuyển Meyer đến Normandy. Ông biết rõ gia đình và bản thân anh ta rất thích loại sĩ quan như Dieter, bướng bỉnh nhưng thông minh, giàu óc tưởng tượng và can đảm.

Không chút quanh co, Dieter trả lời:

– Thưa ngài, cuộc chiến sẽ được quyết định thắng bại ngay trên bãi biển. Chúng ta chỉ có một dịp duy nhất để chặn quân địch, đó là khi chúng còn đang chờ nặng trên biển và lúc đổ bộ. Cánh phòng thủ chính của chúng ta phải nằm ngay trên bờ biển. Nếu có cuộc đổ bộ như thế này, cách duy nhất để dập tan là chặn ngay từ đầu.

Rommel ậm ừ.

– Anh có nghĩ chúng sẽ đổ bộ tại đây không?

– Theo báo cáo khai thác các tù binh chỉ huy quân kháng chiến thì đúng là tại đây.

– Còn những cuộc không tập hàng đêm ở Pas de Calais thì sao?

– Chỉ là trò bịp bợm – Dieter lạnh lùng quả quyết – Quân Đồng minh đang cố gắng lái sự chú ý của ta ra khỏi mục tiêu thực sự.

Rommel gật đầu. Đáng lẽ đó là chiến lược mà chính ông sẽ sử dụng. Để quân địch khai triển lực lượng vào mục tiêu giả vờ để sơ hở mục tiêu thật.

Dieter nhìn những nếp nhăn căng thẳng trên khuôn mặt tên Tổng tư lệnh và hiểu ra nguyên nhân của chúng. Mặc dù không loan báo chính thức, quân đoàn ba của Đức đang gặp nạn. Hàng ngàn máy bay của phe Đồng minh đang dội bom Đức quốc. Lực lượng hùng hậu của Đức ở Nga đã tiến dần đến kinh thành La Mã. Những đạo quân Đức vĩ đại đang bị đẩy lùi và tiêu diệt khắp mọi nơi. Nước Đức chưa bị đánh bại, nhưng cuộc đổ bộ của đồng minh có tính chất quyết định.

Chính tại bờ biển này, tương lai nước Đức sẽ được định đoạt. Rommel cho rằng cuộc đổ bộ sẽ xảy ra ở Pas de Calais nhưng Dieter linh cảm điều đó không đúng. Để hạ được quân đồng minh trong cuộc đấu trí này, phải có một nước cờ cao hơn. Theo chiều hướng đó, Dieter càng quả quyết cuộc tấn

công sẽ không xảy ra tại địa điểm hiển nhiên đó.

– Không phải tại eo biển hẹp đang bị ném bom dữ dội đó mà tại đây, trên bờ biển thoáng dang mênh mông của Normandy.

Rommel quét đọc cây gậy từ Schelt ở Hà Lan xuống ngang qua Normandy tới địa phận phía Bắc tỉnh Bri Hany. Trận tuyến bố đồ bộ có khả năng lan rộng ra do đó cần phải bảo vệ tất cả. Ông đập cây gậy vào lòng bàn tay và sai bước đi lại trong phòng.

– Anh đã tới đây được bốn ngày để thanh tra bờ biển? Cần phải làm gì nữa để bảo vệ khu vực này?

Dieter đáp không ngần ngại.

– Những vùng đất thấp và cửa sông Vire vẫn còn tận dụng được. Ta có thể cho ngập nước nhiều vùng nữa để cản trở đồ bộ của quân nhảy dù và thủy quân lục chiến. Còn những cánh đồng trống bên trong sẽ gài mìn và chằng dây. Bẫy nhiều cũng đủ cho chúng một cuộc đàn chào đầm mầu.

Rommel gật đầu. Ông đã đánh giá chính xác viên sĩ quan trẻ này. Ông tiếp tục bước trên sàn lát đá hoa rất đẹp.

– Hãy lo liệu chuyện đó, nhớ gài mìn các dốc đá và đường rãnh từ bãi biển, phải chú ý mọi ngõ ngách, ngay cả những nơi khuất nhất. Chúng ta không nên trông vào sự may rủi.

Ông vỗ vai Dieter nghiêm trọng nói:

– Vận mệnh nước Đức nằm trong tay chúng ta, và chúng ta không thể để quê hương phải thất vọng.

Rommel rời khỏi lâu đài cũng lặng lẽ và nhanh nhẹn như khi đến. Khuôn mặt đẹp của ông trông buồn buồn. Dieter trông theo chiếc xe Horch lướt đi dưới hai hàng cây đoạn. Tin tức của mật vụ không khám phá nổi kế hoạch của quân đồng minh, nhưng chắc chắn Bộ chỉ huy của kháng chiến quân phải được cảnh giác để yểm trợ cuộc tấn công. Nếu nó xảy ra ở Normandy thì các thủ lĩnh bí mật ở địa phương sẽ biết trước hết. Vậy thì hẳn phải liên lạc với mật vụ Gestapo ở Caen và Bayeux.

Dieter trở vào lâu đài, gót chân tinh nghịch hất tung những viên sỏi nhỏ. Gia đình hắn thuộc dòng họ lâu đời ở Đức, có thể tìm thấy cái tên ấy một trăm năm về trước trong Bộ phả hệ của dòng họ Gotha. Cha hắn là một quân nhân và ông nội hắn cũng thế. Họ thuộc nhóm sĩ quan căm ghét tại Đức Quốc xã, và khi chúng trở thành Gestapo, Dieter cảm thấy trong lòng sự khinh miệt đó như ông cha hắn. Vì thế hắn không muốn giao du nhiều với đám thanh niên xác lác nơi quê nhà, những mối quan hệ đó càng ít càng tốt.

Hắn vừa vào nhà thì Lisette cũng bước tới nấc thang cuối cùng. Tóc nàng bông bênh, những sợi tóc xoắn mềm mại và sẫm màu vương nơi gò má. Nàng mặc quần nâu và chiếc áo len mỏng có kẻ sọc trước rất đẹp, đôi giày lấm tấm bùn. Nàng cất xe đạp trong chuồng ngựa bỏ hoang sau lâu đài. Có lẽ nàng vừa ở Sainte-Marie-Des- Ponte về như mọi lần. Đôi mắt to nổi bật trên làn da trắng muốt nhìn hắn lạnh lùng và một niềm khao khát bùng lên như ngọn lửa hừng hực trong hắn.

Hắn phải tự hỏi ở nàng có mãnh lực gì đã kích động hắn đến thế. Với độ tuổi ba hai, hắn không còn thích các cô gái ngây thơ nữa. Trước chiến tranh, hắn giao du rộng rãi và chỉ ân ái với những người đàn bà sành sỏi quyến rũ. Sự ngây thơ chưa bao giờ hấp dẫn. Nhưng từ ngày tới đây, hắn đã giật mình khi nhận ra mình đã quá chú ý đến cô con gái trẻ của ông bà trước.

Ngọn lửa thách thức trong lần đối mặt với nàng ở phòng cha nàng đã làm xao động hắn. Hắn chưa bao giờ thấy một đôi mắt sáng thắm màu với làn mi dài và cong đến thế. Trông nàng thực rực rỡ với một vẻ linh động huyền ảo không ngừng thôi thúc hắn, dường như nàng đang tắm trong một thứ ánh sáng huyền bí nào đó khiến cho ánh mắt hắn bị cuốn hút về phía nàng. Ở nàng, nét thanh lịch của người Pháp có pha lẫn vẻ xuyềnh xoàng buông thả. Ngay cả chiếc quần nâu nát và chiếc áo len cũ kỹ vẫn tạo ra một vẻ lịch sự. Dáng dấp quý phái của nàng không phải do y phục tạo ra mà ở chính phong cách ăn mặc của nàng.

Nàng khựng lại, một chân vẫn đặt trên nấc thang cuối, đôi chân dài với động tác uyển chuyển mà nàng không hề hay biết trông thật khiêu khích... Mái tóc đen mượt được giữ lại bằng hai chiếc lược đôi môi, đôi mắt tím biếc đầy vẻ hận thù.

Hắn nhìn thẳng vào nàng, rồi bước mau qua đại sảnh, vào bàn ăn lớn với một dãy bàn đồ xếp ngay ngắn. Đã có khối đàn bà Pháp sẵn lòng, hắn cần gì đụng chạm đến cô trinh nữ của ông chủ nhà bắt đắc dĩ kia. Hắn chăm chú nhìn bản đồ, lấy bút chì khoanh tròn một vòng rộng lớn, một nếp nhăn hẳn sâu trên trán hắn.

Có thể làm ngập nước thêm một vùng đất phía Đông sông Vire, có thể đặt thêm súng trên dốc đá và nòng súng không hướng ra biển mà chĩa thẳng vào hàng quân đồ bộ dưới bãi. Cây bút chì dao động, hình ảnh nàng lại nhảy múa một cách xảo quyết trong trí hắn. Mỗi nàng đầy đặn và mềm mại như những cánh hồng. Không biết đôi môi ấy khi được hôn sẽ như thế nào? Hắn bực bội nguyên rủa mình. Mặc kệ nàng, ta còn có việc khác quan trọng hơn gấp bội để suy nghĩ. Hắn tập trung tinh thần nghiên cứu bản đồ của bờ biển rồi tách ra những vùng yếu điểm và quả quyết rằng nếu quân đồng minh đồ bộ sẽ bị đẩy lùi ra biển.

Lisette chạy lên cầu thang về tới phòng. Mạch máu ở cổ nàng đập dồn dập, hơi thở tắc nghẽn trong lồng ngực. Sự hiện diện của hắn tràn ngập lâu đài này. Nó không còn là của họ nữa mà là của hắn. Hắn ngang nhiên đi từ phòng này sang phòng khác và ra lệnh cho đặt khoá vào cửa phòng ăn, chiếm căn phòng nhìn ra eo biển Anh quốc, lễ phép một cách chiếu lệ và luôn luôn ngấm ngầm ý đe dọa.

Nàng đóng cửa phòng ngủ, đến bên cửa sổ nhìn ra mũi đất lộng gió ngoài khơi. Paul đang sửa chữa chiến lũy phòng thủ ở Vierville, chắc chắn đó là lệnh của Meyer. Đám tùy tùng của hắn đã đến lâu đài Valmy như nàng được biết trước. Khoảng sân trải đá cuội phía sau lâu đài ít khi vắng xe cơ quan và mô tô, còn khu nhà xung quanh sân của hai mươi người lính.

Nàng áp mặt vào khung kính mát rụi. Chuyến viếng thăm đột ngột của Rommel đã khẳng định nghi ngờ của nàng. Vậy là Meyer tới đây để giám sát chiến lũy phòng thủ bờ biển. Có nghĩa là các tướng lĩnh Đức tin rằng cuộc đổ bộ của quân đồng minh sẽ diễn ra tại Normandy. Nàng gõ móng tay vào cửa kính, đầu óc rối bời. Tin này London rất quan tâm đây, nhưng không có Paul thì nàng không thể chuyển nó đi được. Vì sự an toàn của nàng và những người khác nàng cũng không biết Paul làm việc với ai. Đó là nguyên tắc của kháng chiến quân để tồn tại và phát triển. Sự bí mật là lẽ sống còn của họ.

Ngay cả các thủ lĩnh cũng không biết gì về nhau ngoài các bí danh. Mỗi nhóm chỉ biết công việc của nhóm mình. Và nếu có sự phản bội, nó sẽ không liên lụy đến nhiều người. Lòng bồn khoăn, nàng rời cửa sổ. Cuộc đổ bộ này chỉ là một tin đồn nhưng quân Đức đang tin tưởng vào điều đó. Nếu đó là sự thật thì việc quân Đức chưa biết thời gian và địa điểm xảy ra cuộc đổ bộ rất quan trọng, vì nếu bị lộ nó sẽ là thảm họa cho phe đồng minh. Và tại Valmy, trên chiếc bàn ăn rộng lớn kia là những bản đồ và giấy tờ có thể sẽ liên quan đến kế hoạch của quân đồng minh.

Ánh mắt nàng lộ vẻ bồn chồn. Cha nàng đã hứa sẽ thu nhặt tin tức mà ông có thể tìm được, nhưng căn phòng Meyer đã khoá lại, thêm một tên lính canh ngoài cửa phòng. Không thể há miệng chờ sung được, phải tạo lấy cơ hội thôi. Nàng lặng lẽ đi nhanh qua hành lang xuống cầu thang đến phòng đọc sách.

– Ba ơi, con muốn nói chuyện với ba. – Nàng không ngồi xuống – Nhưng không phải ở đây, ra vườn ba nhé.

Ông bá tước gật đầu. Cuộc viếng thăm của Thống chế Rommel đã gây chấn động. Dù Meyer phụ trách công tác gì đi nữa, đó cũng phải là việc quan trọng. Ông cảm thấy cuộc sống ngày một bấp bênh hơn. Tên lính gác ngoài phòng ăn gùm gùm nhìn theo khi họ băng ngang đại sảnh như thể chính họ mới là kẻ chiếm đoạt. Ngọn lửa giận dữ bốc cao trong nàng và Lisette phải nghiêng chặt hàm răng lại để khỏi buông lời chửi rủa. Tại Đức có mặt khắp mọi nơi, chúng lên xuống rầm rập trên cầu thang dẫn vào phòng Meyer, dí nát những mẫu tàn thuốc dưới gót giày khi qua lại ở hàng hiên và xả rác khắp lối đi. Ông bá tước giữ chặt tay nàng khi qua nhà bếp để vào sân sau.

– Phải chịu đựng con ạ. Đó là cách duy nhất để chúng ta có thể sống lâu hơn chúng. – Cha nàng nhỏ giọng.

– Con căm thù bọn chúng. – Lisette giận dữ. Họ đang bước trên khoảng sân trải đá cuội, mặt trời tháng hai giá buốt – Chúng nhón nhơ khắp nơi trong ngôi nhà này. Chúng ta không còn chút tự do nào cả.

– Rồi chúng ta sẽ tự do. – Cha nàng an ủi, gương mặt khắc khổ đánh lại – Trong khi chờ đến lúc đó, chúng ta phải biết ơn thái độ lịch sự của thiếu tá Meyer.

Bên kia khoảng sân là bãi cỏ trải dài đến tận hàng hiên và khu rừng chìm ngập trong sắc hoa hồng. Một cái gì dâng lên trong cổ Lisette khi họ bước về phía khu vườn. Nàng thù ghét Meyer vô cùng. Nhưng nàng không thể coi thường hắn như đối với những kẻ khác được. Hắn có lối nhìn làm nàng hoàn toàn bối rối, không ai có thể làm nàng nghẹt thở khi đối mặt như hắn. Sự hiện diện của hắn mà ngôi nhà này không còn là của họ. Nàng tỏ một thái độ dửng dưng đối với hắn.

– Chúng ta chẳng có gì phải biết ơn hắn cả. – Nàng run giọng nói.

Ông bá tước xuống bậc thang phủ đầy rêu dẫn đến những luống hoa hồng đang phô bày vẻ đẹp đài các. Vào mùa hè màu sắc linh động hơn. Ông thích các loại hoa hồng thời trước, loại Gloire de Dijon chỉ phơn phớt hồng. Nhưng giờ đây, những bụi hồng trở nên cằn cỗi xác xơ, chỉ có những nụ xanh bụ bẫm là hứa hẹn một tương lai rực rỡ.

– Nhà mình có nhiều thứ quý giá nhưng chưa có món nào bị phá hủy. – Ông kiên nhẫn nói, lòng thầm ước phải chỉ lúc này ông có mặt áo khoác vì ánh mặt trời chẳng mang lại chút hơi ấm nào cả – Chúng ta không bị dòi vào khu người làm để dành phòng cho lính của ông ta.

Còn con và mẹ cũng không bị đối xử... bất nhã. – Ông đưa tay lên che mặt. Lạy chúa, ông nghĩ đến những câu chuyện lỗ mãng và tàn bạo, những vụ hãm hiếp... – Ít ra, lính của Meyer khá kỷ luật.

Cách đây mấy hôm, khi ông bước vào nhà bếp, Meyer theo sau, Marie đang bê một cái soong nặng trên lối đi. Cái soong nóng bỏng và không còn chỗ nào đặt xuống. Marie đã lên tiếng xin lỗi nhưng mấy tên lính vẫn cố ý ngồi chắn lối, chúng cười hô hô khi thấy vẻ khổ sở của bà. Bàn tay xương xẩu của Marie bắt đầu lỏng ra dưới sức nặng của cái soong. Meyer bước vào, hắn bắt hai tên lính phải xin lỗi bà ngay lập tức khiến chúng ê mặt vì xấu hổ. Ông bá tước chứng kiến từ đầu chí cuối rất hài lòng. Những hành vi xấu xa của bọn lính dù nhỏ nhất cũng không thoát khỏi đôi mắt khinh bỉ của Meyer, bọn lính cũng khốn khổ vì hắn. Nhưng khi bọn lính ra khỏi phòng, Meyer không hề xin lỗi ông. Hắn không cần làm thế vì hắn biết Valmy làm gì còn tự do khi hắn cùng bọn lính đến ở đây. Và việc này đã làm ông bá tước vô cùng cảm kích.

– Meyer mời ba đến uống rượu cognac sau bữa cơm tối nay.

Lisette lặng người đi bàng hoàng.

– Ba đã nói với con ba sẽ không bị mua chuộc bằng vẻ lịch sự của hắn mà! Ba quên hắn là ai rồi sao? Một tên Đức! Hắn không có quyền ở Valmy! Mời ba đến uống rượu ngay trong nhà của mình. Hắn muốn sỉ nhục chúng ta, ba không thấy sao?

Đôi lông mày bạc của ông bá tước nhướng lên:

– Vậy thì việc ba vào phòng hắn là điều sỉ nhục à?

Lisette nhìn ông ngờ vực:

– Liệu hần sẽ...? Có phải vì vậy mà ba nhận lời không?

– Dù sao càng gần hần ba càng có khả năng lấy tin tức cho Paul hơn.

Lisette khoác tay cha và tiếp tục bước.

– Hần sẽ chẳng hé điều gì với ba đâu. – Nàng quả quyết – Hần không phải thuộc loại người dễ khai thác cho dù có đổ cho hần bao nhiêu rượu cognac đi nữa, những gì chúng ta cần, nằm ngay sau cánh cửa khóa chặt của phòng ăn lớn.

– Phải! – Cha nàng trầm ngâm – Một loạt chìa khoá và một tên lính gác... Một vấn đề nan giải đấy, nhưng không hần là không thể nào được.

Lisette nhìn cha cười trừ mếu.

– Đúng, nếu chúng ta cương quyết ba à.

Họ tiếp tục dạo bước trong khu vườn hồng vắng lặng. Đầu nàng ngẩng cao, đôi lông mày sáng rực lên về chiến thắng.

Sáng hôm sau, Lisette đạp xe ngang qua khu rừng sỏi đến Saint-Marie-Des-Ponts.

Nàng nhìn những đóa hoa với đôi mắt khoan hoà hơn tuần trước. Thiếu tá Dieter Meyer chịu trách nhiệm trực tiếp với Rommel về việc củng cố chiến lũy phòng thủ bờ biển. Điều đó đã chắc chắn, nàng phần khởi lướt nhanh qua cầu, rồi đến những đám thủy tiên vàng rực, hoa nghệ tây màu tím thẫm. Kể từ giờ nàng không còn là một liên lạc viên tầm thường nữa mà là một thám. Nếu may mắn nàng sẽ bắt được những tin tức quan trọng.

Hàng cây bị cắt ngọn dọc theo phố Saint Marie với những cành lá đan bện với nhau đã nhú lên những chồi non xanh xanh. Qua khoảng sân đá lát cuội vào quảng trường, nàng dừng lại dựng xe, vào quán cà phê. Bây giờ là mùa xuân, có lẽ là mùa xuân cuối cùng họ phải sống trong cảnh chiếm đóng của quân Đức. Một ý nghĩ gây hưng phấn cho con người, Lisette bước vội vào quán, lòng càng thêm phấn chấn khi nghe giọng nói quen thuộc của Paul.

Anh ta đứng dựa vào quầy rượu bực tức nói chuyện với Andre, chiếc quần nhung kẻ sọc luộm thuộm đã bạc màu vì bụi bặm ở Vierville. Paul đeo kính, đáng cao gầy, chiếc sơ mi và tay áo vết lú lúc nào cũng ngấn cùn trên cổ tay. Paul sinh ra và lớn lên tại Saint Marie.

Anh ta là một thầy giáo khá quen thuộc trong vùng tuy hơi cách biệt.

Bọn trẻ đang ăn trưa còn Paul thì ở tại quán. Đó là nơi dân làng thường đem mọi chuyện ra tán gẫu.

Lisette đưa mắt ra hiệu với Paul. Anh ta cười đáp lại và vẫn tiếp tục câu chuyện. Nàng đảo mắt quanh tiệm cà phê. Bà Chamot và bà Bridet ngồi ở bàn trong góc, giở đi chợ ở dưới chân. Trước mặt họ là hai tách rau diếp xoắn đã vơi đi một nửa. Lão Bieriot ngồi một mình với cái bánh mì baguette, miếng thờ khô khê. Và một người lính đứng gần cửa đang gặm bánh croissant mắt nhìn ra phía quảng trường.

– Ông Andre, cho tôi một ly rượu hồi. – Nàng ngồi cùng bàn với hai người phụ nữ.

– Chào cô Lisette. – Bà Chamot lên tiếng, chiếc áo khoác ni đen cài nút đến tận cổ, mái tóc xám được búi lên gọn gàng – Bà bá tước thế nào hả cô?

– Thưa bác, mẹ cháu khoẻ ạ. – Lisette đáp, thầm mong tên lính bỏ đi để nàng có thể nói chuyện với Paul.

– Xin chúc mừng. – Giọng bà có vẻ nghi ngờ, làm sao một người khó tính và quý phái như bà bá tước de Valmy có thể thoải mái khi đám súc vật này đang giày xéo ngôi nhà mình. Bà ném một cái nhìn hần học về phía tên lính. Hần đang dùng mu bàn tay quẹt vụn miếng bánh ở miệng rồi thờ thần quay gót ra ngoài đường.

– Bọn khốn kiếp. – Giọng nàng đầy ngụ ý – Bà có thấy không, bà Bridet? Hần không bao giờ biết trả tiền. Giá tôi là đàn ông, tôi sẽ chỉ cho chúng cách xử sự.

– Nếu bà có thể uy hiếp tụi Đức như đối với chồng bà, thì chiến tranh sẽ kết thúc vào lễ Phục sinh đấy. – Andre ngoác miệng cười khi đặt ly rượu hồi trước mặt Lisette.

– Ôi chà! – Bà Chamot tỏ vẻ chán ghét, đứng dậy cầm lấy giỏ – Tinh thần tôi còn phải chiến đấu nhiều hơn ông đấy, Andre Caldron à! Ông phải biết hổ thẹn với chính mình chứ, của đâu mà nuôi không tụi Đức như vậy! Xin chào cô Lisette. Đi thôi, bà Bridet, còn nhiều việc phải làm, không thể nhong nhong cả ngày như một số người tôi biết đấy.

Khệ nệ với những món đồ mua sắm, hai người đàn bà khệnh khạng bước ra ngoài khi Andre quay lại quầy rượu. Paul nhanh nhẹn bước tới bàn ngồi đối diện với Lisette.

– Tôi có nghe nói về vị khách của cô. Hần thế nào? Tình hình có tệ lắm không?

Lisette hất những lọn tóc xoắn lòa xoà trước mặt.

– Có thể chịu đựng được. – Đôi mắt sẫm màu lộ vẻ ghê tởm – Thiếu tá Meyer đã trưng dụng toà lâu đài, lính của hần ở dãy phòng của gia nhân quanh sân sau.

– Cô sẽ bị giám sát kỹ hơn và mọi việc sẽ trở nên khó khăn hơn. – Paul nói, anh nghĩ tới chuyến đi nguy hiểm đến Bayeux và Trevieres.

– Tôi không nghĩ như vậy, chẳng có ai để ý đến tôi đâu. Có gì mà phải để ý chứ? Tên thiếu tá không nhận lệnh của mặt vụ Gestapo ở Vierville, hẳn chịu trách nhiệm trực tiếp với tướng Rommel.

Paul ngồi im lặng, ánh mắt sắc bén. Andre đã quay lưng lại và đang huyết sáo trong khi đang xếp lại quầy rượu. Ông lão Bieriot đang ngủ gà ngủ gật.

– Nhiệm vụ của hẳn là tăng cường chiến lũy phòng thủ bờ biển. Cách đây ba ngày, đích thân Rommel đã đến Valmy. Ông ta và Meyer làm việc gần một tiếng trong phòng ăn. Có rất nhiều bản đồ, tôi đảm bảo mà, bản đồ và kế hoạch.

Paul lần túi thuốc là và hộp diêm.

Giọng nàng quả quyết:

– Meyer đã đặt một ổ khoá và cho lính gác ngoài cửa 24/24, chắc chắn là có tin quan trọng. Rommel không đến chơi suông đâu.

Paul nhìn nàng tư lự. Anh hiểu Lisette muốn đề nghị chuyện gì, nhưng nàng không có kinh nghiệm, và nếu như nàng bị bắt... Anh cố gạt đi hồi ức về hình ảnh toàn bộ chi bộ Argnet bị xếp hàng xử bắn tại trụ sở Caen chỉ vì một mắc xích trong chuỗi dây đã long ra.

– Nguy hiểm lắm. – Paul nói, anh đưa điều thuốc lên môi rít mạnh một hơi trong lúc tâm trí vẫn miên man suy nghĩ.

Nếu nàng nói đúng thì tin của Meyer quan trọng vô cùng. Nhưng việc thấu nhất tin tức và chuyển đến cho quân đồng minh là cả một vấn đề. Nó quyết định sự thành công hay thất bại sẽ biến giấc mơ hưng tàn của Đức quốc xã thành một thực tại khủng khiếp.

Anh cảm thấy ón lạnh. Lisette còn trẻ quá, nàng không đủ kinh nghiệm để đảm nhận một công việc to tát như thế.

– Một gián điệp giỏi có thể đóng vai đầu bếp trà trộn vào Valmy.

– Không được đâu, Paul, sẽ bị nghi ngờ đấy.

– Không được thì thôi. – Paul cương quyết – Chúng ta phải biết tội quỷ này đang âm mưu gì và chúng biết gì về dự tính của quân đồng minh.

Nàng khẽ nhún mày:

– Nhưng nếu Rommel đang tập trung về Normandy thì càng có lợi cho ta chứ sao. Mọi người đều biết cuộc đổ bộ sẽ xảy ra ở Pas de Calais mà.

Paul nhìn nàng, đôi đồng tử thu hẹp lại như đầu đinh ghim.

– Không ai có thể biết cuộc đổ bộ sẽ xảy ra khi nào và ở đâu. Nhưng... tôi chỉ ví dụ thôi nhé, nếu con Cáo già Sa mạc (biệt danh của Rommel) đoán đúng thì kết quả sẽ là một thảm họa.

Mặc dầu áo khoác rất dày, Lisette vẫn run mình. Dường như cả định mệnh nước Pháp đang trút cả lên vai nàng và Paul.

– Meyer rất khôn ngoan và nhạy bén. Hẳn không dễ gì chấp nhận một gia nhân mới chỉ qua bề ngoài thôi đâu.

Lisette nắm chặt tay lại khi nhớ đến giây phút khốn khổ trong phòng cha, đôi mắt xám cứng rắn của Meyer như muốn lột trần nàng ra, hẳn biết ngay là nàng nói dối và hiểu rõ lý do hiện diện của nàng ở đó.

– Như thế chỉ làm hẳn nghi ngờ thêm, mọi biện pháp an ninh sẽ được tăng cường và ngay cả một con chuột cũng không thể len lỏi vào phòng ăn được.

Nàng nghiêng người về phía Paul, mắt cầu khẩn:

– Ba tôi đang lấy lòng Meyer. Hẳn đã mời ông đến uống rượu cognac sau bữa ăn tối. Nếu có thể làm gì giúp được chúng ta, ba tôi sẽ cố gắng ngay. Ông đã hứa với tôi rồi.

Paul cựa quậy một cách khó chịu trên chiếc ghế sắt. Theo anh, có lẽ ông bá tước làm việc khả quan hơn kháng chiến quân, uống rượu cognac với một tên Đức có vẻ là hợp tác hơn là làm gián điệp.

– Nếu ngài thiếu tá của cô là con cưng của Rommel thì nguồn tin hẳn đem lại rất quan trọng. Chúng ta cần có nó. Cha cô không phải là thành viên của kháng chiến quân. Ông không có kinh nghiệm trong công việc này. Nhiệm vụ phải được giao phó cho một người trong chúng ta.

Mắt nàng ánh lên giận dữ:

– Meyer không phải là thiếu tá của tôi. Paul Gilles. Còn cha tôi hoàn toàn đáng tin cậy. Tôi đặt cuộc đời tôi để đảm bảo với anh đó.

Paul mỉm cười chua chát, đôi môi mỏng cất giọng lạnh lùng:

– Nhưng đặt sự tin cậy vào ông ấy, chúng ta sẽ đánh cược đời sống của tất cả mọi người.

Con giận của nàng chùn bước. Paul nói đúng. Trái tim đang điều khiển những phản ứng của nàng chứ không phải lý trí. Lisette rút sâu hai tay vào túi áo. Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa quán, ở bên kia, công trường có trồng cây bao quanh, một tên lính Đức nhón nhor cưỡi xe mô tô. Hai người phụ nữ khi nãy xách giỏ về nhà. Bà Pichon vội vã đi về hướng nhà Telliers, nơi bà Telliers sắp sanh lần nữa.

Nàng đã chờ Paul hơn một tuần, tin tưởng anh ta sẽ chỉ dẫn những gì cần làm tiếp khi biết nàng đã làm những chuyện đó. Vậy mà bây giờ nàng lại bác bỏ những lời khuyên của anh ta. Lisette tin rằng mình biết rõ Paul, rằng nàng và cha không cần sự giúp đỡ, tất cả những gì họ cần chỉ là để chuyển tin tức đến tay quân đồng minh bên kia eo biển được an toàn. Lisette thờ dài, nàng vuốt những sợi tóc lòa xoà trước mặt. Paul nói đúng, cả nàng lẫn cha nàng đều không phải là những tay gián điệp thực thụ và điều này tùy thuộc ở nàng, để trợ giúp Paul những gì anh ta thấy cần.

Lisette thôi nhìn tên Đức và khoảng không công trường ngập nắng. Nàng quay lại hỏi Paul với một vẻ duyên dáng, thừa nhận sự thất bại:

– Anh cần tôi làm gì hả Paul?

Paul mỉm cười. Anh không phải là người cuồng nhiệt. Nhưng từ lâu anh phải chào thua trước vẻ quyến rũ của Lisette. Tính thẳng thắn và chân thành ở nàng đã khuất phục được anh cũng như rèm mi dài, nổi bật trên làn da trắng toàn bích kia. Chỉ một lúc thôi, nếu Paul không tin rằng nàng chỉ xem anh như một người anh lớn tuổi, có lẽ anh đã từ bỏ những tháng ngày độc thân của mình. Nụ cười Paul phai nhạt. Thật may mắn vì Lisette chỉ nghĩ đến anh trong tình thân mật anh em. Bá tước Henri de Valmy hẳn sẽ chẳng coi anh giáo làng là một lựa chọn xứng đáng trong việc hôn nhân của cô con gái duy nhất đâu.

Paul tỉnh mộng, trở về thực tại:

– Marie là người giúp việc duy nhất ở Valmy à?

Lisette gật đầu.

– Ai lo việc nấu ăn?

– Mẹ tôi.

Paul cố kìm hãm sự ngạc nhiên. Không ngờ bà bá tước thanh lịch lạnh lùng như thế lại quen thuộc với việc bếp núc.

– Vậy tối nay, khi cha cô uống rượu với tên thiếu tá, ông phải nói rằng sức khoẻ mẹ cô đang suy yếu, việc chiếm đóng ngôi nhà khiến sức khoẻ bà giảm sút nhanh chóng. Và với sự đồng ý của Meyer, ông sẽ mượn cô cháu gái của Marie làm đầu bếp.

– Marie có cháu gái à? – Nàng hỏi, đôi lông mày bóng mượt nhướng lên vẻ chế giễu.

Paul cười:

– Bây giờ thì có. Cô đừng lo những câu hỏi về Marie hoặc ai khác. Đó là phần của tôi. Chỉ cần ba cô gợi ý cho tôi.

– Khi nào cô cháu Marie đến? – Lisette vừa nói vừa đứng lên.

– Đừng nói chuyện với cô ấy. Cô ấy từ Caen tới để nấu ăn và cô cứ đối xử với cô ấy như một đầu bếp.

Lisette ngần ngừ, mày vẫn nhúu lại, nàng cúi nhìn Paul, mái tóc dày rũ xuống hai bên má.

– Nếu có cơ hội nào chỉ có cha tôi hay tôi có thể lợi dụng được thì sao?

Khuôn mặt xương xương của Paul bỗng già hẳn đi. Anh đáp gọn:

– Cứ hành động. Chào cô Lisette, chúc may mắn.

Lisette bước ra ngoài, dưới những tia nắng lạnh lẽo của mặt trời. Nàng lại đạp xe trên con đường rải đá cuội, niềm lạc quan của nàng đã tiêu tan. Khi nào cô cháu gái của Marie đặt chân đến Valmy, cuộc sống của mọi người bắt đầu bị đe dọa, không chỉ cho cha nàng, cho nàng mà cả mẹ nàng nữa. Ân mệnh chân xuống bàn đạp, Lisette chạy xe ra khỏi quảng trường, qua những con đường hẹp và tiến lên cầu. Giá mà có cách nào dễ hơn. Nhưng nàng đã hết sức cố gắng mà chẳng tìm ra cách nào khác.

Tên lính đi mô tô nhìn Lisette rời quán cà phê. Hắn chờ thêm một chút. Một lát sau, Paul bước ra, hần đạp máy ra trước khi Lisette kịp tới khu rừng sồi hần đã rút ga phóng ra khỏi làng theo hướng ngược lại. Hắn chạy vòng tới con đường cắm thương dân, một con đường ngoằn ngoèo dọc theo dốc đá dẫn đến Valmy.

– Anh có chắc chắn biết mục đích cuộc viếng thăm của nàng không? – Dieter đột ngột hỏi.

Tên binh nhì đứng nghiêm trong phòng làm việc – nơi đã từng là chốn riêng biệt của bá tước Henri de Valmy mỗi khi ông muốn tách rời cuộc sống.

– Thưa ngài, vâng. Cô ta có nói chuyện với hai người đàn bà trong giấy lát, nhưng mắt lại nhìn về phía Gilles. Ngay khi hai người đàn bà đi khỏi, Gilles

đến ngồi chung bàn với cô ta.

– Khoảng bao lâu?

– Cỡ 30 phút thừa ngài.

Dieter cau mày. Có thể là cuộc hò hẹn của tình nhân, nhưng hẳn nghi ngờ chuyện đó, không thể tưởng tượng một cô gái trưởng giả như Lisette de Valmy lại quan hệ với anh giáo làng lênh khênh đó.

Đắm chìm trong ý nghĩ ấy. Dieter đuổi tên lính đi. Hắn vừa làm một chuyến công du chẳng vui về gì và đã khám phá ra tên giáo làng ở Saint-Marie-Des-Ponts đứng đầu danh sách những người bị tình nghi là thành viên của kháng chiến quân. Thế mà Lisette lại đạp xe có chủ đích tới gặp hắn ở Vierville. Dieter ngồi xuống bên chiếc bàn Biedermeier, gõ gõ cây bút bạc lên mặt bàn vẽ mặt trầm ngâm.

Cái tên Lisette không nằm trong danh sách những người bị tình nghi, nhưng nàng thường đạp xe dong dong hàng giờ ở Saint-Marie-Des-Ponts và các vùng phụ cận để thăm viếng dân làng. Có lẽ tên lính gác địa phương ít chú ý việc đi lại của nàng. Điều đáng ngờ làm đôi hàm hắn bạnh ra. Nhưng lần này, Dieter thầm mong ước hắn dự đoán sai mặc dù hắn biết rõ khả năng quyết đoán của mình luôn luôn chính xác.

– Ba nói là ông ta sẽ ăn tối với chúng ta sao? – Lisette hỏi cha, lòng kinh hoàng – Ba không thể muốn thế! Ba đừng mong chúng ta ngồi ăn chung với hắn.

– Ông ta ở đây và chúng ta phải xử sự cho tốt. – Cha nàng kiên nhẫn nói – Cho đến bây giờ ông ta vẫn đối xử kính trọng với gia đình mình và không có gì khác hơn là làm theo yêu cầu đó.

Lisette cố gắng nói nhưng không thể được, cổ họng nàng như nghẹn lại vì ghê tởm và sợ hãi... Và còn cái gì nữa, một điều gì mập mờ và đáng sợ làm nàng không thể thốt lên dù chỉ là một tiếng kêu.

– Con không thể... con có cảm tưởng như mình đang cộng tác với địch. – Cuối cùng nàng thì thào.

Ông bá tước choàng tay qua vai nàng.

– Con không nên nghĩ như vậy, con yêu của ba. Đó là một cơ hội tốt để tin rằng mẹ con đang yếu và nhà mình cần được sự giúp đỡ.

– Hẳn không tin ba đâu. – Nàng hạ thấp giọng gần như không nghe thấy – Con đã bảo Paul là hẳn không tin chúng ta nhưng anh ấy chưa gặp hẳn, anh ấy...

– Rồi ông ấy sẽ tin thôi. – Cha nàng bình thản đáp – Đó là sự thật, thế thì tại sao Meyer không tin được chúng ta?

Lisette nhớ lại ánh mắt Meyer nhìn nàng qua chiếc giường phủ drap bằng lụa.

– Vì hẳn là người không bao giờ bị gạt gẫm bởi sự giả dối. – Nàng quay đi, một cảm giác sợ hãi chạy dọc theo xương sống.

Trái với thói quen hằng ngày, nàng đã thay đồ cho bữa tối nhưng không xuống phòng ăn. Phải xem hẳn như một vị khách quý thay vì một kẻ xâm lược thô lỗ chuyên quyền quả là quá sức chịu đựng của nàng. Lisette bồn chồn đi lại trong phòng ngủ. Nàng dăm dăm nhìn ra ngoài cửa sổ về phía eo biển đen như mực. Giá mà người Anh và người Mỹ có thể đến đây, giá mà, máy bay và các đạo quân có thể liên tục vượt qua vùng biển hẹp ngăn cách giữa Pháp và Anh này. Nàng ép chặt đầu ngón tay vào khung cửa sổ lạnh giá. Một giải nước hẹp mong manh thế này mà Hitler không thể nào chọc vỡ được. Nước Anh vẫn còn tự do. Tự do, nàng bám chặt hai chữ đó. Rồi một ngày kia nước Pháp sẽ tự do.

Nàng quay khỏi cửa sổ, hai tay đan chặt vào nhau, tự hỏi không biết cha nàng đã đề cập đến việc thêm gia nhân mới với Meyer hay chưa. Liệu hẳn có đồng ý và cho ông tự mướn người lấy không. Nỗi lo lắng dẫn vật nàng, dù sao Meyer cũng không phải kẻ khờ. Nàng tưởng tượng hẳn đang vui vẻ đồng ý việc mướn một đầu bếp mới. Rồi khi cha nàng đang say sưa đắc thắng thì nàng gần như nghe thấy một giọng nói lạnh lùng nham hiểm, nó khiến nàng phải rùng mình: Chính hẳn sẽ mướn một người đàn bà thích hợp. Không nghi ngờ gì nữa, hẳn đã đánh bại âm mưu của cha nàng và tìm thấy trong cái trò hề gián điệp này có một chút gì để giải khuây.

– Quân khốn kiếp! – Nàng rít lên giận dữ.

Cây kim của chiếc đồng hồ sứ có phần gỗ thép vàng chỉ chín giờ mười lăm. Có lẽ Meyer đã rời phòng điểm tâm, nơi gia đình nàng hiện giờ phải dùng để ăn cả ba bữa trong ngày. Phải chịu đựng sự hiện diện của hẳn là điều hết sức khổ sở cho bà mẹ quý phái và khó chịu của nàng. Không nên được nữa, Lisette mở cửa phòng ngủ bước nhanh ra hàng lang.

Nàng theo những bậc thang dẫn vào đại sảnh. Cửa phòng điểm tâm mở nhưng căn phòng trống rỗng. Thở phào nhẹ nhõm, nàng băng qua đại sảnh và tiến vào phòng khách chính, nàng bỗng sững người lại. Căn phòng mái cao bỗng sáng bừng lên trong ánh lửa của lò sưởi và đèn dầu mà mẹ nàng rất thích. Cha nàng đang đứng ung dung trước lò sưởi, một tay cầm ống pip, tay kia đút túi quần. Ông vui vẻ nói:

– Lisette là tay trượt tuyết của gia đình. Chúng tôi đã chơi nhiều trong những dịp nghỉ lễ ở Gstaad.

Ông chợt ngừng lại ngược nhìn nàng về lưng túng.

Thiếu tá Meyer ngồi trên chiếc ghế dựa cao bọc da ở bên trái lò sưởi, tay cầm một ly cognac, nút áo cổ không cài, vẻ thư thái hiện trên khuôn mặt như

tạc bằng đá hoa cương.

Cả một lúc lâu chỉ có sự im lặng ngọt ngào bao trùm căn phòng, trừ Meyer vẫn thoải mái.

Rồi cha nàng gượng gạo nói:

– Vào đi con. Ba vừa kể cho ông thiếu tá biết con là một tay trượt tuyết cừ khôi.

Nàng hít một hơi thở sâu để lấy bình tĩnh rồi bước tới. Họ đang cần Meyer cho phép một người đầu bếp mới vào lâu đài Valmy. Một người lạ để đánh bại bất kỳ mục đích nào mà hắn đang lăm le. Nàng ngồi xuống cạnh mẹ, lưng thật thẳng, điệu bộ lạnh lùng của mẹ nàng không tiết lộ chút gì sự xáo trộn trong tâm hồn bà.

Dieter liếc nhìn nàng rồi quay sang ông bá tước. Hắn vừa nhẹ nhõm vừa thất vọng khi thấy nàng không tham dự bữa ăn tối. Dĩ nhiên là hắn biết lý do. Nàng bị nhức đầu, cách giải thích lịch sự của cha nàng cũng chẳng lừa nổi một đứa trẻ. Nàng không chịu đựng nổi sự đối mặt với kẻ chiếm đoạt nhà nàng và quê hương nàng. Hắn cũng không thể trách móc nàng được. Nếu ở trong hoàn cảnh nàng, hắn cũng làm vậy, có thể còn tệ hơn.

Câu chuyện đầu bữa ăn chỉ là những chuyện khách sáo. Ông bá tước đã cố hết sức để tỏ ra là một chủ nhà niềm nở. Nhưng bà bá tước không thể nào gia nhập trò chơi này được. Dòng máu quý phái đã tạo cho bà một vẻ lịch thiệp, nhưng thật ra đó chỉ là sự lạnh nhạt, nó làm tê cứng những ai ít tự tin hơn. Lòng tự tin đó hắn không hề phải cố gắng để đạt được mà chỉ vì hắn đã hiểu rõ rằng họ đang ở cùng một thế giới và một tầng lớp xã hội.

Dieter xuất thân từ dòng dõi thượng lưu ở Đức, một đại điền chủ thuộc gia đình Junker trong một khuôn mẫu cổ kính. Thế chiến thứ nhất đã thay đổi cách sống của họ nhưng không thể phá hủy nó. Gia đình hắn ở một lâu đài có hào bao quanh thuộc vùng ngoại ô Queimar, một vùng phong kiến tráng lệ, lạnh thấu xương và thiếu vệ sinh. Meyer đã sống thời thơ ấu ở đó. Nhưng mẹ hắn ít khi ra khỏi căn phòng xa xỉ và tiện nghi của bà ở Under den Linden. Khi Dieter được chín tuổi, hắn đã là một người dân Berlin tự tin và thạo đời.

Truyền thống gia đình đã định hướng cho đứa con trai theo binh nghiệp, nhưng cha Dieter xấu hổ vì điều kiện của hiệp ước Versailles và hoảng sợ vì nạn lạm phát vĩ đại năm 1923 đã làm nhiều người phải phá sản, đã phá vỡ truyền thống đó và thay vì gửi Dieter vào trường thiếu sinh quân, ông gởi hắn vào một trường nội trú duy nhất và đắt tiền nhất Châu Âu – Trường Le Rosey tại Thụy Sĩ – nơi các giáo sư cũng thuộc dòng máu quý phái như dòng máu Quittelsbach của bên ngoại hắn. Trường Le Rosey bảo đảm rằng không một ai có thể làm hắn mang mặc cảm thấp kém về địa vị xã hội ngay cả ông bà bá tước.

Mặc dù vì lý do chính trị, Dieter không còn trung cái tên VON quý phái cùng với họ của hắn nữa. Nhưng chỉ vài giây sau, ông bà bá tước hiểu rằng vị khách bất đắc dĩ này cũng cùng giới với họ. Điều này làm hắn cảm thấy dễ chịu và không phải phô trương về giả tạo thường lệ của một đảng viên Đức quốc xã. Nếu trong một hoàn cảnh khác, Dieter sẽ là người ông bá tước rất thích. Khi khám phá hắn cũng say mê môn polo như mình và đã từng tham dự các vòng đua danh tiếng nhất ở Đức, ông suýt quên khuấy mất hắn là kẻ thù. Nhưng ánh mắt sừng sốt và trách móc của con gái đã đưa ông về thực tại.

– Trước chiến tranh, thiếu tá Meyer cũng thường trượt tuyết ở Gstaad. – Ông cố gắng nói trọn câu nói rời rạc của mình.

Lisette vẫn ngồi im, nàng đã mang cái mặt nạ lịch sự và lạnh lùng.

– Ông thường ở lại Steigenberger.

Lisette nhăn mặt. Steigenberger. Khách sạn xa xỉ nhất ở Gstaad đứng sừng sững như một hộp chocolate vĩ đại trên sườn dốc phía nam, nơi nàng đã trải qua những ngày nghỉ lễ thời thơ ấu. Viên thiếu tá đã từng đến đó đã làm ô uế những kỷ niệm hạnh phúc của nàng. Lisette bất giác ánh mắt cầu khẩn của cha. Ông cần nàng hợp tác ư? Có lẽ Meyer chưa chịu nhận cháu gái Marie làm đầu bếp.

– Ở đó rất tuyệt vời.

Nhưng tiếng nói phát ra không lạnh lùng và vô cảm như nàng chủ định. Giọng nàng lung linh dường như có sương khói và cả nhịp đập rộn ràng của trái tim để trở nên uyển chuyển.

Hắn đã quyết định không để ý gì đến nàng. Nhưng nàng quá xáo động, quá khiêu khích đến độ thơ ngây. Một khúc gỗ thông đổ xuống kêu lắc rắc, bắn ra những tàn lửa tung lên tận ông khói lớn và tỏa khắp phòng một mùi cay hăng hăng. Nhận xét của nàng chưa hẳn là lời phê bình. Hắn khẽ nhún vai và định quay lại nói vài câu bằng quơ. Nhưng hắn chạm phải ánh mắt nàng và một niềm khao khát mãnh liệt xoáy dâng lên. Một niềm khao khát trần trụi và nguyên thủy đến ghê tởm.

– Chủ nhân ở đó là một gia đình bạn bè tôi. – Sự cố gắng để kìm chế con xao động khiến giọng hắn trở nên khàn khàn.

Căn phòng dường như thu hẹp lại. Nàng biết rõ gia đình nàng. Họ không phải là những loại người tán thành quan điểm của Đức quốc xã. Nhưng không phải về sừng sốt của ông bà bá tước hay vì Meyer có quen biết những người này làm nàng cảm thấy yếu ớt đi. Đó là một cái gì khác nữa, một thứ cảm xúc không tên luôn tái hiện và chế ngự nàng mỗi khi có sự hiện diện của hắn.

Trước đây, nàng đã từng thù ghét, căm hận; nhưng chưa bao giờ có một cảm xúc làm thể chất nàng yếu ớt đi như vậy. Nàng thù ghét bọn chúng khi hai phần ba dân làng Saint-Marie-Des-Ponts bị lừa đi lao động cưỡng bức. Và nàng thù ghét chúng chỉ vì chúng đã làm ô uế Valmy. Nhưng đó là mối căm thù lạnh lùng, giết người, một mối thù không hề làm nàng có cảm giác bị điều khiển khi Meyer nhìn nàng với đôi mắt sáng, cương nghị và một thân hình thon chắc uyển chuyển như một con báo vồ mồi.

Nàng cố gắng nói nhưng không thể thốt lên lời nào. Cha mẹ nàng đang ở trong một khoảng không mơ hồ, và nàng chỉ ý thức được thiếu tá Meyer, với mái tóc vàng óng lên như một chất vàng bóng mờ trong ánh lửa, với những đường nét đầy nam tính luôn hiển hiện trên khuôn mặt rắn rỏi, với đôi vai mạnh khoẻ, đẹp đẽ nâng ly rượu cognac và ý thức rõ rệt về sức mạnh được kiểm chế trong cơ thể đó. Về đàn ông ở hán đã khuất phục nàng và đột nhiên nàng hiểu ra. Trong khoảnh khắc của một sự thật hiển nhiên quá tàn nhẫn, nàng la lớn. Nàng đã hiểu cái cảm xúc làm nàng xấu hổ mỗi khi gặp hán. Đó không phải là sự căm thù. Đó là sự khao khát về thể xác.

– Lisettes, con mệt à? – Cha nàng lo lắng bước tới.

Nàng hơi nhòe mắt, vùng vẫy để tìm chút không khí, khuôn mặt nhợt nhạt như xác chết.

– Không... Xin đừng... Con xin lỗi.

Người run lấy bầy và gạt tay cha ra. nàng chỉ biết mình phải thoát khỏi căn phòng ngay, thoát khỏi sự hiện diện của thiếu tá Meyer, thoát khỏi một sự thật trớ trêu của cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Dieter phải cố kìm lại để khỏi rượt theo nàng. Những bắp thịt mạnh mẽ ở cánh tay hán nổi cuộn lên, một tay vẫn cầm ly cognac, tay kia đặt trên cổ chân đi giày boots vắt chéo trong một tư thế ung dung thoải mái. Bà bá tước bận rộn với đồng hồ đeo tay. Khi nghe tiếng kêu thất vọng của cô con gái, miếng vải trên tay bà rơi xuống và giờ đây bà nhìn chăm chăm vào đôi mắt của chồng trong sự sợ hãi. Ông bá tước chỉ khẽ cau mày với bà ngụ ý hãy bình thường như không có gì xảy ra nhưng giọng nói của ông không giấu được vẻ căng thẳng.

- Chứng nhức đầu của con gái tôi lại tái phát. Thiếu tá hãy thông cảm cho sự bỏ đi đột ngột của nó.

Dieter gật đầu, hán không tự chủ được giọng nói của mình nữa. Dường như có 1 luồng điện đã truyền qua người hán gây nên hàng loạt chấn động khiến hán phải nắm lấy cổ chân để che giấu bàn tay đang run rẩy.

- Tôi có vài viên aspirin trong phòng. – Hán lắng nghe giọng nói của mình và kinh hãi trước cảm giác mãnh liệt đã tràn ngập và nhận chìm hán.

- Cảm ơn thiếu tá. – Bà bá tước đứng lên, đôi má căng mịn đẹp như bức tượng điêu khắc – Nhưng tôi cũng có, xin ông cảm phiền để tôi đi lấy thuốc cho Lisette.

- Bà cứ tự nhiên.

Giọng nói hán sắc lạnh, sự xao động, đã bị con giận chế ngự. Hán là loại người luôn kiêu hãnh vì sự tự chủ của mình, vì vậy những dao động tình cảm vừa qua là không thể chấp nhận được.

- Ông học ở trường Rosey, thảo nào nói tiếng Pháp lưu loát quá.

Ông bá tước lên tiếng, cố gắng tạo lại không khí thoải mái trước khi Lisette vào phòng rồi đột ngột bỏ đi. Hán khẽ nhún vai như 1 dân Pháp chính tông.

- Đó là tiếng mẹ đẻ thứ 2 của tôi.

Đột nhiên, hán cảm thấy buổi tối nay thật tẻ nhạt, câu nói lấy lòng của ông bá tước chỉ làm hán thêm bức mình. Ông bá tước bồn chồn tì hết chân nọ đến chân kia. Mọi quan hệ theo chiều hướng tốt đẹp giữa họ không thể cứu vãn được nữa. Nếu ông thất bại trong công tác là do Lisette, không phải lỗi của ông. Ông đành hăng:

- Vợ tôi không được khoẻ lắm. Trước đây chúng tôi có rất nhiều gia nhân. Nhưng từ khi có chiến tranh, mọi việc đều trở nên khó khăn. Cũng may chúng tôi có đứa con gái phụ giúp 1 tay, nhưng toà nhà rộng quá, vợ tôi ngày càng sút đi, Marie có cô cháu gái sẵn lòng đến đây ở và đảm nhận công việc bếp núc... nếu như ông đồng ý.

Dieter xoay xoay ly rượu trong tay, đột nhiên hán cảnh giác nhưng lại hỏi như chẳng thiết gì việc đó:

- Cô ấy có ở trong làng không?

- Không. – Ông bá tước hấp tấp trả lời – Cô ta từ Caen tới, người rất tốt tính và đáng tin cậy.

Dieter nhìn xoáy vào ông 1 lúc rồi hỏi tiếp:

- Giấy tờ cô ấy có hợp lệ không?

- Có chứ.

Câu trả lời hăm dọa của ông bá tước khiến Dieter cảm thấy thất vọng và càng thêm cứng rắn. Henri de Valmy, 1 người có lẽ chưa hề nói dối trong đời giờ đây đã bắt đầu việc đó. Hắn uống cạn ly cognac rồi cẩn thận để xuống bàn.

- Vậy thì ông cứ gọi cô ta đến ngay đi.

Nếu giọng nói hắn không có vẻ dửng dưng như thế có lẽ ông bá tước đã thờ phào nhẹ nhõm. Thế là xong. Cô gái sẽ đến ở với gia đình Valmy. Nước đầu tiên của công tác đã hoàn tất.

- Trước chiến tranh, môn chơi Polo ở Châu Âu hay nhất là ở Deauville. – Bá tước Henri lập lại đề tài đưa họ đến gần nhau – Tôi đã chơi cho đến khi cổ tay gãy mới thôi. Đó là điều rủi ro nhất đối với các tay chơi polo. Chỉ có tức điên lên. Giờ thì tôi chẳng bao giờ có được sức mạnh như trước nữa.

Giọng ông đầy sự tiếc nuối nhưng đôi mắt Dieter đã tối sầm lại. Thật khó kiếp. Đáng lẽ hắn không nên để cho sự thân thiện còn con nào xảy ra giữa họ. Họ là kẻ thù của nhau mà, kẻ áp bức và người bị áp bức. Một giây trước đây Bá tước De Valmy đã nói láo với hắn và chỉ có một lý do duy nhất cho sự láo khoát đó. Thế mà giờ đây ông ta đang tìm cách nói lại sợi dây thông cảm qua một sự rủi ro mà nếu xảy ra với hắn có lẽ hắn cũng tiếc nuối và thất vọng như vậy.

Hắn liếc đồng hồ rồi đột ngột đứng dậy.

- Đã 11 giờ rồi, tôi cũng còn nhiều việc phải làm. Xin chúc bá tước ngủ ngon.

Hắn bước nhanh ra khỏi phòng, lòng thầm ước phải chi hắn dừng vào trong đó. Bởi vì giờ đây hắn vẫn còn cảm thấy hơi thở nặng nhọc của mình, như thể có 1 thanh sắt nào ép lên ngực, tất cả chỉ vì Lisette. Còn cha nàng thì gạt hắn. Thế là toàn bộ nỗi ngờ vực của hắn đối với hoạt động của Lisette lại trỗi dậy. Hắn muốn đưa hết những nhóm quân kháng chiến dọc vùng bờ biển ra ngoài để tiện canh chừng và thẩm vấn. Hắn muốn nắm hết tất cả những tin tức liên quan đến kế hoạch quân địch cho dù đó chỉ là mẩu tin nhỏ. Nhưng hắn không muốn thấy Lisette và cả cha nàng bị đưa đến sở tình báo Gestapo ở Caen. Chưa bao giờ niềm ao ước của hắn về việc chiến tranh chấm dứt lại mãnh liệt như lúc này, ngay cả khi hắn phục vụ ở trận tuyến bên Nga. Hắn chán nản cúi xuống chiếc bàn dài với những tấm bản đồ theo tỷ lệ lớn của Calvedes, phía đông vùng đó là Deauville, nơi ông bá tước đã chơi môn polo. Hắn mong rằng môn này vẫn được chơi ở đó và bãi biển ở đó không bị mìn cày nát, cũng không có công sự bê tông hắc ám nhìn ra bãi promenade des Planches. Nhưng hắn biết chắc 1 sự thật phũ phàng là hắn sẽ không bao giờ được vui chơi ở đó – cũng như Lisette de Valmy sẽ chẳng bao giờ chào hắn từ khán đài với chiếc mũ sẫm màu của nàng và chiếc áo đầm dài bằng lụa làm tăng thêm vẻ duyên dáng của thân hình mảnh mai. Hắn nguyện rửa thậm tệ qua hơi thở, nhiệm vụ của hắn là bảo vệ Deauville được an toàn dưới sự chiếm đóng của quân Đức, còn Polo đã thuộc thế giới khác – một thế giới có lẽ hắn chẳng bao giờ tìm lại được.

Lisette đã lên về phòng nàng. Nàng cảm thấy khinh bỉ ghê tởm chính mình và cảm giác đó đè nặng lên nàng như một sức mạnh thật cụ thể và vật cặn sức sống trong người nàng, khiến những tiếng nức nở của nàng không thể thoát ra được.

Nàng đóng sập cửa phòng lại, ném người lên tấm gỗ đã lên nước theo thời gian rồi từ từ khuyu xuống, đôi tay bó quanh tấm thân run rẩy.

Nàng muốn có hắn. Lạ chửa trên cao, nàng cần có hắn. Nàng muốn cảm nhận thân hình rắn chắc của hắn khít khao với cơ thể nàng và mái tóc bông bênh như đám lúa mì trong tay nàng. Nàng muốn nghe giọng nói mơ hồ trầm trầm của hắn thì thầm tên nàng. Nàng áp đôi tay lên mắt, cố tìm lại sự bình thản trong tâm hồn nhưng đầu óc nàng không còn sáng suốt nữa. Không thể như vậy được, thần kinh nàng đang bị kích động nhưng rồi nó sẽ qua đi.

Những khoảnh khắc trôi qua, nàng bỗng thấy mình có thể thờ bình thường, sự thanh thản lại ngự trị trong tâm hồn. Nàng nghiêng đầu dựa vào cánh cửa gỗ, chờ đón một nụ cười để tổng khứu con điên rồ vừa qua. Nhưng nàng chỉ hoài công vô ích, nàng phải đương đầu với một sự thật không thể chấp nhận và chịu đựng nổi. Nàng ngồi bó gối trên sàn lưng tựa vào cửa và chẳng biết mình ngồi như thế bao lâu. Mẹ nàng gõ cửa và hỏi nàng chỉ trả lời cho câu thứ nhất và không cho câu thứ hai mà không buồn đứng lên mở cửa. Một lúc sau nàng nghe tiếng bước chân mẹ bước đi, còn nàng vẫn ngồi tại chỗ bất động trong bóng tối.

Nàng chưa yêu bao giờ nhưng nàng nghĩ tình cảm đang giằng xé trong nàng không phải là tình yêu. Làm sao nó có thể là tình yêu được khi nàng không hề trò chuyện lâu với hắn và những câu nói của nàng chỉ toàn là giận dữ, cay độc.

Nàng kéo sát hai gối vào ngực. Chắc chắn đó là thứ dục vọng tội lỗi mà nàng đã xem trong Thánh kinh. Nàng rùng mình. Nàng chẳng biết gì để đối phó với vấn đề này. Cơ thể nàng như hoàn toàn tách biệt khỏi đầu óc. Lý trí sáng suốt của nàng ra lệnh dừng để người đàn ông nào xâm chiếm quê hương và mái nhà của nàng chạm vào người nàng. Nhưng khi nàng chợt nghĩ đến hắn, máu lại chảy dồn dập trong huyết quản. Hắn sẽ đem lại cho nàng cảm giác như thế nào. Khi cơ thể hắn chạm vào làn da của nàng, rồi nàng sẽ cảm nhận mùi đàn ông từ hắn và nhìn vào đôi mắt sáng mà vẻ cứng rắn cương nghị đã nhường chỗ cho những tia dục vọng.

Cuối cùng, nàng loạng choạng đứng lên. Chỉ mình nàng biết sự thật đáng khinh bỉ đó thôi, sẽ chẳng có kẻ thứ hai nào cả. Nàng sẽ tiếp tục sống như trước đây nàng chưa hề trải qua sự thật ghê gớm đó. Hắn đã, đang và mãi mãi là kẻ thù của nàng. Nàng sẽ xem như con yếu đuối vừa qua của thể xác chỉ là một con bệnh. Nàng sẽ chống trả, khắc phục nó và sẽ gạt nó ra khỏi cuộc sống. Nàng thay đồ và lên giường, mắt nhìn hàng giờ trong bóng tối. Và nàng đau đớn nhận ra rằng hình ảnh người đàn ông mà nàng chưa bao giờ mơ tưởng đến đã hiện hữu trong nàng. Mãi đến lúc bầu trời đêm chuyển sang màu xám, nàng mới thiếp đi trong nỗi lo lắng, bất an.

- Cô cháu của Marie làm món trứng chiên rất đáng khen. – Ông bá tước nói với Lisette tại bữa điểm tâm sau đó hai ngày. Giờ đây trông nàng có vẻ xanh xao bệnh hoạn – Con nhất định không ăn thêm quả trứng nữa sao, Lisette?

Nàng gật đầu, tiếp tục nhám nháp ly rau diếp xoắn bỏ mặc những chiếc croissant còn nóng hổi trên đĩa. Cha nàng lo lắng hỏi:

- Con không khoẻ à? Có bị nhức đầu không?
- Con chẳng sao đâu. Ba đừng lo.
- Nhưng con ăn ít quá làm sao có sức khoẻ. Hay thức ăn không vừa miệng con?

Về quan tâm quá mức của cha khiến nàng phải gượng cười.

- Phải chỉ có một ly cà phê thay vì cái nước rau diếp xoắn ngán ngẩm này.

Ông bá tước mỉm cười buồn bã:

- Ba e rằng ngay cả Elise cũng chẳng xoay được món này.
- Elise? Đó là tên của cô ấy à? Cô ấy như thế nào nhỉ? Con cũng chưa được gặp nữa.

Cả hai đều im lặng mặc dù rất muốn bàn luận về Elise và những gì liên quan đến việc đó. Nhưng họ ý thức được sự nguy hiểm nếu bị nghe lén.

- Sáng nay con sẽ vào làng. – Cuối cùng Lisette lên tiếng – Trong rừng, hoa thủy tiên nở đẹp lắm ba à.

Mất hai cha con giao nhau. Nàng ngụ ý là hy vọng sẽ gặp Paul để báo cho anh ta biết Elise đã đến an toàn và không bị nghi ngờ.

- Ô! – Giọng ông không được vui vẻ lắm khi ý thức ra sự bất lực của mình – Hoa tầm xuân nở sớm quá, có lẽ ba sẽ cắt vài nhánh cho nhà cửa tươi mát một chút.

Những cây đoạn dọc theo lối đi đã bắt đầu có sắc xanh. Những nụ xanh rắn chắc tỏa một mùi hương tươi mát của mùa xuân. Được ra khỏi nhà, Lisette cảm thấy dễ thở. Nàng đạp xe xuống lối đi dài trải sỏi, làm một chú sóc ngạc nhiên chạy vụt ra khỏi lối đi của nó. Con gió cuối tháng hai đã bớt lạnh, nó chỉ còn là con gió nhẹ mon man trên mặt, làm ửng hồng đôi má nhợt nhạt của nàng, mái tóc nàng cũng tung bay theo con gió, thông dong đạp xe qua khu rừng sỏi, đến con đường nhỏ có bờ gấu cao của Saint – Marie. Khi ngôi làng còn thấp thoáng phía trước, nàng nghe tiếng xe Horch chạy nhanh phía sau. Nàng vội vã nép vào bờ gấu nhưng chiếc xe mạnh mẽ đó đã choán cả con đường. Bánh xe trước của nàng chệch hướng đâm vào bờ đê đầy cỏ hát nàng ra khỏi yên xe. Chiếc xe đạp nặng nề đổ xuống, tay lái đập mạnh xuống đùi nàng làm xuất hiện một vết máu. Qua con đường khùng khiếp, nàng nhận thấy chiếc xe đã dừng lại kêu rít lên và ai đó chạy lại đỡ nàng.

- Sond Sie schon gut?

Nàng chẳng hiểu câu nói có nghĩa gì nhưng còn giọng nói quen thuộc đó, có tiếng o o trong tai nàng, những hình ảnh màu sắc nhảy múa trước mắt nàng.

- Gott im Himmel! Cô không sao chứ? – Giọng hần nghe cấp bách, tay hần vòng qua vai nàng, mắt sáng rực vì giận dữ và lo lắng.
- Tôi... – Nàng cố vùng ra khỏi hần nhưng không nổi, bao nhiêu sức lực dường như đã tan biến. Có chất gì nóng ảm chảy xuống chân nàng.
- Chúa ơi! Cô bị thương nặng đấy.

Mặc cho nàng rên rỉ phản đối, hần vực nàng về phía chiếc xe, máu từ chân nàng vậy bắn lên bộ quân phục tinh tươm của hần.

- Không... xin đừng... tôi đi được mà. – Đầu nàng quay cuồng với sự tuyệt vọng muốn thoát ra khỏi sự đụng chạm của hần.
- Đừng làm những trò buồn cười như vậy chứ. Cô chẳng bước nổi một bước nữa. – Giọng hần cộc lốc. Hần đặt nàng nằm ở băng sau chiếc xe.

Nàng thoáng thấy khuôn mặt trắng bệch sợ hãi của gã tài xế và cảm thấy tội nghiệp anh ta. Trông anh ta như một người nhìn thấy nghề nghiệp của mình đã đến hồi kết thúc.

- Làm ơn... – Nàng yếu ớt nói. Máu tuôn đầy băng sau, vây đầy bộ quân phục và cả tay hần.
- Nếu tôi đỡ cô có ngồi dậy nổi không? Phải bỏ chiếc áo khoác ra mới biết cô bị thương như thế nào.

Nàng cố phản đối nhưng không nhúc nhích nổi. Hần lại choàng tay lên vai nàng, kéo nàng về phía hần. Thế là đầu nàng đang ngã trên vai hần. Nàng có thể nghe tim hần đang đập mạnh và ngửi thấy mùi nước hoa đàn ông nhẹ thoảng mùi chanh hần thường dùng. Nàng sợ hãi nhận ra cơn ác mộng về sự đầu hàng của thể xác giờ đây đã trở thành sự thật.

- Xin ông... – nàng lại thở hổn hển – hãy để tôi đi, có lẽ chỉ sưng da thôi.
- Đừng trẻ con nữa.

Hần nói một cách quyết liệt không để ý đến sự phản đối của nàng. Và hần nhẹ nhàng cởi áo khoác của nàng từng tay một. Sự dịu dàng của hần khiến nàng choáng váng.

- Tôi có thể giúp gì ngài không? – Người tài xế lo lắng hỏi.

- Anh lấy giùm tôi hộp cứu thương.

Người tài xế này giờ cũng người trước thái độ của thiếu tá Meyer đối với tai nạn bất ngờ này chẳng nghĩ gì đến hộp cứu thương. Anh ta vội vàng vòng lại phía thùng xe. Anh đã nhận ra cô gái ở lâu đài Valmy, nhưng cho dù là thế, anh không thấy có lý do nào để ngài thiếu tá lại cuống cuống lên như bị quỷ ám chỉ vì cô ta té xe đập.

- Làm ơn để tôi đi. – Nàng cố gỡ hần ra, giọng nàng cương quyết hơn khi con choáng váng đã qua.

- Không, tôi phải xem vết thương của cô đã. Phải tháo váy của cô ra thôi.

- KHÔNG. – Lần này sự phản đối của nàng quá mãnh liệt khiến hần ngừng lại bối rối. Không còn dấu vết của sự lạnh lùng khinh miệt nàng thường dùng đối với hần. Nàng co người lại, mắt mờ to, và hần đọc thấy một sự thù ghét sâu lắng trong đó.

Một cơn chấn động lan khắp người hần, một phản ứng thật xa lạ với hần. Những gì hần đang trải qua khi để lộ tình cảm của hần đối với nàng khiến nàng nổi giận.

- Cô phải làm theo lời tôi. – Giọng hần bức tức. Hần cầm chiếc hộp cứu thương từ người lái xe. Đẩy nắp hộp ra, hần thở phào khi thấy có rất nhiều băng cứu thương. Lisette nổi cáu trước thái độ chỉ huy của hần. Nàng muốn rửa hần xuống địa ngục cho rồi nhưng cổ nàng cứng lại, không thể thốt ra lời, nàng đành khép mắt lại chiến đấu với sự kiểm soát khi hần tháo găng tay đưa cho người tài xế. Hần không được chạm vào mình một cách thân mật, nàng nghĩ, nó vượt khỏi sự chịu đựng của nàng vì nàng sẽ không thể quên được.

- Không được... tôi không cho phép ông... – Giọng nàng khàn đi khi hần quỳ xuống bên nàng.

- Chúng ta không đưa cô ấy về lâu đài sao, thưa thiếu tá? – Người lái xe hỏi, cố gắng tỏ ra tháo vát để chuộc lại sự bất cẩn ban nãy.

Dieter rửa thầm trong lòng nhưng hần cũng nhận ra viên tài xế cũng có lý do khi nhắc nhở hần về sự hiện diện của anh ta. Lợi dụng một cô gái Pháp bị thương cũng chẳng về vãng gì.

- Có! – Hần trả lời qua hàm răng nghiến lại – Nhưng để tôi cầm máu đã.

Vết thương nơi đùi đã được băng lại an toàn. Bàn tay hần tiếp tục chuyển xuống dưới, gỡ chiếc váy đầy máu qua khỏi đầu gối xuống dưới chân. Lisette mở mắt ra, nàng rùng hết sức chống khuỷu tay nhôm dẩy. Có một vết thương khác ngay trên đầu gối và một vết sưng dài dọc theo chân nàng.

- Tôi có thể tự băng lấy đầu gối của mình. – Nàng nói một cách tự tin.

Hần nhìn nàng, mày hơi nhíu lại.

- Tôi cũng tin thế nhưng tôi nên làm thì tốt hơn. Vì tay tôi... – giọng hần châm chọc – không run rẩy như tay cô.

Đôi má nàng bùng lên vì xấu hổ.

- Đó là do tôi bị sốc... vì té.

Hần hơi do dự khi ép miếng bông lên vết thương ở đầu gối. Điều nàng vừa nói khó có thể tự biện hộ cho nàng nhưng giọng nàng có vẻ phòng thủ một cách quyết liệt. Hần luôn tay dưới bắp chân để đỡ lấy chân nàng khi hần với một miếng băng khác. Hần lại nghe những hơi thở ngắn tuyệt vọng mà trước đó hần vẫn nghĩ là do sự đau đớn gây ra.

Hần chậm chậm ngược mắt lên nhìn nàng. Đồng tử căng rộng ra như một cánh hoa pensee, sẫm màu trên khuôn mặt trắng ngà của nàng. Sự kích động mạnh mẽ phủ lên hần. Phải rồi, sự run rẩy lần đầu tiên hần chạm vào người nàng, không phải là sự đau đớn mà chính là sự phản ứng truyền qua người hần khi hai người đối mặt nhau qua chiếc giường rộng lớn.

Nàng thấy tia nhìn trong mắt hần thay đổi, một nhận thức rõ ràng đáp lại ánh mắt nàng, hết rồi, không còn nơi nào để thoát chạy, không còn chốn nào để ẩn náu.

- Đừng chạm vào tôi! – Nàng hôn hần một cách tuyệt vọng – Xin đừng chạm vào người tôi.

Một nụ cười trên khoé miệng hần. Sự phản đối của nàng không hề có tác dụng với hần. Ngay từ đầu, hần đã nghi ngờ có một ngọn lửa dưới lớp băng đá và bây giờ nó quá rõ ràng. Hần đã cảm nhận được điều đó. Hần cẩn thận băng đầu gối cho nàng, mỗi đầu giây thần kinh của hần nhức nhối vì dục vọng. Sẽ có chuyện rắc rối xảy ra đây. Dù nàng có thích hần đến đâu, nàng cũng không đầu hàng một cách dễ dàng mà không có mặc cảm tội lỗi. Nhưng sẽ có sự nhượng bộ chứ không phải những vụ cưỡng hiếp bừa bãi mà nhiều người đồng xứ hần đã vướng vào do sự buông thả.

- Đừng sợ. – Hần nói và cầm lấy tay nàng. Con ác mộng hôm nào vẫn còn đây, nàng nhìn thấy lớp lông vàng trên cổ tay hần và những ngón tay khoé đẹp.

- Không... – Nàng thì thầm khi hần từ từ nâng bàn tay nàng lên môi – Đừng...

Đôi môi cuồng nhiệt của hắn đốt cháy da thịt nàng. Nàng rung mình nhắm mắt lại, ước muốn bàn tay hắn lại chạm vào đôi chân trần của nàng, mon man trên ngực nàng. Nàng chỉ muốn đáp lại bằng tất cả. Hắn đưa tay nâng cằm nàng lên.

- Hãy nhìn tôi! – Hắn ra lệnh, giọng hắn vẫn còn những ham muốn mạnh mẽ và khi mắt nàng vừa hé mở, hắn kéo nàng lại gần hắn. Nàng có thể thấy nhịp đập trái tim của hắn cũng dồn dập như nàng, mũi nàng lại thoảng mùi nước hoa đàn ông. Nàng muốn khắc nhẹ những móng tay nàng lên lưng hắn, bập môi trên chiếc cổ rắn chắc của hắn để nhận biết mùi mồ hôi từ cơ thể hắn – tại đây và ngay lúc này, trên băng sau của chiếc xe Horch, nàng muốn hắn yêu nàng.

- Hãy cho tôi đôi môi của em.

Trong khoảnh khắc, sự hàng phục tưởng như đã đến. Thời gian như ngừng trôi. Tai nàng nghe rõ mạch đập như sấm vang. Trong phút chốc, nàng ngẩng cao đầu rồi nhô vào mặt hắn.

- Không bao giờ! – Nàng rít lên, mắt bùng cháy – Tôi sẽ không bao giờ cho ông gì cả, thiếu tá Meyer.

Nàng nghe một tiếng nuốt nghẹn qua hơi thở, xương hàm hắn bạnh ra, mắt hắn quắc lên. Rồi hắn lên tiếng, giọng tự tin một cách đáng sợ.

- Lisette, rồi em sẽ cho, cả anh lẫn em đều biết điều đó.

Miệng nàng khô khốc. Chỉ cần thêm một lời nói, một sự đụng chạm nữa là nàng sẽ đầu hàng tất cả. Nàng vùng ra khỏi hắn, một con đàu xé người ập đến, máu lại bắt đầu thấm qua gạc băng trên đùi nàng.

- Trở về Valmy càng nhanh càng tốt.

Dieter hét người tài xế. Hắn nắm thêm một mớ bông gòn ấn mạnh lên mạch máu nơi háng.

Người tài xế đang trở mặt trước cảnh tượng khó tin, vội vã mở máy và cho xe chạy quẹo ngay khúc quanh đầu tiên. Đó là một đoạn khúc giữa thiếu tá Meyer và vị tiểu thư của ông bá tước. Nếu không chứng kiến tận mắt, chắc anh ta chẳng thể tin được. Ngoài anh ta còn ai biết chuyện này không? Có lẽ không, vì chưa có một lời đồn đại, đàm tiếu nào cả. Anh ta nhấn mạnh chân ga, thảo nào khi chiếc xe tông nàng ngã xuống đất, thiếu tá đã nôi con thịnh nộ ghê gớm.

Lisette chẳng còn thấy rõ khuôn mặt của thiếu tá Dieter, nó đang nhảy múa lung linh trước mắt nàng. Và nàng cũng chẳng đẩy hắn ra nổi nữa... đầu nàng trĩu lên vai hắn, còn tay hắn ôm chặt lấy người nàng.

- Nhanh lên chứ! – Dieter hét lên khi máu cứ tiếp tục chảy ra đầm cả gạc băng.

Chiếc xe Horch rú trên con đường nhỏ có bờ gấu cao và lao vào rừng sồi, Dieter vớ lấy chiếc khăn quàng cổ đã rách khá nhiều để làm ga rô cầm máu cho nàng. Mắt hắn sầm lại vì lo lắng, và Lisette nhận biết được điều đó, nàng quên đi bộ quân phục hắn đang mặc, quên đi cuộc chiến đang diễn ra. Hắn trở thành nơi nương tựa và sức mạnh của nàng, nàng yên tâm tựa người vào hắn với sự săn sóc của hắn, giờ đây và mãi mãi.

- Rồi em sẽ khoẻ thôi, Liebling! – Hắn nói khi chiếc xe gần đến lối xe chạy địa thẳng tắp của lâu đài Valmy. Bánh xe trượt đi khi xe dừng trước cánh cửa gỗ có nắm cửa bằng đồng – Hãy tin anh.

Giọng hắn lộ rõ một tình cảm sâu lắng khiến người tài xế nhìn hắn đắm đắm. Thiếu tá Meyer nổi tiếng cứng rắn và bất khuất từng trải qua những cuộc chiến ở Kiev và Sevastopol, được thưởng huân chương cao nhất về lòng dũng cảm. Trong suốt thời gian lái xe cho Meyer, anh chưa bao giờ thấy thiếu tá nhượng bộ trong mọi tình huống. Vậy mà giờ đây chỉ vì chiếc váy trong của cô gái bị thương này mà khuôn mặt của thiếu tá xám ngoét lại.

Giữ kín ý nghĩ đó trong đầu, anh ta nhào ra khỏi chỗ ngồi, chạy hết sức vòng ra cửa sau và suýt nữa nhảy dựng lên khi thấy thiếu tá bước xuống lối đi trải sỏi với cái gãi trong tay.

Marie chạy vội lại phía họ, mắt mở to vì cảnh tượng trước mắt. Chiếc váy xộc xệch của Lisette với những vết máu và sự thân mật gần gũi với thiếu tá Meyer.

- Gọi bác sĩ. – Dieter la to với người tài xế khi anh ta đi ngang qua toà đại sảnh đến cầu thang – Nhớ đưa theo kỹ binh đi mở đường và đưa ông ta đến đây ngay.

- Lạy chúa, chuyện gì đã xảy ra? – Bá tước Henri từ ngoài vườn chạy vào la lên, mặt ông trắng bệch, tay còn cầm cái kéo tỉa, những nụ hoa tầm xuân vẫn còn bám vào chiếc áo khoác của ông.

- Cô ta bị té xe đạp. – Dieter trả lời vắn tắt. Không chần chừ hắn sai chân về phía cầu thang – Cô ấy bị mất máu khá nhiều, tôi cần nhiều băng và vải lạnh hay cái gì khác cũng được.

Henri nhìn vào mặt hắn, không dám lưỡng lự, ông chạy về hướng tủ buyp phê có đựng vải lạnh, Marie theo ông sát gót.

Dieter không đưa Lisette về phòng nàng vì hắn cũng chẳng rõ phòng nào ở phía đông là của nàng. Hồi hán chỉ mất thêm thời gian quý báu. Trong lúc cấp bách này hắn có đặt nàng lên giường của hắn cũng là điều tự nhiên thôi.

Khi hắn đặt nàng lên chiếc giường phủ lụa xanh, nàng thều thào một cách yếu ớt khiến hắn phải hết sức chú ý mới nghe được.

- Tôi chưa biết tên anh.

- Dieter! – Giọng hắn căng thẳng.

Một nụ cười chấp chôn trên môi nàng, Dieter. Đó là một cái tên đẹp. Nàng cố gắng lập lại nhưng đã bị cuốn vào một cơn xoáy đầy màu sắc rực rỡ cùng gió cuốn đen ngòm. Và mẹ nàng chạy vào phòng, còn Marie, bà đứng sát gót chân nàng rồi những màu sắc biến mất, chỉ còn lại một khoảng không đen ngòm vô tận.

Bác sĩ Ange là một bác sĩ địa phương. Ông còn đang bối rối vì được đưa đến Valmy bằng chiếc xe Horch có ký binh mở đường và không phải ông bá tước mời ông đến mà là tên sĩ quan tạm trú ở đây. Thật là bất thường. Lòng ông đầy nỗi lo âu khi vội vã bước qua toà đại sảnh cổ kính của lâu đài Valmy để bước lên những bậc thang uốn lượn bằng đá.

- Con gái tôi bị té xe đạp. – Ông bá tước nói với bác sĩ khi dắt ông ta đi trên sàn gỗ không bằng phẳng ở đầu cầu thang – Chúng tôi không cảm máu được.

- Vết thương ở đâu? – Bác sĩ Ange hỏi, cố hít vài hơi thở.

- Bên trong bắp vế ở phía trên.

Bác sĩ bước nhanh hơn.

- Có lẽ chỗ đó là một động mạch, nếu đúng vậy thì đã mất nhiều máu đấy.

Ông dừng lại nơi cánh cửa phòng ngủ mở toang, đôi lông mày rậm của ông như dựng ngược lên. Bà bá tước đang quỳ bên phía bên kia, bộ quần phục lấm lem máu, toàn thân hắn như căng ra.

Bác sĩ liếc nhanh về phía ông Bá tước với vẻ sợ hãi. Nhân danh chúa, chuyện gì xảy ra mà ông Bá tước đã ngần ngại không kể cho ông nghe, mà có lẽ sẽ không dám kể không chừng, nhưng bác sĩ chẳng tìm ra một tia sáng nào. Henri de Valmy không nhìn ông ta mà đi nhanh vào phòng và nói một cách quả quyết.

- Bác sĩ đã tới.

Phía trên đùi Lisette đã có một băng ga rô. Một chậu nước ấm đã được khử trùng đặt sẵn sàng ở đó để bác sĩ sử dụng. Ông ta cố gắng không chú ý đến điệu bộ hung hăng của viên thiếu tá cũng như nguyên nhân của vết thương. Có điều ông đoán chắc đó là không phải một tai nạn bình thường. Nếu thế thì tại Đức chẳng chú ý đến và đôi mắt của viên thiếu tá cũng chẳng tối sầm lại với vẻ lo lắng chẳng kém gì ông bá tước.

Chiếc giường drap lấm tấm máu còn cô gái đã bất tỉnh. Ông ta vội vã tiến lại giường đặt cái túi cũ kỹ bên cạnh. Dường như viên thiếu tá đang chăm chăm nhìn ông như một con điều hâu vờn mồi.

Ông lo lắng tháo miếng bông thấm máu ra. Nhờ Lisette de Valmy chết, ông sợ mình sẽ lãnh một trách nhiệm to tát. Bác sĩ gỡ nhẹ một miếng bông gòn lớn để cầm máu và kín đáo thở một hơi nhẹ nhõm. Vết thương khá nặng nhưng chưa chạm đến động mạch. Ông thừa khả năng để điều trị vết thương này.

- Tôi cần nước thưa bà. – Ông ta nói với bà bá tước và bắt đầu xắn tay áo lên làm việc.

Nhưng ngay cả khi mũi kim cuối cùng đã khâu xong, viên thiếu tá Đức cũng chẳng ra khỏi phòng. Bác sĩ thu dọn đồ nghề và lại thắc mắc về sự thật của câu chuyện này. Vết thương không phải hậu quả của sự hăm hiếp, không có dấu hiệu của sự hành hạ tình dục. Đó cũng không phải là vết thương gây ra bởi dao. Lại còn một vết thương nữa ở đầu gối và vết xây xát ở ống chân, nó phù hợp với điều ông bà bá tước đã từng nói: một tai nạn xe đạp, tay lái bằng kim loại không có bọc đã cắm sâu vào thịt cô gái.

Ông ta gài túi lại và đứng lên bỏ tay áo xuống.

- Cô ta nên ăn uống kiêng cử trong vài ngày. Vết thương phải được giữ sạch sẽ cho đến khi nào tôi trở lại để cắt chỉ.

- Vậy khi nào ông mới cắt chỉ? – Đó là giọng của tên sĩ quan Đức, nó vang lên như tiếng roi quất trong căn phòng yên tĩnh.

Bác sĩ Ange nhận thấy những huân chương nổi bật trên dải băng hẹp màu đen ở cổ áo hắn, rồi những quân hàm cấp bậc và cá tính mạnh mẽ nơi hắn.

- Một tuần... có lẽ mười ngày, thưa thiếu tá.

Ông ta hơi lo lắng nhưng lòng đã nhẹ nhõm vì đã làm xong nhiệm vụ và chỉ mong muốn thoát khỏi tầm mắt của viên thiếu tá.

- Tiểu thư de Valmy đã bị mất máu khá nhiều. – Viên thiếu tá nói – Tôi rất cảm kích nếu bác sĩ đến mỗi ngày cho tới khi cô ấy bình phục.

Bác sĩ biết rằng đây không phải là lời thỉnh cầu mà là một mệnh lệnh. Tốt hơn là đừng từ chối. Ông vội vã trả lời:

- Dạ, được, thưa thiếu tá, tôi sẽ đến vào buổi sáng. Xin chào ông bà bá tước, xin chào thiếu tá.

Bác sĩ Ange hối hả rời khỏi phòng, ông ta chẳng hiểu được mối quan hệ phức tạp của những người còn lại trong phòng.

Lisette nằm yên trên giường, dưới mắt nàng hình thành những quầng thâm. Khi vừa tỉnh lại, nàng đã cảm nhận sự kề cận của Dieter và hải hùng trước niềm an ủi dễ chịu hắt đã mang lại cho nàng. Nàng không dám nhìn hắt vì biết mình sẽ chẳng kháng cự nổi.

- Bây giờ con cần nghỉ ngơi, con yêu của mẹ. – Mẹ nàng lo âu nói. Bà đang kéo lại tấm drap giường.

Cha nàng hắng giọng:

- Trước hết, mình nên đưa Lisette về phòng thi tốt hơn. – Ông từ tốn nói.

Bà bá tước giật mình nhìn ông, khuôn mặt đỏ ửng lên. Trong lúc bối rối bà quên mất căn phòng này không thuộc quyền sở hữu của họ nữa.

- Phải rồi, mình vô ý quá...

- Cứ để Lisette ở đây. – Dieter nhẹ nhàng nói – Việc di chuyển rất nguy hiểm vì vết thương có thể bị động, tôi sẽ chuyển đồ đạc của tôi sang phòng khác cho đến khi cô ấy bình phục.

- Xin cảm ơn thiếu tá. – Henri nói về hàm ơn – Chúng tôi vô cùng cảm kích lòng tốt của thiếu tá. Những hành động cấp thiết của ông đã cứu sống con Lisette, nếu không thì con tôi đã bị bỏ mặc ở đó, máu lại chảy quá nhiều.

Ông nhún vai khi liên tưởng tới những hình ảnh ông vừa gọi ra. Bà bá tước tiếp lời:

- Marie sẽ dọn dẹp cho thiếu tá, có lẽ Elise đã làm xong bữa trưa, ông sẽ dùng cơm với chúng tôi trước khi tiếp tục công việc chứ?

- Xin cảm ơn. – Dieter đáp, hắt biết là bà ta đã hết sức cố gắng để ngỏ lời mời ấy.

Bà bá tước quay lại Lisette:

- Mẹ sẽ nói Elise mang thức ăn lên cho con. Con phải ăn chút gì đó, con nhé, ít nhất là một miếng bánh sandwich và đồ uống nóng.

Họ sắp rời khỏi phòng, cả Dieter nữa, hắt sẽ đi trong phút chốc.

- Tôi nghĩ rằng căn phòng của mẹ tôi thích hợp nhất cho ông. – Cha nàng nói với hắt – Dĩ nhiên là nó không rộng bằng phòng này, nhưng nó nhìn ra biển.

Nàng chỉ cần hướng tia nhìn ra khỏi hắt một giây nữa thôi là sẽ thành công.

- Cảm ơn. – Dieter nói với cha nàng – Điều ông vừa nói rất có lý.

Bóng hắt đổ ngang qua giường. Mũi nàng lại thoảng mùi nước hoa của hắt.

Hắt đang nhìn xuống nàng chờ đợi.

- Lisette! – Sự dịu dàng trong giọng nói huyền hoặc sâu lắng của hắt làm tiêu tan mọi ý chí của nàng.

Nàng từ từ ngược mắt lên nhìn hắt và cảm nhận thấy cuộc sống mình đang đảo lộn.

Hắt cầm tay nàng và đưa lên môi, đôi môi tê dại với con chấn động mãnh liệt.

Tất cả những kinh nghiệm trước đây hắt đã trải qua với phụ nữ đều vô ích. Hắt như một kẻ bị một trận phủ đầu không hề chuẩn bị trước. Mặc dù hắt đã ân ái với rất nhiều phụ nữ nhưng khi dục vọng đã thỏa mãn hắt chẳng còn lưu lại chút gì trong tâm tưởng. Nhưng đối với Lisette, nàng sẽ không bao giờ bị trộn lẫn vào đám đông đó. Nàng sẵn sàng tham gia cuộc chơi nhưng cũng rất dễ bị tổn thương, sự kết hợp hài hòa đó thức tỉnh trong hắt một cảm xúc bất ngờ, nàng sẽ thuộc về riêng hắt. Và hắt muốn bảo vệ nàng không chỉ bây giờ mà mãi mãi. Hắt cảm thấy dường như có cái gì đập vào ngực hắt.

Hắt ngáp ngừng đặt tay nàng xuống rồi theo ông bá tước ra khỏi phòng. Chỉ có một cách duy nhất để đạt được ước muốn đó, khoé miệng hắt trễ xuống.

Hắt tự hỏi ông bá tước sẽ phản ứng ra sao khi biết kẻ thù của đất nước, một tên chiếm toà lâu đài của ông lại muốn cưới con gái ông.

Cánh cửa phía sau họ đóng lại. Lisette nằm bẹp xuống gối một cách yếu ớt. Nàng yêu hắt, thật giản dị và rõ ràng. Dù cho nàng có cố gắng vận dụng bao lý lẽ để phủ nhận điều đó, nàng cũng sẽ thất bại. Logic cùng lý trí chẳng thể can thiệp gì trong vở kịch riêng tư của họ.

Một cơn đau nhói ở đùi, nàng cố cắn răng chịu đựng, không biết bao giờ vết thương mới lành vì nàng còn phải đối diện với một tương lai nghiệt ngã: tình yêu với một người Đức nhưng không thể cộng tác với hắt và phản bội Tổ quốc. Đầu óc nàng quay cuồng vì sự giằng xé của tình yêu và tổ quốc. Tay nàng nắm chặt, sẽ phải tìm cách giải quyết và họ sẽ cùng tìm ra nó.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Chưa đầy 10 phút sau, Elise đã đem vào một chiếc khay. Trông cô còn trẻ hơn Lisette dự đoán. Mái tóc mượt được cột gọn sau gáy. Khuôn mặt xinh xắn và thông minh.

- Tôi mang súp và bánh sandquich cho cô đây, có cả đồ uống nóng nữa. – Cô đặt khay xuống chiếc bàn nhỏ cạnh giường và mỉm cười thân thiện – Nhưng có lẽ cô cần một ly rượu mạnh hơn.

Lisette mỉm cười gượng gạo.

- Chắc em không cần súp và bánh đâu. Chị mang lên cất đi hộ em được không?

- Cô ráng ăn cho bà yên tâm một chút. Trông bà như người thất thần khi phải chịu đựng sự hiện diện của Meyer tại bàn ăn trưa.

Tia sáng trong đôi mắt Lisette vụt tắt. Đây là cách mà mọi người dùng khi nói đến Dieter và nàng phải làm quen với lối nói đó.

- Chị đến Saint – Marie bao giờ chưa? – Nàng thay đổi đề tài.

Elise lắc đầu, lấy chiếc tách ra khỏi khay.

- Không, tôi ở thành phố.

Và bây giờ cô là thành viên của quân kháng chiến. Thời gian như ngưng đọng giữa hai người vì những điều không thể nói ra. Elise chợt lên tiếng về hung tợn bất ngờ.

- Tôi đã nghe những gì xảy ra với cô. Chúng nó muốn mua vui mà. Tuần trước cậu bé Savary đáng thương bị một chiếc công xa cán. Nó đã gần chết ngày hôm qua.

Lisette nhớ lại Savary nhỏ bé. Trông cậu nhỏ bé nhưng vóc người năng động. Là một đứa trẻ sôi nổi, không thể kiềm chế được, Savary là sự thất vọng của Paul trong lớp. Nàng quay mặt đi, cảm thấy choáng váng.

Elise đến bên cửa sổ có che rèm xếp nếp thật dày và nhìn xuống khoảng sân sau phía dưới.

- Chúng phải trả giá những gì chúng đã gây ra. – Cô nói giọng quả quyết, sắc lạnh như thép – Sẽ không lâu đâu. Chỉ một vài tuần hoặc một vài tháng nữa là sẽ không còn một tên Đức nào trên đất Pháp.

Một giờ trước đây, hẳn Lisette đã tán thành lời nói đó. Nhưng bây giờ nàng muốn hét luôn “Không phải tất cả người Đức”, thay vì thế, nàng lại nói:

- Chuyện xảy ra với tôi chỉ là tai nạn.

Elise quay khỏi cửa sổ nhìn nàng ngờ vực:

- Cô thật sự không tin điều đó sao? Nó chỉ là một trò thể thao nhỏ của Meyer ngày hôm nay.

Lisette nhìn thật lâu vào mắt Elise.

- Chính thiếu tá Meyer là người đầu tiên giúp đỡ tôi và cho người cấp tốc đưa bác sĩ đến.

Elise nhún vai và giọng thản nhiên:

- Có lẽ điều đó cũng giải trí cho hấn nốt. Đừng có điên rồ mà tưởng hấn khác người. Không phải như vậy đâu. Hấn sẽ để mặc cô chết thoải mái y như hấn đã mang cô về.

Nàng biết Elise vuốt cả nắm nhưng có nói cũng vô ích. Nàng nhúc nhích đầu và cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

- Meyer sắp đi Vierville thanh tra tuyến phòng thủ mới. – Elise cầm lấy khay – Có thể hấn sẽ may mắn vấp vào một trong những sợi dây du hành mà chính hấn đã giăng ra và tự đưa mình đến vĩnh cửu. – Nàng cười đồng lõa với Lisette – Còn nếu hấn không tự đưa mình sang thế giới bên kia ngay hôm nay, chúng ta có thể tin rằng ngày mai hấn sẽ làm thôi.

Elise bước ra ngoài. Lisette khép mắt lại đương đầu với nỗi đau đang hình thành. Nàng cảm thấy thân thể như rã rời. Không gì có thể thay đổi lòng yêu nước nồng nhiệt của nàng. Nàng mong muốn một cách tuyệt vọng quân đồng minh sẽ đổ bộ nếu chuyện đó xảy ra, nàng sẽ làm bất cứ việc gì, bất chấp

mọi nguy hiểm, để cuộc đổ bộ có thể thành công. Tụi Đức sẽ bị đánh bại và nước Pháp sẽ được giải phóng. Nhưng nàng muốn Dieter sống. Sự thất bại, có lẽ sẽ đẫm máu, nhưng trên tất cả là sự sống, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt buồn bã với trái tim tan vỡ, nàng căm thù chiến tranh với sự tàn bạo khủng khiếp của nó.

Sáng hôm sau bác sĩ Ange đến, ông xác nhận cậu bé Savary đã chết. Có tiếng xe mô tô rú rú tan bầu không khí yên tĩnh. Từ sân sau vọng lên tiếng chân chạy rầm rập. Nhiều giọng nói vọng lên và tiếng đóng cửa sầm lại. Bác sĩ Ange vẫn còn trong phòng nàng.

- Có chuyện gì ở dưới đó... – Ông bắt đầu nói, đôi mắt đầy sợ hãi.

- Bác sĩ hãy tới cửa sổ xem chuyện gì xảy ra. – Giọng Lisette cấp bách.

Ông vội đến bên cửa sổ nhìn xuống khoảng sân để xe gắn máy và xe cơ quan lúc nào cũng sẵn sàng sử dụng. Tụi Đức đang chạy nhón nháo như bầy kiến lạc đàn. Ông sững sờ nói:

- Hình như Hitler thân chinh đến đây.

- Không phải Hitler. – Lisette thốt lên, mắt rực sáng – Rommel! – Nàng cố nhắc chân xuống giường và lết đến cửa sổ.

Nhưng bác sĩ Ange vội chạy đến ngăn lại.

- Ôi! Cô đừng, đừng! – Ông nói như ra lệnh – Cô không được đi bộ hay đứng lên bằng chân đó ít nhất là ngày hôm nay.

Có tiếng giày cao gót đang tới gần và một giây sau bà bá tước vào, điềm tĩnh và lịch sự mặc dù sự bình yên nơi nhà bà bị khuấy động bởi người khách không mong đợi.

- Có phải Rommel không hở mẹ? – Lisette hỏi nhanh, tâm trí nàng như đang bay đến căn phòng ăn khoá kín với những bản đồ và sơ đồ đặt trên bàn.

- Phải! – Bà tăng lời. Tụi Đức như mê loạn vì tướng Rommel, nhưng bà thì không như thế – Vết thương có gì khả quan không bác sĩ? – Bà hỏi Ange khi đi lại phía giường.

- Khá hơn, thưa bà! – Ông cố giấu vẻ khiếp đảm – Không có dấu hiệu của sự nhiễm trùng. Sẽ có một vết sẹo, dĩ nhiên đành phải thế thôi. Nhưng tôi tiên liệu không có gì phức tạp đâu. Da thịt của tuổi trẻ rất chóng lành.

- Thế thì may quá. – Về xúc động trong giọng nói của bà bá tước thật trái ngược với bề ngoài lạnh lùng và lạnh nhạt như ông đã từng thấy.

- Thưa bà, sáng mai tôi sẽ trở lại. – Ông cầm túi với áo khoác rồi chào tạm biệt và nhất quyết ra về bằng lối hông để ít bị chú ý.

Sự hiện diện của Rommel chẳng hề tác động đến bà bá tước. Nhưng bác sĩ Ange không bình tĩnh nổi, sự kiểm soát của tụi cận vệ làm ông khiếp vía.

- Ông ta có ở trong phòng ăn với thiếu tá Meyer không mẹ? – Lisette hỏi, nàng đang ngồi bên mép giường.

Bà bá tước gật đầu. Bà không muốn nói về Rommel và muốn quên đi sự hiện diện của bọn Đức trong nhà bà.

- Cô cháu của Marie rất dễ chịu. – Bà lái câu chuyện sang việc nội trợ – Mẹ cứ ngạc nhiên không hiểu sao trước đây Marie chẳng bao giờ đề cập đến chuyện cô ta hay ngờ ý cho cô ta tới Valmy. Chỉ có trời mới biết được đáng lẽ chúng ta đã được đỡ đần từ ba năm qua.

Tim nàng bắt đầu đập nhanh hơn. Mẹ nàng quá nhẹ dạ, bà chẳng nghi ngờ gì cả. Nếu Elise bị bắt gặp khi đang tìm cách lên vào phòng ăn thì bà cũng chịu chung hậu quả. Nỗi kinh hoàng về những viễn cảnh có thể xảy ra khiến Lisette gần như bất động. Nàng cố xoá đi những hình ảnh đó và làm ra vẻ tự nhiên.

- Bà có mang xe đạp về cho con chưa?

- Hôm qua, thiếu tá có cho một người lính đi lấy xe về. – Giọng bà không hề lộ chút bối rối nào vì những hành động vừa qua của Meyer. Không thể phủ nhận sự giúp đỡ của hắn đối với Lisette. Nhưng bà không muốn mang ơn hắn. Việc mời hắn ăn trưa với vợ chồng bà là một điều sai lầm. Bà không còn xem hắn như một người Đức nữa.

Điều đó làm bà băn khoăn.

- Xe còn đi được không mẹ?

- Mẹ cũng không biết. – Bà cố nén cảm giác rung mình khi nghĩ đến bánh xe trước bị cán méo mó rồi những vết máu khô bết trên tay lái oan nghiệt.

Lisette cau mày lo lắng. Không có xe nàng không thể làm gì được.

- Chắc ba sẽ sửa nó... hay Paul.

- Có lẽ! – Bà đáp.

Bà chẳng muốn sửa lại chiếc xe để Lisette sẽ ở nhà khỏi giao du thân mật với đám giáo viên và chủ quán cà phê trong làng. Bà ấn đầu ngón tay cái vào thái dương như buốt. Lạy chúa, biết bao nhiêu xáo trộn. Nếu không có chiến tranh, con bé Lisette 18 tuổi này đã được gọi lên Paris với những tiệc tùng khiêu vũ và bao nhiêu thanh niên xứng đáng.

- Elise nói với con là Phrancois Savary bị xe đụng chết. – Miệng nàng đột nhiên khô lại – Họ có biết ai chịu trách nhiệm không?

Bà vội gạt đi những ý nghĩ phù phiếm về Paris; về điện Champs Elysees, về thời trang quần áo.

- Đó là một chiếc xe cơ quan của Đức ở Vierville. – Bà cảm mớ đồ thêu lên, giọng cay đắng – Tên tài xế không hề dừng lại.

Vierville. May mà nàng không chứng kiến cảnh tượng đó.

- Bọn khốn nạn. – Đôi mắt nàng tối sầm lại khi nghĩ đến tên tài xế vô danh và thi thể đứa bé trên con đường làng.

Bà bá tước không trách móc gì lời chửi rủa đó vì nếu Lisette không nói hẳn bà cũng sẽ buông lời chửi rủa đó thôi. Bà cảm thấy nhẹ nhõm vì không phải đụng đến những ngôn từ như thế.

Bà ở lại với con gái cho đến giờ cơm trưa, khi những âm thanh náo loạn lúc nãy lại vọng lên từ khoảng sân nhỏ, những tiếng sập cửa vang dội của toà lâu đài. Vài giây sau có tiếng moto nổ máy mặc dù không nhìn thấy, họ cũng đoán được thân hình bè bè của Rommel đang bước ra khỏi toà lâu đài đến bên chiếc xe Horch đen sẫm. Bà bá tước giữ mớ đồ thêu bất động trong lòng. Lisette bàng hoàng nghe tiếng Dieter chào tạm biệt. Họ đã bàn chuyện gì?

Họ định thực hiện kế hoạch nào đấy để đẩy lùi lực lượng đồ bộ của quân đồng minh... Họ có biết cuộc đồ bộ xảy ra khi nào và ở đâu không? Xe hơi và moto lao đi làm những hòn sỏi nhỏ bắn tung toé, rồi sự yên lặng nặng nề lại bao trùm căn phòng có trần cao.

Bà bá tước đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn xuống khoảng sân yên tĩnh.

- Mẹ gần như quên mất thiếu tá Meyer là người Đức và là một kẻ thù. – Giọng bà đều đều vô cảm – Mẹ chắc rằng sẽ không bao giờ quên được điều đó.

Lisette cảm thấy ganh tị với mẹ về sự quyết định dễ dàng của bà. Một mùi nước hoa thơm nhẹ, thoảng mùi chanh và những hương liệu khác vương nơi gối. Nàng khép mắt để có thể tìm lại hình ảnh Dieter cúi xuống với nàng, với mái tóc vàng bồng bồng như đám lúa mì và đôi mắt sáng lạnh lùng khi giận dữ. Nhưng khi dục vọng lấp đầy, chúng trở nên tối sầm và huyền ảo với đôi vai rộng mạnh mẽ và chiếc hông thon chắc. Toàn bộ con người hẳn như hiện hiện trước mắt nàng, toát một vẻ đàn ông mạnh mẽ và quyến rũ khiến nàng hoàn toàn bị khuất phục, sức chống cự của nàng quá yếu ớt.

Bà bá tước nhìn gương mặt xanh xao của con gái, lòng chợt hồi hận.

- Đáng lẽ mẹ không nên ở lại lâu như vậy. Con đang mệt phải không? Mẹ đi đây, để con nghỉ một chút.

Lisette không cãi lại. Nàng hiểu vẻ nhột nhột trên khuôn mặt nàng không phải là vì sự mệt mỏi mà vì một nhận thức quá tàn nhẫn đối với nàng. Để khám phá được kế hoạch của Rommel và Dieter đối với quân đồng minh, nàng sẽ phải phản bội lại người đàn ông duy nhất nàng yêu.

Khi Elise mang khay trà đến. Lisette đang dựa người vào gối. Nàng linh cảm Elise có tin cho nàng.

- Cái gì vậy? – Nàng hỏi dồn dập – Chị có thấy Rommel không? Chị nghĩ ra cách vào phòng ăn chưa?

- Tôi thấy ông ấy, – Elise trả lời, mặt cô cũng căng thẳng như Lisette – và đã có cách. Nhưng không dễ dàng đâu, nó còn tùy vào sự may rủi. Đó là một sự nguy hiểm và chúng ta phải chấp nhận.

Cô đặt khay xuống bàn nhỏ cạnh giường và thì thầm thật nhanh:

- Tôi sẽ làm một việc để đánh lạc hướng, khi đó phòng ăn lớn sẽ không được canh gác. Tôi sẽ làm nhanh chóng. Thôi chúng ta không có thời gian chờ đợi cơ hội tới đâu, vì Meyer có thể bị gọi đi bất cứ lúc nào và hẳn sẽ mang theo những tài liệu quan trọng.

- Chị đánh lạc hướng bằng cách nào? – Lisette hỏi hộp hời.

Đôi mắt Elise không hề chớp.

- Tôi sẽ đốt một ngọn lửa trong phòng Meyer. – Giọng cô lạnh lùng.

Nàng mở to mắt ngơ ngác:

- Chị điên rồi! Như vậy chưa chắc phòng ăn sẽ bị bỏ ngỏ, mà nếu có thì cũng chỉ là thời gian ngắn thôi.

- Tôi làm kịp mà. – Elise nói với vẻ quả quyết.

Lisette nhìn cô ngơ vờ, con giận trong nàng bùng lên.

- Chị điên rồi. – Nàng rút lên, tự hỏi sao Paul Gilles lại đánh giá Elise cao hơn nàng – Không những chị phá hủy Valmy mà chẳng được việc gì. Bọn Đức

sẽ nghĩ sao khi bản đồ và giấy tờ bị mất. Chúng biết chắc là chẳng có khách khứa nào đến lấy. Chúng hiểu ngay tại sao lửa cháy và chẳng cần phải điều tra lỗi thời cho một. Bọn chúng sẽ mang đi bán hết, ngay cả mẹ tôi và Marie.

- Sẽ chẳng có ai bị bán cả. – Elise điềm tĩnh nói – Bởi vì tất cả giấy tờ, bản đồ vẫn nguyên vẹn không có gì mất mát. Tôi chỉ chụp hình những gì tôi tìm thấy. Không ai biết đã có người vào phòng.

Lisette thở dồn dập.

- Không thể nào được! Thật là điên rồ, nông nổi.

- Đó là một cơ hội. – Elise thì thầm giận dữ – Lạy Chúa, tổng thanh tra chiến lũy phòng thủ miền tây đã thảo luận xong chiến lược quân sự, chỉ cách đây vài phòng, còn cô thì lý sự cùn về sự nguy hiểm.

- Tôi không nói đến nguy hiểm. – Lisette phản đối mãnh liệt – Tôi chỉ nói đến sự thất bại và điều lành.

- Chúng ta sẽ không thất bại. – Elise đáp – Nó dễ dàng như mình đứng trên một khúc gỗ nhảy xuống.

- Paul có biết ý định của chị không?

- Anh ta đã đưa tôi máy chụp hình, còn làm thế nào để ra vào căn phòng là việc của tôi.

- Điều đó không đúng. – Lisette phẫn nộ, nàng nghĩ đến mẹ – Đó cũng là việc của tôi và tôi chẳng đại gì ký bản án tử hình cho cha mẹ tôi chỉ vì chị quá bướng bỉnh, không chịu suy xét kỹ lưỡng.

- Cô không có sự lựa chọn nào cả, vì cô còn phải mất nhiều ngày nữa mới có thể rời khỏi chiếc giường này.

Một tia sáng loé lên trong mắt Lisette nhưng nàng mím chặt môi. Không phải nhiều ngày mà nhiều giờ nàng không cho Elise biết dự định của mình.

- Chị có nói cho ba tôi biết gì chưa?

- Chưa. Càng ít người biết càng tốt. Tôi cho cô biết vì tôi sẽ giấu máy chụp hình ở giường cô nếu có sự nghi ngờ vì lục soát, nhưng chỉ trong chốc lát thôi. Tôi không tin Meyer sẽ nghĩ nó ở trong phòng này và cho đám người hất cô xuống để lục soát. Tôi không ganh tỵ đâu nhưng ông ta ngọt ngào với cô lắm. Tôi nghe lỏm được ông ta hỏi thăm sức khoẻ cô hai lần rồi.

- Chị chỉ tưởng tượng thôi. – Lisette lạnh lùng nói nhưng trong lòng nàng đã xao xuyến.

Elise chợt mỉm cười làm cho nàng bối rối.

- Tôi không tưởng tượng đâu. Trực giác của tôi rất nhạy bén. Tôi không nghĩ một tên lính chuyên nhại theo sách vở như Meyer lại có tình cảm bình thường như con người được, nhưng dường như cô ở đâu thì hắn có mặt ở đấy. Đừng để nó làm cô sợ hãi. Chúng ta có thể lợi dụng được việc ấy.

- Phải! – Lisette chán nản nói, nàng nhất định gặp Paul Gilles ngay khi có dịp – Tôi chắc là được đấy.

Elise đã rời khỏi phòng. Lisette đưa chân ra khỏi giường, nàng thử cử động và quyết định đứng dậy. Kế hoạch của Elise đúng là kiểu hành động bất cẩn mà Paul đã nhấn mạnh là phải tránh. Người ta đã tự đặt cọc quá cao để có thể chấp nhận sự thất bại.

Mồ hôi và ra trên trán khi nàng chấp chững được hai bước. Nếu tụi Đức không biết được kế hoạch của quân đồng minh thì tin đó cũng rất quan trọng đối với London. Chân nàng giật giật, mạch máu đập dồn dập, nàng cố tới cửa sổ và nhẹ nhõm. Bằng giá nào cũng phải vào làng gặp Paul. Một hạ sĩ trẻ chạy moto ra khỏi chuồng ngựa bỏ hoang. Xe cơ quan của Dieter đang đậu trên sân đá cuội. Elise đã nói cô định hành động sớm. Nhưng sớm như thế nào? Chắc chắn thời gian tốt nhất là sau khi xe cơ quan của Dieter vắng mặt, không thể biết khi nào mới có chuyến viếng thăm thứ hai. Cảm giác của sự tiên đoán mà nàng cảm thấy ngay khi Elise mang trà vào phòng giờ đã trở thành nỗi sợ hãi. Phải chăng Elise nói với nàng vì cô ta định làm ngay lập tức. Vậy còn kịp thời gian để nói với Paul không? Chẳng lẽ không có cách nào an toàn hơn sao?

Có tiếng gõ cửa mạnh mẽ, nàng xoay người lại, mắt mở to, có thể là tin Valmy đang bốc cháy.

- Cô làm gì mà đi ra khỏi giường vậy? – Hắn hỏi như ra lệnh, giọng trầm ấm làm tê liệt các giác quan của Lisette – Bác sĩ Ange nói em chưa đi được mà.

- Tôi cần phải đi. – Nàng chao đảo – Tôi sắp bị tê cứng nếu không cử động.

Sự hiện diện của hắn như lấp đầy căn phòng. Hắn mặc đồng phục, mũ và găng kẹp cẩn thận trong tay. Những huân chương anh dũng do Hitler trao tặng trên ve áo hắn ngời lên trong ánh nắng chiều tà. Hắn đóng cửa lại, để mũ và găng lên ghế rồi bước về phía nàng.

- Tôi cố thăm cô sớm nhưng mẹ cô nài nỉ mãi là cô cần được nghỉ ngơi.

Nàng cố gắng lên tiếng nhưng không thể được. Hắn sắp sửa đến bên nàng. Và tinh thần khuất phục của nàng sẽ dẫn đến sự đầu hàng thể xác. Tai nàng lúng búng, nàng nép người vào cửa sổ. Hắn chỉ còn cách nàng vài phân, rồi đôi tay hắn thông thả nâng khuôn mặt nàng về phía hắn, ngón tay trở lần theo đường viền thanh tú của xương gò má rồi đến chiếc cằm thon thả của nàng.

- Đừng sợ! – Hấn thì thầm, kéo nàng về phía hấn giọng trầm lại – Anh sẽ không làm em đau đâu, Lisette. Không phải chỉ bây giờ mà mãi mãi.

Nàng rung mình và một tiếng rên yếu ớt phát ra khi hấn choàng tay qua người nàng. Hấn cúi xuống, đôi môi đón lấy đôi môi nàng không chút dò dẫm vụng về.

- Em yêu anh! – Nàng thì thầm một cách bất lực khi đôi môi nóng bỏng hấu hức của hấn lần xuống cổ rồi xuống vai nàng.

Nàng vẫn còn xanh xao vì mất nhiều máu, phải nhiều ngày nữa vết thương mới lành hẳn, phải nhiều ngày nữa hấn mới có thể ân ái với nàng mà không làm cho nàng đau đớn. Có lẽ trong cuộc đời hấn chưa bao giờ hấn dịu dàng đến thế, hấn nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, cảm thấy choáng váng vì sự kiên nhẫn chờ đợi hấn vừa nhận ra.

Hấn cầm lấy tay nàng, gấp những đầu ngón tay lại và ép sát vào môi. Từ trước đến giờ hấn đã chinh phục biết bao phụ nữ. Bất cứ người nào hấn đã muốn là sẽ đạt được: thành thạo, khéo léo và xinh đẹp, hấn đã chiếm hữu họ và bỏ rơi thật dễ dàng. Nhưng không có ai có sức quyến rũ và rung động như Lisette. Chỉ cần nhìn nàng là trái tim hấn muốn nổ tung và mạch đập dồn dập.

Một nụ cười làm cay khoé môi hấn. Gia đình hấn sẽ bị sỉ nhục. Bạn bè sẽ cho là hấn điên. Một thiếu nữ người Pháp. Dường như hấn đang nghe thấy những lời chỉ trích và vẻ hồ nghi trên nét mặt họ. Hấn khẽ nhún vai. Mặc, hấn không phải là người quan tâm đến dư luận. Hấn là một người đàn ông cứng rắn trong thế gian này, một người biết rõ những gì mình muốn và những gì hấn muốn là Lisette de Valmy.

- Sẽ không dễ dàng cho em đâu.

- Chuyện gì không dễ dàng hở anh? – Lần đầu tiên nàng nhận thấy một vết sẹo nhỏ nơi lông mày bên trái Dieter và nhiều lần li ti nhỏ ở đuôi mắt cùng khoé miệng.

- Lấy một người Đức.

Nàng nhìn hấn đắm đắm, miệng tròn lại ngạc nhiên.

- Anh nói đám cưới à?

Mắt hấn lấp lánh.

- Em thấy còn cách nào khác sao?

Những giải pháp của quân đội họ đều biết rõ. Sĩ quan Đức không được lấy con gái Pháp. Chúng chiếm họ như chiếm chiến lợi phẩm. Chúng quyến rũ họ, có thể cũng có tình yêu nhưng không bao giờ cưới.

- Nhưng bằng cách nào và... ở đâu?

Hấn nâng cằm nàng lên và cúi xuống hôn nàng thật lâu và say đắm.

- Đừng lo lắng về chuyện đó. – Cuối cùng hấn lên tiếng – Cứ để anh thu xếp.

Nàng nắm chặt tay hấn.

- Không! – Nàng hét lên trong cơn sợ hãi bất ngờ ập đến – Còn cha mẹ em... dân làng...

Nụ cười hấn nhạt dần:

- Em không nên để ý đến phản ứng của dân làng. – Giọng hấn căng thẳng – Còn cha mẹ em, có lẽ cũng như cha mẹ anh, không ai muốn tán thành chuyện đó, nhưng đành chấp nhận thôi vì không có sự lựa chọn nào khác.

Nàng lắc đầu, những tia nắng chiều tà lung linh trên tóc nàng.

- Em không quan tâm đến những gì dân làng nghĩ về em ngay cả những gì họ nói hoặc sẽ làm. Nhưng em lo lắng cho cha mẹ em. Họ sẽ bị coi là những kẻ phản quốc, thông đồng với địch. Bây giờ anh có thể bảo vệ họ nhưng khi chiến tranh kết thúc, chẳng ai có thể làm nổi chuyện ấy.

Những lời nói của nàng đè nặng trong tâm tư mỗi người. Đối với Dieter, chiến tranh kết thúc có nghĩa là nước Anh đã bị khuất phục, Mỹ sẽ đầu hàng và nước Pháp mãi mãi nằm dưới sự kiểm soát của Đức. Nơi đó sẽ chẳng có cuộc thanh trừng nào xảy ra vì dân chúng hoàn toàn đối nghịch với những kẻ đã chịu khuất phục trước một kết cuộc không thể tránh khỏi và gia nhập đoàn quân chinh phục.

Nhưng đối với Lisette, khi chiến tranh chấm dứt, nước Pháp sẽ tự do trở lại và thoát khỏi gót giày xâm lược của Đức quốc xã, còn kẻ nào thông đồng với chúng sẽ bị coi là phản quốc và phải chịu những hình thức xử lý thích đáng.

Họ nhìn nhau, người Pháp và người Đức, và cuộc chiến tranh bùng nổ giữa họ như một bức tường cao đâm máu, ngăn cách và chia đôi. Dieter như đọc thấu những ý nghĩ của Lisette trên mặt nàng, hàm hấn đánh lại.

- Không đâu em – Hấn nói với vẻ hung bạo, kéo nàng lại gần hấn – Chúng ta đừng rơi vào cái bẫy đó. Hãy để chiến tranh tự giải quyết lấy. Nó chẳng

ảnh hưởng đến anh và em. Chúng ta sẽ không để như vậy. Anh sẽ nói với cha mẹ em là chúng ta sẽ lấy nhau, nhưng không cần báo tin cho ai cả. Chưa đâu và có lẽ không bao giờ. – Hân áp môi vào tóc nàng. Hân sẽ đưa nàng tới Berlin, chắc chắn sẽ có khó khăn nhưng không khó khăn nào mà hân không thể vượt qua.

Giọng hân là giọng của người quen quyết định và không để ai chất vấn. Nàng nép vào người hân, đôi tay ôm lấy vòng eo săn chắc thon mảnh và tựa đầu lên ngực hân. Cảm giác che chở mà nàng cảm thấy khi hân ôm nàng trên băng sau chiếc Horch lại trở về. Đôi mắt hân lướt nhẹ trên thái dương nàng và nàng biết rằng không một sức mạnh nào có thể chia cắt họ, dù là gia đình, tổ quốc hay bất cứ điều gì khác, không còn gì cả.

- Hãy yêu em – Nàng van lơn, không còn nhận ra giọng mình đang khàn đi vì sự khao khát – Hãy yêu em.

Bắp thịt hân căng ra khi phải vận dụng đến nỗ lực cuối cùng của lòng tự chủ rắn như thép.

- Không, không! – Hân nói, đẩy nàng sát vào gối, mắt hân kề sát mặt nàng – Anh không yêu em khi em còn quá yếu như thế này. Em không đứng nổi nữa.

- Vậy đến khi nào? – Con dực vọng đã phản bội nàng.

Hân cười phá lên.

- Khi nào bác sĩ Ange nói xem không cần ông ta chăm sóc nữa. Chúng ta sẽ đi xa một ngày, xa khỏi Valmy. Chúng ta sẽ ăn trưa và uống rượu sâm banh. ... – Giọng hân chìm xuống trong khi nàng run rẩy – Chúng ta sẽ yêu nhau. Sẽ không trở về. Không bao giờ.

Nàng nghiêng đầu hôn bàn tay hân. Hân vuốt ve mái tóc mượt mà của nàng rồi vụt bỏ chạy, hân không còn đủ tự chủ để nán lại.

Mặt nhẵn nhụi, hân chạy như bay xuống cầu thang, băng qua đại sảnh vào phòng ăn tối đồ sộ. Cuộc đối thoại với ông Henri de Valmy sẽ không dễ chịu tí nào và đề cập vấn đề với thống chế Rommel cũng cần một sự can đảm tương đương với sự can đảm để chạy thẳng vào họng súng ca nông. Luật lệ quân đội Đức ngăn cấm hôn nhân giữa quân nhân với những chủng tộc thần dân. Hân nhún vai bất chấp. Ông đại sứ Đức đã đến Pháp, đã cưới một người đàn bà Pháp. Và điều gì tốt cho ông đại sứ bụng phê thì cũng đủ tốt cho hân.

Tên lính gác chập gót giày lại nhanh nhẹn chào khi hân bước vào phòng ăn trải thảm. Với nụ cười méo mó, hân ngồi vào chiếc bàn dài hơn sáu thước và tự hỏi ai sẽ sùng sốt hơn trước tin này. Ông bá tước hay thống chế.

Bản báo cáo cho tướng Rommel đang nằm trên bàn chờ hoàn tất. Đó là sự ước lượng của cá nhân hân đối với dự định quân đồng minh. Sau khi Rommel đánh giá, nó sẽ được gửi kèm với bản báo cáo hàng tuần của quân đoàn B đến Tây Oberbepchshber, Bộ tổng tham mưu của nguyên soái Von Rundstedtphs, ở đó người ta sẽ thêm thất thích hợp để nó trở thành một phần của báo cáo sĩ quan chiến trường và sẽ được gửi thẳng đến Oberkhongmmando der Qucchmaccht, bộ tổng tham mưu của Hitler. Chỉ có trời mới biết những gì sẽ xảy ra với bản báo cáo kể từ lúc ấy. Đã có thời gian hân tin rằng mọi thứ gửi đến OKQu đều bị thủ tiêu một cách bí mật. Chắc chắn những thỉnh cầu liên tục của Rommel chưa được lưu ý.

Hân cầm bút lên, mặt đanh lại. Rommel cần những sư đoàn thiết giáp. Dù bờ biển được cải bao nhiêu mìn và cả các bãi mìn cũng chưa thể coi là an toàn nếu không có thiết giáp yểm trợ. Nhưng các sư đoàn thiết giáp hiện ở xa bờ biển và thuộc đặc quyền của quốc trưởng. Von Rundstedt không thể điều động chúng và Rommel, người đã chiến thắng bằng thiết giáp ở Bắc Phi, cũng không thể làm gì hơn.

Mặt hân cau có hơn. Họ cần tối thiểu năm sư đoàn thiết giáp để phản công lại cuộc đổ bộ. Khởi đầu trận chiến sự có mặt của họ rất quan trọng. Dieter làm việc liên tục ba tiếng đồng hồ, quên cả Lisette và những khó khăn riêng tư. Hân tập trung vào những vấn đề thời gian, địa điểm cuộc tấn công của quân đồng minh và phải tìm một biện pháp đối phó tốt nhất.

Sau những giờ làm việc mệt mỏi cộng với tâm trạng hồi hộp như sống trong cơn ác mộng vì chờ đợi cuộc di chuyển qua eo biển Anh quốc đã làm Rommel trở nên căng thẳng và cáu kỉnh khi đến lâu đài Valmy.

- Vẫn không có dấu hiệu tấn công. – Ông đi lại trong phòng về bức bối – Meyer, tôi nghĩ bọn Anh, Mỹ đã mất tin tưởng vào mục đích của họ.

Nhưng Dieter không đồng ý. Phe đồng minh không hề mất tự tin. Họ chỉ đang chờ đợi, vào đúng thời điểm, họ sẽ tấn công. Nhưng ở đâu? Hân thất vọng nắm chặt tay lại. Theo Hitler, nó sẽ xảy ra ở Normandy, hân cũng đồng ý kiến đó nhưng Rommel và các tướng lĩnh khác đều chú ý đến Pas de Calais. Dieter dựa lưng vào ghế, gọi cà phê. Hân đã nghiền cứu hàng ngàn lần những bức không ảnh trinh sát đang trải ra trước mắt. Dù đổ bộ ở đâu, quân Đồng minh cũng cần lực lượng không quân yểm trợ. Tầm hiệu quả của phóng pháo cơ Spit phires là 150 dặm. Điều đó loại trừ những nơi ở phía tây Cherbourg. Không thể thả quân xuống những vách đá dựng đứng, còn những vùng rộng lớn của bờ biển lại càng không thể vì cần phải rút ngắn thời gian vượt biển. Tất cả đều ám chỉ tới Pas de Calais. Tuy nhiên...

Mất hân neho lại. Pas de Calais thì quá dễ dàng và hiển nhiên. Đó phải là Normandy, một vị trí đổ bộ lý tưởng. Nó không được phòng thủ kiên cố bằng Pas de Calais và quân đồng minh biết rõ điều đó. Hân vẫn giữ chắc sự quả quyết lạnh lùng và cứng rắn này. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Normandy sẽ là nơi xảy ra cuộc đổ bộ.

Nhưng khi nào và ở đâu?

Vào tháng giêng, tình báo Đức đã thông báo cho các tướng lĩnh biết sẽ có một mật lệnh gồm hai phần để cảnh giác kháng chiến quân ngay trước khi cuộc đổ bộ xảy ra. Rommel tỏ ra dửng dưng trước tin này. Nhưng tướng Canaris quả quyết rằng đó là một tin chính xác và mọi thông tin qua radio của quân đồng minh đều được thu băng lại cẩn thận. Dieter nghi đây là một thông tin để ám chỉ cuộc đổ bộ lên lục địa. Phần đầu của mật lệnh sẽ là câu đầu tiên của bài thơ "Bài ca mùa xuân" của Paul Verlaine – thi sĩ Pháp thế kỷ 19.

“Tiếng nước nở ngân dài của cây vĩ cầm mùa thu”

Và phần thứ 2 là dòng thơ kể đó.

“Xé nát tim tôi bằng nỗi buồn đơn điệu”

Dieter tìm thấy một cuốn sách có thơ Verlaine trong thư viện lâu đài. Hắn đọc lướt qua với cảm giác êm đềm. Nhưng hắn không tin những câu thơ trên lại báo trước một trận chiến quyết định của Đức quốc xã. Không để ý tới giờ giấc, Dieter lại cầm bút tiếp tục soạn báo cáo.

Lisette đang dò dẫm tập bước từ giường đến cửa sổ rồi ngược lại đều đặn trong mỗi giờ. Nàng bị thúc giục vì một yêu cầu cấp thiết. Dù đi bộ hay đạp xe, nàng cũng phải vào làng nói chuyện với Paul. Phải ngăn lại hành động bất cần của Elise, nếu không cô ta sẽ bị bắt mất thôi. Rồi sẽ không một tin tức nào từ Valmy đến được tay quân đồng minh, sẽ không còn lối thoát cho tất cả. Nàng ti trấn vào cửa sổ, biết rằng với lòng phụng sự tổ quốc, nàng đã phản bội Dieter.

- Nhưng không đến cái chết. – Nàng thì thầm – Lạy chúa, cầu xin Chúa đừng bao giờ để chuyện đó xảy ra. – Tin tức truyền đi hy vọng sẽ giúp quân Đồng minh chiến thắng. Chỉ có chiến thắng họ mới có thể sống tự do và công khai với nhau.

Tại Valmy ư? Mình có thể sống tự do và công khai với một người Đức ở Valmy không? Quá rõ câu trả lời, nàng quay đi, tìm tòi và lại bước chậm chậm về giường. Bức khắc của Rembrant sáng nhợt nhạt dưới ánh nắng. Khi Elise mang khay thức ăn tối lên cho nàng, cô đã hung hăng nhận xét rằng tất cả tụi Đức đều là bọn trộm cướp và man rợ. Lisette im lặng, biết bao nhiêu của cải đã bị cướp bóc và mang đi khỏi nước Pháp. Nhưng khi Dieter Meyer còn ở đây thì Valmy vẫn an toàn. Ba tiếng “kẻ phản quốc” dường như đang thì thầm khắp không gian quanh nàng, đôi mắt nàng rực sáng. Nàng không phải là kẻ phản quốc. Nàng không là tay sai đề quốc gia bại trận. Thà chết còn hơn làm thế. Nàng sẽ chết và vẫn còn yêu Dieter. Sự nhận biết đến một cách thâm lặng nhưng chắc chắn, tràn ngập trong nàng với một sức mạnh tiềm tàng.

Nàng xem đến những cuốn sách Dieter để lại dưới bàn gần giường ngủ. Truyện Mana của Zola, một tập thơ của Paul Verlaine, Cha và con của Turgenev. Một sưu tập khá lạ lùng với một người lính. Nàng cầm tập thơ bọc da của Verlaine, để ý dấu bút mờ mờ bên cạnh bài thơ “Bài ca mùa thu”, tự hỏi tại sao bài thơ về tình yêu hấp dẫn đến thế không được đền đáp lại. Nàng đọc cho đến khi ngủ thiếp đi.

Elise thức dậy sớm, cô đi lại nhẹ nhàng trong gian bếp, sửa soạn bữa điểm tâm. Cô có thể nghe tiếng chuông nguyện yếu ớt ngân lại từ giáo đường Saint – Marie – des – ponts. Thêm một đêm giới nghiêm đã qua, đó là ngày thứ 1363 từ sau cuộc chiến. Cô biết Lisette cho rằng âm mưu của cô là hấp tấp, nhưng không còn giải pháp nào khác, cô phải vào được phòng ăn tối. Elise lấy chiếc bánh bageutte ra khỏi lò, mùi thơm của bánh mì mới nướng tràn ngập khắp phòng. Phải thực hiện khi Meyer vắng mặt. Hắn quá nhạy bén và thông minh. Sự đánh lạc hướng dù khéo léo đến đâu cũng khó làm hắn sa bẫy. Nhưng nếu Meyer vẫn thản nhiên thì cánh cửa kiên cố đó không những chỉ được canh gác mà còn được khoá cẩn thận. Cô lẩn trong tủ tìm hủ mật ong. Chỉ có Meyer là có chìa khoá. Cô không dám mơ tưởng đến việc lục đồ của hắn lấy chìa khoá để có được những tấm hình mong ước. Khi cánh cửa không còn bị canh gác, phải làm sao cạy được ổ khoá thật nhanh.

Elise làm cho mình một tách nước rau Chicory rồi tựa vào chậu đá nhắm nháp vẻ tự lự. Khả năng khéo léo của đôi tay giúp cô được điều tới Valmy. Cha Elise là thợ sửa khoá và ông đã truyền nghề cho cô. Đó là một kỹ năng mà cô đã sử dụng khá thành thạo trong công tác kháng chiến. Cô tự hỏi ổ khoá đó có bao nhiêu phép hoán vị.

Nếu là ổ khoá năm đòn bẩy, cô phải mất 10 phút để mở, có lẽ đến 15 phút không chừng, nhưng cô không thể có đủ khoảng thời gian đó. Từ phía xa của lâu đài vọng đến tiếng chân chạy và tiếng moto nổ máy ầm ầm. Elise đổ hết chỗ chicory còn lại xuống chậu và nhấc chiếc chảo chiên trứng nặng trĩu, đúc bằng gang, từ cái kệ trên lò xuống. Cô không thể nào dàn xếp một cuộc đánh lạc hướng để phòng ăn không bị chú ý trong vòng 15 phút. Điều Lisette lo sợ sẽ thành sự thật. Và lại, kế hoạch đó còn có nghĩa là bản án tử hình của gia đình Valmy cũng như Elise. Có thể phải giết tên lính gác và chẳng cần phải che đậy việc phòng ăn đã bị đột nhập và việc chuyển cuốn phim chưa rửa ra khỏi Valmy cũng không thể thực hiện được.

Cánh cửa mở toang và bà Marie lao đảo bước vào.

- Có một cuộc lục soát từng nhà trong làng. – Bà thờ hồn hển, ngực phập phồng, gương mặt trắng bệch ra – Họ đang tìm một phi công người Anh. Anh ta bị bắt buộc phải đáp xuống phía ngoài Vierville hai tuần trước đây.

- Liệu họ có tìm thấy không? – Elise hỏi vặn tất.

- Ai biết được. – Những ngón tay thấp khớp của bà Marie giật liên hồi khi bà mân mê đường viền của chiếc tạp dề – Nếu họ biết sẽ xảy ra bất bớ, giết chóc. Người này nói rồi người kia nói, không hiểu rồi chúng ta sẽ ở đâu.

Elise đập mạnh quả trứng vào chảo. Lạy trời đừng ai khai gì cả, nhưng nếu có chuyện bất bớ, thì sự im lặng sẽ phải trả giá.

Dieter ném mạnh điện thoại xuống cần. Một giờ trước đây, bộ tổng tham mưu đã đánh thức hắn dậy, yêu cầu một cuộc lục soát quy mô tại Saint – Marie – des – Ponts. Một tù binh kháng chiến quân, sau cuộc hỏi cung của sở Gestapo ở Caen, đã khai một phi công đang ẩn nấp an toàn tại Saint – Marie. Dieter yêu cầu vấn tất được biết thêm chi tiết, nhưng tên tù binh đã chết trong buổi tra khảo.

Đúng là mấy thằng đàn độn, Dieter cầu nhàu, hắn vừa mặc quần áo vừa ra lệnh trong cơn thịnh nộ lạnh lùng. Sự dâm dục của họ làm hắn ghê tởm. Một cuộc thẩm tra thông minh và khôn khéo có thể mất thì giờ hơn nhưng đạt kết quả hơn nhiều.

- Beer-haaall Mazis. – Hắn lăm bằm một cách thô bạo khi lao ra khỏi phòng. Hắn sẽ phải thân chinh đi giám sát cuộc lục xét.

- Chào thiếu tá. – Bà bá tước lịch sự chào khi chạm mặt hấn tại chân cầu thang – Đường như hôm nay mọi người dậy sớm một cách bất thường. Cả Lisette cũng đang bức bối chờ bác sĩ Ange tới.

Hấn dừng lại. Xe đang chờ hấn ở lối đi. Hấn cần phải có mặt ở trong làng.

- Tôi có thể thăm cô nhà trước khi đi không?

Hấn chỉ hỏi chiếu lệ. Bà bá tước dừng lại và cất giọng lạnh lùng:

- Nếu ông muốn, thưa thiếu tá.

Khi Dieter vừa quay gót đi và leo cầu thang hai bậc một, bà bá tước cố nén sự sợ hãi đang dâng trào, vội vã về phòng chồng. Chưa bao giờ bà bị xúc động vì vẻ quan tâm của Meyer với Lisette đến như vậy.

Dieter đột ngột gõ cửa phòng nàng và đi vào, hấn thích thú trước vẻ ngạc nhiên lẫn sung sướng của Lisette.

- Em ngủ ngon không? – Hấn hỏi, bước nhanh về phía giường. Dưới lớp áo ngủ, những đường cong trên cơ thể nàng hiện rõ.

- Có... em... – Những điều nàng nói bị ngắt giữa chừng vì đôi môi hấn. Một nụ hôn dài say đắm, thật mãnh liệt và khát khao.

Cuối cùng hấn ngẩng đầu lên, đôi mắt rực lửa.

- Thế cho nên trông em mới như thế này vào buổi sáng phải không? – Giọng hấn khàn khàn, bàn tay vuốt những sợi tóc rối loà xòa trên mặt nàng.

Nụ cười nàng tràn đầy hạnh phúc và đam mê.

- Thật là bê bối quá. Anh thất vọng lắm phải không?

Một lúm đồng tiền thấp thoáng nơi khoé miệng nàng, hấn đặt một nụ hôn lên mái tóc.

- Không! – Hấn đáp rồi đẩy chăn gối sang một bên và nhẹ đỡ đôi chân nàng xuống sàn – Em sẽ chẳng bao giờ làm anh thất vọng.

Hấn đỡ nàng đứng dậy, ép sát thân hình mềm mại của nàng vào người hấn. Những cơn sóng xô đẩy trong nàng quá mãnh liệt và thúc bách khiến hơi thở nàng dồn dập, nàng nhón chân lên đáp ứng. Ngón tay hấn lùa vào tóc nàng. Hạnh phúc lớn lao vây phủ làm hấn sững sốt. Tình yêu đã quật ngã hấn khi hấn gần như chẳng mong chờ gì vào giữa thời điểm chiến tranh và ngay trong bàn tay quân thù.

- Tối nay anh sẽ nói với ba em. – Hấn nói về cương quyết không cho phép một lời bàn cãi hay đắn đo nào cả.

Nàng run rẩy và hấn bỗng nhắc nàng lên, ghì chặt lấy nàng, để thở trong hương vị ngọt ngào tinh khiết của mái tóc và làn da nàng. Hấn hôn nàng cuồng nhiệt, nụ hôn làm lu mờ mọi lý trí. Tia nắng ban mai tràn vào phòng và họ đắm mình trong thứ ánh sáng vàng rực. Khi hấn ngẩng lên và trông thấy khuôn mặt kiều diễm của nàng, hấn biết rằng giây phút này sẽ mãi mãi in sâu trong ký ức hấn.

- Anh yêu em – Hấn sôi nổi và sùng sốt vì sự thành thật của lời nói mình – Anh sẽ không bao giờ quên. – Rồi hấn quay người đi, bước nhanh ra khỏi phòng và lắc mạnh người để trở về với bốn phận và công việc ghé thăm đang chờ hấn ở Saint – des – ponts.

Lisette vẫn còn đang đứng ở giữa phòng khi bác sĩ Ange đi vào. Khi đi ngang qua Meyer trên cầu thang, ông chợt nhớ tới tình hình trong làng, ông vội lê gót giày dọc theo hành lang bước vào phòng ngủ của Lisette – nơi ẩn náu khá an toàn.

- Chuyện gì vậy bác sĩ Ange? – Nàng hỏi ông khi ông đang nói lỏng áo sơ mi bó sát với ngón tay trở run rẩy.

- Ngôi làng bị cô lập. – Ông lo lắng liếc qua vai để chắc không có ai nghe lén – Tại Đức đang tiến hành khám xét từng nhà để tìm viên phi công đồng minh, chỉ có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng tìm thấy anh ấy.

Nàng sững sờ nhìn ông, lặng người đi, niềm hạnh phúc vụt tan biến.

- Họ lục soát được bao lâu rồi? – Nàng hỏi, một cảm giác ớn lạnh hệt hăng và yếu đuối lan khắp người.

- Từ lúc sáng sớm.

Máu nàng đông lại. Khi nàng đang ở trong vòng tay của Dieter, tại Đức đã nổ súng khắp Saint – Marie. Nàng tự hỏi hấn có biết việc này không và vụt nhận ra rằng hấn phải biết vì đó là nơi hấn đang đến.

- Xin lỗi. – Nàng nói với ông bác sĩ Ange, đẩy ông qua một bên và chạy về phía cửa.

Nàng phải thấy Dieter trước khi hấn rời khỏi lâu đài.

- Tiểu thư! – Bác sĩ Ange gọi giật lại.

Nàng lò đi. Quên cả sự đau đớn đang bắt đầu nơi chân nàng, quên cả việc nàng chỉ phong phanh một chiếc áo ngủ và không có cả áo choàng che vai. Nàng thoáng nghe tiếng xe hơi rít lên và dừng lại. Những giọng nói vang lên ồn ào khó chịu. Nàng cảm thấy như đang chìm dần xuống, như thể mọi sức sống trong nàng đang bị vắt cạn.

- Chuyện gì... – Nàng nghe cha la lên từ lối đi vào đại sảnh. Nàng dừng lại ở khúc quẹo cầu thang. Cánh cửa gỗ sồi nặng nề của Valmy bật mở. Tất cả hy vọng và giấc mơ của nàng tan thành mây khói.

Bọn Đức đã bắt được ba người: một thanh niên mặt gầy gò mặt mũi mà nàng chưa bao giờ thấy, Paul Gilles, mặt anh ta đầm máu với đôi mắt kính bể nát và André Caldron. Nàng bật một tiếng nức nở nghẹn ngào.

- Chúng tôi đã bắt được chúng, thưa thiếu tá. – Một trong những người lính nói và đẩy họ tới trước khiến cả ba ngã xuống, tay trói chặt sau lưng, ngay dưới chân Dieter.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Sự im lặng đang đe dọa khắp gian đại sảnh cổ kính, lóm đóm vài vệt nắng của buổi sớm mai. Ông bá tước vội mở toang cửa phòng đọc sách định chạy ra nhưng ông bỗng khựng lại, mắt mở to trước một cảnh tượng kinh hoàng.

Những người lính trẻ với đôi vai rộng đang đứng nghiêm, chính họ là những thanh niên ưu tú thuộc dòng dõi Aryan và đang đợi sĩ quan chỉ huy thừa nhận công tác đã được hoàn thành nhanh chóng và mỹ mãn.

Paul và André bị đẩy ngã sấp trước mặt Dieter. Chỉ có viên phi công còn giữ được phong cách, anh ta nhìn Dieter với vẻ ngạo mạn mặc dù đang bị bắt quỳ rồi quay lên đường lượn duyên dáng của cầu thang, nơi Lisette đang phong phanh trong chiếc áo ngủ màu ngà bằng lụa. Mặt nàng tái xanh, tim đập mạnh.

Nàng cố lấy lại hơi thở bình thường và sức mạnh. Đôi mắt anh ta không hề lộ vẻ sợ hãi, chỉ có sự ngạc nhiên trong đó. Rồi sự di động của Dieter đã phá vỡ khung cảnh bất động đó.

Hắn đi đến chân cầu thang, mặt như tượng. Những ngón tay của Lisette lỏng ra và trượt trên tay vịn cầu thang nhẵn bóng. Nàng cố gắng nói về phía hắn, nhưng vô ích. Cuộc đời nàng như đang bị rút ngắn lại từng giây, hy vọng và ước mơ cùng tan biến với thời gian, để lại một khoảng trống tối tăm không cùng, một khoảng trống không bao giờ lấp đầy.

Hắn ngược đầu nhìn nàng và trong đôi mắt đó nàng thấy sự tuyệt vọng bị bủa vây không lối thoát của chính nàng. Không thể nào có sự thỏa hiệp hay yêu sách nào nữa. Hắn dừng lại, một chân đặt trên nấc thang cuối, sự căng thẳng làm những sợi gân nơi cổ hắn nổi cục lên. Mặt trời chiếu lên mái tóc vàng cắt ngắn của hắn. Nàng có thể thấy vết sẹo trắng chạy ngang lông mày mà chỉ mới đây ngón tay nàng đã triu mến lần theo nó.

- Hãy để họ đi! – Nàng thì thào, dựa người vào tay vịn cầu thang và lao đảo trượt xuống cho đến khi khụy ngã như những người đàn ông trong toà đại sảnh kia – Hãy làm điều đó vì em... vì chúng ta.

Đầy thần kinh giật giật nơi quai hàm hắn. Một cơn đau đớn co thắt hiện lên trong mắt và hắn chỉ muốn gào lên; rồi hắn quay phắt đi. Thế là hết, nàng biết rằng lời khẩn cầu đã vô vọng.

- Mang tên người Anh đến Caen. – Hắn nói vắn tắt.

- Không! Xin đừng! – Nàng thờ hồn hèn, nỗi kinh hoàng lắng xuống rồi lại dâng lên mãnh liệt.

- Ngay lập tức! – Hắn quát tên sĩ quan và chẳng để ý gì đến nàng nữa. Đó là một bản án tử hình.

Anh chàng người Anh bị trật chân, và trong một giây phút ngắn ngủi anh nhìn về phía nàng lần nữa, môi hơi mỉm cười.

- Cảm ơn cô! – Anh ta nói, nghiêng đầu trước khi bị đẩy đi một cách tàn bạo.

Nàng nghe tiếng phản đối tuyệt vọng của cha, tiếng nức nở của bà Marie, rồi Paul và André bị kéo lê đi, chân khụy xuống.

- Paul! – Nàng chồm dậy nhưng rồi lại té xuống, quên mất chiếc áo ngủ mỏng manh đang lộ rõ cánh tay trần và đôi vai nàng.

- Ngăn cô ấy lại – Dieter ra lệnh cho cha nàng, mặt hắn trắng bệch.

Ông bá tước chạy nhanh tới hai bậc một và giữ chặt nàng trong tay.

- Paul! – Nàng lại la lên, đấu tranh một cách vô ích.

Ông quay lại nhìn nàng, gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt không biểu lộ cảm xúc.

- Con không thể giúp họ bằng cách này. – Cha nàng thì thảo, ông giữ nàng chặt hơn – Chúng ta phải nói riêng với ông ấy, không nên ở trước mặt bọn lính.

- Mang họ đi. – Dieter kêu lên, giọng khản đặc, hàm răng hằn nghiền lại, làn da trên gò má hằn căng ra.

Họ bị lôi đi, và nàng nghe một tiếng nấc nghẹn ngào thống khổ của chính mình.

- Thôi đi! – Giọng ông khản khoản – Meyer chưa gọi Paul và André tới Caen đâu, phải hỏi cung xong đã, mình vẫn còn thời gian mà.

Bầu không khí yên tĩnh buổi sáng vang lên tiếng chân lạo xạo của Paul và André trên nền đá cuội. Họ bước đi dưới sự canh gác nghiêm ngặt. Chỉ còn mình Dieter trong đại sảnh, đôi mắt hằn biểu lộ vẻ đã man của con thịnh nộ cùng sự thất vọng và chiến bại của nàng.

Nàng đang khóc nức nở, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt và làm ướt chiếc áo ngủ. Hắn chỉ muốn ghì chặt lấy nàng, hôn cho mất đi những giọt lệ và làm cho nàng không còn ý thức trước thực tại phũ phàng.

- Hãy trả lại tự do cho họ. – Nàng van xin, sự tuyệt vọng quá lộ liễu làm tim hắn thắt lại. Lời cầu khẩn của nàng không chỉ cho Paul và André mà còn cho cuộc sống của chính họ, cho tương lai của chính họ.

Đôi mắt hằn là hai hố đen tuyệt vọng. Họ không có tương lai. Hắn là người Đức và là một sĩ quan, hắn không thể làm theo ý muốn của nàng.

- Đưa cô ấy về phòng. – Hắn âm thầm nói, rồi quay vào phòng ăn.

Toà đại sảnh trở nên vắng lặng, trừ những hạt bụi đang nhảy múa trong tia nắng. Nàng nhìn theo hắn một lúc lâu, không thể nào tin nổi. Rồi với đôi mắt mờ lệ, nàng loạng choạng bước lên thang lầu. Nàng phải thay đồ, phải làm hắn thay đổi ý định.

Bác sĩ Ange giật mình sợ hãi khi Lisette lao vào phòng. Ông đã nghe tiếng ồn ào ở dưới và thấy anh chàng người Anh bị điệu đi đầu tiên rồi đến Paul và André Caldron.

- Chuyện gì thế? – Ông hỏi với vẻ hoang mang sợ sệt – Trong làng yên chưa? Có cuộc trả thù nào không?

- Họ đã bắt Paul và André. – Giọng ông bá tước nặng nề – Không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây.

Bác sĩ Ange lau cái trán lấm tấm mồ hôi bằng một chiếc khăn tay lớn. Tử hình là chuyện có thể xảy ra tiếp theo và tại Đức có thói quen lựa chọn nạn nhân với sự vô tư đáng sợ.

- Tôi sẽ nói với hắn. – Nàng nói giọng phấn khích – Hắn phải thả họ ra ba à. Nếu giải họ tới Caen, họ sẽ bị bắn.

Những nếp nhăn từ mũi đến miệng hằn sâu trên khuôn mặt bá tước Henri de Valmy.

- Không! – Ông cảm thấy mình già đi trước tuổi – Lisette, đó là việc của ba.

Lisette bước lại sau tấm màn lớn kéo áo ngủ qua khỏi đầu và buông xuống sàn, rồi mặc vội chiếc áo len màu hoa oải hương với chiếc váy tím băng vải tuyết.

- Không được, – giọng nàng cụt ngủn một cách kỳ quặc – việc đó là của con.

Nàng mang sandal vào rồi vòng qua màn, ra hiệu cho cha đi trước ra ngoài hành lang. Nàng từ từ quay lại nhìn ông, đôi mắt mờ đi vì đau đớn. Ông bá tước lắc đầu.

- Lisette, làm sao việc nói với thiếu tá là của con được?

- Bởi vì cách đây vài phút con sắp là vợ anh ta.

Nàng thấy vẻ sững sờ và hồ nghi trong mắt ông. Nhưng rồi cha cũng phải tin thôi. Nàng vội vã quay đi. Tới đầu cầu thang, Lisette buộc mình phải quên đi đau khổ và con sóc vừa rồi của cha để chỉ nghĩ đến Paul và André, 2 người mà nàng có thể cứu thoát khỏi sự hành hình.

Anh chàng người Anh kia thì ngoài khả năng của nàng. Dieter đã đưa anh ta đến cũi chết chắc chắn như đã bắn anh ta ngay trên sân lâu đài Valmy vậy. Hắn còn chịu trách nhiệm cho bao nhiêu cái chết khác nữa? Cho đến bây giờ, mình còn có thể nhắm mắt làm ngơ trước bộ quân phục của hắn sao? Còn mơ tưởng đến việc chung chăn gối và có con với hắn sao?

Câu trả lời dường như hết lên từ các bức tường. Nàng phải bịt tai lại để cố gắng xoá bỏ nó như thể nàng đang thật sự nghe thấy. Bởi vì nàng yêu hắn và sẽ mãi mãi yêu hắn. Nhưng tình yêu không đủ nữa. Không những chỉ bây giờ mà có lẽ chẳng bao giờ nữa.

Khi nàng qua đại sảnh đến cửa phòng ăn có lính gác, nàng gặp Elise bước ra khỏi thư viện mang theo các khay. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta trắng

bệch ra nhưng bàn tay vẫn vững vàng. Ánh mắt họ dừng lại, trao đổi những điều thầm lặng, rồi Elise vội vã đi xuống bếp. Lisette tới gần tên lính gác, giọng cương quyết:

- Làm ơn cho tôi nói chuyện với thiếu tá Meyer.

- Nein. – Tên lính trả lời không thèm nhìn nàng – Không ai được vào phòng này, kể cả sĩ quan.

Nỗi sợ hãi choáng ngợp nàng. Phải nói với hắn trước khi hắn ra lệnh mang Paul và André đến Caen.

- Tôi xin ông. – Nàng van lơn nhưng ánh mắt bùng bùng và cảm hất lên một cách thách thức.

- Nein. – Tên lính gác lâu bầu, chặn nàng lại bằng súng.

Hai người lính có mặt trong nhóm bắt Paul và André mạnh bước vào đại sảnh.

- Schaphpht sie phort. – Tên lính gác nói với họ, về cầu kinh.

- Mang cô ta đi!

Mấy tên lính cười nham nhở, nắm tay nàng buông những lời suông sã.

- Để tôi đi. – Nàng la lớn, giận dữ.

- Dieter, Dieter. – Nàng gào lên tuyệt vọng.

Cánh cửa bật mở tung khiến mấy tên lính hoảng hồn lùi lại. Hắn nhìn nàng chằm chằm, đôi môi nhợt nhạt. Hắn biết rõ nàng sẽ tới, nhưng ngay cả bây giờ, hắn vẫn chưa biết phải nói với nàng như thế nào.

- Vào trong. – Hắn nói cộc lốc đoạn quay sang mấy tên lính đang luống cuống – Genug! Đủ rồi.

Căn phòng không thay đổi mấy. Sàn gỗ vẫn bóng lộn khi ánh mặt trời chiếu qua cánh cửa sổ bằng kính màu. Chiếc lò sưởi bằng đá khổng lồ vẫn còn được trang trí với vĩ lò nặng nề bằng sắt và đồng đánh bóng.

Ôi! Chiếc bàn dài hơn sáu thước mà biết bao thế hệ của dòng họ Valmy đã ăn uống, tiệc tùng vẫn còn nằm bệ vệ giữa phòng. Chỉ khác là không có giá cắm nến trên mặt bàn đánh bóng. Thay vào đó là bản đồ, những xấp giấy và một chiếc đèn để bàn.

Cánh cửa đóng lại và chỉ còn mình họ. Nàng quay lại đối mặt với hắn, người đàn ông mà một giờ trước đây đã ôm nàng trong tay, nói với nàng những câu yêu đương và bàn tới chuyện đám cưới. Hắn biết hắn vẫn còn yêu nàng nhưng sẽ không bao giờ có chuyện đám cưới nữa. Họ đã từng nghĩ rằng họ còn mạnh hơn cả chiến tranh và những chống gai của cuộc đời. Nhưng giờ đây họ bị phủ nhận một cách tàn nhẫn.

- Đáng lẽ em nên ở trong phòng. – Giọng hắn đau khổ vì cay đắng và thất bại – Đáng lẽ em không nên nhìn những gì xảy ra, không nên biết những chuyện đó.

Hắn không bước về phía nàng hay tỏ vẻ muốn ôm nàng, như thế thì tốt hơn.

- Em đã biết Paul Giller và André Caldron trong suốt cuộc đời em. – Nàng nói giọng xúc động vì những tình cảm đang giằng xé trong lòng – Không thể nào em lại không biết những gì xảy ra.

- Không có gì phải thay đổi cả. – Hắn hung hăng, mắt sáng quắc – Mein ott! Tại sao tên người Anh và hai tên Pháp khốn kiếp kia lại phá hỏng tương lai chúng ta? Thật điên rồ.

Nàng lắc đầu, đột nhiên cảm thấy mình già hơn hắn và có lẽ vì hiểu biết hơn.

- Đó không phải là điên rồ. – Nàng nói, mắt long lanh với những giọt lệ không che giấu – Đó là thực tại.

- Gott im Himmel. – Hắn la lên, đầm mạnh xuống bàn – Chúng ta đang sống trong chiến tranh và tôi không còn giải pháp nào ngoài việc đưa tên người Anh tới Caen.

- Còn Paul và André? – Nàng hỏi, đôi mắt lấp lánh chiếu thẳng vào mắt hắn – Anh sẽ làm gì họ?

Trông nàng quá mỏng manh, yếu ớt, nhưng hắn chợt ý thức được sức mạnh tiềm ẩn bên trong nàng. Nàng đã ăn mặc một cách vội vã. Mái tóc sẫm màu óng ả không cài lược rủ xuống hai bên má, chảy xuống đôi vai nàng thành những lọn sóng dài mượt mà. Chất len mềm mại của áo lạnh ôm sát nơi cao nhất của bộ ngực trần một cách khiêu khích và hắn cảm thấy người đàn ông trong hắn muốn trối dậy.

Hắn khao khát nàng, thà hắn bị dày xuống địa ngục còn hơn để những biến cố sáng nay cướp mất nàng.

- Paul Gilles và André Caldron thừa biết nguy hiểm đang chờ họ khi chứa chấp tên người Anh. – Hắn nói, nàng có thể nhìn thấy dục vọng bùng lên trong mắt hắn với niềm ham muốn không che giấu đối với nàng – Hãy quên đi, Lisette. Em hãy xem như việc đó chưa bao giờ xảy ra.

Hắn nhích tới và nằng bước lùi lại, đôi chân trần và bàn chân đeo sandal làm cho nằng có vẻ yếu đuối như một đứa bé.

- Thả họ đi. – Nằng nài nỉ – Anh bắt được anh chàng người Anh chưa đủ sao?

Nằng không thể lùi lại nữa. Bàn tay nằng đang chống lên bức tường ốp gỗ sọc.

Những tia sáng nhảy múa trên tóc nằng và các giác quan hắn tràn ngập mùi thơm tự nhiên của nằng.

- Họ là thành viên của kháng chiến quân. – Giọng hắn khản đặc lại khi hắn ngã người ép nằng vào tường – Họ phải bị hỏi cung.

Bàn tay hắn bắt đầu luồn vào dưới lớp áo len của nằng.

- Anh có trả tự do cho họ không? – Tim nằng đập thình thịch, dưới sự ve vuốt của hắn, cơ thể nằng rung lên giữa nỗi đau khổ và niềm ngất ngây.

- Không! – Hắn đáp và cúi xuống nằng, tự tin rằng dục vọng mà hắn vừa khơi dậy sẽ chế ngự được nằng.

Thế là hết! Nằng ngửa đầu ra sau, cổ lỏng tan nát và nằng nhỏ vào mặt hắn.

- Kẻ sát nhân! Đồ giết người! – Nằng rít lên, bứt người ra khỏi hắn, chạy tới cửa – Anh sẽ mục nát ra trong địa ngục.

- Chúa ơi!

Mặt hắn trắng bệch như tờ giấy. Hắn nhảy theo sau nằng với một tốc độ khủng khiếp. Nằng đóng sập cửa vào hắn, chạy vụt qua tên lính gác đang sững sốt, khóc thốn thức và biết rằng nếu hắn được nằng, có lẽ hắn sẽ cưỡng hiếp nằng hoặc giết chết nằng.

Một tay giữ chặt nắm đấm cửa, còn tay kia hắn nện vô tội vạ vào phần gỗ phía trên. Hắn đã mất nằng. Từ giây phút quân lính của hắn mở tung cánh cửa lâu đài Valmy và đẩy những tên Pháp vào dưới chân hắn, hắn hiểu rằng hắn đã mất nằng. Chạy theo cũng vô ích. Hắn xoay người bước ngược lại phía bàn, hai tay bóp chặt vào nhau, hết nguyên rủa Paul và André lại cố chống chọi với cơn giận dữ và giấc mộng đã tan.

Hắn đột ngột dừng lại, máu trong người như đông cứng. Paul và André Caldron. Hắn muốn chất vấn họ vì cùng một lý do như Gestapo. Phải lấy bằng được mọi tin tức cuối cùng về mạng lưới của kháng chiến quân bên trong căn cứ và ở Saint – Marie – des – Ponts.

Nếu họ không khai ở đây thì cũng phải khai ở Caen. Chỉ có những kẻ vô cùng can đảm hoặc thật xuẩn ngốc mới im lặng. Họ sẽ cho ra tin tức và danh sách. Ngay trong khoảng khắc đó, mọi nghi ngờ của hắn về những chuyến đi của Lisette và sự hiện diện của Elise trong lâu đài chợt rõ ràng. Hắn biết chắc, không còn chút nghi ngờ gì nữa, trong danh sách Gilles và Caldron cung cấp sẽ có tên Elise Duras và Lisette de Valmy.

Hắn giận dữ nguyên rủa, Bộ tham mưu đã hay vụ bắt bớ này. Không thể thả họ được nữa. Nhưng nếu đẩy họ đến Caen là giao chính Lisette vào tay tụi SS, ý nghĩ đó làm hắn lạnh người đi, kinh hoàng. Phải hành động ngay lập tức. Gilles và Caldron không được phép đến Caen còn sống. Sự nguy hiểm quá khủng khiếp với Lisette. Hắn đến bên điện thoại, định điện khẩn cho đội xử bắn, nhưng hắn chợt dừng lại. Thật là xuẩn ngốc, tự ý đem họ đi xử tội khi sở Gestapo đã đặc biệt yêu cầu gọi đến để thẩm tra. Nếu bắn lúc họ định chạy trốn sẽ ít gây nghi ngờ hơn nhiều. Đốt tay hắn trắng bệch lại. Những gì hắn sắp làm sẽ là hố sâu ngăn cách hắn với Lisette, không thể nào cứu vãn nổi. Con thịnh nộ của nằng không phải cho hắn mà cho những hành động hắn đã làm. Một khi máu đã đổ, sẽ không còn là con thịnh nộ đang tràn ngập trong tim nằng mà là mối hận thù lạnh lùng, không bao giờ chịu khuất phục. Nhưng việc đó phải được thi hành. Vì nằng, cần phải làm thế. Hắn bèn nhanh chóng thực hiện ý định. Hắn lấy một chùm chìa khoá nhỏ trong túi áo và đi tới cửa sổ gần nhất. Có một mạng lưới thép an toàn để ngăn sự đột nhập hay đào tẩu. Nó được lắp bản lề vào một bên khung cửa sổ và khoá lại để có thể mở trong trường hợp hoả hoạn.

Hắn nhanh chóng mở khoá phía trên và ở dưới cửa sổ kính màu mở ra ngoài, bệ cửa sổ chỉ cách mặt đất một mét.

Ở phía bên này toà lâu đài là khu vườn hồng bị bỏ phế, không có chuồng ngựa hay những người lính đi thơ thẩn trong sân. Mặt đất thoải thoải hoang vắng và trống trải. Trên dốc đá, những đám mây thấp bay là là che khuất ánh mặt trời và bao phủ mặt đất trong một màn sương.

Hắn nheo mắt lại. Chỉ có thằng ngu mới mơ tưởng đến cách tẩu thoát này. Nhưng cơ hội mong manh đó chắc chắn sẽ hấp dẫn Gilles và Caldron hơn những gì đang chờ họ ở Caen.

Mặt hắn trở nên hung dữ, hắn lấy tấm lưới không khoá vào khung kính cửa sổ rồi đi tới điện thoại.

- Mang tên thầy giáo vào cho tôi. – Hắn ra lệnh cộc lốc.

Làm sao Gilles có thể đứng nổi để chịu chất vấn nhỉ?

Hắn là một sinh vật gầy gò, trông yếu đuối, nhưng loại người như hắn lại có khả năng phục hồi sức lực rất nhanh. Cầu trời cho Gilles sẽ quỳ và khai hết những quan hệ của Lisette. Nếu hắn làm thế thì công việc của mình sẽ dễ dàng hơn. Và điều cuối cùng Dieter muốn là Paul Gilles sẽ làm hắn phải nỗ lực.

Có tiếng gõ cửa mạnh. Hắn dừng lại một giây trước khi lên tiếng.

- Eintreten! Vào đi! – Nếu là Gilles, hắn sẽ chịu đựng cái tệ nhất mà bọn Caen có thể phát minh mà không hé ra một lời nào có thể gây hại cho nằng.

Nhưng như vậy là hần yếu nàng hơn hần. Cuộc đời nàng có ý nghĩa hơn mạng sống hần. Vậy mà vì Gilles và Caldron, nàng đã rửa hần xuống địa ngục.

Hần rửa thầm khi cánh cửa mở ra, Paul Gilles và người lính đưa anh ta bước vào. Cặp kính bể nát và khuôn mặt máu me của Paul tạo ra một hình ảnh đáng thương nhưng trong mắt anh ta lại bùng lên ngọn lửa thách thức.

- Đồ chó! – Paul la lên, tay vẫn bị cột sau lưng. Anh ta bị đẩy mạnh vào một cách bất nhả về phía ghế dựa.

Dieter bảo người lính rời khỏi phòng và nhìn Paul soi mói. Đã có lúc hần ghen với Paul về những quan hệ tình cảm của Lisette, nhưng bây giờ hần an tâm, không có gì có thể hấp dẫn phụ nữ ở người đàn ông Pháp không mấy dễ thương này. Hần mở gói thuốc lá. Hần biết, trước khi bắt đầu, hần sẽ chẳng biết được bao nhiêu từ người thanh niên này. Không còn thì giờ để làm anh ta kiệt sức, dù là tinh thần hay thể xác. Việc lấy tin tức không còn là mục đích của hần nữa. Mục đích bây giờ là phải đảm bảo để Paul sẽ không bao giờ tới được Caen và cái tên Lisette de Valmy sẽ không bao giờ bật ra dưới đòn tra tấn của sở mật vụ SS.

- Ai ở Saint – Marie – des – Ponts mang tin tức cho anh? – Hần hỏi. Đó là một giọng nói mà Lisette chẳng bao giờ nhận ra. Một giọng nói cứng rắn ngăm đe dọa.

Paul nhìn hần với vẻ ghê tởm, bây giờ thì cách hỏi cung cũng khá lịch sự đây, nhưng anh biết nó sẽ đi xuống tận đâu.

- Anh chỉ mất thời giờ vô ích. Anh sẽ không khai thác được gì ở tôi đâu. Không phải chỉ bây giờ mà sắp tới cũng vậy.

Dieter biết những phương pháp tra tấn ở Caen và nhìn anh ta thương hại.

- Đừng làm một thằng điên. Hãy nói đi.

Paul khạc nhổ chế giễu. Dieter liếc nhìn đồng hồ. Hiện giờ tên phi công đã gần tới Caen. Chẳng bao lâu điện thoại sẽ reo và yêu cầu muốn biết hai người Pháp bị bắt đang ở đâu.

- Đừng quá tự tin là anh sẽ không nói, Gilles. Những người can đảm hơn anh, khá hơn anh cũng đã nói. – Giọng hần chậm rãi và rõ ràng. Hần bắt đầu kể cho Paul nghe chính xác những gì hần biết trong xà lim ở Caen.

Hần thấy sự sợ hãi trong ánh mắt người Pháp nhưng với câu hỏi nào anh cũng chỉ lặp lại:

- Anh đang phí thì giờ đấy. Tôi không nói đâu. Không bao giờ.

- Lisette de Valmy mang tin đến cho anh phải không? – Dieter đột ngột hỏi.

Gilles chỉ hơi khựng lại trong tích tắc, nhưng Dieter đã nhận ra và hần chắc rằng sở mật vụ SS ở Caen cũng sẽ nhận ra. Dù có vũng vàng đến đâu, Paul cũng phải gục trước đòn tra khảo. Nếu bọn SS vớ được anh ta thì với một sự nhanh chóng đáng sợ, chúng cũng gom luôn cả Lisette.

Điện thoại reo inh ỏi. Ngay trước khi trả lời, hần đã biết đó là ai.

- Xin chào thiếu tá Meyer. – Viên sĩ quan chỉ huy ở Caen nói, giọng êm ái – Hình như còn thiếu 2 tên tù binh nữa thì phải.

- Gilles đã ở đây, tại Valmy.

- Việc thẩm tra những người bị tình nghi là thành viên của kháng chiến quân phải được thực hiện tại Caen, thiếu tá có rõ không?

- Có thưa sĩ quan chỉ huy. – Dieter đáp, giọng hần lạnh lùng pha lẫn khó chịu.

- Vâng, tôi sẽ chờ họ ở đây trong vòng một tiếng đồng hồ.

Đầu dây có tiếng “click” rồi câm bặt. Dieter chờ một giây rồi quay số điện thoại của viên trung úy.

- Mang Caldron vào. – Hần ra lệnh và quay về phía Gilles – Caldron chắc sẽ sẵn lòng hơn ông để nói về liên hệ của tiểu thư de Valmy với quân kháng chiến, ông ta hẳn sẽ nghĩ rằng như thế có thể cứu được mạng mình.

Sự sợ hãi lộ trong mắt Paul và Dieter chột vờ lẽ, đó sẽ là Caldron chứ không phải là Gilles, người sẽ quỳ trước trong cuộc thẩm tra. Caldron, không vì lý do gì phải tới Caen.

Khi ông chủ quán caphe tráng niên bị đẩy vào phòng, Paul Gilles lại bị tên vệ binh tóm lần nữa, Dieter dễ dãi:

- Xin cứ để hần đó trung úy Halder.

Halder nhìn hần về khó hiểu nhưng vẫn làm theo, Paul Gilles được bỏ ra một cách đột ngột.

- Danke schon. – Dieter nói và khi cánh cửa đóng lại sau lưng tên vệ binh, hần quay qua André Caldron đang khiếp đảm, nói ngắn gọn với một giọng Pháp hoàn hảo:

- Hãy cho tôi biết mối liên hệ giữa Lisette de Valmy với quân kháng chiến.

André ngơ ngác nhìn hấn. Ông cứ nghĩ mình bị chất vấn về người phi công, về địa chỉ của những ngôi nhà an toàn và hàng lô những gì bị cuốn theo cái mắc xích bị tuột kia.

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì? – André gằn giọng.

- Tôi nghĩ là ông biết. – Dieter dịu dàng nói, mắt hấn hấp háy – Và hãy nói cho tôi biết nếu ông không muốn đi Caen.

Mồ hôi lấm tấm phía trên đôi môi dày của André và Dieter biết rằng ông ta sắp sửa nói. Đột nhiên hấn cảm thấy ghê tởm, hấn không muốn nghe những lời sẽ củng cố thêm mối nghi ngờ của hấn. Hấn không muốn biết nữa. Tay hấn run run khi châm điều thuốc khác. Nhưng hấn phải biết. Vì nàng, nếu nàng liên quan đến việc đó, hấn phải lường được nó nguy hiểm như thế nào.

Dieter bước về phía Caldron đang toát mồ hôi cho đến khi chỉ còn cách ông ta hai, ba phân.

- Nếu ông muốn tự do. – Giọng hấn đe dọa trắng trợn – Hãy nói cho tôi biết về Lisette de Valmy.

Chỉ trong 5 phút, bao nhiêu lời tuôn ra từ gã đàn ông Pháp cổ bự như cổ bò, dễ dàng hơn dự một đũa con nít. Paul Gilles, mặt trắng bệch, hét lên những câu tục tĩu vào người đồng bào của anh ta đến khản cả giọng. Trung úy Halder nghe tiếng ồn ào, gõ cửa ngỏ ý muốn giúp đỡ và bị tổng ra ngoài một cách sững sờ. Điều cuối cùng Dieter cần là không để một ai nghe được cái tên Lisette trên mồm Caldron.

- Tôi đã nói với ông tất cả những gì tôi biết về cô ta. – Cuối cùng ông ta thờ dớt, mặt bóng nhẫy mồ hôi – Tôi có thể đi bây giờ được chứ?

Dieter muốn nôn mửa. Chưa đựng đến một sợi tóc mà tên đàn ông này đã khai đủ để Lisette có thể bị bắt ngay lập tức. Sự hèn nhát của gã quả là ngoài sức tưởng tượng.

- Đồ chó đẻ. – Paul Gilles hét vào mặt Caldron, mặt anh ta méo xệch đi vì giận dữ – Đây là thằng khốn nạn, thằng dê hoang.

- Hãy nói về Elise.

Caldron lúng túng. Dieter liếc mắt về phía Paul Gilles. Anh ta cảm bắt những lời chửi rủa, trông như người chết rồi. Hấn không cần nhìn và nghe thêm gì nữa. Caldron không biết gì về Elise nhưng Gilles thì biết. Và hấn không còn thời gian để hỏi Paul nữa.

Một cách chậm chạp cố ý, hấn bước tới cửa sổ. Hấn thích làm những gì hấn sắp ra tay. Nó có vẻ hèn hạ, sự lừa gạt, không phải là tính của hấn. Một viên đạn sau lưng không phải là cái chết của người đàn ông. Có những vết trắng trắng trên sống mũi và quanh miệng hấn khi hấn gạt cho cánh cửa mở tung và ném mẩu tàn thuốc ra xa trên cỏ. Hấn làm thế vì không còn sự lựa chọn nào khác. Và để bảo vệ Lisette, hấn có thể san bằng Saint – Marie – des – Ponts thành tro bụi!

Hấn quay trở lại phía họ, cánh cửa sổ mở ra sau lưng hấn, con gió nhẹ nhàng thổi, vạt màn dày màu đỏ tươi khẽ phất phơ.

- Bây giờ tôi có thể đi chưa? Tôi đã nói với ông tất cả những gì tôi biết. – Caldron vừa nói vừa rên rỉ.

- Không! – Dieter lạnh lùng nói – Mười phút nữa ông sẽ tới Caen.

Mặt Caldron trắng bệch:

- Ông đã hứa... – Gã mia mai – Hứa hẹn ra thế đấy.

Dieter không buồn để ý đến gã. Gã không đáng để phí lời. Hấn nhìn Paul và cảm thấy tội nghiệp. Anh ta không đáng chết với một tên hèn nhát như vậy.

- Sự ô nhục của Caldron là của riêng ông ta. – Hấn nói sỗ sàng – Anh không đáng gì tới. – Rồi hấn quay gót ra khỏi phòng, sự phản kháng điên cuồng của Caldron vẫn còn ồn ào bên tai. Tên lính gác nhìn hấn chững chững. Nhưng tốt hơn là không nói gì cả. Nếu thiếu tá Meyer đã để hai tên Pháp trong căn phòng đầy những tài liệu thì ắt hẳn ông đã có lý do chính đáng. Một phút trôi qua, rồi 2 phút, vẫn không có tiếng động nào vọng lại từ cánh cửa. Một ngọn lửa phụt lên từ chiếc bật lửa của hấn, và có tiếng, khó mà nhận thấy, giày boots cào lên bề cửa sổ và một tiếng thịch nhẹ như thân thể vừa rơi xuống.

- Khi anh bắn, phải bắn cho chết. – Hấn ra lệnh cho người lính gác, rồi mở tung cửa ra vào phòng tới bên cửa sổ.

Paul Gilles đã chạy được 30 mét, đầu cúi xuống, anh ta chạy điên cuồng. André Caldron ì ạch chạy theo, hai tay bị trôi quặt ra sau, người lắc lư vì mất cân bằng.

Dieter nâng súng lên và nhắm thật chính xác. Không ân hận chút nào khi bắn tên đàn ông hèn nhát này. Kẻ này đã làm liên lụy đến Lisette với hy vọng sẽ thoát chết. Với vẻ từ tốn lạnh lùng, hấn bóp cò, và André Caldron té xuống, sọ vỡ nát. Hấn không biết đó là phát bắn của hấn hay tên lính gác đã hạ Paul nhào xuống thành một đồng đấm máu trong tư thế đang chạy. Hấn cũng không muốn biết nữa. Những điều đã làm là đủ rồi. Thế là xong. Tên của Lisette sẽ không bao giờ xuất hiện trên danh sách những người kháng chiến quân. Hấn chậm chạp hạ tay xuống, khẩu súng lục nặng trĩu trong tay và quay đi. Halder cùng một tiểu đội đang chạy qua đại sảnh tiến vào phòng. Hấn cộc lốc ra lệnh cho họ mang xác về. Nhưng hấn đã thấy những mái tóc sáng lấp lánh của nàng, nàng đang xô đẩy giữa những tên lính, giành lối vào phòng.

Nàng đã vùng ra khỏi tên lính cuối cùng và xông tới trước mặt hắn, mắt mở to kinh hoàng, thân hình mảnh mai run rẩy:

- Anh đã giết họ! – Nàng thờ dòn dập và một cơn run mình lan khắp toàn thân khiến người nàng co thắt lại – Chúa ơi anh đã giết họ!

Hắn nhìn vào khuôn mặt hoàn hảo đã tái xanh và biết rằng nàng không thể nói gì hơn. Hắn sẽ không bao giờ nói tại sao hắn bắn họ. Gánh nặng đó không phải của nàng.

- Mang cô ấy đi. – Hắn lặng lẽ nói, giọng rã rời vì mệt mỏi.

Nàng cảm thấy các đốt xương đau buốt khi bị lôi đi, mái tóc nàng xô xuống vai và đôi mắt là chiều sâu thăm thẳm của cơn thống khổ cùng cực.

- Quân giết người. – Nàng la to, tiếng hét như xé lên từ lồng ngực rồi lớn hơn, trong niềm hận thù sục sôi mãnh liệt – Quân giết người, quân giết người, QUÂN GIẾT NGƯỜI!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Một giờ sau, Elise vào phòng Lisette.

- Hắn nghi ngờ. – Elise nói một cách căng thẳng – Hắn ra lệnh cho tôi phải đi ngay bây giờ.

- Không thể như thế được! Nếu như thế thì hắn đã cho bắt và bắn chị như Paul và André.

- Hắn nghi ngờ tôi rồi. – Elise lặp lại, bộ mặt đau khổ và giận dữ của Lisette đã tác động đến cô. Cô nhớ lại những lời đồn đại và mối quan hệ giữa Lisette với Paul Gilles, lần đầu tiên cô tự hỏi điều đó có thật hay không – Hắn không cho phép một người nào khác đến Valmy, vì chỉ có mục đích là giải vây họ. Tạm biệt Lisette. Không còn thì giờ nữa. Tôi phải đi.

Lisette bước lại phía cô:

- Máy ảnh đâu? – Nàng hấp tấp hỏi.

Đôi mắt Elise trông buồn thảm.

- Trong túi xách của tôi.

Cánh mũi thanh tú của Lisette phập phồng:

- Chị sẽ bị lục soát. – Nàng nói gấp – Hãy đưa tôi giấu nó.

- Nhưng nguy hiểm lắm. – Elise phản đối một cách yếu ớt.

- Cứ đưa nó cho tôi. – Nàng cương quyết nài nỉ.

Elise chớp mắt ngần ngại, trước mặt cô là một Lisette đã thay đổi, cứng rắn và cương quyết, khó lòng lay chuyển được ý định của nàng.

Elise cúi xuống chiếc túi dưới chân và mở dây kéo.

- Nó ở trong này đây. – Cô lôi ra một hộp thiếc đựng sữa bột.

- Máy đã gắn phim chưa?

Elise mở to mắt:

- Có, nhưng...

- Tôi sẽ đưa nó cho ai?

- Cô không thể làm điều đó, Lisette ạ. – Elise hoảng hốt nói – Cô không đủ khả năng đột nhập vào căn phòng đó đâu. Đây là một nhiệm vụ rất nguy hiểm.

- Tôi sẽ cố gắng. – Lisette sôi nổi nói – Và nếu tôi không thành công, tôi muốn biết phải giao cuộn phim này cho ai?

Họ nghe tiếng giày boots nặng nề đi vào đại sảnh và những tiếng nói đầy chất vấn vang lên. Elise lùi lại phía cửa:

- Tôi phải đi. Họ đang tìm tôi.

- Nhưng tôi phải giao cuộn phim này cho ai?

Elise thoáng ngập ngừng rồi vội vã nói:

- Jean Jacques, quán Candide, Bayeux. Tạm biệt Lisette. Chúc may mắn.

Cô chạy ra khỏi phòng, vội vã đi dọc hành lang và xuống cầu thang. Vài giây sau có tiếng cửa đóng sầm rồi tất cả lại chìm vào yên lặng.

Lisette ngồi xuống giường và mở chiếc hộp. Nàng đẩy những ngón tay giữa lớp bột mịn cho đến khi chúng chạm vào một vật gì cứng và đặc. Mắt nàng sáng lên. Nàng phải thực hiện những gì mà Elise không còn làm được nữa.

Nàng tin tưởng vào quân đồng minh sẽ biết đích xác kế hoạch mà Dieter Meyer đưa ra đối phó với họ. Và nàng sẽ vô hiệu hoá chúng. Cái chết của Paul và André không thể bỏ qua mà không trả thù, dù nàng phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Năm ngày sau, André Caldron được chôn cất tại sân nhà thờ Saint – Marie – des – Ponts. Dieter Meyer đã đột ngột thông báo với ông bá tước rằng không một ai trong toà lâu đài Valmy được phép tham dự đám tang đó. Nhưng vẫn có người chống lại lệnh cấm của Dieter.

Không phải Lisette hay ông bá tước mà lại là bà bá tước.

- Nhưng mình có quen biết Caldron nhiều lắm đâu? – Ông Henri phản đối, mặt đầy vẻ lo lắng.

- Nhưng đây là một tập tục. – Bà Héloise lạnh lẽo nói, vừa đặt chiếc nón đen nhỏ nhún lên búi tóc của mình – Ông ta chết tại Valmy. Em có bổn phận phải đi dự đám tang, và không ai được ngăn cản em hết, ngay cả thiếu tá Meyer.

- Anh hiểu tâm trạng của mình. Hãy tin anh. Nhưng mình không nên cãi lệnh hấn.

Bà bá tước sửa lại chiếc mạng che mặt. Trông bà như sắp sửa đi dự bữa tiệc ở nhà hàng Ritz chứ không phải đi dự đám tang một ông chủ quán cà phê tại Saint – Marie – des – Ponts. Đôi chân thon dài của bà được bọc trong váy lụa đen. Ba năm trước đây, bà đã dấn dôi vớ ấy đi, chỉ định mang nó trong ngày giải phóng, nhưng cái chết của André Caldron và Paul Gilles trên mảnh đất của gia đình Valmy khiến bà đã lùi chúng ra cùng bộ vét đen do tiệm Balmain may trong chuyến đi Paris lần cuối cùng trước khi chiến tranh bùng nổ.

- Hấn sẽ ngăn cản mình. – Chồng bà báo trước – Hấn sẽ không cho phép ai coi thường mệnh lệnh của hấn.

Héloise không nói gì. Bà cầm lấy cuốn kinh, khuôn mặt đẹp và quý phái của bà không hề có dấu vết của thời gian. Ông Henri triu mến nhìn bà, ông thấy nao nao trong dạ. Bà luôn tạo cho ông những bất ngờ.

Một người vô cùng thù ghét sự náo động, đôi co và luôn tìm cách tháo lui những tình huống đó nếu có thể, giờ đây lại chủ động khơi dậy và đối mặt với con thịnh nộ của Meyer theo cách xử sự của riêng mình.

- Cho dù anh chưa hề nói về tình yêu bất diệt của anh, – ông bá tước nói, tiến lại phía vợ và hôn lên thái dương bà – nhưng em hãy tin rằng, điều ấy luôn tràn ngập trong tim anh.

Đôi má bà Héloise ửng hồng.

- Cảm ơn anh, Henri! – Bà nói rồi quay đi, nhưng khi ông bá tước tiến chân bà đến cửa, bà Héloise ngăn lại – Không Henri, đừng đi với em. Em muốn làm việc này một mình.

Bà dừng lại ở đầu cầu thang, cố nén một cơn run nhẹ rồi bước xuống, bên ngoài trông bà vô cùng điềm tĩnh. Dieter biết rõ bà bá tước định làm gì. Thái độ can đảm và thách thức của bà cũng hệt như con gái mình. Khi bà bá tước băng qua đại sảnh, hấn mở cửa phòng ăn chính, bóng của hấn chắn ngang lối đi.

- Bà đi đâu vậy? – Hấn lạnh lẽo hỏi.

- Tôi đến dự đám tang André.

Giọng nói trong như tiếng sáo của người đàn bà lạnh băng. Đã có thời gian bà chuyện trò thân mật với hấn, mời hấn cùng ăn tối, những tưởng thế nào cũng có một người Đức khác biệt, một người Đức không phải là đảng viên đảng quốc xã. Nhưng bà đã lầm. Dieter nhìn bà một cách ngưỡng mộ lẫn bức tức. Dáng dấp của bà chưa hề lộ vẻ gì của một phụ nữ ở tuổi năm mươi. Nhìn bà hấn liên tưởng đến hình ảnh mai sau của Lisette, rồi nàng cũng sẽ như thế. Nghĩ đến Lisette, ánh mắt hấn lộ rõ nét đau đớn. Hấn cộc cằn nói:

- Tôi đã ra lệnh không ai ở Valmy được đi dự đám tang cả.

Này giờ bà vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước, không hề nhìn đến Dieter. Câu nói của hấn làm bà quay lại và đôi mắt xanh xám nhìn hấn dăm dăm.

- Tôi có biết lệnh của ông, thiếu tá Meyer ạ.
- Và bà muốn phản đối?
- Nếu muốn ngăn tôi đi dự đám tang người mà ông đã bắn chết thì ông phải làm chuyện đó một cách khác kia.

Dieter thờ dãi. Hắn tự hỏi bà sẽ nói gì nếu hắn cho biết người đàn ông mà bà muốn đi dự đám tang đã hèn hạ nêu tên con gái của bà cũng là thành viên của quân kháng chiến.

- Được rồi! – Hắn nén giọng – Tôi sẽ gọi xe đến cho bà.
- Thiếu tá Meyer, tôi không thể tưởng tượng mình sẽ đến đám tang của một trong những nạn nhân của ông bằng xe của cơ quan Đức. Thà tôi lết đến đó còn hơn. – Bà quay lưng bước nhanh, gót giày cao gồ trên mặt sàn lát đá.

Hắn quay lại với bản báo cáo đang hoàn tất. Mọi nỗ lực đã sụp đổ. Với trạng thái thần kinh căng thẳng, hắn chỉ còn nghĩ tới Lisette. Rồi không thể chịu đựng thêm nữa, hắn giận dữ rời khỏi lâu đài, đến chỗ chuồng ngựa, nơi làm nhà xe cho chiếc Horch của hắn và ra lệnh cho tài xế đưa hắn tới Vierville.

Tuyển phòng thủ vẫn chưa được đáp ứng đầy đủ. Họ còn cần nhiều bê tông, sắt thép, những vòm xoay cho công sự và kô cốt để những cầu vòng lửa từ súng của họ không bị cản trở.

Khuôn mặt của Lisette vẫn lờn vờn trong tâm trí khiến hắn rên rỉ. Không biết đến bao giờ nàng mới lắng xuống. Hắn đang cần đàn bà, phải thật nhiều đàn bà. Và hắn đã có phép nghỉ cuối tuần trong tay.

Khi chiếc Horch phóng qua con đường nhỏ có bờ gấu cao, hắn quyết định đi Paris. Những viễn tưởng hấp dẫn này cũng không làm hắn phán chán nổi. Hắn không còn ham muốn những người đàn bà khôn ngoan, từng trải, những người đã đem lại cho hắn một cảm giác sáng khoái trong những kỳ nghỉ phép trước đây. Hắn chỉ muốn Lisette.

Khuôn mặt nàng lại bùng lên trong tâm trí hắn. Hắn nhớ cả nhịp đập tim nàng dưới bàn tay của hắn, tiếng cười nho nhỏ trong miệng, chiếc miệng gợi tình thanh thoát của nàng. Rồi hắn nhớ đến mối căm thù sôi sục của nàng và điều đó khiến con thịnh nộ sâu lắng đang cố nén lại trong Dieter càng thêm thiêu đốt hắn. Tên người Anh chẳng liên quan gì đối với họ. Nàng, phải, chính nàng có trách nhiệm với cái chết của Paul Gilles. Nếu nàng không điên rồ dính líu với quân kháng chiến thì Gilles không có lý do gì phải im lặng.

Tuy nhiên, hắn phải quyết định nói với nàng rằng hắn biết những hoạt động kháng chiến của nàng. Đó là cuộc chạm trán mà hắn sợ hãi. Hắn chỉ gặp nàng một lần từ khi xảy ra vụ bắn giết. Chính nàng đã yêu cầu gặp hắn, và trong khoảnh khắc, hắn đã hy vọng là nàng đến để hoà giải, nhưng không phải thế, nàng đến để báo cho hắn biết Paul Gilles được chôn cất tại Valmy.

- Đây có phải là một yêu cầu không? – Hắn cúi kính hỏi khi con giận đã dịu xuống.

Nàng lạnh lùng im lặng, đôi mắt thâm quầng, gương mặt xanh xao tái nhợt. Hắn tự hỏi phải chăng nàng cũng mất ngủ nhiều như hắn, hắn mong ước điều đó cũng xảy ra với nàng.

- Tại sao Gilles lại được chôn ở Valmy?

- Anh ta không có gia đình và chết tại Valmy, nên việc chôn cất Gilles tại Valmy là lẽ dĩ nhiên. – Mọi đường nét trên cơ thể nàng như căng ra vì sự căng thẳng, giọng nàng đánh lại.

Nàng mặc một chiếc áo hắn chưa bao giờ thấy. Nó được may bằng lụa đen với tay dài và cổ cao, không hề có món nữ trang tô điểm nên nét giản dị lại càng nổi bật. Tóc nàng chải ngược ra sau, cột lại ở gáy bằng một giải nhung. Trông nàng càng đẹp nào nung. Hơi thở vương lại trong cổ hắn, và trong một giây, hắn không tin rằng mình có thể thốt ra lời. Rồi hắn hỏi một cách cộc lốc:

- Tại Valmy có đất thánh à?
- Đúng vậy, có một nhà nguyện nhỏ gần cổng. Họ ở Valmy luôn luôn được chôn cất trên đất của Valmy.
- Và bây giờ Paul Gilles được gia nhập dòng họ này à?

Nàng cảm thấy bối rối vì sự căm thù trong giọng nói của hắn, nhưng rồi nàng thông thả đáp:

- Phải.

Hắn không thể chịu đựng sự gần gũi với nàng thêm chút nào nữa.

- Vậy hãy chôn tên đó ở Valmy đi. – Hắn hùng hổ nói và rào bước rời khỏi phòng, con thịnh nộ và thất vọng cùng sự ganh tỵ dần vụt sâu xa trong hắn.

Một vị linh mục đã đến từ Sainte – Marie – des – Ponts và Paul Gilles được an táng tại nghĩa trang của de Valmy.

Sau ngày tang lễ, Dieter cho tài xế dừng lại cổng toà lâu đài, và như bị thôi thúc bởi vô hình nào đó, hắn tiến về phía nấm mộ. Nơi đây, hoa chỉ mới được

trồng. Có những khóm dạ lan hương màu xanh tím, cây cải âm sắc màu hoa cà và siêu vẹo của nhà nguyện phủ đầy cây đậu tía cùng cây liên nảo và những bụi hồng đại gai gốc, khi mùa hè đến, khoảng nghĩa trang nhỏ bé này sẽ tràn ngập mùi hương. Không gian quá tĩnh mịch đến nỗi hẳn có thể nghe thấy tiếng gầm xa xa của biển và tiếng chim riu rít gọi nhau trong khu rừng sồi cạnh đó. Đây là nơi mà một ngày nào đó, Lisette sẽ nằm xuống, rồi đến những đứa con của nàng và các thế hệ tiếp theo. Hắn đột ngột quay người lại đi về phía chiếc xe. Hắn phải chấm dứt mọi suy nghĩ về nàng. Câu chuyện đã kết thúc, không còn gì để vương vấn. Hắn chịu đựng những cơn điên loạn trong phút chốc, và giờ đây, hắn đã bình tâm lại.

Chiếc Horch lướt đi một khoảng rồi dừng lại trên đỉnh dốc đá của Vierville. Hắn ra khỏi xe, bước trên đám cỏ ẩm ướt và phóng tầm mắt ra biển. Đây là biển Anh quốc, chiến hào đã bảo vệ nước Anh. Gió lạnh như cắt da từ hướng Tây thổi vào làm sóng lao mạnh lên bãi đá cuội. Hắn cố gắng hướng ý nghĩ về nhiệm vụ sắp tới: chiến lược phòng thủ bờ biển; bức tường Đại Tây Dương... Tuy nhiên, hắn chỉ càng thêm bức bối về sự bất lực của mình với việc gạt nàng ra khỏi tâm trí như trước đây hắn đã từng làm với nhiều người đàn bà khác. Ba mươi hai tuổi, dày dặn khôn ngoan, hắn đã quá quen với những cú sét ái tình, nó đến bất ngờ không cần đến những lý luận, biện giải, đó là sự mê đắm ngay từ giây phút đầu tiên hắn không thể thoát ra được nữa. Mắt Dieter rheo lại, hắn không thể dung thứ sự yếu đuối của kẻ khác, và thật trớ trêu nếu hắn phải chịu đựng sự yếu đuối trong chính mình. Từ nay, hắn sẽ vĩnh viễn gạt bỏ hình ảnh nàng ra khỏi ký ức.

Lisette nhét sâu lon sữa bột vào tủ đựng thức ăn, phía sau đồng hồ hộp của các loại thức ăn khô khác. Như thế sẽ đỡ bị nghi ngờ hơn là giấu trong ngăn kéo bàn trang điểm. Nàng hiểu, sau khi Elise ra đi, cha nàng cho rằng việc cố gắng đột nhập phòng ăn lớn đã bỏ lửng, nhưng nàng cũng chẳng cãi chính với cha. Bất cứ điều gì cần làm, nàng sẽ hành động một mình.

Chân của nàng sắp lạnh nên bác sĩ không còn đến lâu dài nữa. Nàng tự và bánh xe đạp, gò lại cái khung xe méo mó và thay mấy cây nan hoa mới vào bánh xe. Bây giờ là tháng 3, hoa uất kim hương đã bắt đầu nở. Nàng đã tia hoa hồng, cắt bỏ những phần bệnh hoạn và bị sương làm hư hại. Nàng làm việc đến tận hoàng hôn. Công việc mệt nhọc giúp nàng bớt suy nghĩ vì sự suy nghĩ chỉ khiến nàng bị dấn vặt với những tình cảm đau đớn.

Nàng hiếm khi gặp Dieter, mỗi khi trông thấy hắn nàng như thấy lại cả Paul và André, tay họ bị trói quặt ra sau lưng, cả hai chỉ còn là một đồng tử toai vấy máu. Hắn đã lên Paris để nghỉ phép, đồng thời đến bộ tham mưu của Rommel tại La Roche – Guyon và thực hiện những chuyến thanh tra. Tuy nhiên, sự canh phòng vẫn chặt chẽ mỗi khi hắn ra đi. Bây giờ có thêm lính canh gác ngay công Valmy. Không có ai có thể ra vào mà thoát khỏi sự kiểm soát của họ. Lisette giống như tù nhân bị giam lỏng. Đã hai lần nàng đạp xe đến Bayeux và cả hai lần nàng đều biết mình bị theo dõi. Nàng không đến quán rượu Candide mà ngồi nán lại nơi một quán cà phê bên đường với một ly rượu hồi trước khi trở về nhà, trên con đường dài và mệt mỏi. Elise nói đúng, Dieter đã nghi ngờ và vẫn còn nghi ngờ. Hắn đang chờ nàng vô tình lộ ra những thành viên khác của tổ chức kháng chiến. Cái chết của Paul và André chưa đủ. Nàng cảm thấy khổ sở với lòng ước muốn được trả thù. Điều đó giống như một sự giải thoát cho linh hồn tội lỗi của nàng.

Khi đến Saint – Marie, chân nàng đau đến nỗi nước mắt muốn trào ra. Thật là một chuyến đi vô ích. Nàng mệt nhọc leo qua khu rừng sồi, tự hỏi khi nào nàng có thể thực hiện được nhiệm vụ đó. Nàng phải thông báo dự định của mình với người liên lạc của Elise ở quán rượu Candide. Nàng tránh né những ánh mắt đầy ác ý của bọn lính nhòm nhor qua lại bằng cách đạp xe đến chuồng ngựa như thường lệ. Nàng dựa xe vào bức tường bên ngôi nhà bếp và lẻ bước qua những căn phòng bỏ hoang bên dưới của Valmy để vào phòng ngủ.

Đã 5 giờ chiều. Mẹ nàng đang nghỉ. Cha nàng đi dạo như thường lệ. Bà Marie báo trước sẽ đi thăm bà Chamot đang bị viêm cuống phổi. Mệt mỏi với sự thất bại nàng để nguyên quần áo lăn ra giường, mắt nhắm lại. Nàng sẽ không cố gắng thực hiện một chuyến đi nào nữa cho đến khi đã hoàn tất công tác tự nguyện của mình, đến lúc máy ảnh đã có đầy đủ những tấm phim quan trọng chờ đem rửa.

Đầu óc tỉnh táo của nàng chấp chờn trong giấc ngủ. Một cảm giác bồng bềnh chao đảo làm nàng quên đi mối hận thù mà nàng đã bám víu trong từng khoảnh khắc thức tỉnh của mỗi ngày để tiếp tục sống. Khuôn mặt hắn nhập nhòa trong tâm trí nàng, mạnh mẽ ân cần. Nàng lại cảm thấy một mối quan hệ kỳ lạ, cái cảm giác hoà nhập trọn vẹn thành một với một người khác. Anh yêu em... – Hắn nói – Yêu em... yêu em... Nàng lại có thể nhìn thấy hắn và cảm thấy mùi vị quen thuộc từ thân hình hắn.

Có tiếng bước chân lạo xạo trên khoảng sân đầy đá cuội phía dưới cửa sổ phòng nàng.

- Ngài đến Caen ngay bây giờ sao, thưa thiếu tá? – Trung úy Halder hỏi, giọng xoáy vào không khí yên tĩnh buổi xế chiều.

Nàng vùng mở mắt, mồ hôi rịn trên trán. Nàng đã mơ, đã tin rằng sự kinh hoàng không hề xảy ra, rằng hắn đã rời khỏi phòng nàng sau khi ôm hôn nàng, và không có một cuộc lùng soát nào trong làng, không có viên phi công nào bị truy lùng và bị bắt.

- Đúng rồi. Đã có thêm nhiều cuộc bắt bớ. Đường như viên hầu tước ở địa phương sẽ hướng dẫn cuộc đổ bộ ở vùng bờ biển này. Tôi muốn chính tôi nghe thấy họ nói những gì.

Hơi thở nàng trở nên dồn dập gấp rút, tiếng Đức của nàng không khá, nhưng câu hỏi đó không thể lẩn tránh được.

- Còn tên phi công chúng ta đã bắt trong làng, thưa ngài?

- Ông cũng có thể đoán được đấy, hắn không hề biết gì về những hoạt động địa phương, và bị bắt cách đây hai ngày. – Giọng Dieter sang sảng quả quyết.

Viên trung úy lại nói tiếp nhưng Lisette không thể nghe rõ. Bước chân họ xa dần.

Nàng ngược nhìn trần nhà, người tái tê đau đớn.

Có lẽ anh chàng người Anh cũng đã bị bắn vào lưng như Paul và André. Nàng cảm thấy ớn lạnh. Nàng đã trao cho Meyer cả thân xác lẫn tinh thần, và ngay cả bây giờ, khi giấc ngủ đã cướp hết sự cảnh giác thường bảo vệ nàng từ vô thức, nàng vẫn là của hắn. Cô họ Lisette đắng ngắt và nàng vùng dậy, cố gắng chế ngự những đợt co thắt của cơn buồn nôn và thấy ghê tởm chính mình.

Hắn sắp đi Caen. Ngay bây giờ. Hắn sẽ đi ít nhất hai tiếng, có thể lâu hơn. Nếu nàng có ý định liều lĩnh đột nhập phòng ăn chính thì đây là một cơ hội.

Nhưng bằng cách nào? Câu hỏi này đã hành hạ nàng từng giờ từng ngày từ khi Elise bỏ đi. Người duy nhất có thể giúp nàng là ông Jean Jacques nào đó nhưng nàng đã không bắt liên lạc được. Nàng phải có chiếc chìa khoá mà chỉ mình Dieter giữ. Không có cái thứ hai, ngay cả cho tên lính gác. Đầu nàng nhức buốt và nàng ép ngón tay lên thái dương đang giật giật. Nếu làm người tình của Dieter nàng sẽ có cơ hội lục chìa khoá từ đồ đạc của hắn. Hắn sẽ cởi áo vét ra và cả quần dài nữa. Mặt nàng bắt đầu nóng lên và Lisette bật khóc không thành tiếng, cổ gạt hình đó ra khỏi tâm trí. Nàng không thể nào trở thành người yêu của hắn. Nàng sẽ không bao giờ là người yêu của hắn. Mãi mãi không bao giờ.

Chiếc xe hơi nô máy. Lisette đứng yên chờ đợi cho đến khi tiếng xe mất hút về phía xa. Hắn đã đi rồi. Nàng chờ đợi một cảm giác hân hoan nhưng nó không đến. Chỉ có nỗi đau và niềm lẻ loi giá buốt đang làm nàng tàn tạ, khô héo.

Nàng rời khỏi giường, giấc ngủ không thể đến được nữa vì cứ khép mắt lại, nàng sẽ thấy thân thể nhàu nát của Paul và André, thấy gương mặt của viên phi công đã ngược nhìn nàng trong những giây phút trước khi anh ta bị kéo đi linh án tử hình ở Caen, và đôi mắt khẩn thiết của Dieter van nài nàng hãy quên họ đi, hãy xem như những chuyện ấy không hề xảy ra.

Nàng quyết định ra khỏi phòng. Nàng sẽ pha trà, rồi dạo một vòng quanh lâu đài để kiểm tra lại đã xem các vị sắt chắn cửa sổ phòng ăn chính buổi tối đã khoá hết chưa. Đã có lần chúng không bị khoá. Bây giờ thì khả năng đó không thể có. Nàng nhớ tới ánh mắt của viên trung úy khi hắn biết Paul và André đã trốn thoát. Hắn sững sờ khi biết căn phòng quan trọng như thế lại mất an toàn vì sự bất cẩn, chắc chắn nó không được phép tái diễn. Lần này cuộc thăm dò của nàng chỉ phí thời giờ. Các vị sắt đã bị khoá, nhất cử nhất động của nàng đều bị theo dõi, nhưng nàng phải hành động, nàng phải linh động và tháo vát hơn. Khi tới đầu cầu thang, Lisette thấy gian phòng đại sảnh thật yên ắng. Khuôn mặt tên lính gác trẻ tro tro tẻ ngắt. Nàng cảm thù nhìn hắn. Hắn không có quyền ở trong nhà nàng, sự hiện diện của hắn làm ô uế nơi này. Khi nàng nhìn hắn từ trong bóng tối ở đầu cầu thang, hắn rời vị trí. Lisette liếc nhìn đồng hồ, tim đập mạnh. Hắn đang chán, còn sỹ quan chỉ huy của hắn đang trên đường tới Caen. Có lẽ... có lẽ...

Lạy Chúa, hãy làm hắn rời khỏi vị trí, nàng thầm cầu nguyện, xin Chúa hãy giúp con.

Tên lính gác lại nhìn đồng hồ và khẽ nhún vai, hắn rảo bước khỏi phòng ăn chính ra đến cửa trước. Nàng thấy hắn rút ra gói thuốc lá trong túi quần rồi mở tung cánh cửa to lớn bằng gỗ sồi của lâu đài Valmy và bước ra ngoài ánh nắng xé chiều. Hơi thở như dồn lại trong cổ họng khiến nàng khó thở. Nếu hắn đứng ngay lối đi nơi cửa ra vào, nàng cũng không thể làm điều gì hết. Nàng thấy hắn dừng lại, nhìn quanh quẩn rồi nhanh nhẹn tìm một nơi ít bị chú ý để thưởng thức điệu thuốc trái phép của hắn.

Cánh cửa không bị canh gác nhưng vẫn còn khoá. Tim Lisette bắt đầu đập nhanh. Nếu Elise có ở đây, hắn cô đã lợi dụng được tình thế. Cô có thể mở khoá lên vào phòng rồi. Nàng vội vã xuống cầu thang, chân run rẩy, tay đầy mồ hôi. Người ta đã bỏ ngõ tám vị nơi cửa sổ, đó chỉ là một hành động bất cẩn. Nếu lần này cánh cửa lại không khoá nữa thì...

- Xin Chúa giúp con! – Nàng khẩn khoản cầu nguyện – Ôi lạy Chúa, hãy để cho cánh cửa này cũng không bị khoá! Hãy cho con một cơ hội.

Không có tiếng động nào trong toà lâu đài trống vắng, dường như Valmy đã bỏ hoang. Giá mà tay nắm trên cánh cửa trạm trở cầu kỳ mở ra khi tay nàng chạm đến...

Nàng bước chân qua đại sảnh và cầm lấy cánh tay cửa, cầu nguyện một cách nhiệt thành như chưa bao giờ cầu nguyện. Mắt nhắm lại, nàng xoay nhẹ tay nắm và đẩy cánh cửa. Bằng một sự dễ dàng quen thuộc xa xưa, nó đã mở ra. Lisette thở hổn hển và suyt ngã, máu nóng như bốc lên từ tai và mắt nàng. Phép lạ đã xảy ra! Nàng đã được ban cho một cơ hội! Cái máy hình. Nàng phải có cái máy hình.

Nàng quay người, lao nhanh qua hành lang rồi xuống bếp. Tên lính gác sẽ không đi lâu. Hắn chỉ hút một điếu thuốc, có lẽ hai điếu và rồi sẽ trở lại. Lisette suyt vấp ngã nơi cửa bếp. Năm phút thôi, có lẽ nàng chỉ cần 5 phút để tìm lại máy ảnh rồi quay vào phòng chụp hình bất cứ tài liệu nào mà nàng trông thấy. Nàng quờ quạng tìm cánh cửa, giật mạnh ra rồi chạy băng qua phòng đến chiếc tủ đựng bát đĩa.

Những ngón tay nàng luồn qua những lon thiếc đựng rau diếp xoắn hoặc cà rốt. Chúa ơi! Tại sao nàng không thể làm nhanh hơn? Nàng vớ lấy một lọ, đẩy bật nắp hộp. Bọt sữa đồ đầy sần khi nàng lấy được máy ảnh. Nàng ôm chặt chiếc máy vào ngực. Nàng đã mất bao nhiêu thời gian rồi? Sáu mươi giây chăng? Hay hai phút? Như có con chó săn của quý dữ sát bên chân, nàng vụt lao ra cửa, chạy hết tốc lực xuống hành lang. Thời gian! Tất cả những gì nàng cần là thời gian. Cánh cửa đồ sộ của phòng ăn vẫn mở. Toà đại sảnh vẫn hoang vắng. Nàng thốt ra tiếng nức nở nghẹn ngào. Chỉ cần vài phút nữa, vài phút nữa thôi. Nàng lao vào phòng, tay run bần bật khi đóng cánh cửa sau lưng lại. Nàng phải bình tĩnh, phải hành động nhanh và có hiệu quả. Có một tấm bản đồ của bờ biển treo trên tường và trên bàn để một bình mực, cuốn sổ nháp cùng một chồng giấy gọn gàng bên cạnh. Ít ra nàng cũng phải đối phó với một sắp hồ sơ chính tề để mất thời gian xét đoán cái nào là quan trọng.

Nàng vội vã lại gần chiếc bàn dài bóng loáng. Giấy tờ được xếp theo thứ tự cẩn thận và nó cũng phải được giữ nguyên như vậy sau khi nàng rời khỏi căn phòng. Không được bất cẩn, điều đó sẽ dẫn đến thất bại, làm vụt mất cơ hội của nàng. Nàng phải thành công. Nàng sẽ phục vụ quê hương, giúp quân đồng minh biến những kẻ đã được bố trí cẩn thận của Dieter trở nên vô ích.

Trên cùng của xấp giấy tờ là bức thư gửi thống chế Erquin Rommel, tổng tư lệnh quân đoàn 8. Rút một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh, nàng canh ống kính và bấm máy.

- Em ngốc lắm! – Giọng Dieter lặng lẽ vang lên sau lưng nàng – Em thật nông nổi, đúng là một cô bé ngây thơ, ngốc nghếch.

Nàng quay lại khiến sắp hồ sơ bắn tung toé xuống sàn nhà. Nàng gần như nín thở và cũng không cất tiếng nói. Hắn tiến lại phía nàng, và qua sự kính hãi, nàng nhận thấy không có sự thịnh nộ trong giọng nói hay trên nét mặt hắn. Chỉ có nét hân hoan.

- Lisette, chắc em không tin là cửa phòng đã không khoá và tên lính gác đã rời vị trí ngay khi em vừa định xuống cầu thang.

Nàng cố trấn tĩnh.

- Tôi chỉ tìm cơ hội như Paul và André khi họ thấy tấm lưới cửa sổ không bị khoá.

Hắn ngừng lại cách nàng hai mét, giọng hắn đều đều một cách kỳ lạ.

- Em cũng rơi bẫy như Paul và André.

Nàng không còn cảm nhận được thế nào là sự kinh hoàng nữa vì một cảm giác khác đã lấp vào – khủng khiếp hơn nhiều – người nàng co rúm lại trước ánh mắt như thoi miên của hắn.

- Tôi không hiểu nổi anh? – Nàng thều thào, mắt mở to, gương mặt trắng bệch như thạch cao.

Hắn muốn ôm nàng trong tay và an ủi nàng nhưng thay vì thế, hắn lại tàn nhẫn nói:

- Trong một lúc, em không thể nào hiểu rằng, sự tẩu thoát của Gilles và Caldron chỉ là ngẫu nhiên. Tấm lưới chắn không khoá, cửa sổ cố ý mở để họ tìm chỗ tẩu thoát và bị bắn lúc đang hành động.

Lisette tưởng rằng nàng đã đi đến giới hạn của sự kinh hoàng. Bây giờ nàng biết không phải thế. Đó là một hố thăm không đáy và người ta không thể biết hết chiều sâu của nó. Nàng co rúm người lại. Chạm mạnh vào chiếc bàn phía sau khiến giấy tờ rơi vung vãi quanh nàng.

- Tại sao vậy? – Giọng nàng nghẹn lại – Anh là loại người như thế nào?

Hắn im lặng một lúc lâu rồi ngồi xuống một góc bàn, một chân mang giày bột sáng bóng khểnh đưa, chân còn lại chống trên mặt sàn.

- Anh đã làm điều đó vì em – Hắn đột ngột lên tiếng, đường viền quanh miệng hắn đan lại – Em phải chịu trách nhiệm về cái chết của họ. Lisette à, chính em và sự ngu xuẩn của em, những trò tập tễnh trẻ con để trở thành nữ anh hùng của nước Pháp.

Nàng đứng im, không phản ứng. Giây phút ngột ngạt giữa họ kéo dài và hắn hiểu rằng nếu nàng nắm được vấn đề nàng sẽ không im lặng như vậy.

- Paul Gilles là thủ lĩnh kháng chiến quân địa phương. Em là liên lạc viên. Nếu Gilles bị đưa đến sở mật vụ Gestapo ở Caen, em có biết bao lâu sau anh sẽ ra lệnh bắt em không?

- Paul Gilles không bao giờ phản bội. – Nàng đáp.

Tim hắn nhói đau khi thấy sự tin tưởng tuyệt đối trong giọng nàng.

- Paul Gilles thì không. – Hắn nói cộc lốc – Nhưng chính Caldron đã phản bội em.

Hắn thấy nàng nao núng, nhưng nàng vẫn cố gắng che giấu cảm xúc bằng vẻ can đảm giả tạo bên ngoài và hắn biết rằng hắn đã thua trong trận chiến riêng tư mà hắn đang tiến hành. Hắn không bao giờ phủ nhận nỗi sợ hiện diện của nàng. Điều đó vượt khỏi khả năng của hắn.

Hắn muốn nhồm dậy và tiến đến gần nàng, ánh mắt hắn sầm lại.

- Em hãy nghe đây Lisette. – Giọng hắn gấp rút – Em phải hiểu rằng tất cả những gì anh đang làm đều vì em. Gilles và Caldron đầu sao đi nữa cũng phải chết. Họ sẽ phải chết sau nhiều ngày hay có lẽ nhiều tuần trong sự tra tấn. Thay vì thế, họ được chết một cách nhanh chóng và sạch sẽ tại Valnry.

- Một cách sạch sẽ! – Nàng gạt lùi lại, ánh mắt quắc lên trên gương mặt sừng sốt của nàng – Lạy Chúa, một cách sạch sẽ! Làm sao anh có thể thốt ra chữ đó! Anh thù tiêu họ! Anh đã thù tiêu Paul và André cùng anh chàng người Anh! Chẳng khác gì với bọn SS đã man tại Caen! Anh là một tên Đức quốc xã nhơ bẩn, sát nhân!

Vừa nổi giận trước tình thế khó khăn họ lâm vào, và lo lắng cho sự an toàn của Lisette, hắn lại thêm thất vọng vì nàng không đủ sức hiểu vấn đề, tất cả bùng lên trong hắn. Hắn đưa tay ra tát mạnh Lisette khiến nàng khụy xuống.

- Chúa ơi! – Hắn la lên trước hành động của mình và càng giận dữ vì nàng đã làm hắn phát cáu lên – Tại sao cô không sáng suốt hơn? Caldron đã phản bội cô nên hắn phải chết! Paul Gilles thì chết ở Valnry còn hơn là trong xà lim hôi thối ở Caen. Cô phải biết rằng, anh ta đang đưa cô và có lẽ bao nhiêu người khác đến chỗ chết.

Nàng nức nở mắt mờ lệ, những đầu ngón tay hắn những vết đỏ trên má nàng.

- Còn viên phi công? – Nàng hỗn hển – Anh có thể biện minh cho cái chết của anh ta không?

Hắn buông mình quỳ xuống trước mặt nàng, man dại nắm lấy vai nàng khiến Lisette rên rỉ đau đớn.

- Đẹp hết những chuyện ấy đi!

Hắn gầm lên khi Lisette phản đối. Hắn áp chặt miệng lên môi nàng, mạnh mẽ và cứng rắn.

Từ khi đặt tay lên vai Lisette, hắn biết rằng hắn không dùng được nữa. Nhục dục của hắn đối với nàng quá mãnh liệt. Sự kích động như dòng điện đã tăng dần giữa họ ngay từ lúc đầu làm hắn rung động. Hắn áp chặt nàng bên dưới, chiếm lấy môi nàng, không màng gì đến nước mắt và nắm tay nàng trên vai hắn. Suốt cuộc đời hắn đạt được những gì hắn muốn và giờ đây là Lisette. Hắn đã chuẩn bị đương đầu với gia đình, với sự lảng nhụt của bạn bè và thách thức cả luật lệ quân đội để Lisette trở thành vợ hắn. Giờ đây nàng chỉ có một mình, không thể để lòng trung thành cầu xé trong nàng tiếp tục cản trở hắn. Hắn chộp lấy cổ tay nàng, một tay khoắc chặt chúng trên đầu nàng, tay còn lại giật tung chiếc váy của Lisette.

Dục vọng gầm lên trong mạch máu hắn. Hắn nghe nàng khóc và nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt nàng, nhưng rồi đôi mắt của chính hắn cũng mờ đi. Người nàng như tan biến dưới cơ thể hắn và rồi hắn chìm sâu vào nàng trong niềm hoan lạc bay bổng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nàng khóc thốn thức, mắt đầm đìa nước mắt. Hơi thở hắn như nghẹn lại trong cổ họng. Chúa ơi! Hắn đã làm gì? Đã rơi xuống vực sâu nào đây? Hắn nhìn lại và biết nàng đang chiến đấu đến giới hạn cuối cùng.

- Lisette. – Hắn đưa tay định ngăn nước mắt nàng nhưng Lisette quay phắt sang một bên, mái tóc nàng xỏa ngang mặt và trải thành hình cánh quạt trên sàn nhà.

- Lisette! – Hắn lại lên tiếng, giọng nài nỉ suồng sùng – Lisette nhìn anh đây này. Hãy nghe anh.

Nàng vẫn im lìm bất động, chiếc cổ thanh mảnh đáng yêu rướng thẳng, nắm tay siết chặt lại, gương mặt lấm tấm mồ hôi, nhột nhột đến độ hắn có thể nhìn thấu qua nó. Hắn biết hắn đã xúc phạm nàng, đã đối xử với nàng như một gái làng chơi, với một sự tàn bạo mà chính hắn cảm thấy ghê tởm.

- Hãy để anh giúp em. – Hắn tìm người trên một đầu gối, khăn khăn nắm lấy vai nàng.

Lisette tức tưởi vùng ra. Nàng gượng dậy mặc áo vào và trừng trừng nhìn hắn.

- Đừng chạm vào tôi. – Đôi mắt nàng tối sầm lại, một màu đen u ám cách xa – Lạy Chúa! Đừng chạm vào tôi! Không phải chỉ bây giờ thôi mà mãi mãi.

Hắn loạng choạng đứng dậy. Cường hiếp! Một phương cách mà hắn chưa bao giờ dùng đến, một hành động hắn đã từng khinh bỉ. Những vết trầy xước do móng tay của nàng trên mặt hắn đang rướm máu. Hai nút trên của chiếc áo khoắc bị giật đứt nằm lẫn với những báo cáo và bản ghi nhớ rơi xuống lúc nãy. Hắn chậm rãi cúi xuống, nhặt những mảnh giấy nằm ngổn ngang mà hắn đã mặc cho nàng lục lọi. Chẳng có gì cho quân đồng minh phải quan tâm. Bản ghi nhớ mà nàng đã chụp lại chỉ xác định sự có mặt của hắn tại Paris từ ngày 22 đến 26 trong tháng này.

Hắn cầm lấy chiếc máy ảnh. Tự hỏi ai đã giao nó cho nàng, Paul hay là Elise? Hắn sẽ chẳng xúc tiến cuộc điều tra làm gì. Tiếp tục công việc này chỉ làm Gespatto chú ý đến Lisette. Vì lý do quân sự đó, cuộc điều tra bị bỏ lửng. Hắn dăm chiêu nhìn chiếc máy ảnh. Nhưng còn về mặt đời sống bình thường thì sao? Đúng ra hắn sẽ dễ dàng coi như không có chuyện gì xảy ra vì việc cường hiếp một phụ nữ Pháp chẳng đáng để hắn quan tâm đến mất ngủ. Nhưng người đó chẳng phải là một người tình cờ nào mà lại chính là người con gái khơi dậy trong hắn một cảm xúc mà hắn chưa bao giờ biết đến. Tại sao hắn lại thề rằng sẽ xóa bỏ hình ảnh nàng ra khỏi tâm trí hắn, một việc hắn không thể nào thực hiện nổi. Thà rằng cứ thế từ bỏ cuộc sống còn dễ dàng hơn.

Mặt hắn đanh lại nhưng đôi mắt lại âm trầm, hắn đặt máy ảnh lên bàn rồi rời khỏi phòng. Hắn phải gặp nàng, phải nói chuyện với nàng. Con ác mộng mà họ lao vào đã đến lúc phải chấm dứt.

Lisette chạy lên cầu thang và lao suốt hành lang như kẻ mê dại. Nàng không được suy nghĩ! Không được suy nghĩ gì hết! Nàng ngã bổ vào phòng đóng sầm cửa lại rồi áp chặt tay lên miệng để ngăn lại tiếng la của chính mình. Nàng sẽ không được suy nghĩ nếu không nàng sẽ loạn trí mất. Sức mạnh đã nâng đỡ nàng giờ đây đang mất dần. Nàng quy xuống khóc nức nở, hơi thở ngắt quãng và lần lên giường như một con thú bị thương. Nàng đã chống trả với hắn! Không được nghĩ gì khác ngoài điều ấy! Lisette ngã vật xuống giường, không còn gượng dậy nổi, hai cánh tay sòng xoài trên tấm trải giường, nước mắt ràn rụa trên mặt rơi xuống cổ nàng. Nàng đã chống cự với hắn, chiến đấu với hắn... Chiến đấu với hắn.

Cánh cửa xích mở phía sau và Lisette biết mình đã thua. Nàng đang sa xuống vô phương cứu gỡ.

- Cút đi! – Nàng buông cánh tay ôm đầu uất ức la lên, quay về phía hắn với khuôn mặt sưng húp và đầy vệt nước mắt – Trôi oi cút đi!

Đôi mắt hắn tối sầm. Trong đôi mắt hắn chưa hề xin lỗi ai, chưa bao giờ.

- Xin lỗi em! – Giọng nói đau khổ của hắn đầy chịu đựng – Hãy tha thứ cho anh. Lisette... Anh xin em.

Mái tóc vàng của hắn rối bù, khuôn mặt rần rờ cau lại và tái nhợt với những vết cào xước. Phần trên áo khoắc hắn mở rộng và có thể nhìn thấy mạch đập

noi cổ hần, ngửi thấy mùi mồ hôi trên thân thể hần khi hần tiến lại phía nàng.

- Đừng chạm vào tôi. – Nàng khản giọng, rúm người lại trên giường – Đừng... Xin đừng chạm vào tôi.

- Anh yêu em! – Hần thì thào và nắm vai nàng kéo dậy – Anh biết em căm thù anh kinh khủng lắm, Lisette. Anh biết anh đã tạo mọi lý do cho em để thù ghét anh...

Một dòng điện chạy dọc cơ thể nàng. Những cơn sóng đã vây phủ lấy nàng. Không còn hy vọng vượt thoát nữa.

- Tôi không ghét. – Nàng thì thầm – Tôi chỉ ghét bản thân tôi.

Và khi nàng ngược lên, ánh mắt họ gặp nhau trong cái nhìn thông hiểu khiến hần bàng hoàng xúc động.

- Chúa ơi! – Hần bật thốt lên và ghi chặt nàng vào lòng – Lisette... Tình yêu của anh, Lisette!

Không có sự khước từ, không hề có. Tay nàng trườn lên vòng quanh cổ hần, môi nàng hé mở một cách tuyệt vọng dưới nụ hôn của hần. Và lại một lần nữa hần đặt nàng xuống bằng tất cả sự dịu dàng của tình yêu tuyệt đối.

- Anh sẽ không làm đau em... Anh hứa sẽ không làm đau em.

Váy và áo len của nàng nằm lẫn mớ quần phục, màu khói hương giữa màu xám, màu tím và màu đen.

Hần đang hoà nhập với nàng, tìm nàng đập rộn rã. Với tất cả khéo léo và kiên nhẫn của người tình tuyệt vời, hần từ tốn diu nàng đến một xứ sở mà nàng chưa bao giờ mơ ước tới. Thân thể nàng là vàng nung chảy, nóng rực trong suốt chảy vào thân thể hần. Nàng không còn chút ý thức nào về sự tồn tại của mình. Nàng đang tan biến giữa lúc gọi mãi tên hần.

Những tháng ngày tiếp theo là một quãng đời tuyệt vời nhất, đầy vị ngọt ngào lẫn đắng cay trong đời nàng. Cái chết của Paul và André làm cho Dieter không thể trình bày chuyện của họ với ông bà bá tước như họ đã dự định. Hần biết rằng sau những gì xảy ra, không nói gì là tốt nhất cho Lisette. Không một người lính nào của hần hoặc ông bá tước đoán ra mối quan hệ thực sự của hai người. Ban đêm họ gặp nhau trong căn phòng hướng ra biển trước kia là phòng của bà nội nàng. Về sau, mỗi khi nghĩ đến cuộc ái ân của họ, nàng luôn nhớ đến tiếng sóng vỗ vào bờ đá cuội và ánh sáng dịu dàng của ngọn đèn dầu toả ra từ bóng tối.

Họ nói với nhau về thời thơ ấu. Hần kể lại những chuyến đi dạo với cha ở vườn Tiatgarten đầy hoa, với mùi hương nồng nàn của những cây táo và lê chỉ cách nhà hàng Kurphursterdam vài mét, cả những chiếc chocolate được đưa về từ khách sạn Sacher ở tận Vienne, và món nước chanh tuyệt vời ở khách sạn Adion tại Berlin.

Nàng kể về thời thơ ấu của mình tại Valmy, về những ngày lễ gia đình tại St. Moritz và ngôi trường dòng của nàng tại Neuilly, một ngôi trường tại Thụy Sĩ mà lẽ ra nàng đã đến học và tốt nghiệp tại đó.

Họ thảo luận với nhau về sách và âm nhạc. Hần thích Zola và nhạc Jazz. Nàng thích Flaubert và Chopin. Họ nói về mọi thứ trên đời ngoại trừ chiến tranh. Trong ánh đèn dầu thấp sáng căn phòng nhỏ của họ trong toà tháp, chiến tranh không hề tồn tại.

Họ cùng uống sâm banh chính cống, loại rượu tuyệt vời mà cho dù đang ở giữa bãi chiến trường, Dieter cũng không thể nào nghĩ đến chuyện từ chối. Rồi đến rượu Calvados, rượu táo rất mạnh và cognac do chính ông bá tước cất.

Dieter hiếm khi cười nhưng qua ánh mắt và hàng mi rậm khi hần nhìn nàng, và những ngón tay ve vuốt trên da thịt nàng, Lisette biết hạnh phúc của hần cũng sâu lắng như nàng.

Nàng say sưa ngắm hàng lông mày, chiếc cằm bạnh ra và mái tóc vàng như bắp của hần. Nàng muốn kề cận bên hần mãi để họ cùng chia sẻ cuộc sống, với những đêm ân ái mặn nồng rồi cùng nhau thức dậy mỗi buổi sáng. Nàng mong chiến tranh chấm dứt. Nàng muốn biết tương lai giành cho họ những gì. Và điều này thì hần biết. Đó là cuộc đổ bộ của quân Đồng minh. Hần vừa mong mỏi vừa sợ hãi điều ấy. Hần mong muốn là vì nếu quân Đồng minh bị đẩy lùi, họ phải mất nhiều tháng, có khi là cả năm để mở cuộc tấn công mới. Như vậy Đức mới có thể tập trung toàn bộ sức lực vào việc đẩy lùi quân Nga. Nước Anh sẽ tan tành dưới sức mạnh kinh hoàng của V-I, loại hỏa tiễn tối tân nhất, và Churchill buộc lòng phải yêu cầu hoà bình. Khi ấy sẽ có tương lai cho hần và Lisette.

Hần sợ hãi điều đó vì nếu quân Đồng minh không bị đẩy lùi, nếu họ tràn vào lục địa thì sự thất bại của quân Đức không sao tránh khỏi. Và sẽ không có tương lai nào dành cho kẻ chiến bại.

Hần biết nàng chưa hiểu điều đó, nàng vẫn tin rằng dù cuộc đổ bộ thành công hay không, họ sẽ vẫn ở bên nhau. Hần không đủ can đảm làm nàng vỡ mộng. Hần không muốn điều gì làm hoen ố hạnh phúc mong manh, phù du của họ.

Dieter có một chiếc radio trong phòng làm việc tại lâu đài, và mỗi đêm, trước khi gặp gỡ Lisette trong ánh đèn dầu của căn phòng nhỏ, hần kể tai lắng nghe hàng trăm mẫu tin mà đài BBC phát đi sau bản tin thường lệ. Tất cả đều được mã hoá và phát đi bằng tiếng Pháp, Hà Lan, Đan Mạch hoặc Na Uy. Đó là thông điệp cho các phong trào bí mật. Những thông điệp nàng nghe vô nghĩa, vì chúng chỉ có đối với những người được nhắn tin. Từ đêm này sang đêm khác, hần chờ đợi bản tin mà tướng Canaris quả quyết nó sẽ báo cho quân kháng chiến Pháp biết trước về cuộc đổ bộ trên đất nước họ. Thế mà nhiều đêm đã trôi qua, những tin tức ấy vẫn chưa thấy đến. Hần biết khi bản tin đó phát đi sẽ không có cuộc gặp gỡ nào dành cho họ trên căn phòng nhỏ trên toà tháp nhìn ra biển.

Suốt tháng tư, thời tiết ảm áp quang đặng, thật lý tưởng cho cuộc đổ bộ. Nhưng trên eo biển Anh quốc, đường chân trời vẫn vắng lặng không một bóng tàu.

Ngày 26 tháng 4, Dieter nhận được thư báo cho biết nhuệ khí ở Anh đang xuống thấp, đã có những lời la ó “Đả đảo Churchill” và yêu cầu hoà bình. Hẳn cầu trời đó là sự thật.

Đầu tháng 5 vẫn không có dấu hiệu gì về cuộc đổ bộ của Anh và Mỹ. Hẳn nói với Lisette:

- Họ sẽ không đến đâu cung ạ! Họ sẽ yêu cầu hoà bình chứ không có cuộc đổ bộ nào hết.

Nàng run rẩy trong tay hắn, nép sát vào thân hình rắn chắc thon dài của hắn. Hẳn biết rằng nàng không thể chia sẻ cảm giác nhẹ nhõm đó cùng hắn. Không có cuộc đổ bộ nước Pháp sẽ không có tự do. Hẳn siết chặt nàng trong vòng tay. Nàng vẫn mong muốn giữ được hắn dù nước Đức thất trận, nhưng điều đó không thể xảy ra.

- Anh rất tiếc, em yêu! – Hẳn biết nàng căm ghét tất cả những gì liên quan đến việc chia cắt họ – Nhưng chúng ta không thể gạt chuyện này sang một bên được. Nếu anh đoán sai, nghĩa là quân Đồng minh sẽ đổ bộ, thì em và cha mẹ sẽ không trở lại Valmy.

Đang dựa đầu trên ngực hắn, nàng bật dậy, mái tóc rũ xuống vai và bộ ngực trần.

- Rồi Valmy à? – Giọng nàng đầy ngờ vực.

Hẳn tỳ một khuỷu tay trên giường rộng.

- Nếu cuộc đổ bộ xảy ra ở đây thì em không thể ở lại được. Toàn vùng Normandy sẽ là một bãi chiến trường.

- Anh sẽ ở lại sao?

- Anh là một người lính mà. – Hẳn dịu dàng đáp, đưa tay vuốt nhẹ má nàng.

Mắt nàng tối sầm lên, nét mặt nhợt nhạt.

- Còn dân làng họ có kịp rời khỏi đây không?

- Họ sẽ được lệnh tản cư. – Hẳn nói và lại kéo sát nàng vào lòng – Trên chiến trường dân chúng chỉ là chướng ngại.

Họ nằm im lặng, mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, và ai cũng hiểu đó là những điều không tiện nói ra. Vì những điều đó được nói ra, họ sẽ phải đối mặt với nhau qua vực sâu ngăn cách của sự giằng co giữa tình yêu và lòng ái quốc.

- Chúng ta nên chuẩn bị trước. – Cuối cùng hắn vuốt tóc nàng lên tiếng – Em có họ hàng hay bạn bè nào mà em có thể đến ở đó không?

- Bác em sống ở Paris.

- Vậy thì em nên tới đó.

Nàng xoay người lại nhìn hắn.

- Bây giờ à, sớm như vậy sao?

Quai hàm hắn bạnh ra. Hẳn không muốn nàng đi. Nếu nàng ra đi, không biết họ có cơ hội nào để gặp nhau nữa không! Nhưng nàng không thể ở lại Valmy nếu có cuộc đổ bộ. Điều đó quá nguy hiểm. Hẳn ôm chặt lấy nàng.

- Như thế là tốt nhất. – Hẳn lặng lẽ nói – Trong trường hợp anh đoán sai và họ vẫn tới.

Xa xa, vắng lại tiếng sóng tràn vào và rút xuống theo dọc bờ biển hoang vắng.

- Có sự báo trước nào không anh? – Nàng tò mò hỏi – Liệu mình có biết trước điều đó không?

Hẳn nghĩ đến việc mật trình sẽ được chuyển cho quân kháng chiến và đáp:

- Không! – Hẳn tự thề khi chiến tranh kết thúc, hắn sẽ không bao giờ nói dối nàng nữa – Sẽ không có gì báo trước cả em ạ.

Họ nằm cuộn với nhau trong ánh đèn dầu hiu hắt và hẳn nghĩ đến lời Rommel đã nói trước đây khá lâu, dường như ông ta đánh giá rằng Anh, Mỹ đã mất tự tin đối với chính nghĩa của họ. Thế thì sự suy thoái ấy sẽ kéo dài bao lâu trước khi họ từ bỏ mục tiêu của mình? Phải mất bao nhiêu thời gian trước khi họ lên tiếng thỉnh cầu hoà bình và cố tạo một dáng vẻ hoà hoãn với thế giới?

Từ trước đến giờ hắn vẫn có những mong muốn như một người thuộc giới trưởng giả, một cuộc hôn nhân tốt đẹp với những đứa con. Nhưng phải trong một khung cảnh hoà bình và yên ổn.

Lisette nhận ra nét suy tư khắc khoải quen thuộc hằn trên khoé miệng hắn. Tình yêu quá nồng cháy đối với Dieter khiến nàng cảm thấy xót xa trước sự lo lắng của hắn.

- Sao vậy anh? Anh đang nghĩ gì thế, Dieter?

- Về em, về chúng mình.

- Vậy thì hãy vui lên, đừng buồn nữa. – Nàng nói và lấn người qua, ép tấm thân trần sát vào hắn, vòng tay ôm choàng cổ người yêu và nồng nàn hôn lên khoé miệng Dieter để xóa đi những đường nét căng thẳng.

- Anh yêu em – Hắn trầm giọng ôm ấp nàng trong tay – Anh sẽ không bao giờ quên được tình yêu của chúng ta, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa...

Thêm nhiều tin tình báo đưa tới cho biết dân Anh đang đòi Churchill thoái vị và chính phủ họ phải đầu hàng. Hắn không biết tin tức đó chính xác đến mức nào. Tất cả những người Anh mà hắn gặp đều bảo thủ và cứng đầu. Hắn không thể tưởng tượng nổi có một ai trong số họ chịu đầu hàng dù họ có mất niềm tin mà họ đang theo đuổi. Và cảm ơn sự điên rồ của Đức quốc trong cuộc tấn công nước Nga, mục đích của họ đã được khẳng định, nước Đức thất bại và đã không lượng sức mình. Họ không đủ nhân lực và phi cơ để chiến đấu cho cuộc chiến tranh trên hai trận tuyến. Nếu hắn là Churchill, chắc chắn hắn sẽ hành động khác. Hắn sẽ tấn công ngay lúc này, vào vùng trọng yếu trên đất Pháp, đó là Normandy. Và với một dự cảm khủng khiếp, hắn thấy rõ nếu hành động như thế thì chỉ trong vòng một tuần, hắn sẽ tiến ngay vào quê cha đất tổ.

Sáng hôm sau khi băng qua khoảng sân trải sỏi tiến về chiếc Horch, Dieter gặp Henri de Valmy đang trở về sau cuộc đi dạo trước buổi điếm tâm.

- Xin lỗi bá tước de Valmy, tôi có thể nói vài lời với ông được không? – Hắn hỏi một cách lễ phép.

Henri nghiêm mặt lại. Kể từ khi xảy ra vụ bắn chết Gilles và Caldron, ông đã hạn chế tiếp xúc với ông thiếu tá càng ít càng tốt.

- Nếu ông muốn. – Ông lạnh lùng đáp.

- Chỗ này không tiện. – Dieter nói khi vẫy tay ra hiệu cho gã tài xế đi nơi khác – Chúng ta nên tìm một nơi nào đó kín đáo hơn.

- Trong phòng đọc sách được không? – Henri đề nghị, cổ nín khó chịu.

- Không, chúng ta hãy đi dạo. – Hắn nói và bắt đầu sai chân bước khỏi sân sau, hướng theo lối hàng hiên về phía vườn hoa hồng.

Điều gì sẽ xảy ra nếu hắn cầu hôn với con ông bá tước? Mọi hắn mím chặt. Hắn đã biết chuyện gì sẽ xảy ra. Bầu trời sẽ sụp đổ. Không những Henri chỉ bắn hắn mà còn giết luôn cả Lisette. Bởi vì thời gian thuận lợi mà hắn có thể đề cập chuyện này với ông ta đã qua, đó là thời điểm trước khi viên phi công bị bắn. Hắn thậm cay đắng nguyên rủa.

Khi họ bắt đầu bước xuống trên những bậc thang phủ rêu, hắn lên tiếng:

- Như ông đã biết, phần lớn dân làng cư ngụ ở vùng duyên hải đã tản cư vì lý do an ninh. Những người còn lại cũng sắp được lệnh di tản rồi. – Và...

- Và tôi sắp yêu cầu gia đình ông cũng rời khỏi khu vực này.

- Vì lý do an ninh à? – Henri hỏi một cách căng thẳng, ông cố kiềm chế sự đau đớn.

- Không! – Dieter dừng lại quay sang ông – Nếu quân đồng minh đổ bộ thì không còn xa nữa đâu. Trong trường hợp ấy, ông và gia đình sẽ an toàn hơn nếu rời khỏi Valmy.

Henri nắm chặt tay lại, giọng chầm chọc.

- Chắc chắn những nguy hiểm mà chúng tôi phải đương đầu sẽ không xuất phát từ quân Anh...

- Cũng không phải từ tôi! – Dieter ngắt lời – Tôi đang ra lệnh cho ông rời Valmy và giải thích cho ông biết những lý do của tôi khi làm chuyện này. Trời ơi! Thưa ngài. Ngài không thể để vợ con bị bắt giữa trận chiến.

- Không, tôi không muốn họ lâm vào cảnh màn trời chiếu đất như hàng trăm ngàn người khác ở Châu Âu.

- Trong số đó cũng có cả người Đức, ông phải biết điều đó chứ. Bom của nước Anh đã thiêu hủy Berlin.

- Gót giày quân Đức đã dẫm nát quê hương tôi. Đừng mong đợi tình cảm nơi tôi. Đúng vậy, thiếu tá Meyer, ông sẽ không nhận được đâu.

Dieter nổi giận với chính mình vì đã thiếu tự chủ. Hắn hít lại một hơi rồi nói tiếp:

- Tôi biết ông có họ hàng ở Paris.

- Phải.

- Vậy tôi đề nghị ông đến nơi đấy.

- Ở Paris đời sống không thoải mái, thừa thiếu tá Meyer. Nơi đó thực phẩm rất thiếu thốn. Còn tại Valmy này, gia đình tôi có cuộc sống dễ chịu hơn.
- Không dễ chịu đâu nếu nơi đây biến thành bãi chiến trường của Châu Âu. – Dieter gần giọng.
- Nếu điều đó xảy ra thì chính các ông cũng lâm nguy chứ không phải chỉ vợ con tôi đâu.
- Ông hãy thôi cái lối chậm hiểu đó đi. – Giọng Dieter trầm xuống và gay gắt – Sẽ có bom, xe tăng và tên lửa. Số thương vong về dân sự cũng sẽ nặng nề như trong quân sự vậy.
- Tôi không hề biết rằng ông quan tâm đến sự thiệt hại của dân chúng đến thế, thiếu tá Meyer. – Ông Henri de Valmy buông thông một câu. Không thể nhầm được, câu nói muốn ám chỉ đến Gilles và Caldron.

Dieter tái mặt:

- Ông phải làm theo lời tôi. – Hắn cố nén giọng, không còn đủ bình tĩnh để tiếp tục câu chuyện nữa – Ông phải thu xếp để cả gia đình rời khỏi Valmy và đi khỏi vùng này.

Hắn quay người trở về lâu đài, nơi chiếc xe đang chờ. Ông Henri run rẩy ngồi xuống chiếc ghế gỗ trong vườn. Lạy Chúa, có phải ông đã nói chuyện với một sĩ quan Đức bằng lối bóng bẩy bỏ như vậy không. Ông cảm thấy choáng váng, tại sao Meyer lại dung thứ điều đó? Hắn không thuộc loại người coi mờ. Càng suy nghĩ ông càng thấy cuộc tranh cãi vừa qua của họ thật lạ lùng. Ông hiểu họ được lệnh tản cư vì lý do an ninh. Rất ít người ở gần chiến lũy phòng thủ được phép ở lại. Nhưng ra đi để họ được an toàn khi có cuộc tấn công của lực lượng đổ bộ thì thật kỳ quái. Ông lau mặt bằng khăn tay và loạng choạng đứng dậy. Meyer vốn rất kỷ luật và tự chủ, dường như hắn đang bị một cơn sốc nào đó. Phải chăng hắn biết cuộc đổ bộ sắp xảy đến? Nhưng ông gạt ý nghĩ ấy. Meyer không phải là kẻ khiếp sợ những gì xảy ra trong chiến trận. Hắn được thưởng Huân chương Thập Tự Sắt, việc đó đã chứng minh lòng can đảm của hắn.

Vậy thì tại sao? Liệu hắn có thật sự quan tâm đến sự an toàn của họ không? Đôi khi ông cảm thấy tin hắn. Mặc dù Dieter đã đến Valmy trong một vị thế như vậy. Henri vẫn cảm thấy thích hắn. Dĩ nhiên là người Berlin và mang phong cách uy nghiêm trang nhã như thành phố quê hương hắn, ở hắn cũng không hề thiếu vẻ chính trực, nhưng có thể đó là ý nghĩ của ông. Rồi vụ bắn giết xảy đến, tình cảm của ông bị thay đổi đột ngột. Hành động của Meyer khiến ông cảm thấy cần rút với mỗi thiện cảm đó. Trong việc yêu cầu họ rời khỏi Valmy, không thể viện lý do nào khác ngoài sự lo lắng cho sự an toàn của họ. Những ấn tượng ban đầu của ông về con người đó đã nhầm lẫn. Không hề có chính trực, cũng chẳng có lòng nhân đạo nào cả.

Ông mệt mỏi cất bước về phía lâu đài. Ông cần nói chuyện với Héloïse. Nếu các lực lượng tấn công sắp đổ bộ trên bãi biển của họ chứ không phải ở Pas – de – Calais thì họ cần phải suy tính. Ông đã từng khẳng định rằng không có gì có thể thuyết phục ông đưa gia đình tới Paris, nhưng nếu họ chỉ rời đến một vùng cách đây vài dặm để chờ quân Đồng minh làm chủ tình thế và quân Đức tháo chạy thì còn có thể. Ông không dám nghĩ đến trường hợp quân Đồng minh bị đẩy lùi ra biển và nước Pháp không chút hy vọng được giải thoát khỏi ách xiềng xích của bọn xâm lược.

Từ cửa sổ phòng mình, Lisette nhìn thấy cha đang trở về theo lối hàng hiên ẩm sương. Trông ông có vẻ bị dao động, đôi chân mày nhíu lại, những vết nhăn hằn sâu trên trán. Nàng cố kìm lại để không chạy vụt ra ôm chầm lấy tay ông. Sáng nay, nàng có những chuyện riêng cần phải quyết định trước khi thổ lộ với bất cứ người nào.

Nàng rời cửa sổ, vuốt nhẹ lên bụng. Có thể người ta sẽ cho rằng nàng điên nhưng chẳng còn làm lẫn được nữa. Trong nàng đang tràn ngập một cảm giác rộn ràng vì nàng sắp có con, con của Dieter. Nàng mang phần hiện hữu của hắn trong cơ thể. Dù xảy ra chuyện gì đi nữa, đứa con là mối dây ràng buộc lấy họ. Điều suy tư của nàng không phải là sự tồn tại của đứa bé, mà nàng có nên báo cho Dieter biết hay không. Hẳn quá lo lắng cho nàng nếu Normandy bị biến thành bãi chiến trường đầm máu. Giờ đây nếu biết nàng đang mang thai, hắn sẽ càng thêm lo lắng. Nhưng nàng vẫn muốn cho hắn biết. Đứa bé chào đời trong tình thương yêu trọn vẹn. Hãy để đứa bé lớn lên trong một thế giới không có chiến tranh theo ý Chúa. Họ sẽ không sống ở Pháp hay Đức mà là Thụy Sĩ. Cuộc đổ bộ của quân Đồng minh thành công cũng là sự thất bại của người Đức. Dieter trút bỏ quân phục và không bao giờ khoác vào nữa. Họ sẽ cố gắng tạo ra cho mình một cuộc sống bình thường, hạnh phúc mặc dù có những khó khăn sau chiến tranh. Nhưng đó là tương lai. Còn bây giờ thì sao?

Nàng cũng phải báo cáo cho cha mẹ dù biết điều đó sẽ khiến cho họ suy sụp. Họ sẽ không hiểu nổi và không thể tha thứ cho nàng. Và cuối cùng dân làng sẽ biết. Nàng sẽ bị xem như một kẻ phản quốc. Con nàng sẽ bị phi nhổ và chửi rủa. Valmy sẽ không còn là nơi thiên đàng và nơi nương náu của nàng. Nàng phải hy sinh Valmy khi ngã vào vòng tay Dieter, nhưng nàng không hề hối tiếc gì về chuyện đó. Nàng chẳng thể làm khác được, từ giờ trở đi cuộc sống của nàng sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào hắn.

Cuộc tiếp xúc với ông Henri de Valmy khiến Dieter bị chấn động mạnh. Hắn hoảng hốt khi nhận ra ý kiến của ông bá tước đã ảnh hưởng mạnh đối với hắn. Hắn mong muốn một người bạn chứ không phải là một kẻ thù, hắn giận dữ lao vào xe, quát tháo ra lệnh cho tài xế đưa hắn tới thanh tra vùng ngập lụt ở Vire. Lòng nguyên rủa việc bắt bớ viên phi công người Anh đã làm cho mối quan hệ giữa hắn và ông de Valmy trở nên tồi tệ. Sự bức dọc của hắn kéo dài suốt ngày. Hắn trở lại lâu đài tìm bộ ghi nhớ trên bàn giấy thông báo về việc hiện giờ bộ tham mưu OB Quest đã tin chắc rằng cuộc đổ bộ sẽ xảy ra ở Pas de Calais vào ngày 15 tháng 5 hoặc chỉ vài ngày sau đó. Không biết những tin tức mà sở tình báo nhận được để giúp họ biết đích xác về thời gian và nơi chốn đổ bộ có đáng tin cậy hay không. Nếu tin tức ấy biết chính xác, thì Lisette ở lại Valmy sẽ an toàn hơn ở Paris. Hắn viết bản báo cáo về cuộc thanh tra trong ngày với bàn tay vững chãi đầy tin tưởng. Sự chờ đợi bắt đầu làm thần kinh hắn mệt mỏi. Hắn chỉ ước sao quân Đồng minh cũng cảm thấy mệt mỏi như hắn.

Hắn kết thúc bản báo cáo và tự rót cho mình một ly rượu, thầm mơ ước chiến tranh sẽ qua đi, hắn sẽ ở Berlin với Lisette để có thể đưa nàng đi dùng bữa tại Kurphursterdam, dẫn nàng đến hộp đêm. Nhiều khi những ý nghĩ về nàng khiến tim hắn ngừng đập. Hắn chưa bao giờ tin mình có thể yêu ai đến như vậy. Về mơ màng quyền rũ của nàng làm hắn điên đảo. Mọi đường nét của nàng đầy nữ tính và hắn biết hắn sẽ không bao giờ mệt mỏi vì nàng. Nàng đã thấm vào xương máu hắn và trở thành một phần trong hắn. Hắn liếc đồng hồ. Đã bảy giờ kém mười. Gần hai giờ nữa mới đến giờ gặp nàng

trong căn phòng nhỏ ở toà tháp mờ ảo ánh đèn dầu. Hấn gắng gượng hướng tâm trí trở về công việc và bản báo cáo đang chờ đợi hoàn tất.

- Meyer đã yêu cầu chúng ta rời khỏi Valmy. – Ông Henri thông báo với vợ và con gái vào buổi ăn tối.

Dao nĩa trên tay bà Héloise rơi loảng xoảng trên đĩa của bà.

- Bỏ đi à? – Bà kinh hoàng lặp lại – Tại sao phải bỏ đi? Chúng ta sẽ đi đâu bây giờ?

- Đừng quá xúc động, em thân yêu. Không hẳn là chúng ta phải hoàn toàn làm theo yêu cầu ấy. Thế nhưng anh nghĩ chúng ta nên bàn xem em và Lisette có thể lánh đi đâu nếu cuộc đổ bộ xảy ra tại đây.

- Sao anh, anh bảo nó sẽ xảy ra ở Pas de Calais? – Bà chất vấn, gương mặt tái nhợt đi với đôi mắt mờ lớn.

- Rất có thể sẽ xảy ra ở đó. Nhưng chúng ta nên chuẩn bị để đối phó với mọi tình huống bất ngờ. Anh sẽ suy nghĩ thêm về việc này nhưng anh tin rằng cách tốt nhất là chúng ta nên ngụ tại gia đình bà Marie ở Balleroy.

- Anh đã nói với Marie về chuyện đó chưa?

- Anh có nói và bà ấy bảo rằng chúng ta sẽ được trọng đãi.

- Vậy khi nào mình đi?

- Chúng ta sẽ lên đường nếu Meyer đòi hỏi và nếu tình hình trở nên bất lợi cho dân chúng.

- Không thì chúng ta ở lại Valmy à?

Ông Henri nhìn vợ không chớp mắt:

- Phải, em à. Nếu không chúng ta sẽ ở lại Valmy.

Lisette cảm thấy dễ thở hơn, Balleroy chỉ cách đây hơn 60 dặm. Ngay cả trường hợp nàng không thể thuyết phục Dieter cho nàng ở lại, nàng cũng chỉ cách xa nơi này một ngày đường, và cha mẹ nàng sẽ an toàn hơn nếu có cuộc tấn công trên bãi biển.

- Nếu cần phải đi Balleroy con có vui không Lisette? – Cha nàng hỏi, mắt lộ vẻ quan tâm.

- Có thưa ba. – Nàng ngần ngừ rồi đáp – Dù cuộc tấn công không hề xảy ra. Có thể họ không tới, không tấn công mà chỉ yêu cầu đòi hoà bình.

Ông bà de Valmy sững sờ trước viễn cảnh thật đáng sợ.

- Ô! Lisette ạ. – Cuối cùng bà bật thốt – Họ sẽ đến, họ phải đến.

- Ai nhồi nhét tư tưởng đó vào đầu con thế? – Cha nàng hỏi.

- Không! – Nàng nhìn họ, lòng yêu thương khiến tim nàng nhói đau – Thiếu tá Meyer.

Thế là xong. Tên hấn đã được đề cập. Nàng không thể báo ngay việc mình đang mang trong bụng đứa con của Dieter mà không cho họ một sự chuẩn bị, một lời gợi ý xa xôi về quan hệ giữa nàng và tên thiếu tá.

Một khoảng im lặng kéo dài rồi cha nàng nghiêm giọng hỏi:

- Lisette, phải chăng viên thiếu tá Meyer đã bắt đầu có thói quen tin cậy con?

- Vâng! – Nàng đáp và đứng dậy chân run lên – Con rất mến ông ấy, ba ạ.

Nàng không thể nói tiếp. Gương mặt mẹ nàng tái hấn đi còn cha nàng trông thất sắc như vừa bị đánh.

- Nhưng con không thể... – giọng mẹ nàng khỏ sở – sao lại có thể như thế sau những việc hấn đã làm, không thể được.

- Con xin lỗi mẹ. Nhưng con thích ông ấy. – Nàng lặng lẽ nói và bước ra khỏi phòng ăn, rửa nước mắt và đau đớn.

Hấn đang đợi Lisette bước vào phòng. Dra đã được trải sẵn trên chiếc giường rộng lớn, những ngọn đèn trên bệ cửa sổ đặt sâu trong tường đang dịu dàng toả sáng. Hấn bước nhanh đến vòng tay ôm nàng.

- Anh cứ tưởng em sẽ không bao giờ đến. – Hấn thủ thỉ như muốn uống trọn hình ảnh, âm thanh và làn hương của nàng.

Nàng khẽ cười:

- Mới có chín giờ năm phút thôi cung ơi!

- Thế mà anh đã thấy dài bằng cả năm.

- Vậy thì hết một năm rồi đấy.

Hắn ghi chặt nàng trong nụ hôn ngọt ngào. Nàng có thể nghe thấy nhịp tim hắn đập mạnh, sợ thấy sức mạnh tràn trề của Dieter khi hắn ôm siết lấy nàng. Nàng có một cảm giác của một người đi xa trở về nhà, thấy mình được miễn nguyên và no thỏa mọi thứ.

Sau khi hôn nàng hắn chợt nói:

- Em đã khóc?

Nàng đan chặt những ngón tay vào hắn.

- Không đâu mà. – Nàng nhẹ nhàng nói dối, không muốn hắn phải nặng trĩu lo âu như nàng đã nhận thấy nơi cha mẹ nàng – Chắc em bị cảm, anh à.

- Vậy em phải uống nước chanh nóng pha mật ong.

- Có lẽ vậy. – Nàng mỉm cười – Nhưng không muốn anh bỏ em đi xuống bếp lục lọi pha nước cho em.

- Thế em uống một ly rượu nhé? – Hắn đến bên chiếc tủ cổ xưa có ngăn kéo đã được kín đáo biến thành tủ đựng rượu.

Nàng nằm cuộn mình trên giường trong khi hắn loay hoay rót rượu. Căn phòng đã trở thành thế giới của họ. Nó nằm trên toà tháp, cách biệt khu toà chính của lâu đài. Bà nội nàng đã dùng nơi đây làm nơi ẩn náu, vừa là phòng ngủ và phòng tiếp khách của bà, kể từ khi bà qua đời nó không được dùng đến nữa. Mọi vật trong phòng đều có màu xám ngọc trai, lụa treo tường, thảm dày, màn nhung buông rủ xếp nếp bên cửa sổ. Sách của Dieter nằm rải rác trên bàn nhỏ cạnh giường ngủ, trên tủ bát đĩa là một bức hình nhỏ của mẹ hắn nằm trong khung bạc. Lisette trầm ngâm nhìn bức ảnh. Đó là người đàn bà có mái tóc hoe vàng ôm lấy khuôn mặt, quì trên cỏ, bên cạnh là một lẵng hoa. Có lẽ bà sẽ hoảng lên khi biết con trai mình cưới một cô gái Pháp, cô gái đang mang đứa con của hắn.

- Trông em có vẻ lo lắng quá, em yêu à! – Hắn nói, trao cho nàng ly rượu mạnh.

- Em đang nghĩ về mẹ anh. – Nàng nói khi hắn ngồi xuống bên cạnh và kéo nàng lại gần – Bà sẽ phạt ý khi biết mình có một nàng dâu người Pháp.

Hắn nhếch mép cười:

- Mẹ anh rất tài tình trong việc ứng xử với mọi tình huống bất ngờ. Và bà tin vào sự suy xét của anh. Bà sẽ không buồn đâu, em yêu. Làm sao buồn được khi chưa bao giờ gặp em?

Nàng nghiêng người kéo bàn cờ và các quân cờ đang nằm ở cạnh giường lại gần để che giấu ánh mắt bối rối của mình.

- Con hậu đang lâm nguy. – Nàng tình nghịch nói – Anh có cách gì để cứu nàng không?

Tóc nàng phủ lên phía trước và đổ lên bờ vai, Dieter vuốt nhẹ tóc nàng ra sau, mân mê mái tóc buông xoã mượt mà.

- Có! – Hắn khẽ gầm gừ trong cổ họng vừa nhắc con sĩ lên bảo vệ con hậu – Nhưng bây giờ hãy để ván cờ đó tính sau.

Rồi hắn kéo nàng xuống và lần mở nút áo nàng.

Lisette quyết định chỉ chốc lát nữa thôi nàng sẽ báo tin đứa bé với Dieter.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nằm ngả đầu trên vai Dieter, Lisette lướt những ngón tay dọc theo lần trũng giữa ngực rồi mon man những bắp thịt rắn chắc nơi bụng hắn.

- Em muốn nói với anh một chuyện. – Nàng thì thầm. Không khí ban đêm tràn ngập căn phòng mang theo mùi hương của hoa hồng. Căn phòng giờ đây thật yên tĩnh. Chỉ có một con thiêu thân chao đảo quanh ánh đèn dầu leo lét và từ xa vọng lại tiếng sóng vỗ nhịp nhàng trên bờ biển hoang vắng.

Hắn siết chặt tay quanh vai nàng và dịu dàng hỏi:

- Gì vậy, em yêu?

Nàng chống khuỷu tay lên nhìn hắn, mái tóc nàng sáng lấp lánh như một dải lụa trong ánh đèn dầu.

- Chúng mình sắp có con.

Hắn tròn mắt:

- Em nói gì? – Giọng hắn vang dội và hắn nhồm dấy.

- Mình sắp có con! – Nàng bình tĩnh lặp lại.

- Chúa ơi! – Đôi mắt xám với hàng mi rậm của hắn tỏ vẻ nghi ngờ – Em chắc không?

Nàng xoay mình lại, hai tay đan nhẹ trong lòng:

- Em mới biết hai tuần nay, nhưng chắc chắn đúng. – Điều bộ nghiêm trang làm nàng như thánh nữ. Nàng lại thấy những cảm xúc mình đã trải qua trên nét mặt hắn. Hồ nghi sưng sò, rồi chợt hiểu ra với vẻ sung sướng và cuối cùng là lo lắng.

- Rồi em sẽ ra sao? Em làm sao xoay sở đây. Chúng ta buộc phải chia tay. Hạn cuối cùng hoàn tất chiến lược phòng thủ là ngày 18 tháng 6, anh có thể bị chuyển đi bất cứ nơi nào.

Nàng bật cười.

- Em sẽ xoay sở như bất cứ người phụ nữ nào có con trong chiến tranh. Em sẽ thu xếp khá hơn nữa nếu em biết anh hài lòng với chuyện đó.

Hắn kéo nàng lại, đôi mắt biểu lộ một tình yêu cuồng nhiệt làm tim nàng đập mạnh.

- Em có biết là anh sung sướng không, em yêu. Anh chỉ lo cho sự an toàn của em và con chúng ta thôi.

Nàng gợi ý:

- Ngay cả khi quân Đồng minh đổ bộ, ở đây em vẫn an toàn hơn ở Paris. Ở đó thực phẩm khan hiếm kinh khủng và em không thể nào chịu đựng nổi cảnh Paris bị khốn khổ và thất bại.

Hắn biết Lissette không muốn đi. Hắn xoay nàng lại đối diện với hắn, mặt hắn nghiêm lại.

- Nếu Valmy trở thành trung tâm của trận đánh thì em không thể ở lại, Lissette. Bờ biển sẽ bị dội bom dã man như ở Cherbourg và Caen.

- Cha em đã nói với bà Marie. Nhà bà ấy ở Balleroy. Gia đình em sẽ đến đó. Vùng đó xa biển nên khá an toàn nhưng cũng đủ gần để em có thể trở lại đây trong vòng một ngày.

Hắn gật đầu, ông bá tước nói đúng. Balleroy là chỗ tốt hơn nhiều cho bà bá tước và Lissette so với Paris. Họ nhìn nhau, những đôi mắt màu tím và màu xám, cả hai đều nghĩ đến đứa bé, đến tương lai. Nàng nắm chặt tay lại.

- Chúa ơi! Phải chi sao chúng con đều mong muốn như nhau. – Nàng khóc tức tưởi – Em không thể chịu nổi khi chúng ta nói đến sự thất bại hay chiến thắng, và cả hai đều biết rằng chiến thắng của người này là chiến bại của người kia.

Hắn cầm tay nàng, những ngón tay hắn lồng vào tay nàng.

- Chúng ta cùng muốn một điều giống nhau. – Hắn dịu dàng nói – Chúng ta muốn hoà bình.

Mắt nàng long lanh với những giọt nước mắt thất vọng.

- Không thể nào có hoà bình, nếu còn Hitler! Không bao giờ! Quân đồng minh phải chiến thắng, Dieter, chắc chắn anh phải thấy điều đó chứ?

Mặt hắn u ám. Hắn từ từ buông nàng ra và đứng dậy tới bên chiếc tủ có mặt cẩm thạch và rót một ly rượu. Nàng ngồi bó gối. Một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại được nữa. Không thể mềm lòng, phải tiếp tục chiến đấu cho đến cùng dù nó có dẫn đến một kết cục như thế nào đi nữa.

- Chúng ta phải muốn cùng một điều trong tương lai. – Nàng phẫn nộ – Chúng ta phải mong muốn cùng một điều cho con chúng ta. Thà nó không bao giờ được sinh ra còn hơn là phải sống một cuộc đời dưới chế độ tàn bạo của Hitler.

Vực sâu ngăn cách giữa hai người đặt ra, không còn gì che giấu nữa. Khuông mặt hắn vô cảm, thân hình mạnh mẽ của hắn gồng lên.

Nỗi sợ hãi bóp nghẹt tim nàng. Chỉ một giây trước đây họ có thể nói với nhau bất cứ chuyện gì, thế nhưng giờ đây, nàng cảm thấy như đứng bên bờ vực thẳm, và sẽ bị xô xuống bất cứ lúc nào! Hắn xoay ly rượu trong tay, dập tắt ngọn đèn và kéo tấm màn nặng nề qua, im lặng nhìn qua mũi đất ngoài khơi.

Hắn hoàn toàn tin cậy nàng. Bây giờ họ đã đặt niềm tin trọn vẹn nơi nhau. Hắn yêu nàng. Nàng đang mang đứa con của hắn.

- Lisette, con của chúng ta sẽ không sống với Hitler. – Hấn lặng lẽ nói, không nhìn nàng mà vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài bóng đêm – Chỉ vài tháng nữa Hitler sẽ chết.

Nghe hơi thở dồn dập của nàng, hấn quay lại. Khuôn mặt đẹp rần rori của hấn mang vẻ khắc khoải.

- Nước Đức không thể chấp nhận Hitler hơn nữa, hấn đang phá huỷ nó.

- Em không hiểu... – Nàng thì thào, đôi mắt mở to – Làm sao anh biết được nó sẽ chết?

Hấn bước nhanh lại, nắm lấy tay nàng rồi nói với giọng khẩn cấp:

- Những sĩ quan quân đội có trách nhiệm và những viên chức cao cấp sẽ lật đổ hấn. Hấn sẽ bị bắt, kết án và bị xử tử. Rồi nước Đức sẽ dàn hoà với Anh và Mỹ.

Nàng rung mình thờ ra.

- Anh có phải là một trong những sĩ quan đó không? – Tuy đã biết câu trả lời nhưng nàng vẫn hỏi.

Hấn gật đầu và cảm thấy nhẹ nhõm khi nói ra điều đó.

- Đúng vậy, khi chính phủ của một quốc gia đang đưa đất nước đến sự diệt vong thì việc chống đối không chỉ là quyền hạn mà còn là bổn phận. Hitler và bọn sát nhân SS không đáng mặt điều động nước Đức. Chúng đã thực hiện quá nhiều hành động ngu xuẩn. Tấn công nước Nga là điên rồ, cần có một người xứng đáng để đưa chúng ta ra khỏi con ác mộng mà chúng ta đã trót lao vào.

- Người đó là ai? – Nàng bàng hoàng – Không có ai...

- Rommel. – Hấn đáp, đôi mắt sáng rực, mái tóc vàng như lúa chín chuyển màu trắng bạc dưới ánh trăng – Rommel sẽ thay thế Hitler. Ông ta đủ năng lực để ngăn cuộc nội chiến một khi đã rời khỏi quân đội và tụi SS. Rồi sẽ có hoà bình, Lisette. Ngay lúc Hitler bị bắt, Rommel sẽ liên lạc với tướng Eisenhower và mọi cuộc đổ máu sắp xảy ra sẽ được chặn lại. Rồi một cuộc ước được ký kết và họ sẽ gia nhập với chúng ta để đẩy lùi quân Nga. Chỉ trong năm nay hoà bình sẽ được lập lại trên khắp Châu Âu.

Tìm nàng đập nhanh, khó mà tin được những gì nàng vừa nghe.

- Nhớ có trực trực gì thì sao? – Mời nàng se lại.

Hấn bối rối. Nếu có trực trực gì thì hấn và ông Staupphenberb và những hội viên khác của “Ban nhạc đen”, những người đã tuyên thệ giải phóng đất nước khỏi Hitler và Đức quốc xã sẽ chết dần chết mòn một cách thảm khốc trong sợi thông lọng từ dây đàn Piano, một trong những đòn tra tấn của Gestapo.

- Sẽ không có gì đâu. – Hấn tự trấn an rồi kéo nàng dậy và ôm chặt nàng – Nước Đức sẽ tự do sau bao nhiêu năm khốn khổ với bọn Đảng viên Đảng Quốc Xã, chẳng còn Goebbel, Himler, những kẻ không hề có mặt nơi chiến trường nhưng rất sẵn lòng gửi đi hàng trăm người hy sinh vô ích trên trận tuyến Nga. Tụi Gestapo sẽ bị nghiền nát và lúc ấy quân đội sẽ hăng hái chiến đấu dưới tay Von Rundstedt và Rommel. Nước Đức không tránh khỏi cảnh tang thương đầm máu nhưng danh dự không hề bị suy suyển. – Hấn nâng cằm nàng lên cho đến khi ánh mắt họ gặp nhau – Chúng ta sẽ được sống trong một thế giới nhân bản và để đạt được điều đó, không có sự hy sinh nào quá lớn đâu.

Vòng tay nàng siết chặt quanh người hấn. Mặt đất thật vững chắc dưới chân nàng, sẽ chẳng còn hồ thủy nào nữa.

- Em yêu anh. – Giọng nàng tha thiết khi hấn cúi xuống hôn nàng, thân hình nàng ép sát vào hấn hơn.

- Thế là đủ rồi! – Hấn thì thầm rồi lại hôn nàng – Bởi vì anh muốn đặt em lên giường.

Phải gấp cha nàng. Ngay khi Lisette nói về đứa bé hấn đã có ý định này. Hấn có thể bị chuyển đi khỏi Normandy bất cứ lúc nào. Hấn chỉ yên tâm khi biết chắc nàng sẽ được chăm sóc cẩn thận và cha nàng không nghi ngờ gì về ý định chân thực của hấn.

Sáng hôm sau, trước khi rời khỏi lâu đài để lo công việc trong ngày, Dieter gọi đến Rommel lời thỉnh cầu cho một buổi nói chuyện riêng. Dĩ nhiên ngài thống chế chẳng hài lòng về việc này nhưng sẽ thông cảm cho hấn. Từ khi gia nhập vào “Ban nhạc đen” họ bị ràng buộc với nhau trong sự trung thành tuyệt đối.

Hấn bước ra khỏi lâu đài. Dưới ánh sáng tháng năm rực rỡ, có hai người đan tay nhau dạo bước qua hàng hiên và hướng về khu vườn hồng. Hấn nhú mồm cảm thấy lo lắng. Đó là Lisette và ông bá tước. Hấn linh cảm rằng nàng đang kể cho ông nghe chuyện của họ. Lần đầu tiên trong đời, hấn không biết mình phải làm gì. Hấn đã mừng rỡ đến việc chính hấn kể lại với ông bá tước để tránh cho nàng khỏi bị cha mẹ phiền trách. Họ bắt đầu đi đến những bậc thềm rộng dẫn ra ngoài vườn. Hấn cứ dửng dăng mãi mà không sao quyết định được. Lẽ ra lúc này hấn phải đứng cạnh nàng. Nhưng sự ngại ngùng làm hấn cứ nán nã mãi. Có một cái gì gần gũi ràng buộc giữa hai cha con đã gạt phắt hấn ra. Hấn tự hỏi mình sẽ cảm thấy thế nào, nếu 20 năm sau hấn cũng có cuộc nói chuyện tương tự với con gái hấn. Tay hấn nắm chặt lại. Chắc chắn hấn không muốn tên khốn kiếp đã làm con gái mang bầu xen vào. Ý nghĩ đó làm các bắp thịt hấn gồng lên. Chúa ơi! Bất cứ thằng nào, chỉ cần chạm nhẹ vào ngón tay con hấn, sẽ bị bẻ gãy cổ. Hấn mỉm cười đắc chí. Nếu biết được những ý nghĩ trớ trêu trong đầu hấn, hấn nàng buồn cười lắm. Hấn quay ngoắt lại, bước ra phía xe hơi. Tối nay, mình sẽ nói với ông bà Bá tước nhưng trễ trễ một chút, và chỉ một mình.

- Ba không muốn nghe đâu. – Henri lên tiếng khi họ bước xuống những bậc tam cấp phủ đầy rêu.

- Con xin lỗi ba, nhưng con không thể yên lặng được nữa.

Ông dừng lại ở bậc thang cuối và quay mặt lại Lisette.

- Con phải nói ra à? – Ông nhẹ nhàng hỏi.

Lisette gật đầu. Mắt nàng thâm quầng, nàng ngủ rất ít vì đắn đo mãi về việc này, phải làm sao để không làm ông bị xúc phạm.

- Con khó nói quá. – Họ bắt đầu bước xuống lối đi trải sỏi và len giữa những nụ hồng Orphelias và Gloire de Dijon đang căng nhựa.

- Ba cũng nghĩ thế. – Ông đáp ngừng lại, lấy một cái kéo tia cây trong túi áo và cắt một búp hoa màu trắng sữa gài lên khuy áo – Về thiếu tá Meyer phải không?

- Vâng! – Nàng lặng lẽ đáp – Con đã yêu anh ấy.

Tay ông run lên, khuôn mặt thoáng vẻ đau khổ. Nàng khản khoản nói:

- Câu chuyện không tệ như ba nghĩ đâu. Xin hãy để con giải thích tất cả.

Ông tách khỏi nàng tiến về phía băng ghế gỗ. Có lẽ chỉ một tuần nữa, băng ghế này sẽ bị những cây hoa hồng này phủ kín một nửa.

- Con sẽ giải thích như thế nào đây? – Ông hỏi và nặng nề buông mình xuống ghế – Hẳn là người Đức. Hẳn đã bắn Paul và André. Cái gì có thể biện hộ cho con lấy một người như thế không?

Lisette ngồi xuống cạnh cha và nắm lấy tay ông:

- Anh ấy bắn Paul và André là vì con thừa ba. – Giọng nàng dè dặt – Cái chết của họ là gánh nặng của con. Con phải mang nó suốt đời. Và con sẵn sàng đánh đổi bất cứ điều gì để nó đừng xảy ra. Vì con hiểu được nguyên nhân. Thừa ba! Trách nhiệm là của con cũng như là của Dieter.

- Làm sao có thể như thế được? – Ông bá tước sững sờ.

- Dieter... thiếu tá Dieter... Biết rằng con là liên lạc viên của kháng chiến quân. Anh ấy cũng biết lý do Elise đến Valmy và nhiệm vụ của cô ấy. Khi Paul và André bị bắt, Meyer không có cách nào thả họ ra vì sở mật vụ ở Caen đã biết vụ bắt bớ đó. Anh ấy hiểu họ sẽ bị lấy cung như thế nào nếu đến đó. – Lisette ngừng lại mặt trắng bệch – Anh ấy sợ Paul và André sẽ khai tên con! Nếu Meyer không yêu con chuyện đó sẽ không xảy ra. – Nét mặt nàng thay đổi vì đau khổ và hối hận.

- Con có biết chắc hẳn biết Elise là người của kháng chiến không? – Ông bá tước thì thảo giọng hoảng hốt.

Nàng gật đầu lau nước mắt:

- Có... Anh ấy biết hết âm mưu của Elise là đến Valmy để tìm cách vào phòng ăn lớn sao chép chụp hình những bản đồ giấy tờ trong đó.

Ông bá tước run rẩy lấy bàn tay che mắt, mặt xám ngoét. Ông có trách nhiệm về việc Elise có mặt tại Valmy. Nếu cô gái đã bị bắt và giết đi.

- Vậy mà hẳn để cô ta ra đi sao? – Ông hỏi một cách nghi ngờ.

Ánh mắt của Lisette trở nên quyết liệt trên khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

- Vâng, đúng là anh ấy đã để Elise đi. Đáng lẽ anh ấy cũng để Paul và André đi nếu anh ấy có thể. Xin ba hiểu cho. Con không bao giờ muốn làm như thế. Con không phải là người can đảm nhưng thà bị bắt tới Caen còn hơn là sống bị lương tâm ám ảnh với cái chết của Paul và André. Nhưng con hoàn toàn không biết gì về chuyện đó, còn Dieter không có nhiều thì giờ để quyết định. Nếu Paul và André bị giải tới Caen thì có thể chỉ vài giờ sau sẽ có lệnh bắt con. Vâng, sẽ đến lượt con và Elise rồi có lẽ cả mẹ nữa... Dieter đã làm những điều sai lầm thừa ba, nhưng trong hoàn cảnh bắt buộc đó anh ấy không thể hành động khác hơn. Ba hãy thông cảm cho con.

Trông ông già hẳn đi, những vết nhăn hẳn muộn trên mặt ông, đôi vai so lại. Cuối cùng ông nói:

- Nhưng ba không thể nào tha thứ, không thể tha thứ bất cứ điều gì cả. Từ sự hiện diện của họ trong nhà mình, trên quê hương này, đến sự tàn bạo trong tin đồn của họ, sự ngạo mạn của họ. Ba không thể tha thứ được vì tay họ đã vấy máu và không gì có thể rửa sạch được. Có biết bao người để con có thể đặt tình yêu với họ. Tại sao đó lại là thiếu tá Meyer? Tại sao anh ta lại là một người Đức, Lisette?

- Con không biết. – Nàng lặng lẽ trả lời – Con chỉ biết rằng con yêu anh ấy, thừa ba. Không ai có thể làm thay đổi điều đó. Con yêu anh ấy và muốn lấy anh ấy.

- Con muốn lấy hẳn sao? – Ông nhìn nàng chòng chọc như thể nàng đang mất trí – Nhưng con không thể lấy hẳn, Lisette. Người Đức không được lấy con gái Pháp.

- Con đang có thai. – Nàng nhẹ giọng – Và con sẽ lấy Meyer ba à.

- Nhưng con yêu quý của ba, hẳn sẽ không cưới con đâu. – Giọng ông đau khổ – Chỉ là những hứa hẹn hão huyền.

Lisette siết chặt tay ba.

- Không phải vậy đâu ba ơi. Dieter hỏi cưới con đã lâu trước khi biết về đứa bé.

Bá tước Henri nhắm mắt lại. Lisette là đứa con duy nhất của ông, ông không thể từ bỏ hay đuổi con đi được. Ông nhớ lại cảm giác đầu tiên khi gặp thiếu tá Meyer. Ông thích hẳn, ông cảm thấy sức mạnh và lòng can đảm ở hẳn. Rồi việc bắn giết xảy ra. Ông bắn khoăn tự hỏi liệu Lisette có bị bắn nếu Paul và André bị giải đi Caen. Rất có thể. Không ai nói chắc được dưới đòn tra tấn của Gestapo. Trong trường hợp này, cuộc sống và tự do của Lisette đã phải trả giá bằng 2 mạng sống của Paul và André. Ông thờ dài ngoao ngán, thầm nghĩ mình sẽ làm gì nếu ở trong tình thế của Paul. Không có câu trả lời. Ông không thể biết được điều đó mà chỉ đưa ra những dự đoán.

- Không dễ dàng đâu con. – Ông nói và mở mắt ra – Dù trận chiến này thắng hay bại, con cũng không thể nuôi đứa bé này ở Valmy.

- Chiến tranh sẽ chấm dứt, ba à. – Ước gì nàng có thể nói với ông về âm mưu lật đổ Hitler và vai trò của Dieter trong âm mưu này – Nếu như vậy, chúng con sẽ sống ở nơi nào trong lãnh và chưa bị ô uế, như Thụy Sĩ chẳng hạn.

- Được rồi. – Ông cười, vỗ nhẹ vai nàng và đứng dậy – Dĩ nhiên con có thể làm như vậy khi chiến tranh kết thúc, con yêu quý.

Khi Dieter trở về Valmy vào lúc xế chiều. Bá tước Henri đang chờ hẳn.

- Con gái tôi đã cho tôi biết về quan hệ của nó với ông. – Ông đột ngột đi thẳng vào vấn đề khi Dieter vừa bước vào toà đại sảnh lát đá – Tất nhiên tôi không thể tha thứ, nhưng vì Lisette, tôi chịu đựng điều đó.

- Cảm ơn, rất cảm ơn ông. – Dieter cúi đầu không biết nói gì hơn. Hẳn hiểu ông bá tước đang bị xúc phạm ghê gớm và ông phải cố cư xử cho ra vẻ đường hoàng trong tình thế bất đắc dĩ này – Ông uống với tôi một ly rượu chứ? – Hẳn rồi.

Ông Henri lắc đầu.

- Tôi không định thay đổi mối gia hữu giữa chúng ta từ trước đến nay, thiếu tá Meyer ạ.

Dieter nhìn ông suy tư. Phải tiếp tục thế nào cho thuận lợi đây.

- Ông biết tôi muốn cưới Lisette chứ?

- Có! – Giọng ông Henri kém tự nhiên – Nó có kể cho tôi biết về đứa bé.

Ông Henri còn đang ngần ngại thì Dieter đã nắm lấy tay ông nhẹ nhàng kéo ông về phía bàn làm việc.

- Tôi đã viết thư cho thống chế Rommel yêu cầu có cuộc nói chuyện về việc hôn nhân này. Chắc chắn ông ta sẽ chấp thuận.

- Cuộc hôn nhân này không thể xảy ra ở đây. – Ông Henri nói khi Dieter mở cửa phòng làm việc – Nếu điều này được phổ biến thì Lisette sẽ bị coi là kẻ phản quốc. Người ta sẽ tẩy chay cả mẹ lẫn con.

- Tôi biết những khó khăn mà tôi và Lisette phải chịu đựng. – Dieter lặng lẽ nói và đi tới tủ đựng rượu.

Ông bá tước nhìn hẳn chằm chằm.

- Ông cũng gặp khó khăn sao?

Dieter nhếch mép.

- Đó là mẹ tôi, thưa bá tước, và tôi chắc bà cũng không dễ chịu gì khi có một cô con dâu người Pháp.

- Ô, phải rồi chắc chắn bà ấy không hài lòng. – Ông bói rồi trả lời. Ông không hề nghĩ rằng sĩ quan Đức có những bà mẹ. Và nếu họ có, ông cũng không cho họ sẽ quan tâm tới những gì các bà mẹ nghĩ.

- Xin ông đừng lo lắng. – Hẳn vội trấn an – Rồi con sức và nỗi thất vọng của bà sẽ qua mau thôi. Ông uống gì đây? Một ly rượu mạnh hay Quishky?

- Cho tôi rượu mạnh. – Ông cảm thấy khát khô cổ. Ông đã định nói với Meyer càng ít càng tốt, nhưng ông đã không trù tính tới bà mẹ của hẳn. Nhờ ơn trời, ông chưa hỏi xem hẳn và mẹ hẳn có hòa hợp với nhau không. Ông lắc đầu, nhận thấy mình đã mệt mỏi và già đi mấy tuổi chỉ trong vòng vài tháng qua – Anh dự định gì cho tương lai chưa? – Ông lái câu chuyện về vị trí quan trọng của nó.

- Dĩ nhiên là có. – Hẳn chợt nhận thấy vẻ đường hoàng và sang trọng của ông bá tước trong tình huống éo le này thật đáng mến. Xoay xoay ly rượu trong tay, hẳn thầm nghĩ “Ta bắt đầu thấy thích ông bố vợ tương lai này rồi đây”.

- Trước hết thừa bá tước, tôi muốn nói rằng tôi rất yêu Lisette.

Ông Henri nhìn hấn giật mình. Trước đây ông vẫn nghĩ hấn là người ít nói và kín đáo. Ông không hề chờ đợi một lời tuyên bố về tình cảm thẳng thừng như vậy.

- Khi yêu Lisette, tôi không có ý định chọn lựa. – Dieter tiếp tục, giọng thành thật – Khi gặp nàng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng rồi tôi vẫn phải yêu nàng.

Họ nhìn nhau và ông Henri ngồi phịch xuống chiếc ghế bành bọc da. Không thể phủ nhận tình cảm sâu lắng trong giọng nói của Meyer cũng như vẻ thành thật trong mắt hấn. Hấn cũng yêu Lisette mãnh liệt như nàng yêu hấn.

- Nếu như... – Ông nói một cách tuyệt vọng – Nếu như ông không là người Đức.

Môi hấn mím chặt và hấn đặt ly rượu xuống bàn.

- Tôi là người Đức, thừa bá tước de Valmy. Và tôi rất hãnh diện được làm người Đức. Nhưng có lẽ điều này sẽ làm ông dễ chịu hơn, tôi không phải và sẽ không bao giờ là Đảng viên Đảng Quốc Xã.

Căn phòng chìm vào yên lặng, rồi ông Henri nặng nề đứng lên.

- Vậy thì sự phiền muộn của tôi không sánh nổi với sự phiền muộn của ông. Chúc ông ngủ ngon, thiếu tá Meyer.

Dieter nhìn ông về phòng rồi quay lại rót cho mình một ly rượu mạnh. Sự khó xử của hấn đã được giải quyết sau khi hấn gia nhập “Ban nhạc đen” với mục đích công khai là truất quyền Hitler. Nhưng cũng đúng khi ông Henri không ganh tỵ với hấn. Sự cân bằng vì chờ đợi những tin tức về Berlin như đề bẹp hấn.

- Đại tá Von Stauphphenberg hiện giờ làm gì? – Lisette hỏi, khi họ ngồi trước lò sưởi trong phòng Dieter, đón nghe những bản tin tiếp theo phần tin tức của đài BBC phát từ nước Anh mà bây giờ họ cùng nghe với nhau mỗi buổi chiều.

- Ông ta là sĩ quan tham mưu cho tướng Olbricht, và đang lân la gần phòng họp của Hitler. Ông ta sẽ lên mạng vào một quả bom giấu trong cặp sách.

- Nhưng đến khi nào? Sao ông ta không làm ngay đi? – Lisette hỏi sốt ruột, nàng đang gãi đầu trên ngực hấn.

- Không dễ dàng đâu em. – Giọng hấn thật êm ái – Hitler có thói nghi kỵ đến khó chịu tất cả mọi người quanh hấn. Hấn đòi thời khoá biểu liên tục. Hấn có thể rời buổi họp sớm hay có khi cũng chẳng đến. Nhưng trước sau gì chúng ta cũng có một cơ hội thôi và Von Stauphphenberg sẽ tìm cách lợi dụng thời cơ.

- Mong sao việc đó sẽ sớm xảy ra. – Nàng thì thầm khi những ngón tay của hấn lùa vào vuốt ve mái tóc nàng – Nó hãy đến trước khi quân Đồng minh đổ bộ để tránh được cảnh chết chóc thương tâm cho hàng trăm người.

Nét mặt hấn trở nên dữ tợn. Nó phải sớm đi thôi. Từng ngày từng giờ hấn mong mỗi tin Von Stauphphenberg đã đặt bom thành công tốt đẹp. Nhiệm vụ của hấn là gặp Rommel ngay lập tức và hộ tống ông ta đến Berlin. Trong vòng 3 giờ sau đó, sự liên lạc từ tổng hành dinh của Hitler tới thế giới bên ngoài sẽ bị cắt đứt. Phần tin tức đã hết và phần mật lệnh cho các đơn vị kháng chiến khắp châu Âu bắt đầu:

“Cuộc chiến tranh Troy sẽ không được tiến hành” – “Ngày mai Molasses sẽ khai chai cognac” – “John có một bộ râu dài” – Những mật lệnh vẫn nối tiếp nhau nhưng không hề có câu nào trích từ “Bài ca mùa thu” của Paul Verlaine. Khi bản nháp tin chấm dứt, Lisette nhẹ cả người, nàng ngồi ôm gối. Nếu cuộc đổ bộ tiến hành khi Hitler sắp bị đổ sẽ là việc phi phạm sinh mạng không cần thiết và rất khủng khiếp. Tin tức từ Berlin phải đến trước.

- Chúng ta còn bao nhiêu thời gian nữa? – Nàng quay lại hỏi Dieter.

Hấn lắc đầu, mái tóc vàng như lúa chín ánh lên màu đồng trong ánh sáng của ngọn lửa.

- Em biết không. Suốt tháng 5, thời tiết rất thuận lợi cho cuộc đổ bộ. Không nên có sự dự báo dài hạn vào lúc này. Nó có thể là tháng sau, trước khi họ tới.

- Và đến lúc đó Von Stauphphenberg đã nắm được cơ hội?

- Phải. – Hấn cảm thấy bị cô lập và đang tách rời khỏi các bạn đồng mưu. Stulpnagel đang ở Paris, còn Strolin thì ở Stuttgart. Hấn cần trao đổi với một người nào đó trong nhóm để chắc chắn kế hoạch đang được tiến hành – Có lẽ cuối tuần này anh sẽ đi Paris. – Hấn nói, mắt nhắm lại và đắm đắm nhìn ngọn lửa – Anh cần phải nói chuyện với Stulpnagel. – Tay hấn siết chặt nàng – Và anh sẽ sắp xếp làm đám cưới. Sao em cứ chân chừ mãi mà không kể cho mẹ biết?

- Chính ba em không muốn cho mẹ biết. Và em đã hứa sẽ chờ thêm một thời gian nữa.

- Cũng không sao. – Giọng hấn trầm lại khi bàn tay hấn vuốt nhẹ xuống làn da mịn màng nơi bụng nàng – Đám cưới sẽ chỉ có em với anh. Và đứa bé nữa... – Đôi môi hấn khẽ chạm vào đôi môi nàng, thật nhẹ nhàng rồi dần dần nồng nhiệt hơn.

Nàng run rẩy trong con ngáy ngất vòng tay ôm lấy cổ hấn. Tâm trí không còn vương bận đến những gì sẽ xảy ra nếu kế hoạch lật đổ Hitler bị thất bại,

nếu âm mưu bị phát giác. Nàng chẳng còn nghĩ đến điều gì ngoài niềm say mê vô tận.

Đó là một buổi sáng mù sương và ẩm thấp khi Dieter rời Valmy đi Paris. Lisette mặc chiếc váy nhung xanh, quà của mẹ nàng trong chuyến thăm Paris lần cuối. Nàng dậy thật sớm để tạm biệt Dieter. Nàng ôm hân trong căn phòng làm việc chỉ có hai người, ngón tay trở lằn theo từng đường nét trên khuôn mặt nàng, khắc ghi từng chút một những cử chỉ và nét yêu kiều của nàng vào ký ức.

- Cứ yên tâm, em yêu dấu! – Giọng hân khản đi – Anh sẽ trở lại trong vòng ba ngày, bốn ngày là tối đa.

Hân đi ra xe. Nàng bỗng linh cảm thấy một điều gì không may, một cảm giác mất mát sắp đến và vụt chạy theo hân, vòng tay quanh cổ hân, không màng đến vẻ tò mò của người tài xế.

- Hãy cẩn thận! – Nàng nài nỉ, ôm chặt hân đến nỗi tay nàng đau nhói – Phải cẩn thận nghe anh.

Hân dịu dàng nhấc tay nàng ra khỏi cổ.

- Anh sẽ thận trọng và sẽ trở lại. Anh hứa với em.

Hân rời khỏi nàng và bước vào xe. Nàng đứng giữa lối đi trải sỏi, nhìn chiếc Horch chạy hết con đường rồi quẹo phải mất hút. Không khí ẩm ướt làm nàng rung mình. Đó là ngày đầu tiên của tháng 6, nhưng đối với Lisette, khi nhìn Dieter ra đi, dường như mùa hè đã xa xôi lắm.

Chiều hôm đó, Lisette một mình nghe radio của Dieter theo tin tức phát đi của đài BBC và sau đó phần nhấn tin – “Saibine bị bệnh quai bị và bệnh vàng da” – giọng nói trong trẻo, đều đều cất lên từ London. Và rồi – “Tiếng nước nở ngân dài của những cây vĩ cầm mùa thu”.

Nàng nghiêng người tìm đập mạnh trong lồng ngực. Người ta lặp lại – “Tiếng nước nở ngân dài của những cây vĩ cầm mùa thu” – “Bọn trẻ chán ngấy vào những ngày chủ nhật”. Nàng cảm thấy nghẹt thở, cô như cứng lại khiến nàng thấy mình sẽ bị ngắt đi. Dieter đang ở Paris và cuộc đổ bộ châu Âu đã rõ ràng, hiển nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lisette đứng sững một lúc, choáng váng trước bản tin vừa nghe. Nàng chạy ra hành lang đến trước phòng làm việc của cha.

Ông bá tước đang ngồi ở bàn giấy, đắm đuối nhìn vào bản đồ của nước Pháp theo tỷ lệ lớn, trong tay là một ly Salvados.

- Việc đó tới rồi ba ơi! – Nàng nói không kịp thở khi vừa lao vào phòng – Có mật lệnh kháng chiến quân, cuộc đổ bộ đã thành sự thực.

Ông bá tước nhìn nàng ngỡ ngàng.

- Con nói gì? Ba không hiểu.

Nàng bước nhanh lại phía cha.

- Dieter nói cho con nghe mật lệnh quân Anh sẽ gọi đi trước khi đổ bộ. Nó được chia thành hai phần. Phần đầu sẽ được phát đi ở London cách đây vài phút.

Ông bá tước loạng choạng đứng lên.

- Con muốn nói là con đã nghe đài BBC phải không? – Giọng ông ngờ vực – Ngay tại đây, ở Valmy này à?

Lisette gạt đầu, mái tóc sẫm màu sỏ tung ra, lấp lánh trong ánh đèn.

- Vâng, con nghe mỗi ngày với Dieter.

Ông Henri đưa tay lên che mắt. Hình phạt đối với việc có radio rất nặng: bị đẩy tới trại cưỡng bách lao động hoặc xử tử như một gián điệp và Lisette không những nghe đài cảm mà còn cùng nghe với một sỹ quan Đức! Đã có lúc ông nghĩ rằng mình có thể thay đổi được quan hệ giữa Lisette và thiếu tá Meyer. Nhưng giờ thì nó đã tiến triển quá xa.

- Khi nào họ đến? – Ông cố gắng tập trung lại – Mà cái chính là đổ bộ ở đâu kia?

- Con không rõ. Nhưng mật lệnh này để cảnh giác quân kháng chiến bắt đầu phá hoại đường ray và đường bộ nối với bờ biển. Dieter cho rằng cuộc đổ bộ này xảy ra ở Normandy. Ba phải đi ngay bây giờ. – Lisette nóng nảy – Ba phải đưa mẹ tới Balleroy.

- Chúng ta cùng đi Balleroy. – Giọng ông run run vì xúc động – Cuộc đổ bộ sẽ là trận chiến vĩ đại nhất trong lịch sử nước Pháp. – Ông nắm chặt tay nàng – Ba không tin nổi nữa, Lisette. Chúng ta phải chờ đợi và hy vọng suốt mấy năm qua. Cuối cùng thì họ đã tới! Nước Pháp lại được tự do.

Nàng ôm chầm lấy cha, biết rằng ông đang xúc động đến chảy nước mắt.

- Việc đầu tiên là ba phải đi ngay sáng nay, sau khi hết giờ nghiêm. Dieter đã để lại giấy tờ để được đi dễ dàng. Ba sẽ không gặp khó khăn nào tại các chốt kiểm soát đầu.

- Con phải nói là chúng ta. Chúng ta sẽ không gặp khó khăn nào. – Ông bắt bẻ.

Lisette nhẹ nhàng lách ra khỏi cha và lắc đầu:

- Không, ba ơi. Con sẽ không đi với ba. Con sẽ ở lại Valmy cho đến khi Dieter trở về.

Về hồ hởi trên khuôn mặt ông biến mất. Ông tái mặt phản đối:

- Con không thể ở đây một mình. Thật quá sức tưởng tượng. Hoặc chúng ta cùng đi hoặc cùng ở lại tất cả.

Lisette nhìn cha không chớp mắt.

- Không ba à. – Nàng lặp lại giọng dứt khoát – Con sẽ không rời Valmy mà không chào tạm biệt anh ấy. Xin ba đừng ép con điều đó. Con sẽ ở lại đây đến khi anh ấy trở lại. Con tự đến Balleroy được mà.

- Mẹ con không bằng lòng đâu. – Ông vẫn khẳng khái tuy đã cảm thấy thất vọng – Cuộc đổ bộ có thể xảy ra trước khi con ra đi. Con sẽ bị kẹt mất thời.

- Ba không cần phải cho mẹ biết mật lệnh đó. Ba chỉ nghĩ đến thăm Balleroy và muốn mẹ đi cùng, nói cho mẹ biết liền đi ba, cả bà Marie nữa. Ba cần phải đi ngay sáng sớm nay, trước khi các đội quân tràn tới làm nghẽn đường.

Vai ông buông thõng xuống. Ông biết có bàn cãi thêm cũng vô ích mà thôi.

- Chúng ta có cần liên lạc hay cho biết về mật lệnh này không? – Ông hỏi với vẻ thua cuộc.

Lisette lắc đầu.

- Không ba à. Những người liên quan đến mật lệnh này sẽ nhận được nó để hành động. Dieter ra lệnh cho Saint – Marie – des – Ponts đi đi tán cách đây một tuần. Chúng ta chỉ việc chờ đợi.

Nghe giọng nói căng thẳng của Lisette, ông bá tước cảm thấy thương con gái hơn. Ông biết Lisette đang nhớ Dieter. Trận chiến hằng mong ước đã tới nhưng nó có thể cướp đi người đàn ông mà Lisette yêu thương. Ông lại thờ dãi. Thế thì ngay cả viễn tưởng chiến thắng của quân Đồng minh cũng chẳng được việc gì.

- Ba sẽ nói với mẹ con và bà Marie ngay bây giờ. – Ông ngượng ngịu nói, không biết mình có an ủi được con gái chút nào không – Nhờ ơn Chúa, trận này sẽ là trận cuối cùng.

Lisette nhìn xuống tấm bản đồ nước Pháp trải ra trên bàn.

- Con hy vọng như vậy. – Nàng nói với vẻ quyết liệt, bàn tay trong túi váy nắm chặt lại, cho đến khi những ngón tay trắng bệch ra – Con hết lòng mong muốn như vậy ba à.

Tối hôm đó Lisette ngủ rất ít. Lúc hai giờ, nàng nghe tiếng bom dội quen thuộc, có lẽ ở Cherbourg. Nàng tỏ ra can đảm chờ đợi một cuộc tấn công mở rộng, để máy bay bay nhiều hơn qua eo biển Anh quốc. Nhưng họ không tới. Những chiếc máy bay chỉ thả xuống những chuyến bom hàng đêm. Rồi quay về Anh, kèm theo tiếng súng liên thanh nổ lách tách đuổi theo phía sau.

Ông bà Bá tước và bà Marie ra đi lúc 7 giờ sáng nay, Lisette chỉ muốn thấy trung úy Halder và tụi lính Đức phải lo âu căng thẳng chờ đợi, nhưng những hoạt động ở sân sau của lâu đài vẫn không có gì xao động hơn thường lệ. Có lẽ họ không để lộ ra vì cuộc tấn công đã được thông báo đêm qua.

- Henri, chắc em không cần đi với anh nữa. – Bà bá tước bỗng do dự khi cha nàng đỡ Marie và giỏ trứng lên băng sau của chiếc Citroen của gia đình.

- Em yêu, em phải đi chứ! – Henri cương quyết. Ông cảm thấy thích thú. Ít ra cũng còn thẩm quyền với một phụ nữ trong nhà này – Gia đình Dubosc sẽ dành cho chúng ta một chỗ trú ngụ nếu chúng ta rời Valmy. Và cách biết ơn duy nhất là đáp lại tấm thịnh tình đó.

- Nhưng Lisette phải ở nhà một mình suốt cả ngày.

- Chào mẹ! – Lisette lên tiếng. Nàng mở cửa trước xe hơi và hôn lên má bà – Đừng bận tâm vì con. Con sẽ khỏe thôi.

Ông bà tước đóng sập cửa sau lại nhìn Lisette, ánh mắt lo lắng.

- Lisette... Con nghĩ lại đi. Đi với ba mẹ con nhé?

- Không ba à. – Lisette đáp với vẻ quả quyết mà ông đã nói với mẹ nàng khi nãy – Ở Valmy con sẽ an toàn thôi. Và con sẽ đến với ba sớm. Con xin hứa.

Bà bá tước đang quay kính cửa xe xuống, chợt nhìn nàng dò xét. Lisette biết rằng chần chừ thêm chút nữa là bà sẽ nghi ngờ. Nàng lùi lại nhìn họ và vẫy tay. Nụ cười rạng rỡ trên môi nàng.

- Tạm biệt ba mẹ... Tạm biệt Marie.

Ông bá tước lặng lẽ ngồi vào tay lái, ông chẳng thể nào làm khác được, chỉ có thời gian mới thay đổi được quyết định của Lisette. Tốt hơn là đưa Héloïse đến Balleroy rồi Lisette sẽ tới sau, còn hơn là để bà ở lại và kẹt luôn giữa trận chiến đẫm máu khốc liệt này.

Chiếc Citroen từ hai năm nay chưa được sử dụng tới ị ạch nổ máy rồi lăn bánh. Chiếc xe xóc nhẹ bên trên khoảng sân trải sỏi hướng về lối đi có mái vòm bằng đá rồi tiến dần ra con đường có trồng cây đoạn hai bên.

Lisette vẫy tay mãi cho đến khi xe mất hút như lần tiễn Dieter ra đi. Giờ đây nàng hoàn toàn cô độc, không còn ai để chuyện trò, cả vú Marie cũng đi rồi. Nàng quay người bước nhanh vào nhà. Trung úy Halder sẽ biết cha mẹ nàng và bà Marie đã rời khỏi Valmy, chỉ còn mình nàng ở lại. Ý nghĩ đó làm nàng hơi khó chịu. Không biết bao lâu nữa Dieter mới về. Chắc hẳn đã nghe bản tin tối qua và nếu may mắn, hẳn sẽ kịp về vào giờ ăn trưa, có thể sớm hơn. Nàng rút một tách Chicory rồi xuống bếp nhấm nháp. Điều nàng mong đợi vẫn chưa xảy ra. Không có một dấu hiệu báo động, không có những chiếc xe cơ quan ầm ầm chạy vang. Giờ ăn trưa đã trôi qua mà Dieter vẫn chưa về. Căn phòng nhỏ trên toà tháp là chỗ tốt nhất để nhìn ra biển và mũi đất lộng gió. Nàng đứng hàng giờ ở cửa sổ, nhưng trên eo biển của Anh quốc vẫn vắng tanh, không một bóng tàu, chỉ có những đợt sóng dâng cao quện mùi biển mặn. Hoàng hôn dần xuống. Lisette vào bếp làm món trứng chiên. Lòng vẫn bồn chồn, nàng bắt đài BBC từ London, lắng nghe tin tức. Qua tiếng rè rè gầm rú của khí tượng, một giọng nói quen thuộc từ bên kia eo biển cất lên với một thứ tiếng Pháp hoàn hảo “Xin quý vị lắng nghe những mẫu tin riêng”. Lisette ngồi bó gối trên sàn theo dõi từng tin tức, cuối cùng, nó lại tới. “Tiếng nổ nổ ngân dài của những cây vĩ cầm mùa thu”. Nàng chờ đợi, hơi thở nén chặt trong lồng ngực. Không còn phần hai của mật lệnh. Dòng đầu tiên của bài thơ Paul được lặp lại rồi một mẫu tin hoàn toàn khác được phát tiếp theo.

Nàng tắt radio, hơi thở dồn dập. Nó không tới. Có lẽ tờ tình báo Đức đã sai lầm, mật lệnh không có phần thứ hai mà, cũng có thể họ đã tự gán cho nó một ý nghĩa mà nó không có. Nàng bước xuống cầu thang xoắn ốc dẫn tới phòng riêng, đầu nhức như búa bổ. Phải chờ đợi, nàng đã nói với cha như thế và có lẽ phải chờ thêm nữa.

Nhưng việc chờ đợi sẽ kéo dài hơn nàng tưởng. Suốt ngày hôm sau, một ngày dài vô tận trong nỗi cô đơn. Những hoạt động của quân Đức ở Valmy vẫn không có gì thay đổi. Đêm đó radio vẫn phát lại mẫu tin đó và thêm một thông báo chung cho dân Pháp sống ở vùng biển. “Đồng bào phải di chuyển vào vùng trong đến một nơi an toàn”. Một giọng Anh nghiêm trang ngân nga “Xin lặp lại. Đồng bào phải...”.

Nhưng Dieter vẫn chưa trở về và bọn lính Đức ở Valmy vẫn chẳng có vẻ gì là nao núng.

Tối chủ nhật có một cơn bão dữ dội. Ngồi trên nóc lâu đài rơi xuống lộp độp. Gió quạt ầm ầm những cánh cửa sổ chìm sâu trong tường và mưa từng đợt xối xả tạt vào ô cửa kính. Lisette nằm trên giường trong cơn tuyệt vọng. Một hạm đội không thể ra khơi trong thời tiết khắc nghiệt thế này. Phải mấy ngày nữa eo biển mới lặng nhưng có lẽ thủy triều vẫn chưa thích hợp cho cuộc đổ bộ. Dieter đã nói với nàng, trong một tháng chỉ có vài ngày là thủy triều do ảnh hưởng của mặt trăng, mới thích hợp cho quân Đồng minh. Phải chăng vì hẳn biết cuộc đổ bộ chưa thể tiến hành dù đã có mật lệnh nên chưa trở về?

Lisette bất lực đập mạnh tay vào gối. Nàng cố dỗ giấc ngủ nhưng không tài nào nhắm mắt được. Hẳn rời Valmy với mục đích thúc đẩy kế hoạch loại trừ Hitler của “Ban nhạc đen”. Vì mục đích nguy hiểm đó, trong ba ngày vắng mặt vừa qua, hẳn có thể bị bắt, có khi bị giết nữa. Chuyện gì sẽ xảy ra với hẳn? Nàng chỉ còn biết trông mong và chờ đợi.

Sáng hôm sau, bầu trời trong vắt và rực rỡ, vết tích của trận bão khủng khiếp hôm qua chỉ làm bụi hồng đập nát trong vườn. Lisette tới gần chuồng ngựa và tìm chiếc xe đạp bất chấp những cặp mắt tò mò và xét nét của tụi lính. Saint – Marie – des – Ponts bị bỏ không. Chỉ còn một vài chủ trại buồng binh được phép ở lại. Nhờ vậy mà họ vẫn cung cấp trứng và sữa tươi cho dân quân. Lisette đạp xe qua sân đá cuội, đi hết con đường có mái vòm và sắp tới lối xe chạy nàng chờ bị chặn lại bất ngờ.

Trung úy Halder quay phắt lại, mắt nheo nheo. Lisette ngẩng cao đầu, cầm hất lên. Nếu hẳn muốn giữ nàng lại, buộc hẳn phải dùng đến vũ lực. Tên binh nhì chợt la lên “dừng lại” và chạy về phía nàng. Nhưng Halder đã quát hẳn ngừng lại. Tên binh nhì chạy tới vài bước rồi đứng im, hẳn học nhìn Lisette khi nàng tiếp tục đạp xe đi thẳng.

Lisette không định đi xa Valmy, sợ Dieter trở về bất ngờ và cũng vì nàng không muốn hù một mẫu tin nào từ hẳn. Đến cuối lối đi, nàng quẹo trái, ra khỏi ngôi làng và hướng về biển. Nàng muốn nhìn tận mắt những đội quân được tăng cường tại các đồn trú, những vách đá lở nhô đầy người, nếu chuyện đó là sự thật.

Nàng đạp xe tới sát những cuộn dây thép gai khổng lồ rào trên các vách đá, có hai người lính ngồi xổm ngoài công sự chơi bài. Một tên khác đứng canh chừng sự sĩ quan tới. Thật kỳ lạ, không có dấu hiệu của xe tăng hay người được chuyển tới bờ biển, hay một hoạt động bất thường nào khác. Thế mà cả 3 đêm liền, mẫu tin tức từ London cho các kháng chiến quân rõ ràng. Vậy thì tại sao quân Đức lại không rục rịch gì cả? Chẳng lẽ họ lại tự tin đến độ đó sao? Thất vọng và lo lắng, Lisette đạp xe trở về Valmy. Ngày hôm đó trời trở nên oi bức. Cơn bão chiều hôm trước không xua tan được bầu không khí nặng nề, dường như nó càng làm ngột ngạt hơn.

Bên phải nàng, biển lấp lánh với từng đợt sóng cuộn lên tung bọt trắng xóa như một lớp kem lên mặt biển. Những thanh thép nhọn mà Rommel cho chôn vào bãi cát chia thẳng lên trời một cách dị dạng.

Nếu Hitler không chết... và quân Đồng minh đến... thì Dieter cũng chiến đấu với họ, nhưng không phải cho Hitler mà cho nước Đức. Hắn phải chịu trách nhiệm trước cái chết của những người đến đây giải phóng nước Pháp. Và hắn có thể gục ngã trong trận chiến. Sự phi lý của tất cả những chuyện đó làm nàng ngao ngán. Nàng lại bên vệ đường và buông mình xuống thảm cỏ.

Thời gian, điều cần thiết tối ưu mà họ không thể có được. Thời gian để Von Stauphphenberg mang bom vào bộ tham mưu của Hitler, và Rommel đạt vị trí tối cao, phải có một thời gian để ký kết một hoà ước và ngăn chặn trận chiến sắp tới.

Nàng khép mắt lại, thu vào hình ảnh của bầu trời với những đám mây nhẹ trôi. Nàng chợt sợ hãi khi nhận ra thời gian quá nhàn tâm đối với họ. Nó sắp chệch nịch và quay lưng lại đối với họ, từng phút từng phút nó đang đưa họ tới vực thẳm chứ không phải bờ hạnh phúc.

Chiều hôm đó, Lisette lại nghe radio. Đây là lần thứ 4 nàng nghe một mình, giọng xướng ngôn viên cất lên rõ ràng “Ở Suez, trời nóng... Ở Suez, trời nóng...”, “Những con xúc xắc trên bàn... Những con xúc xắc trên bàn”. Nàng chờ đợi, tim đập nhanh, và nó đã tới thật bất ngờ. Phần hai của mệnh lệnh cho cuộc đổ bộ châu Âu. “Xé nát tim tôi bằng nỗi buồn đơn điệu”. Nàng hít sâu vào, rùng mình. Ngay lúc đó tiếng xe âm ỉ chạy về phía Valmy.

Lisette nhảy dựng lên, chạy ra khỏi phòng lao xuống cầu thang xoắn ốc. Chắc chắn là Dieter, không thể ai khác.

Nàng chạy như bay dọc theo hành lang đến đầu cầu thang. Từ xa vọng lại tiếng xe phóng mạnh và giọng Dieter đang chúc người tài xế ngủ ngon. Không có gì khẩn cấp hay căng thẳng trong giọng nói của Dieter. Khi nàng vừa tới cầu thang, hắn đã bước vào toà đại sảnh mênh mông và lập tức nàng biết hắn chưa nghe gì cả.

Hắn nhìn lên, cảm nhận ngay sự hiện diện của nàng.

- Chào thiếu tá. – Tên lính gác ngoài cửa phòng ăn kính cẩn chào.

- Chào hạ sĩ. – Dieter đáp lại.

Hắn tháo mũ và gắng ra quãng qua một bên rồi lao lên cầu thang hai bậc một.

- Anh nhớ em quá! – Giọng hắn cuồng nhiệt và hắn ôm lấy nàng.

Nàng nhìn hắn mắt mở to u uẩn.

- Anh không biết gì à? Mật lệnh. Nó đã được phát ra 4 lần từ lúc anh đi. Phần thứ hai phát đi cách đây mấy phút.

Nụ cười hạnh phúc được ôm nàng trong tay chợt tắt.

- Anh không tin. Không thể có điều đó được.

- Có cả thông báo cho dân chúng sống gần biển. Họ được lệnh di chuyển vào vùng trong cho an toàn. Ba em đã đưa mẹ đến Balleroy. Còn em sẽ tới sau... Sau khi gặp anh.

Hắn nắm chặt tay nàng và đi nhanh về phòng hắn.

- Chuyện quý quái gì đang xảy ra đây? – Hắn nóng nảy – Không có một tin nào hay một lời nào đã động đến nó cả.

Hắn xộc vào phòng, bật đèn và sai chân về phía bàn giấy có điện thoại.

- Mật lệnh mà tướng Canaris nói sẽ thông báo trước cuộc đổ bộ sẽ phát đi 4 lần. – Hắn quát vào Halder – Bộ tổng tham mưu đã ra lệnh chưa?

Lisette thấy giọng kinh ngạc của Halder trong câu trả lời.

- Không hề có gì cả.

Dieter cúp điện thoại mặt cương quyết.

- Em có chắc về những gì em đã nghe không?

Nàng không thể trả lời. Nàng không ngờ quân Đức không hay biết gì về mật lệnh. Tin này là do sở tình báo Đức cung cấp. Vậy mà, thật không thể nào hiểu nổi, họ đã không nghe và không hành động gì cả. Nhưng nếu họ không biết... thì nàng báo cho họ làm gì.

- Lay Chúa! – Nàng thì thào, mặt trắng bệch, nhận thức được sự phản bội mà nàng vừa phạm phải – Đừng nói với họ, Dieter đừng anh.

- Anh phải nói! – Ánh mắt thật đau khổ – Von Stauphphenberg không thể hành động cho tới đầu tháng sau. Chúng ta phải ở trong tư thế hùng hậu để Rommel có thể thương lượng một nền hòa bình đem lại danh dự cho nước Đức, sau khi Hitler bị lật đổ. Nếu quân đồng minh thành công trong việc đổ bộ vào nước Pháp, sẽ không có hoà bình trong danh dự mà là thất bại nhục nhã.

Hắn bắt đầu quay điện thoại lại, nàng không biết hắn gọi cho ai. Điều đó không quan trọng. Nhanh như chớp, nàng lao tới nắm sợi dây điện thoại khi hắn còn đang gọi.

- Thiếu tá Meyer đang nói. Mật lệnh mà tướng Canaris...

Nàng giật sợi dây với tất cả sức mạnh của mình, bứt nó ra khỏi tường, kéo mạnh điện thoại từ trên bàn giấy đập loảng xuống đất.

- Em không xin lỗi đâu. – Nàng thở hổn hển, mặt thách thức khi hắn vây lấy nàng – Em phải làm điều đó. Em không thể để anh nói họ biết nếu họ đã không biết.

Mặt hắn trắng bệch như tờ giấy. Trời ơi! Hắn đá thốc điện thoại rồi ôm thốc lấy nàng. Trong giây phút khủng khiếp đó, nàng nghĩ hắn sắp đánh nàng, nhưng hắn chỉ kêu lên, kéo sát nàng vào hắn.

- Anh hiểu! – Hắn nói giọng nghẹn lại – Và em cũng phải hiểu anh, Lisette. – Hắn nhìn nàng và trong mắt hắn nàng đọc thấy tất cả tình yêu hắn dành cho nàng, thấy cả sự quan tâm lẫn sự sợ hãi của hắn cho sự an toàn của nàng.

- Anh sẽ xuống bãi biển, không biết chừng nào anh mới về. Nhưng ngay khi trời sáng em phải đến Balleroy.

Nàng gật đầu với cảm giác quay cuồng. Thời gian của họ sắp hết, và đây là những phút giây cuối cùng của họ bên nhau.

- Em yêu anh! – Giọng nàng mãnh liệt – Lạy Chúa! Em yêu anh mãi mãi.

Hắn cúi xuống hôn nàng nồng nhiệt. Rồi hắn quay đi, chạy nhanh ra hành lang, xuống cầu thang chụp lấy mũ và găng. Đoạn đóng sầm cửa lại và lao vào xe.

Hai giờ sau những chiếc máy bay bắt đầu gầm rú trên đầu họ. Nàng tắt đèn, kéo chiếc màn che sáng nặng nề qua một bên, căng mắt nhìn lên bầu trời. Máy bay còn nhiều hơn lần nàng nhìn thấy trước đây. Nhiều hơn cả những chuyến thả bom thường lệ. Nàng đứng một mình trong căn phòng tối om, hai tay ôm sát ngực. Máy bay vùn vụt trên vòm trời Valmy. Cuộc đổ bộ vào nước Pháp đã bắt đầu.

Chiếc Horch của Dieter lạng qua một bên với tốc độ nguy hiểm chết người trên con đường hẹp dẫn đến công sự quan sát. Bầu trời phía Đông và phía Tây đỏ rực lên với những tia lửa, và tiếng dội bom âm ì không thể nhầm lẫn được. Chiếc xe Horch quét quanh một vòng theo khu vực chiến lũy phòng thủ bờ biển và lắc lư trước khi dừng lại. Vài giây sau Dieter trườn nhanh trên một đường hẻm dốc phủ đầy quân pháo thủ bám sát gót.

- Họ đang thả bom le Harve như ở Cherbourg. – Halder nói, hơi thở hổn hển khó nhọc.

Dieter cầu nhàu nhưng vẫn tiếp tục bước. Lối mòn đến công sự quả là cái bẫy ngầm với những cuộn dây thép gai rào hai bên, bên ngoài là những dây mìn dài hàng dặm. Đường hào hẹp mà họ đang lao tới gần như là trên đỉnh dốc đá. Dieter nhanh nhẹn nhảy hai bậc một xuống những bậc thang bê tông, tiến vào một lối đi nằm dưới đất dẫn tới một công sự rộng lớn.

Ba người đàn ông đang ở vị trí đó quay phắt lại nhìn hắn ngạc nhiên. Không buồn giải thích, hắn bước nhanh qua họ đến bên ống nhòm trọng pháo loại cực mạnh đặt trên bệ đối diện với một khe hở. Hắn từ từ di chuyển ống kính từ trái qua phải, chăm chú nhìn ra biển. Không có gì cả: không ánh sáng, không âm thanh, không có cả một chiếc thuyền đánh cá con con nào trên mặt biển tối đen phẳng lặng.

- Ở đây chẳng có gì cả. – Hắn nói cộc lốc với Halder – Nhưng rồi sẽ có. Tôi cá như vậy.

Hắn gọi điện cho bộ tổng tham mưu. Một giọng gay gắt ở đầu dây bên kia.

- Meyer. – Hắn trả lời – Mật lệnh tướng Canaris dự đoán đã phát đi ít phút trước đây. Các ông được lệnh báo về nó chưa?

Ông trung tá có vẻ đùa cợt.

- Không, Meyer thân mến, chúng tôi không nghe gì cả, anh đừng có sốt vó lên như vậy. Tôi nghĩ quân địch chẳng ngu ngốc đến độ thông báo bằng radio đâu.

Dieter tái người đi.

- Mật lệnh đó là vận mạng của chúng ta. – Hắn gầm lên – Có nghĩa là chúng ta chờ đón một cuộc đổ bộ trong vòng 48 tiếng đồng hồ nữa.

- Vậy thì hãy xuống bờ biển và giữ liên lạc với tôi. – Giọng trung tá sắc gọn – Chúc ngủ ngon, Meyer.

Nếu viên trung tá đó ở đây, có lẽ hắn đã cho ông ta một phát rồi. Hắn điện tiết lên yêu cầu được liên lạc với tổng hành dinh của Rommel và được báo ở đó họ cũng đã phát hiện được mật lệnh, nhưng chưa có một biện pháp tức thời nào được quyết định vì thống chế đã đi phép.

Mặt cau có giận dữ Dieter đập mạnh điện thoại xuống. Sở phản gián không làm được gì cả. Nước Đức đã có cơ hội để chờ quân Đồng minh tới. Thế mà lại để vượt mất. Chỉ vài giờ nữa quân Đồng minh sẽ tấn công dồn dập lên bờ, và quân Đức thì ngồi trơ ra đó. Không thể chịu đựng nổi ý nghĩ đó, hắn lại chụp lấy ống nhòm pháo thủ. Vào ban ngày, từ một vị trí cao hơn mặt biển 30 mét này có thể thấy toàn cảnh vịnh biển sông Seine, từ chớp bán trắng, tầm nhìn từ nơi này vẫn khá tốt. Nhưng mặt biển vẫn hoàn toàn trống trơn. Không nhìn thấy gì cả.

Đó là đêm dài nhất trong đời hắn. Mấy tháng nay hắn đã dốc sức cùng cố bờ biển nước Pháp. Nhưng bây giờ, hắn đành bó tay. Hắn cố gắng không nghĩ tới Lisette. Vì bao nhiêu nhuệ khí của hắn sẽ tiêu tan khi nghĩ đến nàng trong nỗi lo sợ an toàn của nàng, và sự sợ hãi là điều cuối cùng hắn đang muốn chia sẻ với những người đồng đội. Hắn sử dụng điện đài liên tục, kiểm soát các đơn vị và không để lọt lưới bất kỳ một tên lính nào đặt chân trên bãi biển. Chúng sẽ bị đẩy lùi như Rommel đã khẳng định: Quân Đồng minh là miếng mồi ngon của biển cả. Trận đánh sẽ không lan rộng ra. Sẽ không đụng chạm đến Valmy.

Điện thoại reo ồm ồm. Viên trung tá của hắn quát lên không đưa cọt nổi nữa.

- Đã có tin nhảy dù đáp xuống bán đảo. Hãy cảnh giác lính của anh, Meyer.
- Thừa ngài vâng. – Dieter đáp với giọng căng thẳng, cố kiềm lại để không nói toạc ra rằng lính của hắn đã cảnh giác từ lâu rồi.
- Thừa thiếu tá trời bắt đầu sáng. – Halder báo cáo khi hắn vừa gác điện thoại.

Dieter tới chỗ Halder và quét ống nhòm một lần nữa trên vùng biển mênh mông. Sương mù dày đặc, là là trên mặt nước. Những ngọn sóng bạc đầu gào thét hướng vào bờ. Hắn chậm rãi đảo ống nhòm qua khối đen sẫm của bán đảo rồi vòng trở lại vùng vịnh lần nữa. Bầu trời đang chuyển thành màu xám đục và bắt đầu loé lên tia sáng của bình minh. Hắn định hạ ống nhòm xuống, nhưng chợt dừng lại bất động, từng thớ thịt đường gân cứng lại. Họ đang tới. Hết con tàu này đến con tàu khác từ từ xuất hiện. Sương mù, mây, và màn đêm không che dấu được họ nữa. Có hàng trăm rồi hàng ngàn con tàu, nhiều đến nằm mơ cũng không thấy nổi. Một hạm đội phủ kín đường chân trời từ đông sang tây. Một lực lượng báo thù quá khủng khiếp trong vẻ trắng lè của nó làm hắn ngạt thở.

- Lạy Chúa! – Giọng hắn bỗng dịu đi – Nhìn này Halder. Anh sẽ không thấy cảnh này lần nữa đâu.

Hắn đưa ống nhòm cho Halder, nhưng hắn vẫn còn nhìn thấy chúng. Một rừng cờ hiệu bay phấp phới trong gió. Viên trung úy hạ ống nhòm và quay lại nhìn hắn, mặt anh ta trắng bệch.

- Thế là đã kết thúc. – Anh ta thì thào – Không có sức mạnh nào trên đời có thể đẩy lùi cuộc đổ bộ với tầm cỡ đó.
- Anh làm rồi Halder. – Dieter la lên giận dữ – Chúng ta có thể làm được. Và nhờ ơn Chúa, chúng ta đang tiến hành...

Hắn lại đi tới điện thoại và gọi tới bộ tổng tham mưu.

- Đã có cuộc đổ bộ. – Hắn nói luôn không chút quanh co – Ngay tại đây. Mười ngàn tàu chiến tất cả.

Cuộc dội bom kéo dài suốt đêm đôi khi ở xa phía Cherbourg, đôi khi ở gần một cách đáng sợ. Lisette rời phòng làm việc của Dieter và chạy lên cầu thang xoắn ốc tới căn phòng nhỏ trong toà tháp. Dưới ánh mặt trời, toàn thể mũi đất và mặt biển phía xa hiện rõ qua khung cửa sổ hình vòng cung. Bây giờ tất cả những gì nàng nhìn thấy là mây đang lướt qua mặt trăng và mây bay hết đợt sóng này đến đợt sóng khác. Nàng ngửa cổ ra nghiêng người ra ngoài. Bầu trời phía Đông và Tây bị rạch nát bởi những tia lửa ngang dọc. Cherbourg và Le Harve đang bốc cháy.

Màn đêm như bị vạch ra, bóng tối miễn cưỡng lui dần nhường chỗ cho ánh sáng ban mai. Qua màn sương sớm, mòm đất và đường viền của vách đá dần dần lộ rõ từng đường nét. Lisette cố nhoài mình qua thành cửa sổ căng mắt hướng ra mặt biển. Thoạt nhiên nàng không nhìn thấy gì cả. Rồi bỗng một đường trắng bạc xuất hiện qua ngang lưng trời. Họ đang ở đó. Những con tàu dày đặc cả chân trời. Không thể nào tưởng tượng và đếm nổi.

Lần ánh sáng nứt ra thành muôn tia sáng bình minh len qua đường chân trời, dát vàng khắp mặt biển, rập rờn quanh thân hàng trăm, hàng ngàn con tàu đưa người đến giải phóng nước Pháp. Giây phút im lặng kéo dài, mọi vật dường như bất động khi tiếng không khí gầm lên xé tan bầu không khí im lặng của mặt biển, và từng chiếc máy bay một nhào xuống thả bom.

Lisette chạy đến radio, mở đài London, ép sát tai vào máy và lắng nghe mỗi tiếng động đình tai nhức óc.

“Đây là tiếng nói từ London” – Một giọng nói mơ hồ vang lên qua mặt nhiễu âm ồn ào của chiếc máy bay – “Chúng tôi xin gọi đến dân cư sống trên hai dặm bờ biển một chỉ thị của vị chỉ huy tối cao. Sinh mạng đồng bào phụ thuộc vào việc thi hành nhanh chóng và triệt để mệnh lệnh này. Hãy rời thành phố ngay lập tức, tránh xa các thông lộ. Nên đi bộ và không mang theo những gì cồng kềnh và di chuyển cấp tốc ra vùng ngoại ô...”

Một quả đạn nổ gần sát khiến nàng không còn nghe được gì nữa. Linh tính như mách bảo cho nàng phải chạy xuống hầm nhưng ở đó nàng không thể nhìn thấy bãi biển và đoàn tàu đổ bộ.

Bất chấp nguy hiểm, nàng lao tới bên cửa sổ, những khẩu đại bác dưới bãi nã pháo làm chấn động cả toà nhà và rung lên dưới gót chân nàng. Tiếng nổ ầm ầm cùng tiếng la hét và những làn khói dày đặc làm nàng không phân biệt được gì nữa. Kính cửa bật tung vào trong văng một mảnh vỡ vào trán nàng. Máy bay tiếp tục gầm thét trên đầu. Hoà lực quân Đức bắn như mưa nổ chói lòa trên mặt nước, hàng loạt đạn tàn phá từ các hạm đội liên tục dội lại. Lisette bị tai lại, thờ hồn hèn trong làn khói đen cuộn cuộn nổ xung quanh.

Bỗng nàng thấy một tia lửa vọt ra một chiếc máy bay tách khỏi đội hình, lộn nhào xuống, đuôi bốc lửa. Nó rú rên rĩ lao qua dốc đá, đầu chúc xuống và quay tròn đến chóng mặt rồi rơi xuống khu rừng sồi cạnh Valmy. Một chiếc dù bung ra, rồi thêm một chiếc nữa. Có tiếng súng máy nổ ròn, nàng thừa biết nó đang bắn về phía những người đang bắt lực trong đai dù của họ.

Nàng không kịp suy nghĩ, điều đó chỉ làm nàng tê liệt đi vì sợ hãi mà thôi. Nàng chạy ra khỏi phòng, xuống cầu thang chính và vào bếp. Nàng khó nhọc mãi mới mở được cánh cửa sau nặng nề rồi lao ra ngoài vùng giao tranh quyết liệt của Normandy.

Súng máy, súng cối và trọng pháo rền rĩ từ dưới bãi biển làm các giác quan nàng như muốn tê liệt. Bụi, khói, ùn cháy bùng lên lan tràn khắp không gian. Một dòng máu từ vết thương trên trán rỉ xuống mắt, nàng gạt đi, rồi chạy băng qua vườn, xuống bãi đất trống.

Máy bay tiếp tục gầm rú vừa dội bom xuống những khẩu đội pháo binh trên bờ, vừa bắn càn quét và trút hàng hoá như mưa trên những bãi đất và đồng cỏ. Cả hai chiếc dù căng phồng đã rơi xuống khu rừng này. Nàng thở dồn, nhảy qua bờ đậu thấp ngăn giữa mảnh vườn của nhà bếp với vùng đất hoang bên ngoài và cứ thế chạy mãi về phía rừng sâu.

- Lạy Chúa! Đây không phải là cách con định đặt chân lên đất Pháp. – Luke Brandon bực tức rửa thẩm viên đạn chết tiệt đã xé toạc chân anh ta. Anh sắp sửa bị giết mà không thể bắn viên đạn nào trả đũa. Brandon nhìn quanh xem viên phi công phụ tá còn sống không. Kìa rồi, dù của Colley đang căng phồng khi đáp xuống rừng cây.

Môi mím chặt lại, Brandon suy tính đến những cơ hội sống sót cuối cùng của họ. Anh là một viên phi công trinh sát, báo cáo di chuyển cấp tốc đến Saint – Marie – des – Ponts, ngôi nhà anh sắp đáp xuống cách đây nửa dặm, đã được gọi đến chiến hạm Texas. Quân Đức đông nghẹt dưới mặt đất. Không có cách chi trốn thoát với cái chân gãy này. Những tán cây phía dưới chỉ cách anh vài giây đồng hồ. Brandon nghiêng chặt răng nén cơn đau và đâm sầm xuống.

Chiếc dù bị vướng lại đang lơ lửng phía trên cao và trong mấy giây mong manh còn lại, anh cố tháo dù, người đứng đưa dữ dội. Và rồi Brandon té nhào xuống đất với cơn đau như xé, máu tuôn ra xối xả. Một bóng người đang chạy lại phía anh. Anh cảm thấy mặt đất rung chuyển và cây cối ngã nghiêng. Anh rút súng chờ đợi. Dù chúng có đông bao nhiêu đi nữa, anh cũng phải lấy mạng tên khốn kiếp nào gần anh.

Lisette chạy đến người đầu tiên và khựng lại. Nàng chưa bao giờ thấy người chết. Người này vẫn còn trẻ, không quá 18, 19 tuổi, ánh mắt mở trừng đầy ngạc nhiên. Lisette đứng nhìn trần trụi, một giây trời qua, nàng cố lấy lại hơi thở bình thường rồi bắt đầu chạy vào rừng.

Người thứ hai đang nằm sấp dưới một gốc cây, khuỷu tay chống lên, hai tay nắm chặt khẩu súng lục không hề nhúc nhích. Lisette lao ra khỏi bụi rậm và thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào nòng súng. Trong khoảnh khắc hãi hùng đó, nàng nghĩ anh ta sắp bắn nàng, ngón tay anh siết chặt cò súng, rồi anh bắt lực buông súng sang một bên.

- Xin lỗi! – Anh ta nói tiếng Pháp với giọng lơ lớ của người Anh – Tôi tưởng cô là người Đức.

Nàng chạy tới quỳ bên anh ta.

- Anh đứng được không? Anh có thể đi chứ?

Anh ta lắc đầu, một mảng tóc rũ xuống phủ lên lông mày, mặt anh đau đớn. Nàng luồn tay dưới tay anh ta.

- Dựa vào tôi, nhanh lên.

- Không, tôi nặng lắm. Viên phi công phụ tá của tôi đáp gần đây. Hãy tìm anh ta, nói rằng tôi đang cần.

- Anh ấy chết rồi. – Nàng cương quyết – Bây giờ anh dựa vào tôi và cứ làm như tôi bảo.

Một tia giận dữ rồi thất vọng phản chiếu trong mắt anh, cuối cùng, anh ta ngoan ngoãn làm theo lời nàng. Lisette gồng mình lên dưới sức mạnh của anh ta.

- Cô có đi nổi không? – Anh ta thở hổn hển, mồ hôi toé khắp mặt. Nàng gạt đầu.

- Đừng nói. Thời gian không có nhiều đâu.

Anh ta lớn tuổi hơn nàng, hai sáu hoặc hai bảy tuổi, với vẻ quý phái lạnh lùng thường thấy ở người Anh. Anh ta đã ngất đi hai lần, nàng phải đặt anh ta xuống đất và chờ anh ta tỉnh lại.

- Cô mang tôi đi đâu đây? – Anh ta thở khó nhọc, mặt xám ngoét.

- Đến nhà tôi, đến Valmy.

- Nhưng đây là lối ra bãi biển.

- Tôi biết. – Nàng trầm tĩnh trả lời – Nhưng tôi không thể đưa anh đến chỗ nào khác. Xin đừng nói nữa, hãy ráng sức.

Anh ta lại thì thào điều gì đó nhưng nàng không hiểu. Họ đi tới khúc khuỷu rồi ra khỏi khu rừng, tiến vào bãi đất trống. Cuối bãi đấy là mảnh vườn tiếp giáp với Valmy. Bây giờ, nàng có thể đứng thoải mái sau khi cánh cửa bếp đã đóng lại. Hơi thở gấp gấp nặng nhọc, mắt nàng mờ đi và mọi vật trở nên nhập nhòa. Nàng đặt anh ta xuống sàn rồi lao đảo đến bên bồn rửa mở nước chảy vào một cái tô. Anh ta cần có bác sĩ, cần được điều trị, nhưng chỉ có một mình nàng.

- Và mình vẫn chưa bảo đảm được mạng sống của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Không thể nào tả nổi mớ âm thanh hỗn độn đó, nó giống như đang ở trên miệng núi lửa. Bao nhiêu là cát bụi rơi như mưa xuống người nàng trong khi khói vẫn cuộn cuộn tràn vào qua các khe hở. Những tiếng nổ rền của bom đạn và đại bác làm tai nàng ù đặc, nhức nhối. Nàng cho một vốc muối vào tô rồi mang đến chỗ viên phi công đang nằm nửa tỉnh nửa mê. Khi quân Đức bị đánh bại ở bãi biển, họ sẽ tràn qua Valmy. Nàng trầm nghĩ. Cần phải cầm máu và giấu anh ta đi.

Lisette dùng kéo xéo ống quần anh ta rồi gỡ mảnh vải thấm máu ra khỏi chỗ da thịt nát ấy. Hình ảnh trước mắt làm nàng chột chùn tay, hàm răng nghiến chặt lại. Lạy Chúa, làm sao anh ta có thể lê được một đoạn xa như vậy mặc dù có mình đỡ.

- Tôi không thể lấy viên đạn ra được. – Nàng quỳ xuống cạnh anh ta, mái tóc phủ xuống vai – Tôi sẽ rửa vết thương và cầm máu lại.

- Bây giờ rồi? – Anh ta ngắt lời nàng bằng một giọng mạnh mẽ và bất ngờ.

- Gần bây giờ.

Anh nhăn mặt đau đớn khi nàng bắt đầu phui những mảnh đất cát cây cỏ bám trên cái chân bê bết máu.

- Từ đây tới bãi biển còn bao xa?

- Khoảng một dặm.

Anh ta sững sốt.

- Chúng tôi được thông báo rằng không có người dân nào gần bờ biển cả.

Anh ta quay mặt vào tường. Lisette tiếp tục lau chùi vết thương. Tô nước muối từ màu đỏ nhò nhò biến thành màu đỏ sẫm thật ghê rợn.

- Không có nhiều người đâu. Chỉ còn lại vài chủ trại. Thế thôi.

- Cà cô nữa à?

- Vâng! – Lisette không giải thích thêm. Nàng cố kiềm lại cảm giác nhộn nhạo đang dâng lên trước vết thương khủng khiếp nơi chân và đùi anh ta. Nàng dùng khăn mặt cầm máu lại rồi chạy đi tìm tấm ra trải giường, xé ra từng mảnh nhỏ và vội vã buộc vết thương toang hoác miệng với những ngón tay run rẩy. Nàng vừa làm xong thì khuôn mặt anh ta cũng tái mét.

- Anh không thể ở lại nhà bếp được. – Nàng vừa nói vừa ngồi xổm xuống – Tại Đức có thể ập vào đây bất cứ lúc nào.

Anh ta khẽ mỉm cười. Khuôn mặt hốc hác cố gượng lại con đau.

- Thế thì người Mỹ cũng có thể tràn vào. Ở đây có vị trí nào quan sát thuận lợi không?

- Ở trên lầu. – Nàng có vẻ do dự khi nhìn vào chân anh ta.

- Vậy thì phải nhờ cô đỡ hộ. Tên tôi là Luke Brandon. Cô đã cứu mạng tôi. Xin cảm ơn.

Lần này nụ cười anh ta tự tin hơn. Lisette đưa tay đỡ lấy cánh tay anh ta và cảm thấy sức nặng của anh ta đang ghi xuống.

- Cô tên gì?

- Lisette. – Nàng đáp, cố lấy lại thăng bằng khi anh ta tựa vào người nàng.

Luke hít một hơi dài nén lại cái đau thấu xương, rồi nói với giọng dứt quãng:

- Tôi thích tên đó. Nó hợp với cô lắm, một cái tên rất đẹp.

Nàng khẽ mỉm cười. Lần đầu tiên khi thấy anh ta trong rừng với cái chân thấm máu, nàng vẫn đinh ninh rằng người ấy không thể chết được. Người sắp chết làm sao nín đầm khéo như thế nổi.

- Chúng ta phải qua đại sảnh mới tới cầu thang chính. Một quãng đường quá dài đấy.

Anh gạt đầu, nghiến chặt răng cố chống lại cơn cảm dỗ chỉ chực kéo anh quy tại chỗ. Anh đã gặp may và không muốn vận may đó thành một kết cuộc bi

thậm chí vì sơ xuất. Đã bảy giờ sáng. Có thể quân đội Mỹ đã kiểm soát suốt bãi biển và họ sắp lên bờ. Anh sẽ được săn sóc thuốc men cẩn thận và cùng họ tiến vào vùng trong. Chắc chắn anh không thể để mình bị đưa lên tàu trở về Anh quốc. Anh hít vào một hơi thật sâu, trước mặt là những bậc thang dài hun hút. Phải trèo lên thôi. Anh cần phải thấy những gì đang tiếp diễn.

Họ lại chìm đắm vào những âm thanh hỗn loạn.

- Có phải súng của ta không? – Lisette chột la lên khi những bức tường cổ kính và kiên cố của Valmy lại rung chuyển.

Luke gật đầu quả quyết:

- Đó là những loại pháo mở đường từ các chiến hạm. Họ đang tiêu diệt các khẩu pháo của tụi Đức. Sẽ không còn tên Đức nào sống sót sau khi kết thúc.

Lisette buộc miệng la khẽ rồi quy xuống khiến Brandon vội nhào người chụp lấy tay vịn cầu thang để giữ thăng bằng.

- Đừng sợ. – Anh vội vã trấn an khi thấy mặt nàng tái nhợt đôi mắt tối sầm lại, trợn trừng – Vài phút nữa trận chiến sẽ qua thôi.

- Khi lính Đức đầu hàng, họ sẽ làm tù binh phải không? – Nàng hỏi dồn dập.

Trông nàng như sắp ngất đến nơi và anh không nỡ trách nàng. Rồi tiếng họ bị át đi bởi tiếng ầm của đại bác. Luke tự nhấc người lên một bậc thang.

- Tụi Đức thường không chịu đầu hàng. Nhưng cô đừng lo. – Anh an ủi – Chúng sẽ không phiền cô nữa sau khi quân Mỹ chiếm được Omaha.

- Omaha?

Anh dựa vào thành cầu thang thờ dốc.

- Đó là một tên bí mật trong quân sự để chỉ vùng biển này. Các đơn vị Hoa Kỳ đang đánh chiếm nó. Quân Canada và quân giải phóng của Pháp ở xa hơn về phía Đông, trên Arranches.

- Nhưng anh đâu phải là người Mỹ? – Nàng vừa nói vừa đỡ anh ta dọc theo hành lang có ốp gỗ sọc trên tường vào một căn phòng rộng lớn, phủ lụa xanh.

- Không! – Anh nén đau giọng cười – Tôi là người Anh.

Luke nhìn qua ô kính đồ nát của cánh cửa sổ mở rộng, nụ cười tắt ngấm. Từ đây, anh có thể thấy mũi đất và vùng biển phía xa, nhưng không có bóng dáng của một chiếc xe tăng hay người lính Mỹ nào trên bãi. Trái lại, pháo binh Đức đang bắn tàn khốc xuống bờ, súng chống tăng nã ra mặt biển với những chớp lửa chết người, còn các xạ thủ súng máy thì đang ra sức tàn sát lính Mỹ trước khi họ vượt qua búng đổ bộ.

- Chúa ơi! – Anh thì thầm – Họ đang bị đè bẹp! Họ không tiến nổi.

Anh quy xuống sàn đăm đăm nhìn ra mũi đất, đó là một địa ngục trần gian mang tên Omaha. Phía ngoài các tàu đổ bộ, các chiến hạm Texas đang hướng một hàng rào hỏa lực vào hòng súng quân Đức, nhưng nó vẫn tiếp tục khắc lửa và người vẫn tiếp tục đổ xuống từ các con tàu – Sư đoàn chín hai bộ binh – những chiến sĩ đã dày dạn với chiến trường, đã từng vượt qua vùng bờ biển Bắc Phi, Sicily và Salerno. Nhưng họ không vượt qua được Omaha. Dọc theo bờ, các xác chết vẫn nằm đặc và nhấp nhô đầy trên cả mặt biển. Nhưng họ vẫn lo xuống những búng đổ bộ và tiếp tục nhào xuống nước, chiến đấu giành lấy bờ biển.

Lisette quỳ xuống cạnh Luke, tự hỏi vùng eo biển này có còn là một cảnh nên thơ nữa không. Nó đang nhuộm máu, những đợt sóng triều cao hơn cả mét, làm trông như những búng đổ bộ trong khi đạn quân Đức tưới xuống như mưa. Nàng nhắm mắt lại, nhiệt tâm cầu nguyện cho những người trên bờ biển... cho Dieter.

Chân nàng chột bị hẫng lên rồi bị rơi xuống mặt đất đang run chuyển dữ dội.

- Đi xuống nhà. – Luke hét to khi những mảnh vỡ vừa rơi ào ào xuống họ.

- Không! – Lisette lắc đầu buống binh, giọng nàng át cả tiếng ồn đinh tai nhức óc của bom đạn – Tôi sẽ ở đây.

Suốt buổi sáng dài lê thê, khủng khiếp và đẫm máu ấy, họ nép sát người trên sàn nhà. Thình thoảng họ cố thu lấy can đảm, ngẩng đầu lên, căng mắt nhìn qua áng mây mù mịt khói, quan sát tình hình diễn ra trên Omaha.

Luke chỉ mong hạm đội Mỹ sẽ lui về nơi lực lượng của Anh và Canada đang tấn công. Nhưng chuyện đó không xảy ra. Những chiến hạm vẫn tiến sát vào bờ, nã những đường đạn chính xác vào các khẩu đội pháo. Những chiến đấu cơ oanh tạc của quân Đồng minh nhào xuống vị trí của quân Đức, ném bom và bắn phá. Và rồi thật bất ngờ khi từ những xác chết ngổn ngang đã xuất hiện nhiều bóng người.

- Họ sắp qua được rồi! – Luke kêu lên hồi hộp, anh lết lại gần cửa sổ – Đại hòng binh đang tiến lên được rồi.

Lisette sững sờ nhìn Luke, nàng cứ ngỡ anh ta đang bắt đầu chán nản vì phải nói mãi tiếng Pháp nhắm âm cẩn thận.

- Đại hồng binh? – Nàng hỏi lại.

Luke cười phẩn khởi.

- Đó là biệt danh Trung đoàn thiện chiến nhất của Mỹ. Họ đang chế ngự quân Đức.

- Họ có bị bắt làm tù binh không? – Nàng trườn về phía Luke, mắt vẫn còn hoảng hốt.

Một loạt bom khác làm rung chuyển tận móng toà lâu đài.

- Nếu cô có ống nhòm, tôi có thể thấy được. Giờ thì tôi chỉ biết họ đang ở trên bãi biển và quân Đức sắp bị đẩy lùi.

Gương mặt xinh đẹp của Lisette bị lem nước bởi những vết mồ hôi chột biến đổi một cách sợ hãi. Luke thắc mắc không hiểu người con gái này làm gì một thân một mình trong toà lâu đài thênh thang như thế này, trong một vùng tạm chiếm của quân Đức.

- Cha mẹ cô đâu? – Anh cởi chiếc áo bay ra để lộ chiếc quân hàm sĩ quan trên cầu vai.

- Ở Balleroy, cách đây 60 dặm về hướng nam. – Giọng nói trầm ấm của nàng làm anh xao xuyến. Lần đầu tiên khi thấy nàng trong rừng, anh ngỡ mình bị ảo giác. Anh đang chờ những tên lính Đức hung bạo chứ không phải một cô gái kiều diễm đã đưa anh về nơi bình yên này. Ngay cả giây phút này, anh vẫn còn nhìn ngắm nàng để tin rằng nàng thật sự hiện hữu.

- Tại sao cô không đi với họ? – Anh tò mò hỏi.

Nàng khẽ nhún đôi vai thanh mảnh, đôi mắt màu tím thẫm buồn bã. Chưa bao giờ anh nhìn thấy một đôi mắt màu tím thẫm thạch anh như thế. Cuối cùng nàng trả lời:

- Tôi sẽ gặp lại gia đình khi tình hình tạm yên.

Nàng đã hứa với Dieter sẽ ra đi khi trời tảng sáng. Nhưng lúc đó không thể đi được, còn bây giờ thì quá muộn. Nàng sẽ không đi nữa cho đến khi biết chắc hẳn vẫn được bình yên. Quân Mỹ sẽ chiếm lấy bãi biển, còn Dieter và sĩ quan đồng đội của hắn sẽ đầu hàng. Họ sẽ bị bắt làm tù binh. Nhưng hắn sẽ được an toàn cho đến cuối trận chiến, cho đến lúc hoà bình được lập lại. Và khi đó, họ sẽ cùng nhau chung sống.

Luke chợt chú ý đến những đốt ngón tay nắm chặt lại của Lisette, anh dỗ dành.

- Không còn lâu đâu. Chỉ một hoặc hai giờ nữa thôi. Tụi Đức sẽ hối hận vì đã đặt chân lên đất Pháp.

Lisette vuốt những sợi tóc xoắn trên trán và hai bên gò má rồi cất giọng run run:

- Anh đang làm gì khi bị bắn rớt? – Nàng lái câu chuyện sang hướng khác.

- Tôi đã phát hiện và sắp đặt mục tiêu cho các chiến hạm.

Giọng Luke dịu dàng trầm tĩnh và tự chủ. Giọng nói của một người xem sự hèn nhất là điều sỉ nhục. Mái tóc sậm màu là đặc điểm duy nhất của người Địa Trung Hải, khiến anh hơi khác biệt với người Anh. Còn đôi mắt trong xanh linh hoạt gần giống như người Bắc Âu. Những đường nét của chiếc miệng thì thật tuyệt vời, tất cả đều toát lên vẻ tự tin, lạnh lùng.

- Đến tối đội cứu thương sẽ cần đến chỗ này. – Luke nói, đôi mày rậm nhíu lại – Họ sẽ cần nước, drap trải giường và mọi thứ cô có.

Lisette quay mặt không nhìn thăm kịch Omaha nữa.

- Tôi xuống nhà xem có còn nước không. Nếu bị cúp, có lẽ phải bom dưới chuồng ngựa.

- Nhớ đừng ra ngoài. – Luke la to nhưng nàng đã chạy tới cửa, tiếng kêu chìm lẫn trong tiếng gào thét của đoàn máy bay đang gầm rú trên đầu họ.

Tiếng giầy Lisette vang lên dọc theo hành lang rồi hướng về phía cầu thang chính. Những bức tranh trên tường đã bị rơi xuống từ lúc nào, còn đèn đuốc thì bị bể tan. Nàng xuống tới phòng ăn lớn, cánh cửa được canh gác cẩn thận bấy lâu nay giờ trông ảm đạm và hoang vắng. Việc phá cửa chẳng còn ý nghĩa gì nữa, thật dễ dàng và vô vị. Những kẻ hoạch đẩy lùi cuộc đổ bộ trở thành vô dụng. Nàng bước vào nhà bếp. Nơi đây cũng giống như phòng phía trên, tất cả cửa sổ đều bị bể nát. Những mảnh đất đá từ ngoài vào vỡ vụn ra khi va vào tường và những tủ đựng bát chén. Nàng thận trọng bước qua những mảnh kim loại nóng bỏng và vụn nước ở bồn rửa chén. Chỉ có một dòng nước nhỏ chảy ra. Nàng tự trách sự vô ý của mình. Đáng lẽ nàng phải hứng đầy các xoong nồi khi nó còn chảy. Giờ thì phải ra tận chuồng ngựa, bơm lên từng thùng một. Nàng chạy ra mở cửa nhưng chợt dừng lại bàng hoàng. Bốn người lính đang băng qua khoảng sân lát đá và tiến về phía nàng.

- Ngừng bắn! – Dieter hét âm vào điện đàm ra lệnh cho các khẩu đội súng cối – Không được rời vị trí! Chờ nó tới sát bờ!

Chung quanh hắn, những bức tường thành công sự rung rinh mỗi khi đại bác nã vào dốc đá. Qua lớp bụi xoáy tròn hắn thấy vô số máy bay Đồng minh lao vào, đầu cánh giao nhau trong một đội hình hoàn hảo, đủ các loại máy bay: Spitfires và Thunderbird, Mustangs và Lancasters, Phortresses và Libertos. Có hàng trăm ngàn chiếc, nhiều đến nỗi dường như bầu trời không chứa nổi. Chúng bay qua các chiến hạm không lồ, bắn phá vào bãi biển và mũi đất, rồi vọt lên, quét một vòng rồi chúi xuống bắn tiếp.

Một quả đạn đập ngay vào dốc đá phía dưới công sự. Dieter bị hất tung lên rồi dội vào bức tường bê tông phía sau, người phủ đầy cát bụi và những mảnh bê tông vỡ vụn.

- Thiếu tá có sao không? – Halder hoảng hốt nằm úp xuống, mặt anh rớm máu, bộ quân phục rách tuộm. Một loạt đại bác khác rơi xuống dốc đá phía trên, vào ngay giữa con lốc bụi trắng xoá, tạo ra một trận mưa đá, bắn tung toé vào lỗ hổng công sự.

- Giữ vững vị trí, Halder. – Dieter hét lên – Xem có khẩu pháo nào không?

Mấy tên lính xung quanh hần lồm cồm bò dậy, hình như không có ai bị thương. Dieter chụp lấy ống nhòm ra lệnh.

- Tất cả trở về vị trí cũ.

- Không có ai trúng đạn cả. – Halder gào to qua lớp bụi trắng mờ mịt – Họ đang đợi lệnh.

- Nói họ giữ vững vị trí. Tôi muốn chờ con tàu vào đúng tầm đạn. Dieter nhìn đoàn tàu trông tránh tiến vào bờ qua ống kính. Chúng sắp vào đúng tầm đạn. Chỉ còn 3 phút nữa... Hai phút nữa.

Hắn gọi điện thoại cho các xạ thủ.

- Mục tiêu thứ nhất, tập trung tất cả hỏa lực, tầm tác xạ: bốn tám năm không.

Một loạt đạn khác từ chiến hạm dội trúng vào mặt dốc đá. Vừa từ trần nhà rơi rào rào, bụi mờ mịt tuôn qua khe hở. Họ vội nằm sấp xuống.

Dieter vẫn cố nán lại. Những công sự đã được thiết kế để đối phó trực tiếp với hỏa lực của địch từ biển bắn vào. Súng ống luôn luôn sẵn sàng và họ sẽ nhanh chóng trở về tư thế tác xạ. Mọi người nhòm đứng dậy. Các sĩ quan pháo thủ chờ lệnh Dieter, còn một phút 30 giây. Một chiến hạm tập vào bờ. Bùng nổ đổ bộ chạm sát mặt nước.

- Mục tiêu thứ nhất. – Dieter la lên – Bắn.

Đến khoảng 11 giờ 30 phút, hắn biết là không còn hy vọng nào nữa. Mặc dù trọng pháo và đại bác nã xuống như mưa, quân Mỹ vẫn lần được bờ biển. Từng nhóm nhỏ đang trèo thang lên dốc đá, len lỏi giữa các bãi mìn, bước qua xác chết và những người đang hấp hối. Một khẩu đội bên sườn trái đã bị bazooka loại khỏi vòng chiến, còn khẩu đội bên phải thì bị bắt.

Họ đã thua cuộc, hắn biết rõ điều đó. Họ cần sự yểm trợ của các sư đoàn thiết giáp mà Hitler quyết định không cung cấp cho họ. Quân Mỹ ồ ạt tiến lên dốc đá như bão táp, không còn hy vọng đẩy lùi chúng xuống biển nữa. Chúng sẽ đổ bộ và hoành hành trên đất Pháp.

Khuôn mặt Lisette bừng cháy trong tâm trí hắn. Hắn có thể thấy tình yêu rạo rực trong đôi mắt nàng. Chiếc miệng rộng với đôi môi đầy đặn, và suối tóc mượt lấp lánh tựa một dải lụa sẫm màu: Quân Mỹ sẽ chiếm lấy Valmy, nhưng nàng sẽ được an toàn.

- Anh rất tiếc! – Hắn thì thầm trong hơi thở. Rồi quay về phía binh lính hắn ra lệnh – Chuẩn bị rời công sự đánh xáp lá cà. – Hắn quay phắt lại, giọng sắc gọn – Đi thôi, bỏ chỗ này cho mấy thằng khốn kiếp đó.

Lisette đóng sập cửa lại và trở về phía cầu thang khi thấy bọn lính ủa vào Valmy. Nhưng không kịp nữa, chúng đã mở tung cánh cửa sau, xô nàng ngã xuống, rồi xông xộc vào bếp. Người ngom quần áo còn ướt đầm mồ hôi, mùi thuốc súng khét lẹt, chúng ủa lên cầu thang, tấn vào các phòng rồi tìm chỗ phục kích. Lisette chấp choạng đứng dậy đuổi theo vào đại sảnh, miệng la toáng lên cảnh giác cho Luke.

Một tên sĩ quan giận dữ chộp tay nàng, đúi nàng ngã xuống sàn, hắn nâng súng lên.

Cánh cửa gỗ sồi của Valmy lại bật mở. Nàng chỉ kịp thoáng thấy họng súng tên Đức chĩa vào mình. Rồi cánh cửa xoay trên bản lề. Dieter đã đứng đó từ bao giờ. Hắn nổ súng mà chưa kịp đưa lên ngắm.

Ba tên lính trên cầu thang vụt quay lại, chúng trở mắt kinh ngạc trước cảnh tượng vừa xảy ra: Một thiếu tá Đức, mặt bê bết máu, quần phục tả tơi, đã bắn chết một sĩ quan Đức ngay tại chỗ.

Vừa lúc đó, Luke nhào người ra thành cầu thang và nổ súng. Bọn lính Đức hốt hoảng trước cảnh tượng bắn giết hỗn loạn, lập cập trườn xuống từng nấc thang. Lisette nghe Dieter bước đến gọi tên mình, và khi nàng vừa rú lên ngăn hắn đừng bắn thì Luke lại nâng súng lên bóp cò lần nữa.

Dieter ngã phịch xuống sàn, máu vọt ra từ ngực. Nàng vấp xuống cạnh hắn. Hắn quay sang, nhìn nàng mỉm cười.

- Dieter!

- Đừng chết! Trời ơi! Đừng bắn anh ấy chết! – Lisette quì lên khóc nức nở, nàng ôm hắn trong vòng tay.

- Anh xin lỗi, em yêu! – Hắn thì thào – Anh không biết em đã có người bảo vệ ở đây.

Mắt nàng mở to kinh hoàng. Máu tuôn ra từ áo khoác hắn thấm ướt áo nàng, lan ra cả sàn nhà xung quanh họ.

- Đừng nói nữa, hãy giữ sức! Em sẽ đi tìm bằng.

- Trễ quá rồi, em yêu! – Hân thù thảo – Anh chỉ muốn đến... để chào... em

Hơi thở Dieter nghẹt trong cổ. Nàng ôm hân chặt hơn, hai tay nhóp nhép vì máu của hân.

- Không, Chérie! – Nàng thôn thức – Anh không được chết. Em không thể để anh chết.

Nàng quay lại Luke Brandon đang khập khễnh bước xuống, tay vịn vào thành cầu thang.

- Hãy giúp tôi! Chúa ơi! Hãy cứu giúp con!

- Tôi không hiểu. – Anh ngần ngại nhìn người Đức đang hấp hối trong tay Lisette, ánh mắt lướt qua xác tên lính anh bắn gục ngay cầu thang rồi dừng lại ở viên sĩ quan đã chìa súng vào Lisette chứ không phải anh – Tôi không hiểu... – Anh hoang mang lặp lại.

- Làm ơn lấy giùm tôi cuộn băng.

- Không! – Dieter khề nói, hân nắm chặt lấy những ngón tay nàng. Hân không nhận thấy người Anh đứng phía trên mà chỉ thoáng cảm nhận – Hãy chăm sóc cô ấy cho đến khi trận chiến kết thúc. – Hân phều phào, máu đã nghẹn đầy trong cổ – Săn sóc cô ấy... và đứa bé... – Hân cảm thấy hơi thở yếu đi và sự sống đang rời bỏ hân.

Dieter nhìn nàng lần cuối. Đôi mắt đẹp giờ đây đăm lẹ. Đôi mắt mà đàn ông sẽ bị khuất phục, sẽ đắm đuối trong đó.

- Anh yêu em – Đầu hân ngã vào khuôn ngực đầy đặn, êm ái của nàng, những ngón tay loi dần rồi vụt khỏi bàn tay nàng.

Nàng đã mất Dieter. Đã từ lâu, nàng biết sẽ mất hân. Lòng tan nát, nàng cảm thấy tất cả sức mạnh đã tiêu tan. Nàng yêu hân bằng cả tâm hồn lẫn thể xác, với tất cả nhiệt tình và sức mạnh của mình. Nhưng giờ đây hân đã ra đi, chỉ còn mình cô độc. Nàng gọi mãi tên Dieter trong tiếng nấc nghẹn ngào, ôm chặt lấy xác hân, nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt. Còn đâu những giấc mơ, những ảo mộng về một tương lai.

Luke Brandon đã lần xuống bậc thang cuối. Anh lúng túng hỏi:

- Anh ta là ai?

Nàng ngẩng nhìn anh:

- Dieter Meyer, người yêu của tôi.

- Nhưng đó là một người Đức? – Đôi mày thẳng tắp của Luke khề nhú lại, ngạc nhiên.

Nàng nhìn xuống thân hình bất động trong tay, trả lời không chút ngập ngừng:

- Phải, anh ấy là một người Đức.

Ngay cả giây phút bất hạnh này, trông nàng vẫn quyến rũ. Sự xúc động sâu xa của nàng khiến anh bác bỏ ngay ý tưởng nàng là kẻ phản quốc.

- Cô ủng hộ Đảng Quốc Xã ư? – Anh cố gắng tìm hiểu câu chuyện.

- Không! – Nàng đứng dậy, cảm thấy mình quá nhỏ nhoi trước nỗi mất mát lớn lao đè trĩu – Và cả anh ấy nữa.

- Tôi không hiểu. Anh ta là người Đức mà? Có phải là thiếu tá không?

- Vâng! – Phải tìm mảnh vải đắp cho Dieter, vì mình nàng không thể mang nỗi xác hân ra khỏi gian đại sảnh nếu không có ai phụ giúp.

Lisette bước qua xác tên lính Đức mà Luke bắn khi nãy. Nàng vào phòng khách mang ra một tấm khăn trải bàn có thêu hoa văn. Đó là chiếc khăn đặc biệt dùng trong phòng ăn tối của Valmy. Nàng nhẹ nhàng phủ lên người Dieter và lặng lẽ nói:

- Anh ấy trong nhóm những sĩ quan và những viên chức cao cấp của Đức định lật đổ Hitler.

- Chúa ơi, làm sao họ thực hiện được?

Giọng nàng đều đều thật xa lạ khi kể lại:

- Điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa, chẳng có gì quan trọng nữa. Một quả bom sẽ được đặt ở tổng hành dinh của Hitler. Sau đó Rommel lên nắm chính quyền và sẽ kí một hoà ước với quân Đồng minh. Họ định hành động trước khi có cuộc đổ bộ nhưng chưa có cơ hội. – Đôi mắt nàng thâm quầng, nàng quay mặt đi, giọng xót xa – Thì thời giờ đã hết.

Đầu Luke quay cuồng, anh không rõ. Sở tình báo Anh quốc đã hay tin này chưa. Nhưng dù sao, anh cũng phải báo cho họ biết ngay khi có dịp. Anh nhìn xuống mắt Lisette đang nhợt nhạt như một pho tượng ngà. Nàng sắp ngất đến nơi. Anh thăm rủa cái chân trúng đạn của mình. Ước gì anh có thể

mang xác Dieter ra khỏi cái sàn đá vấy máu này.

Anh ân cần hỏi:

- Lúc này anh ta nói đến đứa bé nào? Có phải em cô không?

Nàng lắc đầu, mái tóc đen đưa hất chút bóng mờ đỏ dài về phía trước.

- Không. Anh ấy muốn nói đến đứa con của chúng tôi.

Nàng trả lời với vẻ trang nghiêm. Luke cảm thấy như có ai đâm mạnh vào ngực. Có lẽ chỉ một năm trước đây, nàng vẫn còn hồn nhiên như một đứa trẻ, anh bối rối nói:

- Điều đó có gây khó khăn cho cô không? Đứa bé sẽ không hợp pháp vì cha là người Đức.

Đôi mắt màu tím biêng biếc ánh lên một vẻ quen thuộc mà Luke chợt nhận ra đó là sự can đảm đã khiến nàng lao vào lửa đạn để mang anh về đây an toàn.

- Chỉ có cha mẹ tôi là buồn phiền thôi. Còn tôi sẽ đi xa, thật xa. Nếu Dieter còn sống, chúng tôi sẽ đến Thụy Sĩ. Có lẽ rồi tôi cũng tới đó. Sau khi hết chiến tranh.

Giọng nói đau buồn của nàng càng dày vò anh. Nàng đã liều mình cứu anh, thế mà anh lại giết chết người yêu của nàng, cha của đứa bé. Anh mong muốn được chuộc tội, được chăm sóc nàng.

- Sau chiến tranh, đời sống sẽ rất khó khăn, Lisette à. Hãy cho tôi được giúp cô. Đừng đi Thụy Sĩ nữa. Cô hãy qua Anh nhé?

Luke cũng không hiểu lời nói của anh làm ai sững sờ, Lisette hay chính anh. Nàng nhìn anh thẫn thờ như mất trí.

- Anh muốn nói gì?

Luke nắm chặt đôi tay nàng. Thật là điên rồ. Nhưng đầu óc đang quay cuồng của anh vẫn khẳng định đó không phải là điều sai lầm. Anh muốn đền ơn nàng nhưng thật ra anh muốn chính nàng.

- Em bằng lòng nhé? – Anh khẩn khoản – Em có thể sinh đứa bé bên Anh. Dieter Meyer đã yêu cầu tôi chăm sóc em và đó là cách duy nhất để tôi thực hiện ý nguyện ấy.

Nàng gỡ tay ra, loạng choạng đứng dậy, đôi mắt mở to ngơ ngác.

- Không... không được đâu. Anh không hiểu anh đang nói gì...

- Tôi hiểu chứ. Tôi muốn cưới em. Tôi muốn làm những gì Dieter yêu cầu và tôi muốn được chăm sóc em.

Gương mặt xinh đẹp của nàng nhợt nhạt, ánh mắt buồn bã.

- Tôi hiểu tại sao anh có ý nghĩ đó. Tôi rất biết ơn anh, nhưng điều đó không thể được.

- Em sẽ bị coi là thông đồng với bọn Đức. – Luke tàn nhẫn nói – Và sẽ phải chịu những hình phạt rất dã man. Nhưng bổn phận của em là phải tạo dựng cuộc sống mới cho đứa con và chính bản thân mình. Mong em đừng từ chối đề nghị của tôi, hãy xem đó là một cơ hội.

Nàng nhìn xác Dieter chỉ cách đó vài mét, nước mắt lại tuôn trào.

- Không, không được đâu Luke. Tôi rất tiếc.

Đành phải gác chuyện này lại vậy, Luke tự nhủ. Khi nào Dieter được chôn cất tử tế xong, mình sẽ nói ý lần nữa. Lúc ấy có lẽ nàng sẽ suy nghĩ sáng suốt hơn.

Luke chợt nhận ra tiếng động xung quanh họ. Có tiếng rền của đại bác xen lẫn với tiếng nổ chát chúa của súng máy. Rồi họ nghe thấy tiếng chân chạy rầm rập phía sau lầu đài.

- Lọc soát tất cả các phòng. – Một giọng Mỹ vang lên. Luke vội hạ khẩu súng xuống.

- Chúa ơi! – Viên trung tá trẻ dẫn đầu nhóm lính dừng lại khi chạy qua hành lang vào đại sảnh. Chàng nhìn qua những xác lính Đức rồi quay sang Luke đang bị thương.

- Anh đã phải bận rộn lắm nhỉ? – Viên trung tá mỉm cười nói – Đừng cử động. Đội cứu thương đang đến. – Nhưng chàng chợt tròn mắt khi thấy Lisette đang đứng phía sau Luke.

Nàng bước tới trước, chung quanh là những xác lính, máu loang lổ trên sàn và bắn cả lên tường.

- Xin chúc mừng trung tá đã đến Valmy. – Nàng lịch sự đưa tay về phía anh ta – Chào mừng các bạn đã đến nước Pháp.

Greg Dering ngỡ mình đang nằm mơ. Họ đã báo không còn một người dân nào ở gần bãi biển kia mà. Chàng không hề mong mới được tiếp đón bởi một cô gái Pháp có mái tóc và đôi mắt thắm màu như thế này, trông cô ta như bước ra từ một tấm họa của Raphael.

- Tôi rất hân hạnh được đặt chân đến đây, thưa cô! – Chàng đáp lại nụ cười rạng rỡ. Rồi chàng trịnh trọng nâng tay nàng lên môi với vẻ kiêu cách như một người Pháp chính gốc. Với chiếc nón sắt chụp lên mái tóc nâu xoăn, thêm những con dao lung lẳng bên hông và quanh đôi giày boots, chàng làm nàng nhớ đến những người thợ mỏ thời trung cổ. Nàng cảm thấy nên niềm nở với chàng.

- Ông có cần dùng toà lâu đài này làm trạm xá không thưa trung tá?

- Chúng tôi rất cần. Xe tải chở thuốc men và dụng cụ đang trên đường tới đây.

Gương mặt chàng thân thiện với vẻ vô tư dễ chịu. Chàng quay sang những người lính, nói to:

- Mang những cái xác này ra ngoài đi, mấy chú nhỏ.

Những người lính Mỹ, súng ống lung lẳng khắp người, không chút e dè, bắt đầu nắm chân kéo phăng những xác lính ra phía cửa.

- Không! – Lisette chạy lại đứng chắn trước thi thể Dieter, mặt trắng bệch.

- Có chuyện gì vậy? – Viên trung tá trẻ ngạc nhiên hỏi.

Luke nhìn thấy sự đau khổ trong mắt nàng. Anh biết chỉ vài giây nữa, xác Dieter sẽ bị quăng nhịch nhả vào chung một đống ngoài sân. Tấm khăn thêu nặng nề phủ kín cả người hắn. Anh nói nhanh với viên trung tá Mỹ.

- Anh ta không ở trong nhóm đó. Tôi nghĩ đây là người bạn của gia đình. Cô ấy đang cần được giúp đỡ để chôn cất anh ta.

Greg Dering gật đầu, trầm nghĩ – Mình cần sử dụng nhà người ta thì cũng phải đền đáp một chút – Nghĩ rồi, chàng quay sang nói vấn tắt với hai người lính trong nhóm.

- Hãy giúp đỡ cô ấy và cả người bạn.

Hoan hỉ trước ánh mắt biết ơn của Lisette, Greg phóng nhanh lên cầu thang tiếp tục công việc kiểm soát ở tầng trên.

Nàng chôn Dieter trong nghĩa trang của gia đình de Valmy, dưới bóng cây anh đào đại. Chung quanh nàng vẫn còn vang vọng những âm thanh và những vết thương của trận chiến. Nhưng đến khi cây anh đào nở hoa, nàng biết hoà bình đã trở lại. Những cơn gió biển trong lành sẽ thổi nhẹ qua đây và hoa hồng đại sẽ nở đầy trên mộ. Nàng quỳ trên gót, một lớp bụi đất mới đào phủ đầy tay nàng.

- Vĩnh biệt anh, tình yêu của em – Nàng thì thầm, những giọt lệ xối xả lại tuôn rơi – Auph Quiederschen.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nhịp độ dội bom và pháo kích vẫn không hề suy giảm. Hai người lính Mỹ giúp Lisette đào huyệt đã hồi hả quay về lâu đài từ lâu.

Họ đến Pháp để tiêu diệt chứ không phải chôn cất cho bọn Đức.

Cuối cùng, Lisette cũng đứng dậy. Nỗi đau khổ đang thiêu đốt trong lòng nàng chẳng thể dịu đi khi hàng ngàn người bị thương còn la liệt trên bãi biển. Trong cơn tuyệt vọng rồi nàng mệt mỏi gạt nước mắt quay về Valmy. Sẽ có nhiều việc để làm, nếu lâu đài đã trở thành trạm cấp cứu tạm thời. Nàng sẽ chẳng còn thì giờ để buồn phiền nữa, nhất là lúc này.

Một làn khói dày đặc, cay xè áp tới quanh nàng. Nàng bắt đầu chạy. Phải kéo nước giếng lên đun sôi, rồi xé vải lanh làm băng cứu thương và lau sạch các vết thương trong khi chờ đoàn cứu thương Mỹ mang dụng cụ và thuốc men tới, nhưng giờ nàng chỉ còn muối và colrin để rửa thôi.

- Chuyện gì đã xảy ra trên Omaha đó? – Luke oang oang hỏi Greg khi anh mang súng lết lại gần cửa sổ.

- Sóng cao quá. – Greg tức tối trả lời từ khung cửa kế bên, chàng đang canh chừng một nhóm lính Đức nhón nháo rút lui từ bãi biển về phía họ – Tội tôi buộc phải đổ bộ cách vị trí ấn định hàng ngàn mét, thế là lọt ngay vào tầm súng của tội Đức. Một phần ba lính của tôi bị giết trước khi vào tới bờ.

Luke dùng lưng bàn tay quạt mồ hôi trán. Những đội quân được điều tới Omaha lần này đều là những tay thiện chiến, đầy kinh nghiệm ở chiến trường Bắc Phi và Sicile thế mà còn lãnh một đòn phản công như tử như thế thì anh chẳng còn hy vọng gì ở đội quân Anh và Canada đang đổ bộ trên bờ biển phía Đông. Luke hỏi tiếp:

- Liệu chúng ta có thắng không?

- Chúng ta phải thắng. – Greg chỉnh lại họng súng chuẩn bị bắn – Nếu thua trận này chúng ta sẽ bị thất bại luôn cả cuộc chiến.

Tên lính Đức đầu tiên lọt vào tầm bắn và cả hai cùng nổ súng một lúc.

Hơn một tiếng đồng hồ đã trôi qua, Lisette vẫn không tài nào ra sân kéo nước mà họ thì đang cần nước kinh khủng. Bọn Đức nhất định chiếm Valmy làm vị trí phòng thủ. Trận chiến ngày càng gay go khốc liệt.

- Nằm xuống. – Viên trung tá quát Lisette. Nàng vội vàng làm theo. Đạn bay như mưa qua các khung cửa sổ bể nát và ghim lỗ chỗ như đinh lên các bức tường phía trong lâu đài. Miếng đạn trái pháo bắn tung toé trên không. Nàng không còn thấy hoặc nghe gì được nữa. Bụi khói thuốc súng, làm nàng cay mắt và nghẹt thở, còn lựu đạn thì nổ ồ ồ cả tai. Một người lính đứng ở cửa sổ bên kia bỗng rú lên, anh ta bị trúng đạn vào bụng. Lisette vội chạy lại, nàng xé váy và chặn ngay dòng máu đang vọt ra.

- Nằm xuống. – Viên trung tá lại hét lên giận dữ nhưng nàng lò đi và kéo người lính ra khỏi cửa sổ. Đạn rít lên bên tai nàng.

Trận đánh đã kéo dài bảy mươi lăm phút và dường như không bao giờ chấm dứt.

- Hạ được tên cuối cùng rồi! – Greg reo lên chiến thắng khi họng súng cuối cùng của quân Đức im bật. Chàng rời cửa sổ chạy đến bên nàng.

- Anh ta còn sống không? – Nàng hoảng hốt hỏi khi Greg quỳ một chân xuống cạnh nàng.

- Còn sống. – Chàng cuống quýt tìm hộp Sulpha – Chúa ơi! Đội cứu thương đâu? – Họ muốn chiếm giữ toà lâu đài này, thế thì chàng đã làm tròn nhiệm vụ, còn bây giờ họ phải lo thuốc men chứ.

Một người lính la lên:

- Xe tải và thiết giáp đang rời khỏi bãi biển. Thừa trung tá, họ đang đến phía này.

Greg thở phào. Một khi thiết giáp đã lên được bờ thì khó mà đẩy chúng xuống nữa. Trận chiến coi như thắng một nửa. Anh trút cả gói Sulpha vào vết thương toang hoác. Có lẽ anh lính trẻ này sẽ chết nếu đội cứu thương không tới kịp. Anh hướng sự chú ý sang cô gái mảnh khảnh bên cạnh, ánh mắt lộ vẻ quan tâm

- Cô không sao chứ cô bé? – Chàng vội vàng hỏi.

Lisette gật đầu. Bàn tay và váy nàng ướt đẫm máu của người lính Mỹ bị thương.

- Vâng! – Nàng trả lời với giọng lo âu – Nhưng người này sẽ chết nếu bác sĩ đến trễ.

- Đội cấp cứu sắp đến rồi. – Chàng tự hỏi bao nhiêu ngàn người đã chết trong trận chiến này. Lạy Chúa, thật đúng là một lò sát sinh. Gần nửa lực lượng đổ bộ được bố trí yểm trợ những đội quân tấn công đã bị loại khỏi vòng chiến.

Biển động mạnh. Hết bùng đổ bộ này đến bùng đổ bộ khác chìm dần rồi bị nuốt chửng dưới những đợt sóng nhỏi, cuốn theo hàng trăm người. Một sự rối loạn khủng khiếp, biển đặc nghẹt xác chết và người hấp hối. Chính Greg đã phải vùng vẫy cố thoát ra những ngọn sóng hung bạo để cùng đồng đội lên bãi biển đầm máu và leo lên tận dốc đá phía trên. Tạ ơn Chúa, bây giờ thì tới lượt những người khác. Chàng lắng nghe tiếng gầm của thiết giáp và xe tải đang tiến gần lại. Tiếng động cơ xe Jeep hầu như bị át bởi những âm thanh ầm ầm không ngớt của đại bác 88S của bọn Đức. Và trong khung cảnh tàn sát khủng khiếp này, ngay cạnh chàng lại là một cô gái dịu dàng.

Gương mặt nàng nhợt nhạt, đôi mắt vẫn còn bị những biến cố vừa qua ám ảnh. Greg nhớ đến những xác lính Đức trong lâu đài khi chàng mới bước vào và thấy lòng xúc động. Đất nước này đã bị xâm lăng suốt ba năm nay, hẳn nàng đã phải chịu đựng rất nhiều. Nước Pháp đã kề cận với chiến tranh nhiều hơn Anh và Mỹ, dân chúng phải sống chung với tội Đức, kẻ đã diễu gót giày trên khắp đường phố nước Pháp, giày xéo lên nhà của họ.

Một chiếc xe tải trắng kết lại trước lâu đài.

- Thừa ngài có cứu thương tới. – Một người ở ngoài la lên.

- Nói họ ở đây có một người bị thương nặng. – Greg hét to đáp lại, rồi khẽ chạm vào vai nàng – Trận đánh sắp kết thúc. – Chàng nói mà không biết nàng có nhận thức được điều đó không – Cô được tự do. Cô đã được giải phóng.

Nàng ngược nhìn chàng, nhìn vào bộ quân phục Mỹ thay vì bộ quân phục của Đức, nhìn vào khuôn mặt mạnh mẽ, ân cần, cởi mở và đầy thiện ý. Anh đang an ủi nàng với tất cả khả năng của mình.

- Cám ơn anh. – Nàng khẽ đáp, nhưng đôi mắt vẫn xa vắng. Ôi tự do! Nó chỉ còn có ý nghĩa trong tương đối nào thôi. Nàng đã mất tự do từ khi trao trái tim mình cho Dieter, và hiểu rằng sẽ không bao giờ thực sự tự do nữa.

Đội cứu thương chạy vào cấp cứu người lính Mỹ đang hôn mê. Lisette đứng lên. Chỉ vài phút sau, những chiếc xe tải khác lần lượt kéo đến chở đầy người bị thương nặng và dụng cụ thuốc men. Valmy nhanh chóng biến thành một bệnh viện dã chiến.

Lisette chỉ chỗ lấy nước cho các y tá và giúp họ dọn một phòng mổ tạm thời trong phòng ăn lớn. Nàng băng lại chân cho Luke sau khi đã gấp viên đạn ra và cảm thấy nhẹ nhõm khi biết tính mạng anh không còn nguy hiểm nữa.

Thời gian tuần tự trôi qua, ngày rồi lại đêm, nàng mê mải với công việc, hết cắt những áo trận lấm bùn và giày ống bê bết máu, lại lau chùi vết thương, đôi khi còn tiêm thuốc nữa. Các loại súng đạn, đại bác, mìn và bom cháy đã gây nên đủ loại vết thương ghớm ghê. Nàng cũng không biết mình lấy đâu can đảm để không chùn tay lại và ngoảnh mặt đi.

- Cô khá lắm! – Ông bác sỹ lên tiếng khi nàng đang giữ chặt ống lưu để ông khâu lại mẩu chân cụt đã cắt rời – Cô là một cô y tá giỏi rồi đấy, cô gái ạ.

Khi Greg Dering trở về sau đợt xung kích đẫm máu thì Lisette đã đứng suốt 24 tiếng đồng hồ.

- Thế là đủ rồi – Anh nghiêm nghị nói và nắm cánh tay nàng – Cô phải nghỉ ngơi một chút. Suốt từ lúc nào đến giờ cô chưa ăn gì cả. Chắc cũng chưa được uống một ly cà phê?

Lisette gạt những lọn tóc mượt mề hôi ra khỏi mặt. Đôi mắt sâu thẳm của nàng ánh lên vẻ tinh nghịch, nàng gượng nói.

- Thừa trung tá, tôi đã uống một ly cà phê cuối cùng cách đây ba năm.

Greg đăm đăm nhìn nàng, khuôn mặt sạm nắng cau lại. Trông nhìn như người mất hồn, đôi mắt thâm quầng lộ rõ trên làn da nhợt nhạt.

- Thế thì cô sẽ có một ly ngay bây giờ. – Chàng nói một cách kiên quyết rồi kéo nàng ra khỏi phòng giải phẫu tanh nồng.

Họ bước vào căn phòng khác tạm thời dùng làm tổng hành dinh. Có mùi bom cháy khét lẹt trên cả cánh tay Greg, nhưng nó sẽ nhanh chóng lành thôi. Đó chỉ là một ca xoàng xĩnh so với những người khác đang nằm đầy rẫy ngoài hành lang và khắp các phòng trong lâu đài. Cả một ngày trời với bao nhiêu sinh mạng để thành lập một cầu đổ bộ. Thật là tàn nhẫn và khủng khiếp. Một tổn thất như vậy thì chưa hẳn là thành công.

Greg nhẹ nhàng ấn nàng xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng và đốt bếp lò. Nhiệm vụ của chàng là bắt liên lạc với đội quân càn quét bờ biển phía Tây. Carentan là thành phố được chỉ định là nơi kết hợp giữa các lực lượng, tuy nhỏ nhưng nó có tầm chiến lược quan trọng đặc biệt. Không những nó là một trung tâm đường sắt mà còn là quốc lộ số 13, con đường chính xuyên qua Carentan nối giữa Paris và hải cảng ở Cherbourg.

Greg múc cà phê trong hộp khẩu phần vào một chiếc tách trang nhã có huy hiệu de Valmy. Vẻ đẹp của nó bây giờ trở nên lố bịch. Đã là ngày thứ hai sau cuộc đổ bộ, có thể Carentan đã bị chiếm. Nếu chưa thì cuộc tiến công đến Cherbourg không thể thực hiện được. Chàng lau dòng mồ hôi đầy bụi đất đang chảy xuống trán. Tụi Đức đã tràn ngập hết những vùng đầm lầy rộng lớn dẫn đến thành phố. Chỉ còn con đường hẹp là lối duy nhất để đến đó. Giờ mà chúng mở cuộc tấn công thì ta sẽ phải chịu đựng những tổn thất nặng nề.

- Đây cô cầm đi. – Chàng quay lại Lisette, trong tay là ly cà phê bốc khói.

Nàng đang ngủ, đôi chân xếp lại như một đứa trẻ dưới chiếc ghế bành sâu. Có những vệt khói đen trên má và trán nàng, còn áo len và chiếc váy nhàu nát thì dính đầy bụi bẩn và những vệt máu khô. Trông nàng còn rất trẻ và hơi yếu đuối. Ngay cả trong giấc ngủ, trông nàng vẫn quý phái và duyên dáng. Chàng lặng lẽ lấy chiếc áo khoác nhà binh và nhẹ nhàng đắp lên vai nàng.

Ở nàng, người ta thấy một phong cách đặc trưng của dân châu Âu, cách nàng hơi nghiêng đầu khi cất tiếng nói trầm ấm, và cả mái tóc dài óng mượt. Với vẻ dịu dàng và kiều hãnh, nàng không giống những người con gái ở quê hương chàng. Chàng không thể tưởng tượng được chính nàng đã cứu Luke Brandon từ khu rừng sỏi về đây dưới làn mưa đạn càn quét dữ dội của máy bay. Làm sao nàng có thể đỡ nổi một sức nặng dường ấy với dáng mảnh mai của mình. Chàng nhìn nàng một lúc lâu, rồi thận trọng quấn chiếc áo quanh đầu gối nàng và rời khỏi phòng, mặt thoáng vẻ tư lự.

Khi thức dậy, Lisette bối rối nhìn chiếc áo trận phủ lên người. Nàng nhớ lại viên trung tá đã dẫn nàng vào phòng và pha cho nàng một tách cà phê. Nó đang nằm lạnh lẽo bên bếp lò. Vẫn còn tiếng súng nổ, nhưng đã ngớt và không nhắm thẳng vào lâu đài. Có lẽ ở phía cánh đồng và khu rừng ngăn cách Valmy với Saint – Marie – des – Ponts. Nàng ném áo qua một bên, hoảng hốt về sự vô ý của mình để đến nỗi ngủ quên và chạy vội về phòng giải phẫu.

- Trong làng đang đánh nhau phải không? – Lisette lên tiếng hỏi khi nàng giúp người lính bộ binh cắt bộ quần phục đẫm máu ra.

Anh chàng y tá gục gặc đầu giận dữ, mặt anh ta hốc hác và mệt mỏi.

- Không còn sự kháng cự nào trên bãi biển nữa, binh lính và quân cụ đã chuyển hết lên bờ, nhưng chúng tôi chưa đánh bật tụi Đức ra xa lắm. Chưa có gì bảo đảm cả.

Những người bị thương được chuyển ra các tàu khu trục ngoài khơi và đưa lên boong mỗi lúc một nhiều. Một số người đã chết trước khi cuộc hành trình bắt đầu. Chỉ buổi sáng hôm đó, đã có 30 người chết. Lisette lặng người đi vì kinh hoàng. Những bệnh viện dã chiến được dựng lên sau bãi biển, có y tá túc trực chăm sóc vết thương ngay tại chỗ nhưng vẫn còn thiếu người. Trong khi đó mìn nổ tung ngay dưới chân họ, đạn bắn tia không ngớt và súng máy phụt lửa liên hồi trên các chiến hào và hàng gài. Đi sâu vào một mét là có thêm một người lính Mỹ ngã gục.

Lisette lau rửa các vết thương, cầm máu và nắm bàn tay của những người hấp hối. Đôi lúc, không chịu đựng được nữa, nàng nghĩ đến sự hy sinh của những người lính Mỹ với sức vóc mạnh mẽ và ánh mắt thân thiện để tìm lại chút nghị lực.

Luke Brandon đang hút thuốc. Anh cúi kính trước sự bất lực của mình. Anh muốn tiếp ứng đội quân Anh ở phía Đông nhưng cái chân đập nát của anh đã cản trở anh. Giá mà có một chiếc xe tải, xe hơi hay bất cứ thứ gì có thể đi được. Nhưng mọi phương tiện di chuyển của người Mỹ đều tiến về phía Tây và Cherbourg. Anh chỉ còn cách ở lại lâu đài và cầu thượng để cho họ thành công.

Quốc lộ 13 xuyên thẳng như một mũi tên qua những vùng đầm lầy và đồng ruộng ngập nước. Chỗ cao nhất vượt lên mặt nước xao động, tối tăm đến khoảng một mét tám. Greg biết rằng họ là những mục tiêu lộ liễu, nhưng không còn cách nào khác để đến được Carentan. Phải vượt qua bằng được con đường đắp cao này mà họ vẫn gọi đùa là dải băng nhựa. Không còn chỗ nào có thể ẩn nấp hoặc dừng lại để chỉnh đốn hàng ngũ. Đạn của lính nhảy dù Đức đã lè tè nhảm vào họ. Một chiếc máy bay dội bom Luphtquaphpe đã bỏ nhào xuống. Súng cối nã vào suốt hàng lính dài ngoằng và trong khi họ phải nhích tới từng tấc đất đỏ máu thì Greg Dering lại đắm mình với hình ảnh của một vốc dáng mảnh mai cuộn mình trên chiếc ghế bành sâu, một người con gái mà chàng quyết sẽ tìm hiểu trước khi rũ lớp đất nhuộm máu của Normandy ra khỏi gót giày.

Tại Valmy dường như không còn phân biệt được ngày và đêm nữa, khi không thể đứng nổi nữa, Lisette cố gắng lấy vài phút quý báu để ngủ, nép mình trên chiếc ghế bành trong một góc phòng của Greg Dering, nàng không biết anh đang ở đâu và còn sống không.

Nước giếng được kéo lên liên tục nhưng không sao đủ cả. Ngay khi được biết ở vùng trong có nước, một thị trấn an toàn nằm trong khu vực của quân Đồng minh, đội cứu thương liền chuyển dụng cụ và thương binh lên một đoàn xe tải đến đó.

Lisette nhìn họ ra đi với một tâm trạng vui buồn lẫn lộn. Vui vì quân Đức đã rút khỏi Normandy quá nhanh, và buồn vì không còn những công việc lút đầu để nàng có thể lãng quên những đau khổ của mình.

Nàng đứng đó, trong cái lạnh ẩm ướt của một buổi sáng sớm, hai tay ép chặt vào người khi chiếc xe cuối cùng của đoàn thương binh ầm ầm chạy xuống lối đi rải sỏi. Dieter chết rồi. Nàng sẽ không bao giờ còn nhìn thấy hắn nữa, nàng phải cúi đầu và chấp nhận thực tại phũ phàng đó. Phía sau nàng, Valmy đang chờ đợi với biết bao kỷ niệm – kỷ niệm của buổi gặp gỡ trong phòng ăn, của những cuộc ái ân nồng nhiệt đến kỳ diệu trong căn phòng nhỏ trên toà tháp; nàng vẫn còn cảm giác của thân thể hắn trong vòng tay, của dòng máu ấm đang chảy loang dần một màu đỏ bầm dề sợ trên những phiến đá lát cổ kính. Nàng không thể trở về nơi đó, không thể nào, Luke Brandon ở lại phía sau, nhất quyết chờ đợi để gia nhập với lực lượng Anh ngay dịp đầu tiên, nhưng sự hiện diện của Luke cũng không thể an ủi nỗi đau buồn của nàng. Chiếc xe hồng thập tự đã mất hút sau chỗ quẹo để lại một đám bụi mù. Lisette quyết định quay đi, nàng men theo con đường dẫn ra khỏi lâu đài và đi về hướng mũi đất ra biển. Những cuộn dây thép gai khổng lồ làm rào ngăn đã lâu giờ đây đã tả tơi và bẹp dí dưới sức nặng của xe tăng Đồng minh. Những xác chết vẫn chưa được chôn cất. Họ nằm đó, người Đức và người Mỹ lẫn lộn, bên cạnh là tàn tích của những chiếc xe cháy rụi, méo mó.

Nàng quay mặt đi khỏi cảnh chết chóc, ngược nhìn bầu trời trong vắt bao la. Hôm nay sẽ là một ngày oi bức. Cái rét mướt buổi sáng sớm đã tan đi và mặt trời ám áp truyền qua lớp áo len mỏng của nàng. Những con tàu che khuất cả một vùng biển, người lên xuống lao xao, hết chuyến thương binh lên bờ, lại thả thêm thiết giáp, xe tải, đồ đạc xuống. Họ đã đổ bộ được bảy ngày. Quân Anh đang ở Bayeux và sẽ tiến đến Caen. Quân Mỹ giữ những thành phố duyên hải từ Colleville đến Ste. Mere Eglise và theo như Luke nói, họ đang tiến quân đến một hải cảng ở Cherbourg. Bây giờ có lẽ họ đã cập bến. Dieter nói rằng cách duy nhất đẩy lui quân Đồng minh là chặn ngay từ bãi biển. Hắn đã nổi khùng lên vì sự lưỡng lự của Hitler trong việc Rommel kiểm soát thêm các sư đoàn thiết giáp. Nếu có được lực lượng này thì sự tàn phá xung quanh đây sẽ là kết quả sự thất bại cho quân đội Mỹ thay vì chiến thắng như hiện nay.

Nàng khép nhẹ mi mắt để có thể nghe lại giọng nói của hắn, để có thể thấy khuôn mặt rắn rỏi quen thuộc với đôi mắt sáng và hàng mi đen rục cháy vì tình yêu đối với nàng. Những tiếng nấc quá lâu đè nén cứ dâng lên không gì kiềm chế được nữa. Nàng buông người xuống đám cỏ và bật khóc nức nở. Trái tim nàng đã tan vỡ, bàn tay nắm chặt đập mạnh trên mặt đất trong cơn đau khổ cùng cực.

Giờ đây nàng đã hiểu ra. Sẽ không có một tương lai nào dành cho họ cả. Họ đã sống trong một thế giới mộng tưởng mà thời gian và hoàn cảnh sẽ đưa họ đến hồi kết thúc, cho dù Dieter còn sống. Định mệnh đã không để họ sống hạnh phúc bên nhau. Hơi thở nàng run rẩy khó nhọc. Nàng nhắc đầu khỏi cánh tay, gạt nước mắt và nhìn đắm đuối ra những làn sóng bạc cuộn dâng ngoài biển khơi nhưng chẳng cảm thấy được hình ảnh nào cả. Dù sao họ cũng cường lại được định mệnh trong một thời gian ngắn ngủi. Họ đã yêu nhau say đắm và cuồng nhiệt, đã dón hết tình yêu cả đời người trong những tháng ngày hạnh phúc. Nhưng giờ thì nó đã qua rồi.

Nàng đứng dậy và cảm thấy mệt mỏi. Phía trên nàng, những đám mây điểm trên nền trời. Từ Vierville vọng lại tiếng chuông nhà thờ ngân xa. Tay nàng đan chặt trên bụng. Sự kết thúc đã qua và bây giờ là sự bắt đầu. Nàng đã may mắn hơn cả người may mắn nhất vì có một đứa con làm nguồn hy vọng. Đứa con của Dieter, một đứa bé với mái tóc vàng như bắp và đôi mắt sáng đậm ấm, một đứa con mà Dieter hẳn sẽ hãnh diện.

Khi nàng trở về Valmy, những nét căng thẳng muộn phiền nơi miệng và trong đôi mắt đã được che giấu khéo léo. Luke ra mở cửa, anh chống mình nặng nề trên cặp nặng.

- Tôi lo quá, không biết cô đi đâu.

Nàng bước nhanh về phía anh với vẻ nhẹ nhàng duyên dáng.

- Tôi chỉ dạo quanh đây thôi. Tôi còn nghe thấy tiếng chuông nhà thờ ở Vierville mà.

- Chưa có gì là an toàn cả. – Luke nói cộc lốc – Khi quân Mỹ chuyển đi, họ đã cảnh giác chúng ta phải cẩn thận. Họ nghĩ là quân Đức còn ẩn náu quanh Saint – Marie – eds – Ponts.

- Tôi không đi vào làng. Tôi chỉ đi bộ ra mũi đất. – Nàng mỉm cười trấn an.

Luke nín thở. Đây là lần đầu tiên anh thấy nàng cười. Vẻ rạng rỡ của nó làm anh sửng sốt. Anh muốn cầu hôn nàng vì một thói thúc muốn chuộc lỗi và

bảo vệ nàng, nhưng giờ đây anh biết rằng mình vẫn làm như thế cho dù không có cái chết của Dieter Meyer.

- Lisette, chúng ta cần phải nói chuyện với nhau. – Họ bước vào nhà bếp của lâu đài. Anh nhìn theo Lisette khi nàng bắt đầu pha 2 tách cà phê từ phần lương thực của lính Mỹ để lại.

Nàng gật đầu, nghĩ rằng anh muốn nói về một việc tiến triển của cuộc đổ bộ.

- Quân Anh đã chiếm được Caen chưa? – Nàng tò mò hỏi.

- Chưa có thêm tin gì cả. Mà không dễ dàng chiếm được đô thị đó đâu. Tội Đức sẽ bám chặt lấy nó đến viên đạn cuối cùng. Nhưng tôi không muốn nói về Caen, tôi muốn nói về chúng ta.

Mắt nàng mờ đi.

- Chẳng được gì đâu, Luke à. – Nàng nói dịu dàng, nàng biết rõ anh đang muốn đề cập đến chuyện gì – Tôi rất biết ơn đề nghị của anh, nhưng...

Đôi mày vất ngang của Luke dựng lên:

- Đẹp cái chuyện biết ơn đó đi. Tôi không cần sự biết ơn.

Đôi má Lisette đỏ ửng lên. Luke chống nạng lùa những ngón tay vào tóc, nói lại:

- Cũng không phải tôi tìm những thú vui xác thịt. Lisette, tôi không thể sống ở đây lâu hơn nữa. Tôi phải đi gặp đơn vị của tôi, cho dù có phải bò lết. Một khi gặp được họ, thì cũng phải cả tháng nữa tôi mới trở lại đây được. Tôi muốn chắc cô sẽ đợi tôi.

- Anh biết là tôi sẽ... – Nàng nói và cảm thấy nghẹn ngào trong cổ.

- Cô sẽ bằng lòng chứ? – Đôi mắt xanh của Luke bùng bùng, giọng anh căng thẳng.

Lisette lắc đầu, làn tóc óng ánh như giải lụa đen.

- Không. – Nàng đáp và những đốt ngón tay trên thành nạng của Luke trắng bệch ra – Tôi coi anh như một người bạn.

Sự thất vọng làm anh choáng váng, anh găm lên hung hãn:

- Đó không phải là điều tôi muốn. Tôi muốn được tình yêu mà cô đã dành cho Dieter Meyer.

Khuôn mặt nàng biểu lộ một nỗi đau vô bờ. Luke tự nguyện rửa mình là một thằng khùng, anh đã đưa quan hệ mong manh, mới chớm giữa họ vào chỗ bế tắc.

- Tôi không bao giờ dành cho ai tình cảm đó nữa. – Nàng quay mặt đi, đôi mắt sáng quắc – Đối với anh và bất cứ người nào khác cũng vậy.

Nàng cầm lấy chiếc xô và đi nhanh ra cửa, không muốn anh nhìn thấy sự đau khổ của nàng.

Luke bắt lực nhìn Lisette đi ra, ước gì anh có thể quăng cây gậy này đi để chạy theo, giữ nàng lại. Họ đã bên nhau suốt bảy ngày bảy đêm. Anh đã quan sát nàng trong cơn rối loạn kinh hoàng nhất. Đã thấy nàng trở về sau khi chôn cất Dieter Meyer, với những giọt máu của người yêu thấm ướt trên váy áo, đã thấy nàng bất chấp lửa đạn quân thù với lòng can đảm không bao giờ mất đi. Và cả khi chăm sóc các vết thương, an ủi người hấp hối, bao giờ nàng cũng tận tụy với thái độ dịu dàng, tế nhị nhất.

Về đẹp mong manh huyền ảo của nàng đã làm anh choáng váng, nhưng biết nàng không yếu đuối. Nàng được tôi luyện bằng ngọn lửa thép của trái tim và lòng dũng cảm. Đề nghị ban đầu của anh được thúc đẩy là vì mặc cảm tội lỗi, vì anh đã bắn chết cha của chú bé, chỉ vài giờ sau khi nàng liều mình cứu anh. Vì trong cơn hấp hối Meyer đã yêu cầu anh chăm sóc nàng, anh chỉ có thể thực hiện điều đó qua cuộc hôn nhân. Nhưng giờ đây anh muốn cưới nàng vì tình yêu đối với nàng, vì sắc đẹp quyến rũ và lòng can đảm của nàng khiến anh không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Một khi đã gia nhập quân đội Anh thì không biết bao giờ anh mới quay lại Valmy. Anh phải chắc nàng còn ở đây khi anh trở về. Nếu như có sự trả thù những người kết giao với Đức, thì nàng cũng sẽ bị lôi cuốn đi với hàng trăm ngàn người không nhà khác đang sống lang thang khắp Châu Âu, toi tã vì chiến tranh.

Anh không phải là người lãng mạn, nhưng việc họ gặp nhau dường như có bàn tay của định mệnh. Nhưng giờ đây anh có thể mất nàng, điều đó thật ngoài sức chịu đựng.

Lisette bước nhanh qua khoảng sân lát đá cuội đến máy bơm nước. Nàng bắt đầu hít hực bom. Những lời của Luke đã khuấy động sự yên tĩnh trong tâm hồn nàng, và nỗi đớn đau đã lắng dịu lại dâng lên. Một chiếc xe tải lăn bánh lao xạo trên con đường trồng cây đoạn. Lisette vội bỏ thùng xuống, chạy vòng ra trước nhà. Đó là một chiếc xe tải của Mỹ, bám bụi, chở đầy lính. Trông họ vui vẻ quá, nàng đưa tay che đôi mắt nheo lại vì chói nắng. Chiếc xe dừng lại cách nàng nửa mét.

- Bệnh viện đã chiến dời đi nơi khác rồi.

Một thân hình vạm vỡ nhảy xuống từ sau xe và chạy về phía nàng. Đôi mắt Lisette rạng rỡ, đó là Greg Dering, bộ đồ trận màu cỏ úa đóng một lớp bùn khô và bụi bẩn. Nón sắt trên đầu và bên hông là khẩu colt 45.

- Không sao đâu. – Chàng cười toe toét rồi nhấc bổng nàng lên quay một vòng – Chúng tôi không cần nó nữa.

Lisette bật cười, nàng cũng vui lây với sự thân mật tự nhiên của anh.

- Tôi rất vui mừng. – Nàng nói khi Greg đặt mình xuống – Gặp lại anh, Luke sẽ mừng lắm đấy. Đã chiếm được Carentan chưa? Chúng tôi chẳng nghe được tin tức gì cả. Hoàn toàn không có.

Greg nhìn nàng mỉm cười. Đã nhiều lần, ngay dưới làn mưa đạn, trên con đường từ Carentan đến Valmy, chàng tự hỏi mình có được bình thường không. Thật ra, thì ai cũng có thể đảm nhiệm được việc càn quét tụi lính Đức còn lẫn lẩn ra khỏi Saint – Marie – des – Ponts và các làng lân cận, nhưng chính chàng đứng ra làm việc đó chỉ vì chàng muốn gặp lại nàng. Giờ đây chàng đang đón nhận nụ cười của nàng và cảm thấy sung sướng vì điều đã làm.

- Brandon vẫn còn ở đây chứ? – Chàng hỏi khi họ đi về phía lâu đài.

- Vâng. Anh ấy nhất định không chịu đi tàu về nhà như một thương binh. Ngay khi chân lành, anh ấy sẽ tìm đến quân đội Anh ở Caen. – Lisette ngoái nhìn qua vai mấy người lính vẫn còn ở sau xe tải – Họ đang tới đó sao?

Greg lắc đầu nụ cười tắt dần:

- Không, chúng tôi đang trên đường đi trinh sát Sainte – Marie – des – Ponts và các làng vùng duyên hải để lùng hết tụi Đức còn sót lại.

- Tôi hy vọng rằng không có. – Nàng lo lắng – Dân làng đã bắt đầu trở về nhà. Nếu tụi Đức vẫn còn lảng vảng đâu đây thì nên báo cho họ biết.

Nàng nghĩ đến bá tước Bridet, bà Chamot và bà Tellier mới sinh con. Từ lúc bắt đầu trận đánh, nàng không còn gặp ai trong bọn họ.

- Tôi đi với anh được không? Có vài người lớn tuổi trong làng cần được chăm sóc. Mấy tuần sắp tới đây, ở Valmy sẽ tiện nghi hơn ở nhà họ.

- Không! – Greg dịu dàng nói – Điều đó nguy hiểm lắm.

Ánh mắt nàng trở nên buồn bã.

- Nếu tôi không đi với anh, tôi sẽ đạp xe xuống đó một mình. Và như vậy thì nguy hiểm hơn nhiều.

- Thôi được! – Greg miễn cưỡng đồng ý, hy vọng rằng sẽ không gặp chuyện gì ở Sainte – Marie – Nhưng chỉ ở Sainte – Marie thôi nhé. Rồi tôi sẽ đưa cô trở lại. Được chứ?

Lisette gật đầu. Nàng đang mỉm cười với Greg thì Luke mở bật cánh cửa gỗ sồi to nặng nề của Valmy. Những thớ thịt trên mặt Luke giật giật. Vừa rồi trông thấy nàng còn ủ rũ ầu sầu là thế, vậy mà giờ đây, mới gặp lại Dering, nàng đã tươi tắn hẳn lên. Anh cố kiềm lại cảm giác ganh tỵ đang nhen nhúm trong lòng. Nhưng nếu sự trở về của Dering giúp nàng được vui thì anh cũng nên lấy làm mừng. . . Anh chàng người Mỹ to lớn này với khuôn mặt rám nắng và nụ cười thoải mái thật đáng kính. Anh thầm cảm ơn là Dering đã không bị giết trong cuộc tấn công đẫm máu tại Carentan.

- Trung tá Dering sắp dẫn tôi đến Sainte – Marie. – Lisette nói và nhặt chiếc áo len choàng lên vai – Có vài người già yếu trong làng muốn tới Valmy tá túc một thời gian, ở đây vẫn còn phòng cho họ.

Luke đưa mắt nhìn Greg:

- Liệu có an toàn không?

- An toàn hơn là để cô ấy đạp xe một mình xuống đó. – Greg trả lời tỉnh bơ – Chúng tôi đang thực hiện chiến dịch càn quét khắp các ngôi làng ven biển. Không một tên Đức nào còn lẫn lẩn sau khi chúng tôi đi qua.

- Còn Carentan?

Chiếc cạm vuông của Greg bạnh ra:

- Chúng tôi đã chiếm được ngày hôm sau, – anh nói cộc lốc – bắng giá rất đắt.

Luke chợt nhớ đến Lisette đang có mặt ở đây nên không hỏi thêm chi tiết.

Trung đoàn sáu nhảy dù, một trong những đội quân thiện chiến nhất của Đức đóng tại Carentan. Anh có thể đoán được sự tổn thất sinh mạng sẽ lên tới mức nào khi họ đụng độ với sư đoàn tác chiến 101 của Hoa Kỳ.

- Nếu anh thấy ở Sainte – Marie có chiếc xe Jeep nào bỏ không thì mang về đây hộ tôi. – Anh nói khi họ sắp sửa đi.

- Được rồi, tôi kiểm cho. – Greg nhoen cười.

- Để ý đến Lisette. – Luke dặn thêm khi nàng hướng về chiếc xe tải đang đợi – Tôi định cưới cô ấy sau khi buổi tiệc này kết thúc.

- Tôi sẽ chăm sóc cô ấy. – Greg vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mắt Luke – Tôi sẽ phá hỏng dự định của anh bằng mọi cách.

Luke mỉm cười. Anh cũng đoán vậy vì không có lý do gì mà Dering lại trở về Valmy trong cuộc viếng thăm chớp nhoáng như vậy.

Lisette ngồi phía trước xe, giữa viên trung tá và người tài xế mặt nhem nhừng khói, chiếc nón sắt trên đầu làm cho họ không được thoải mái lắm, nhưng Greg cứ nài nỉ nài nỉ. Trên đường đến Valmy họ chưa gặp vụ bắn tỉa nào, nhưng chẳng ai có thể ngờ trước được, nó có thể tới từ bất cứ lúc nào mà không biết từ đâu. Đến cuối lối xe chạy, họ quẹo trái, qua khu rừng sồi nằm rải rác bên vệ đường, dĩa đạn trong cái chết.

- Tại sao họ chưa được chôn? – Nàng run run hỏi.

Giọng Greg đánh lại.

- Chúng tôi không có đủ thời giờ và nhân lực. Và có nhiều xác lính Đức có mìn do chính đồng đội của họ giải vào.

Qua những hàng cây, nàng thấy nông trại của gia đình Keiphpher và gia đình Bleriot, cả 2 đều ám đen khói làm nàng quần đau. Nàng biết Jean Keiphpher chưa rời khỏi làng. Ông là một trong số những người được phép ở lại để cung cấp sữa và trứng cho bọn Đức. Họ vội lách xuống cầu tránh một chiếc xe tải quân đội khác chạy ngược chiều với tốc độ khủng khiếp. Sự việc xảy ra trong tích tắc. Greg ngoảnh theo.

- Các anh đi đâu vậy? – Chàng hét to với người tài xế.

- Đến Vierville. Nghe nói có một tiểu đoàn Đức ở đó.

Greg gật đầu.

- Chúng tôi sẽ bắt kịp các anh sau. Chúc may mắn.

Chiếc xe tải sang số một, hai và ba rồi chạy biến trong đám bụi khói mù mịt.

- Nếu họ vừa đi qua Sainte – Marie, thì có lẽ ngôi làng đã được an toàn. – Greg nói với Lisette, biết rằng nàng đang nôn nao dưới bề ngoài điềm tĩnh.

- Tôi hy vọng như vậy. – Nàng đáp lại tuy vẫn thấp thòm – Cả hai nông trại đã đi qua đều bị đạn pháo.

- Chỗ nào cũng bị đạn pháo. – Người tài xế ngồi cạnh nàng cúi đầu nói chen vào.

Họ phóng nhanh qua cầu. Lisette chợt nhận ra Jean Keiphpher đang chạy bỏ về phía họ, một vẻ tươi cười rạng rỡ trên khuôn mặt hồng hào của ông.

- Hoan hô! Hoan hô! Người Anh muôn năm! Người Mỹ muôn năm! Nước Pháp muôn năm!

Nàng chồm qua Dering và ló ra ngoài cửa xe, gọi rối rít:

- Jean, mọi người về làng chưa? Có ai cần giúp đỡ gì không?

Jean cười toe toét với nàng, miệng không còn cái răng nào.

- Về gần hết rồi, gia đình Laphphont không bao giờ chịu đi đâu. Họ khoá kín cửa hầm lại và ở đó cùng 5 đứa con, cả dê và gà mái nữa. Bà Chamot thì hôn lính Mỹ nhiều đến không còn nhớ nổi! Tuyệt lắm!

Chiếc xe lại lắc lư rồi ngừng lại, những người lính nhảy xuống từ bửng sau và tản nhanh vào các đường phố, kiểm soát lại Sainte – Marie xem có đúng như lời bác Jean nói không.

- Cô vẫn bình an chứ, tiểu thư de Valmy? – Bà Bridet và mấy đứa con chạy lại phía nàng, rồi bà vòng tay ôm ghì lấy nàng – Lạy Chúa, ba mẹ cô đâu? Họ ở Balleroy à? Tốt, tốt lắm, nhưng tôi không muốn ở bất cứ nơi nào khác trong ngày hôm nay ngoài Sainte – Marie ra. Cuối cùng chúng ta đã được giải thoát. Ôi! Không còn tin nổi nữa. Tôi đã treo lá cờ Pháp trên cửa sổ cao nhất. Nó đẹp lắm, phải không cô? Không còn tụi Đức nữa, chúng chỉ đáng nhử vào mặt.

Chuồng gà mái của bà Bridet bị nổ tan tành và Lisette đã hứa tìm cho bà một chỗ khác thay thế. Bà Lechevailier bị gãy tay vì một nửa nhà bếp đồ đã đè lên. Còn ông già Bleriot thì được tìm thấy ở cuối vườn đang say bí tỉ, và mọi người thấy lão đã ngất nga ngất ngưỡng ở đó trong suốt cuộc đổ bộ.

- Cô cảm thấy vui hơn chứ? – Greg hỏi khi Lisette bước ra khỏi căn nhà chỉ còn trơ lại 4 bức tường của bà Chamot, nàng sẽ mang vải lanh và soong chảo lại.

- Vâng, mọi người đều được an toàn ở trong khi làng bị dội bom và bắn phá. Không có ai bị thương nặng, mặc dù họ nói là có tiếng súng ở phía nam ngôi làng lúc sáng nay,

Greg gật đầu:

- Không còn nghi ngờ gì nữa, cuộc dạo chơi của chúng tôi không phải là vô ích. Đã đến giờ triệt hạ của bọn chúng. Tôi sẽ đưa cô về Valmy bây giờ. Có ai muốn đi cùng không?

- Không đâu. Họ đang mừng được trở về nhà dù có phải bỏ lê đi nữa.
 - Vậy chúng ta đi thôi. – Chàng nắm tay Lisette để đỡ lên xe nhưng chợt khựng lại. Có tiếng súng nổ lạch tách rất rõ từ phía Valmy.
- Greg mím môi lại.
- Chuyện quái gì nữa đây? – Chàng đóng sầm cửa hông lại rồi chạy vòng qua bên kia xe, nhảy vào chỗ tài xế.
 - Cái gì thế? – Lisette hoảng hốt hỏi, nàng chưa nghe rõ tiếng súng.
 - Tôi không chắc. – Giọng Greg hung dữ – Nhưng tôi sẽ tìm ra.

Greg mở máy, những người lính vội ồa lên phía sau xe. Xe vẫn không rời chỗ, chàng nhấn mạnh chân ga, chiếc xe vọt ra khỏi con đường làng, người với gà vịt chạy tán loạn phía trước.

Khi họ tới cái cầu ở chân đồi, nàng đã nghe thấy nó: tiếng lạch tách của súng máy. Nàng lặng người đi. Âm thanh quá quen thuộc. Nếu không có nét lo lắng trên khuôn mặt và đôi môi mím chặt của Greg, nàng đã không chú ý đến nó. Họ lao nhanh qua đồi, và nàng chợt hiểu ra. Tiếng súng vọng đến từ Valmy.

- Nhanh lên! – Nàng thì thào, bàn tay nắm chặt trong lòng – Ôi! Làm ơn nhanh lên!

Trước khi đi hết vạt rừng, họ đã nhìn thấy khói. Nó bốc lên và cuộn lại thành từng cụm đen lớn. Rừng thưa dần, mũi đất trải dài phía trước họ, và Valmy sừng sững trong vẻ trắng lè cổ kính, đang bốc cháy dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Phần 1

Một cơn gió nhẹ thổi những tàn lửa và tung lớp tro bụi về phía họ. Từ những cửa sổ bể nát ngọn lửa bốc cao khi trần nhà đóng cửa cổ kính bắt đầu cháy dữ dội.

Họ chạy nhanh ra khỏi vạt rừng cuối cùng về hướng con đường dành cho xe chạy, khỏi làm mất họ cay xè chui cả trong cổ họng.

- Nhanh lên! Nhanh lên! – Lisette nức nở. Họ gấp lại chiếc xe tải của quân đội Mỹ chở binh lính mà họ đã vượt qua khi đi tới vùng bìa ngôi làng. Greg chặn xe lại, anh chạy tới mở cửa xe quát ầm lên.

- Chuyện gì vậy?

Lisette tắt tả chạy theo. Nàng đưa tay che mặt khi sức nóng ập tới.

- Thừa trung tá, hình như tụi Đức đã ập vào khi trung tá vừa đi xong. – Một viên đại úy trả lời, trông anh ta mệt mỏi với cây súng vẫn còn nơi tay – Chúng tôi vấp phải hỏa lực khá mạnh trong khi tới đây. Có hai người bị thương, một người bị thương nặng.

- Luke đâu? – Lisette thờ dốc – Luke đâu rồi?

Viên đại úy ngo ngác không hiểu.

- Có một phi công của quân Đồng minh trong lâu đài. – Greg giải thích tóm tắt – Các anh có thấy anh ta không?

Viên đại úy lắc đầu:

- Lúc chúng tôi đến đây, tụi Đức đã chiếm được lâu đài rồi. Chúng không đồng ý lắm. Chỉ khoảng năm, sáu tên nhưng chống trả kịch liệt. Khi chúng tôi ném lựu đạn vào có hai tên vẫn còn sống và từ lúc đó đến giờ không thấy có tiếng súng nữa.

Lisette định chạy về hướng mà giờ đây đã biến thành lò thiêu nhưng Greg đã giữ lấy tay nàng lại.

- Cô chẳng thể làm gì được đâu. – Chàng la lên, giữ chặt lấy nàng – Chắc chắn không còn ai sống sót.

- Nhưng tôi muốn xác định điều đó tận mắt tôi.

Một loạt tàn lửa bắn về phía họ. Greg càng giữ chặt nàng hơn.

- Vô ích! Anh ta đã chết rồi. Tụi Đức đã giết anh ta trước cả lúc lựu đạn quăng vào.

Có những tiếng sôi sục réo lại, dường như linh hồn của toà lâu đài đang bị huỷ hoại, rồi tiếng đổ vỡ ầm ầm vọng ra khi ngọn lửa cháy rực lan đến phòng ăn lớn. Lisette đứng lặng mặt trắng bệch vì đau khổ và giận dữ. Nàng đã cứu được anh ta nhưng rồi cuối cùng anh ta đã chết, cũng như Dieter, như trăm ngàn người khác.

- Bây giờ ta phải làm gì, thưa trung tá? – Viên đại úy hỏi.

- Lọc soát lại các ngôi làng chung quanh. Tôi sẽ gặp lại các anh tại Isigny trong vòng một tiếng đồng hồ nữa.

Toán lính lục đục kéo đi nhưng Lisette vẫn im lìm, cả khu vườn cũng đang cháy, những cánh hồng quăn queo lại và rớt xuống, những con chim hút mật nám đen. Greg nắm chặt vai nàng.

- Đi thôi, Lisette. Chẳng còn vớt vát gì được nữa, tất cả sẽ bị thiêu rụi.

Đã bảy thế kỷ qua toà lâu đài vẫn sừng sững nơi khu rừng sỏi trên bờ biển, kiêu hãnh tráng lệ và bất khả xâm phạm. Ngọn lửa đói khát đang bắn ra với đủ các màu sắc xanh tím và lục, nàng nhìn sững toà tháp với bức màn che nặng nề đang bắt lửa.

Anh nhẹ nhàng kéo nàng đi, lần này nàng không kháng cự nữa.

- Tôi sẽ đưa cô đến Sainte – Marie – des – Ponts. – Giọng Greg cương quyết.

Nàng gật đầu. Nàng sẽ đến Balleroy với cha mẹ, còn giờ thì nàng chưa suy tính được gì cả.

- Thành thật chia buồn cùng cô về chuyện Luke Brandon. – Greg ái ngại nói khi mở cửa xe cho nàng.

- Cảm ơn anh. – Nàng nói nhỏ, đôi mắt đầy vẻ đau khổ.

Greg tự hỏi nàng đã quen Luke được bao lâu, thường thường những phi công trong trường hợp này phải sống nhờ cả tháng trời với những gia đình người Pháp che chở cho họ.

Họ cùng im lặng, cho tới khi đến gần cầu nàng mới cất tiếng:

- Anh làm ơn cho tôi xuống đây, tôi muốn đi bộ một quãng.

Chàng chỉ muốn giữ nàng lại, không để nàng xuống đâu cả nhưng rồi chàng đã đạp thắng, chiếc xe lúc lắc dừng lại.

- Cô khoẻ rồi chứ?

- Dạ, vâng. – Giọng nàng thật cương quyết khó mà thuyết phục – Tạm biệt trung tá Dering, và cảm ơn anh nữa chứ. Anh đã quá tốt với tôi.

Chàng không biết nên nói gì với nàng nữa. Nàng vừa chôn một người bạn của gia đình, có thể là họ hàng không chừng, rồi lại đến cái chết của Brandon một người vừa mới cầu hôn nàng. Còn giờ đây, khi chàng đang vòng qua để mở cửa xe cho nàng thì ngôi nhà yêu dấu đang cháy thành tro bụi. Chàng đỡ nàng xuống xe, chỉ mong nàng sẽ ở lại.

- Cô có chắc là sẽ không gặp gì khó khăn tại Sainte – Marie chứ?

Nàng ngược mắt nhìn chàng. Sự quan tâm của Greg làm nàng xúc động.

- Chắc chắn tôi không gặp trở ngại gì đâu. – Đường nét dịu dàng của đôi môi nàng khiến anh liên tưởng đến khuôn mặt nàng khi đôi môi đó mỉm cười – Thôi, tạm biệt trung tá Dering.

Greg nâng tay nàng lên hôn nhẹ.

- Tạm biệt. – Chàng ngắm nghía đến lời chia tay của họ, nó sẽ thật là buồn cười khi họ sắp sống với nhau trong suốt quãng đời còn lại.

Bà Chamot sững sốt khi biết Valmy đã bị thiêu rụi, nhưng lại rất hoan hỉ khi có Lisette đến tá túc tại nhà bà. Sau đám cháy, phần ngoài toà lâu đài bị cháy xém đã nguội đi. Lisette và ông già Bleriot vào các phòng xem xét, họ ngạc nhiên khi góp nhặt lại một số đồ vật đã trốn thoát khỏi ngọn lửa. Nào là thùng đựng bánh mì khổng lồ bằng đá của bà Marie, chiếc khung ảnh bằng bạc lồng hình đám cưới của cha mẹ nàng đã bị khói ám đen, và cả một bình hoa bằng thiếc nữa.

Chẳng có dấu vết gì của toán lính Đức sau đám cháy. Luke cũng thế, và đám đồ mỹ thuật mà họ thu nhặt cũng chẳng hề có dấu vết của Dieter. Và một buổi tối kia, khi nàng trở về nhà bà Chamot, kiệt sức mệt mỏi về cả tinh thần lẫn thể xác, định mệnh đã giáng cho nàng một đòn tàn nhẫn cuối cùng. Thoạt đầu nàng chỉ hơi cảm thấy một con đau nhẹ phía dưới lưng, nhưng đến khi có một dòng máu âm ỉ chảy xuống đôi chân thì nàng chợt hiểu.

Nàng nằm trên một chiếc giường hẹp nơi chái của túp lều nhỏ của bà Chamot và cầu nguyện cho máu ngừng chảy. Nhưng nó vẫn tiếp tục một cách rời rạc trong ngày kế tiếp và đến khi việc đó chấm dứt nàng biết rằng mình chẳng còn hy vọng gì về giọt máu của Dieter nữa. Định mệnh đã quá khắc nghiệt. Nỗi mất mát lớn lao khiến nàng cảm thấy bàng hoàng đau xót. Thế là hết, nàng đã mất tất cả.

Một tuần sau, cha nàng từ Balleroy trở về, họ cùng đi xem xét sự thiệt hại của ngôi nhà.

- Phần ngoài vẫn còn nguyên vẹn. – Giọng ông đầy vẻ chịu đựng – Chỉ có phòng ăn lớn không xây lại được nữa nhưng những phòng khác vẫn có thể ở được sau khi sửa chữa.

- Nhưng ba sẽ ở đâu cho đến khi sửa xong? Ở Balleroy à?

- Không, ba sẽ ở đây.

Nàng mở to mắt:

- Ba ở đây à? Không thể được, sàn nhà và trần nhà có còn đâu.

- Nhưng căn phòng phía ngoài chuồng ngựa vẫn còn ở được. Ba sẽ sống ở đó, nơi đó cũng là Valmy vậy.

Sự ngang bướng của ông đã khơi dậy những tình cảm của nàng. Những căn phòng gần như bỏ không bị khói ám đen chẳng có điện nước gì cả ngoại trừ cái bơm ở sân sau. Lần đầu tiên từ khi mất đứa bé nàng lại cảm thấy cuộc sống có mục đích. Nàng hăng hái nói:

- Vậy thì con cũng ở đây với ba, mình sẽ sửa chữa lại từng phòng để ở tiếp.

Ông vỗ vỗ tay nàng.

- Mẹ con sẽ không tham gia với cha con mình đâu, nhưng ở Buboscqo bà cũng khá thoải mái và khi chiến tranh chấm dứt bà sẽ đến Paris chứ không trở lại đây nữa.

Bà Chamot làm đủ mọi cách để thuyết phục Lisette thay đổi ý kiến nhưng nàng vẫn khẳng khái trở về Valmy. Đó là lối thoát duy nhất cho nàng.

Ông già Bleriot tới thăm họ, mang theo những tin tức lượm lặt từ đám lính ở bãi biển, họ đang bận chuyển lương thực và thiết bị mới lên bờ. Cuối tháng sáu, có tin đồn quân Mỹ đã chiếm được Cherbourg. Lisette cảm thấy lo lắng. Cuộc chiến rất gay go. Tồn thất của Mỹ theo báo cáo lên rất cao.

- Ba à, con hy vọng anh ấy sẽ an toàn. – Lisette chợt nói khi họ kéo những tấm ván lót sàn bị cháy xém ra khỏi phòng điếm tâm.

- Con nói ai vậy? – Bà nàng hỏi, lưng ông ê ẩm, hai bàn tay bị trầy xước hết cả.

- Trung tá Dering. Anh chàng người Mỹ đã đến Valmy đó ba.

- Ba cũng mong vậy. – Ông nói một cách chân thành. Lisette đã kể cho ông biết về viên trung tá Mỹ rất tử tế với nàng; về Luke Brandon, một phi công người Anh bị bắn rơi và đã chết về tay quân Đức. Và cả cái chết của Dieter.

Vì thương Lisette ông cảm thấy xót xa cho hấn nhưng cũng nhẹ nhõm phần nào. Sẽ không có cái đám cưới Pháp – Đức phức tạp đó nữa. Tạ ơn Chúa, thật sự là không cần như thế. Nhưng ông không thể cảm lòng khi thấy con gái ngày một xanh xao héo hắt chỉ vì đứa bé. Rồi sẽ đến lúc nó hiểu rằng sự việc nên xảy ra như thế thì tốt hơn. Và giờ đây, tất cả những gì ông có thể làm cho Lisette là tình thương, sự thông cảm của ông. Ông thầm cầu nguyện cho con gái sẽ sớm tìm được hạnh phúc, một hạnh phúc thật trọn vẹn.

Lisette ngày càng chìm sâu vào nỗi bất hạnh. Có những lúc nàng cảm thấy như bị nghẹt thở vì đau đớn. Dường như cuộc đời không còn mục đích, không còn gì để ước mơ và hy vọng nữa.

Dãy phòng phía trên chuồng ngựa đã tạm ở được sau khi cọ rửa và quét vôi lại. Nhưng có lẽ phải nhiều năm nữa họ mới có thể dời vào lâu đài. Mẹ nàng chỉ lặng lẽ thông báo rằng bà sẽ không trở lại. Bà hiểu và thông cảm với chồng. Ông không muốn rời Valmy, nhưng bà không thể chia sẻ điều đó. Sau khi rời Buboscqo, bà sẽ đi Paris. Thỉnh thoảng ông Henri sẽ lên thăm bà và có thể ở lại một vài tháng, nhưng họ sẽ không bao giờ sống lại không khí gia đình như hồi ở Valmy nữa. Ông bà cũng dự tính cho Lisette rời Normandy lên Paris khi chiến tranh kết thúc.

Lisette kéo một cây xà nhà ra khỏi đồng gỗ cháy đen, bỏ nó xuống sân sau trải sỏi. Nàng cố gắng hình dung một cuộc sống mới mẻ ở Paris nhưng vô ích. Dường như sự đau khổ đã làm thui chột trí tưởng tượng của nàng. Nàng không còn nghĩ được gì cho tương lai ngoài việc cảm nhận những việc đang xảy ra mỗi ngày, tìm lại niềm vui trong những chuyện nhỏ nhặt như khi có một gia đình chuột sóc đã làm nhà trong đồng xà bản hay một cây đậu tía nở những bông hoa kiêu hãnh trên bức tường ám đen khói, hoặc cảm nhận được con gió biển trong lành mơn man trên mặt khi nàng đi dạo ở mũi đất.

Chiến tranh đã chấm dứt quanh vùng Sainte – Marie – dea – Ponts, nhưng đối với Normandy có lẽ còn lâu lắm.

Nơi những bờ gậu bên vệ đường, nhiều cây thánh giá bằng gỗ thô sơ được dựng lên trước những nấm mồ chôn vùi vàng. Ở phía đông, quân Anh vẫn chưa chiếm được Caen. Có những báo cáo về trận chiến ác liệt xảy ra ở phía Tây khi người Mỹ cố gắng chiếm vùng St. Lô. Khả năng quân Đồng minh có thể bị đẩy lùi xuống biển trở lại vẫn có thể xảy ra. Lisette cố gắng thu lượm mọi tin tức về những cuộc tiến công của họ.

Trong ánh sáng leo lét của ngọn đèn dầu, Lisette ngồi cạnh cha. Ông đang mải mê nghiên cứu bản đồ quốc gia và tô đậm những vùng ông tin tưởng đã

nằm trong tay quân Đồng minh. Một vết nhằn hằn sâu trên trán, ông lo lắng nói với Lisette:

- Họ phải thoát khỏi Normandy và chiếm Paris vào cuối mùa hè. Nếu dằng dai đến mùa Đông họ sẽ gặp trở ngại trong việc tiếp tế quân nhu và quân dụng vì lúc đó biển động. Nhưng nếu không chiếm được Caen họ không thể thoát khỏi Normandy.

Lisette ngồi bó gối, những suy nghĩ của nàng không hướng về Caen mà về St. Lô. Đó là nơi quân đồng minh đang chiến đấu và có rất nhiều khả năng rằng trung tá Dering cũng đang ở đó. Nàng hy vọng chàng sẽ được an toàn, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra nàng cũng chẳng thể biết được vì ai sẽ báo tin cho nàng? Nàng đắm chiêu nhìn bản đồ với đôi mắt buồn rầu. St. Lô là tổng hành dinh của tướng Marcks, một tướng Đức mà Dieter hết sức ngưỡng mộ và là người thống lĩnh những quân đoàn bộ binh tám tư anh dũng. Mặc dù St. Lô nhỏ hơn Cherbourg nhưng chắc chắn sẽ khó chiếm hơn.

Ngày nào Lisette cũng xoắn lấy ông già Bleriot để hỏi thăm tin tức về những cuộc tiến công vào vùng trong. Nhưng ông chỉ có thể cho nàng biết thêm rằng người ta vẫn tiếp tục đưa thêm quân tới St. Lô mà vẫn chưa chiếm được, còn bệnh đau bên hông của ông ngày càng tệ hại đến nỗi mỗi ngày ông phải uống một hũ Calvados để làm dịu cơn đau.

Greg Dering phải nhìn nhận rằng thật là khổ sở khi tâm trí luôn bị ám ảnh bởi một cô gái. Suốt ba tuần nay, anh và đồng đội đã sống dưới làn mưa đạn. Người bê bê bùn đất, kiệt sức, râu ria không cạo và cứ thế, họ đã băng rừng lội suối, bao nhiêu đạn súng máy, súng cối nã vào họ, rồi những cuộc chạm trán với xe tăng và phải chịu đựng nỗi đau như xé qua tiếng thét vì vết thương, còn những người tử trận bắt buộc phải để lại. Con đường tới St. Lô trơn tuột vì máu. Greg biết rằng mình sẽ không ở lại Pháp một ngày nào nữa sau khi chiến tranh chấm dứt, vì vậy chàng phải cưới Lisette ngay khi trận chiến tạm ngưng và chàng có thể xin được giấy phép.

Chàng lau mồ hôi trán và tiếp tục bò tới mục tiêu, một nông trại có tui Đức đầy trong đó. Mẹ chàng hẳn sẽ thích một cô gái Pháp. Bà là con gái của một nhà triệu phú vùng bờ biển phía Đông và luôn luôn quan niệm rằng văn hoá Pháp là nền văn hoá duy nhất có giá trị trên thế giới.

Đạn bay vèo vèo ngang chàng, các vũ khí cá nhân tiếp tục nổ dữ dội ép họ nằm bẹp xuống. Bây giờ chàng phải có quyết định sống còn, hoặc là cho binh lính sẽ bỏ về phía sau nông trại, bỏ phần lớn khoảng đất họ đã chiếm được; hoặc là liều mạng tấn công ngôi nhà để tiêu diệt toàn bộ.

Chàng la to gọi viên phó chỉ huy đang nằm mé bên kia con đường bụi bặm.

- Thiếu tá chuẩn bị. Chúng ta sẽ quăng lựu đạn khói vào căn nhà khốn kiếp đó rồi xông vào đánh xáp lá cà bằng lưỡi lê.

Chàng chợt nghĩ đến việc nàng có thể từ chối. Thất bại không phải là từ ngữ chàng đã gặp trong cuộc sống. Mẹ chàng luôn có phong cách thoải mái dễ chịu, gia sản kèch sù và vị trí quan trọng trong xã hội đã đem lại cho bà một vẻ tự tin tuyệt đối. Đó là thế giới của mẹ chàng, thế nhưng trước đám cưới vài ngày, bà đã dám bỏ trốn theo một tay vệ sĩ lực lưỡng. Greg đã thừa hưởng bản năng táo bạo và gan dạ của cả hai người. Còn cha Greg với tham vọng mãnh liệt và sự kiên trì tuyệt đối, đã chuyển từ vùng bờ biển Caliphornia sang ghế chủ tịch của một trong những công ty giàu mạnh nhất trong tiểu bang đó. Chàng đã sớm học được rằng bản lĩnh là một món quà thiên phú cho các hành động. Và giờ đây chàng vẫn đang theo nó, chàng sắp sửa tấn công ngôi nhà trong nông trại và cưới Lisette de Valmy.

Những ngày ngột ngạt, nóng bức của tháng sáu sắp đến, Lisette càng thêm nóng nảy bồn chồn. Nàng cố tìm những công việc nặng nề để quên đi nhưng vô ích. Và đến khi không chịu nổi nữa, nàng đi ra bờ biển đến sát nơi được binh lính cho phép phóng tầm mắt ra những con sóng ngoài xa. Còn đâu hình ảnh Lisette ngày nào, một thiếu nữ đang trong độ tuổi xinh đẹp với chiếc mũ bê rê đỏ và chiếc áo khoác sòn cũ, đạp xe trên khắp các nẻo đường trong vùng Normandy để thực hiện các công tác Paul giao phó. Nàng biết mình sẽ không bao giờ tìm lại được sự vô tư thưở đó. Cuộc sống giờ đây dường như không có chỗ cho một Lisette đã thay đổi, đã từ trẻ thơ thành người đàn bà với một tình yêu cuồng nhiệt trong căn phòng nhỏ trên toà tháp và ánh sáng lung linh của ngọn đèn dầu.

Nàng rút sâu hai tay vào túi váy rồi quay lưng lại những con sóng xám bạc đang cuộn cuộn. Lần đầu tiên trong đời, sóng biển đã không xoa dịu và đem lại cho nàng sự yên tĩnh, mà chỉ làm cho nàng càng thêm thất vọng chán chường.

Khi nàng trở về, Greg đang thoải mái dựa nơi cổng dẫn vào sân sau theo lối xe chạy. Chàng đang đợi nàng, mái tóc xoăn màu nâu sậm dày bông bênh như một cây thạch nam, nụ cười lung linh trên khuôn mặt sạm nắng.

Lisette khựng lại. Nàng không dám tin vào mắt mình nữa, rồi nàng bắt đầu chạy về phía chàng, lòng vui mừng nhẹ nhõm trước sự bình yên của Greg.

Tim chàng bắt đầu đập rộn rã trong lồng ngực. Mái tóc bay loà xòa trên mặt đã được nàng cột gọn gàng bằng một dải băng sau gáy. Dưới hàng lông mày sậm, đôi mắt màu tím của nàng chưa bao giờ đẹp đến thế.

- Trung tá Dering! Thật là một bất ngờ thú vị! – Nàng la lên, chạy lại phía Greg, mặt rạng rỡ.

Nụ cười bùng lên trên khuôn mặt Greg, chàng mở rộng vòng tay, và trước niềm vui bất ngờ của cả hai, nàng đã lao vào không chút ngần ngại.

Bỗng nàng cảm thấy ngỡ ngàng, hành động vừa qua của nàng chỉ do sự phấn khích tự nhiên khi gặp lại Greg với đôi tay mở rộng của chàng, chỉ có thể thôi, nàng không hề để ý đến sự va chạm giữa hai người. Nàng chỉ muốn chào đón chàng như đối với cha nàng, nhưng khi vừa làm thế, nàng đã nhận ra mình đã lầm, Greg hoàn toàn khác với cha nàng. Lisette đỏ mặt bối rối đặt tay lên ngực Greg, cố quay khỏi thân hình rắn chắc của chàng.

Greg nhìn xuống nàng, chàng không cười nữa. Mắt chàng màu nâu sậm và ảm áp, có một điểm vàng nhỏ xíu gần đồng tử, khuôn mặt chàng không thể hiện một tình cảm đơn thuần giữa hai người. Chàng nói với vẻ chân thành mộc mạc:

- Tôi nhớ em, Lisette. Tôi chỉ muốn cưới em.

Nàng đang ở trong vòng tay của anh, không thể nói rằng Greg đang bốc đồng, chắc chắn như vậy. Chiến tranh đã được lược bớt những lễ thói cư xử theo truyền thống và những phản ứng đột ngột đã trở thành bình thường trong cuộc sống.

- Nhưng tôi đâu biết gì về anh. – Lisette nhận ngay ra sự thiếu thành thật trong câu nói của mình. Nàng đã biết khá nhiều về chàng, một thanh niên tử tế và rất được nhiều người kính mến. Nàng biết mình đã bị lôi cuốn vì nàng cũng thích anh và cảm thấy yên tâm ở bên anh.

Greg mỉm cười cười mở.

- Thế thì dễ thôi – Chàng vẫn giữ nàng trong vòng tay – Tôi là người Caliphornia, 27 tuổi, thu nhập khá, có tinh thần vững vàng trong cuộc sống và chưa có vợ. Được chưa nào?

Nàng chỉ muốn cười sặc lên. Từ khi Dieter chết, lần đầu tiên nàng lại cảm thấy một niềm yêu thương ấm áp và sống động, nhưng nụ cười chợt tắt trên môi nàng. Nàng quay đi, gỡ mình ra khỏi Greg, đôi mắt đầy vẻ đau đớn.

- Và anh cũng chẳng biết gì về tôi.

Greg hơi nhíu mày khi nghe câu nói của Lisette. Nàng bắt đầu đi về phía vườn hồng đã tả tơi, chàng đi bên cạnh nhưng không chạm vào người nàng.

- Nếu tôi không trở lại với em có lẽ tôi sẽ điên lên mất. Tôi biết bấy nhiêu về em đủ rồi (so squeet). Đây không phải là một quyết định sai lầm để rồi tôi phải ân hận.

Nàng nhìn anh, im lặng. Mùi hoa hồng còn sót lại sau trận hoả hoạn cũng nồng như mùi khói dưới ánh mặt trời tháng sáu. Một mối xúc cảm mãnh liệt dâng lên khiến nàng muốn chàng lại chạm vào người nàng để nàng có thể cảm thấy mình sống lại thoải mái trong vòng tay chàng. Lisette lặng lẽ nói:

- Nhưng người tôi yêu và sắp làm đám cưới chỉ mới chết cách đây vài tuần.

- Tôi biết. – Chàng cầm lấy tay nàng và giữ thật chặt – Luke đã nói cho tôi biết.

Nàng mở to mắt sững sờ, không ngờ Luke Brandon đã nói với Greg về Dieter.

- Tôi không hy vọng là em sẽ quên câu chuyện đó như nó không hề xảy ra. – Greg dịu dàng nói – Nhưng em không thể sống mãi như vậy với quá khứ, Lisette. Chuyện gì đi qua sẽ không bao giờ trở lại.

- Nhưng tôi làm sao để thôi yêu anh ấy được? – Nàng không thể chịu đựng được nữa và bật khóc – Tôi không biết làm sao để bắt đầu yêu một người khác.

Greg cười nhẹ:

- Để tôi chỉ cho em. – Chàng đưa cánh tay mạnh mẽ kéo sát nàng vào lòng.

Lisette hoàn toàn bị khuất phục bởi một cảm giác xa xưa nào đó. Nàng cũng đã chìm đắm trong vòng tay của Dieter trong cùng một tình huống khi nàng chưa biết nhiều về hắn mà chỉ tin cậy vào bản năng mình, giác quan thứ sáu đã đánh bại lý trí và lẽ phải.

Lisette lại nhìn lên khuôn mặt sạm nắng của Greg. Nàng đã lấy lại tự chủ, nàng có thể lựa chọn và quay lại nếu nàng muốn. Nàng có thể tiếp tục sống trong nỗi cô đơn khắc khoải, ray rứt bởi một quá khứ và không còn chút ý niệm về tương lai, nhưng nàng cũng có thể thay đổi cuộc sống đó và lần này chắc chắn sẽ không đổi thay như lần đầu tiên khi nàng rơi vào vòng tay của Dieter. Tất cả tùy thuộc vào sự lựa chọn và quyết định của nàng.

Những nét khắc của nụ cười lại xuất hiện nơi đuôi mắt và khoé miệng Greg. Đôi lông mày rậm và sạm màu hơn mái tóc màu mật ong đang rơi bù xù của chàng. Đó là khuôn mặt của người đàn ông đẹp trai, tự tin, lịch sự và rộng lượng.

Chàng giữ nàng một cách vững chãi, bàn tay vuốt ve dọc theo lưng nàng lên mái tóc, xoa nhẹ nơi gáy nàng và nâng cằm nàng lên. Nàng run rẩy, một cảm giác khát khao thúc giục lại xâm chiếm cơ thể khi chàng từ tốn cúi xuống hôn nàng. Ý thức tội lỗi trôi dạt trong nàng và cuối cùng nàng đành khuất phục trước sự vững vàng chắc chắn của Greg. Nàng choàng tay lên cổ Greg, đôi môi hé mở ngọt ngào và ấm áp.

- Bốn mươi tám giờ nữa anh sẽ rời đây đi Paris. – Chàng vẫn chưa rời Lisette – Anh muốn chúng ta sẽ làm đám cưới trước khi anh phải lên đường.

Đôi lông mày đẹp của Lisette cong lên vẻ không tin nhưng rồi nàng mỉm cười:

- Không thể được, ở đất nước này một đám cưới cần phải có thời gian chuẩn bị những nghi lễ, nhất là phải có sự cho phép và làm lễ cưới ở nhà thờ.

Greg móc ngón tay dưới cằm nàng, khuôn mặt trái xoan thanh tú nghiêng nghiêng.

- Sự tự do anh đem lại làm viên thị trưởng ở Saint – Marie – des – Ponts đã rất vui về cử hành những nghi lễ ngay lập tức. Còn vị linh mục rất thông cảm, ông ta đang chờ nói chuyện với em. Ở chỗ cha em, họ đang gạch những đường mới trên bản đồ theo sự kiểm soát của quân Đồng minh.

- Em chẳng tin đâu. – Mắt Lisette tỏ vẻ nghi ngờ dưới làn mi rậm.

- Phải tin chứ! – Greg mỉm cười vòng tay ôm eo nàng và đưa nàng đến khu chuồng ngựa ở sân sau – Cha Laphphort đang mong nói chuyện với cô dâu

tương lai đang e thẹn.

Dường như để bù cho những bông hoa đang bị cháy và tàn tạ, những nụ hồng còn sót lại đã nở thật lộng lẫy và hương thơm ngát trong nắng chiều. Tiếng ong bay kêu o o trong không gian tĩnh mịch, xa xa có tiếng sóng cuộn yếu ớt ngoài biển. Thời gian như lắng đọng.

Nàng ngược nhìn Greg, mái tóc sẫm màu óng ả.

- Vâng! – Nàng đến chóng mặt quay cuồng trong vòng tay mạnh bạo của Greg đang nhấc bổng nàng lên và quay nàng đánh vòng với tiếng reo mừng rỡ.

Họ đi vào phòng tiếp khách tạm thời của bá tước Henri de Valmy ở phía ngoài chuồng ngựa. Ông tròn mắt nhìn họ ngạc nhiên. Tay Lisette đang nắm gọn trong tay người lính Mỹ, đôi mắt rạng rỡ với niềm hạnh phúc mà ông ngỡ rằng sẽ không bao giờ thấy lại lần nữa.

- Thưa ba, con sẽ lấy trung tá Dering.

Ông bàng hoàng đứng dậy, để mặc cha Laphphort đang ngồi ở bàn với tám bản đồ nước Pháp.

- Anh ta có nói với ba khi vừa đến đây con ạ. Nhưng ba cứ nghĩ là anh ta đã làm... .

- Đó hoàn toàn không phải là một sự lầm lẫn, thưa ngài. Và nếu ngài cho phép, chúng tôi sẽ làm lễ thành hôn ngay bây giờ, trước khi tôi chuyển đi Paris.

- Nhưng còn giấy tờ... – Ông Henri chống chế yếu ớt.

- Tôi có giấy khai sinh, thẻ y tế và có giấy chấp thuận được lập gia đình của sỹ quan chỉ huy. – Greg vừa nói vừa rút một chiếc ví trong túi áo trần – Cha Laphphort không phản đối. Cha sẽ vui mừng làm lễ cưới cho chúng tôi ngay bây giờ nếu ngài đồng ý.

Ông bá tước quay sang hỏi Lisette:

- Đó có phải là điều con mong muốn không, con gái yêu của ba? Con chắc chứ?

Nàng bước tới nắm tay cha:

- Vâng, thưa ba.

Ông thận trọng hạ thấp giọng:

- Viên trung tá có biết gì về... – Ông hắng giọng không nêu tên Dieter nhưng cha Laphphort nhảy bèn vô cùng.

Lisette gật đầu:

- Luke có nói anh ấy biết.

Ông Henri cảm thấy nhẹ nhõm, vậy thì không có gì phải nói nữa. Nếu Lisette muốn lấy anh ta, ông sẽ để tùy nàng quyết định, dù sao có con rể người Mỹ vẫn tốt hơn là người Đức.

Đám cưới được cử hành 3 tiếng đồng hồ sau tại một ngôi nhà thờ nhỏ vùng Normandy trong làng Saint – Marie – des – Ponts. Hoa hồng ở Valmy, những bông Ophelia màu hồng nhạt và Gloire de Dijon màu kem đầy bệ cửa sổ nhỏ bằng đá và dưới bàn thờ.

Chỉ có 8 người hiện diện: viên thị trưởng, cha Laphphort nhỏ bé và nhanh nhẹn hài lòng trong việc làm phép cưới sau những tang lễ khắc nghiệt đã xảy ra, bà Chamot nhất định cô dâu chú rể phải có những giây phút riêng tư sau đám cưới tại nhà bà trong khi bà đi thăm bà Pichon, ông già Bleriot tắm giặt cạo râu đứng thẳng người như cây thông nông súng trong bộ vét bóng bẩy ủi thẳng tắp, thiếu tá Harris làm phù rể, bá tước Henri, cô dâu và chú rể.

Áo cưới của Lisette chính là chiếc áo bà Chamot đã mặc 30 năm trước trong một bữa tiệc ngoài vườn ở Deauville. Đó là một chiếc áo với dải đăng ten thanh nhã trên lưng bàn tay, chiếc áo tha thướt quét trên sàn nhà. Tóc nàng búi cao, có những lọn tóc xoắn xinh xắn nơi thái dương và sau gáy. Một chiếc khăn che mặt được gỡ ra từ chiếc mũ mùa hè của bà Chamot được dính vào một đoá hoa hồng nở tung.

Bộ đồ trần của Greg đã được thay bằng một bộ đồ sạch bong mới ươm, đó là cả một kỳ công, còn hơn cả chiếc áo cưới của cô dâu. Về tự tin và phong cách thoải mái của chàng làm Bá tước Henri cũng phải yên tâm, hài lòng khi nhớ đến nỗi khổ sở của ông cách đây vài tháng, giờ đây chính cuộc hôn nhân này làm ông cảm thấy nhẹ nhõm khi chứng kiến.

Nến được thắp lên khi hoàng hôn buông xuống. Họ hát bài tụng ca được cô dâu ưa thích. Rồi cha Laphphort đứng trước họ.

- Lisette và Gregory! – Ông cố nói chậm để anh chàng người Mỹ này có thể hiểu được – Các con đã cùng đến nhà thờ này, để Chúa kết hợp ban thêm sức mạnh cho tình yêu các con, trong sự hiện diện của linh mục nhà thờ và cộng đồng.

Ông già Bleriot và bà Chamot đại diện cho cộng đồng vội sửa lưng ngay lại và đứng cứng đờ trong hàng ghế dành riêng cho kính.

- Chúa ban phước cho tình yêu này. Ngài đã lên phong con trong lễ đặt tên thánh và giờ đây Ngài đã cho con thêm sức mạnh và sự tinh tế phong phú trong buổi lễ ban phước đặc biệt này để con có thể tiếp nhận bổn phận vợ chồng trong sự tương hỗ và lòng chung thủy lâu dài.

Lisette ghen ngào. Nàng cả tin rằng nàng sẽ nghe những lời này bên cạnh Dieter. Trong một giây ảo ảnh với những gì đáng lẽ phải xảy ra chập chòn trước mắt nàng. Những ngón tay nàng siết chặt bó hoa hồng. Không, nàng không đang làm lễ cưới với Dieter, anh ấy đã chết rồi, mà là với Greg Dering, một người mạnh mẽ với nụ cười hiện diện cả trong đôi mắt và trái tim rộng lượng. Nàng đang thành hôn với chàng và sẽ đem lại hạnh phúc cho chàng.

- Vì vậy, trong sự hiện diện của nhà thờ, tôi mong muốn các con nói lên ý nguyện của mình. – Giọng cha nghiêm trang.

Greg nhìn xuống nàng, ánh mắt đầy vẻ thông cảm và trấn an.

Chàng có biết mình đang nghĩ gì không nhỉ, Lisette tự hỏi và mỉm cười với Greg, nàng muốn làm giảm bớt sự băn khoăn của chàng.

Cha Laphphort tiếp tục.

- Lisette và Gregory, các con hãy tiếp nhận những điều bắt buộc trong hôn nhân. Các con có sẵn sàng làm theo một cách tuyệt đối và cùng trao cho nhau bản thân mỗi người trong cuộc hôn nhân này không?

- Con xin hứa! – Giọng Greg quả quyết.

Cha Laphphort mỉm cười nhắc khẽ.

- Còn con, Lisette?

- Con xin hứa! – Giọng nàng nhỏ nhưng rõ và chắc chắn.

- Các con có sẵn sàng yêu thương, kính trọng nhau như vợ chồng trong suốt cuộc đời còn lại của mình không?

- Con xin hứa! – Chàng trả lời không chút do dự.

Trong ánh sáng xanh nhạt của buổi hoàng hôn, những cây nến chập chòn toả một ánh sáng ấm áp.

- Con xin hứa! – Lisette đáp và nhìn lên người đàn ông cao lớn với đôi vai rộng cạnh nàng. Đôi mắt nồng ấm và cương quyết không gây cho nàng một chút e ngại nào.

Cha Laphphort quay lại Greg.

- Con hãy lặp lại theo ta. Tôi xin thề rằng không có bất cứ lẽ luật nào có thể cản trở cuộc sống vợ chồng giữa tôi, Gregory James Dering với Lisette de Valmy.

Mắt họ lại gặp nhau, màu tím và màu nâu, khi họ nói lời thề nguyện, và rồi Greg đeo vào ngón tay áp út bên trái của nàng một chiếc nhẫn quá rộng của chàng.

- Bây giờ anh có thể hôn cô dâu. – Cha Laphphort nói.

Greg vén khăn che mặt và cúi xuống đầy vẻ tự tin. Bà Chamot nháy mắt với nàng, ông già Bleriot thì nhe răng cười còn cha nàng thì nhớ lại buổi lễ rửa tội của Lisette, không ngờ thời gian đã trôi nhanh đến thế.

Nàng đưa bó hoa cho bà Chamot rồi hôn một cách nồng nhiệt lên má thiếu tá Harris và ông già Bleriot và ôm chặt lấy cha. Sẽ không có lễ cưới vì trong ba giờ nữa Greg phải trở lại St. Lô để cùng đồng đội chuẩn bị một cuộc tấn công cho sáng mai vào mục tiêu kế tiếp, đó là khu phố chợ của Torgin.

Sau khi chúc họ hạnh phúc, thiếu tá Harris đã cấp tốc về trại. Cha nàng và ông già Bleriot vượt qua ngọn đồi để trở về Valmy với dự định chia sẻ chia Calvados. Bà Chamot ấn chìa khoá vào tay Greg và vội vã bỏ đi với đôi má đỏ ửng. Đêm nay bà sẽ ở lại nhà bà Pichon.

Hai người đứng trong ánh sáng tắt dần của buổi hoàng hôn dưới cánh cổng có phù rêu, giờ đây họ đã là vợ chồng. Greg ôm eo nàng dịu dàng hỏi:

- Em có muốn chúng ta bắt đầu tuần trăng mật chưa, bà Dering?

Nàng dựa đầu vào vai chàng, ngượng ngập với những ký ức mà nàng đang cố xoá bỏ. Đó là lúc Dieter đem nàng vào lâu đài trong bộ quân phục với đôi tay vấy máu, đó là khuôn mặt xương đanh lại của anh khi kể cho nàng nghe về âm mưu ám sát Hitler, khuôn mặt mê đắm đó đã biến đổi trong tình yêu mỗi khi ân ái với nàng giữa ánh sáng dịu dàng của ngọn đèn dầu trong căn phòng nhỏ của toà tháp. Nàng run rẩy như một kẻ bị bắt quả tang trong lúc ngoại tình.

Greg đưa tay ôm lấy vai, xoay nàng lại và cảm thấy sự phiền muộn của nàng.

- Anh hiểu điều đó hãy còn quá sớm đối với em. – Đôi mắt chàng đã mất vẻ linh động vì con khao khát đang đè nén – Nhưng chúng ta không nên ở sân nhà thờ cho hết thời gian ít ỏi còn lại, mình hãy về nhà bà Chamot nói chuyện.

Nàng gật đầu biết ơn vì sự thông cảm của Greg và cảm thấy lòng dịu lại.

Greg lướt ngón tay theo đường viền khuôn mặt nàng rồi cúi xuống hôn lên tóc. Đôi môi chàng làm nàng cảm thấy rạo rực trong sự yên bình ấm áp. Greg đã là chồng nàng, mới vài phút trước đây nàng đã hứa dâng hiến tình yêu cho chàng dù giàu hay nghèo, dù đau ốm hay khoẻ mạnh, họ sẽ cùng nhau chung sống cuộc đời còn lại với con cái và hạnh phúc.

Đôi môi Greg đang mon man trên da thịt nàng, chúng dừng lại trên gáy nàng. Lisette ôm choàng lấy chàng, cánh cửa kỉ niệm đã khép lại.

- Em muốn chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ. – Giọng nàng trầm xuống, tay đặt vào tay chàng.

Greg ghi chặt lấy nàng, hạnh phúc quá lớn lao khiến chàng không nói nên lời. Cuối cùng chàng lên tiếng, giọng chàng khàn đi:

- Vậy chúng ta đi.

Và chàng đưa nàng ra khỏi bóng tối của sân nhà thờ, tay vẫn ôm chặt lấy nàng. Họ đi vào con đường đá cuội hẹp dẫn đến căn nhà tranh của bà Chamot.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Phần 1

Bà Chamot đã tỏ ra xa xỉ trong việc chuẩn bị cho đêm tân hôn. Khăn quàng của Lisette sặc sỡ mùi tinh dầu hoa hồng, và có cả túi đựng cánh hoa khô ướp hương liệu để dưới chiếc gối viền đăng ten. Greg thấp ngọn đèn dầu trên chiếc bàn trang điểm bằng gỗ đào hoa tâm. Họ không còn nhiều thời gian nhưng chàng không muốn hối thúc nàng. Thà đừng có đêm nay còn hơn để nàng có cảm giác bị ép buộc.

Nàng đứng ở giữa phòng, tim đập nhanh và nhẹ bỗng khi Greg bắt đầu cởi chiếc áo khoác. Chàng bước lại cửa sổ và kéo tấm màn che khuất vầng trăng đang nhô lên.

Nàng có thể nhận thấy rõ thân thể chàng với những bắp thịt cuộn cuộn dưới lớp áo sơ mi. Dáng dấp cao lớn vẫn không mất đi vẻ duyên dáng nhẹ nhàng khi di chuyển.

- Anh mở nút áo giúp em nhé! – Nàng ngập ngừng nói khi Greg rời khỏi cửa sổ. Những chiếc nút áo nhỏ xíu bọc lụa chạy suốt từ cổ áo đến thắt lưng nàng.

Greg chậm chậm bước ngang phòng đến bên nàng, hơi thở chàng nhenh lại trong cổ. Nàng nói rằng chuyện đó không có gì đáng ngại, chàng không cần phải kiềm giữ con sóng tình đang dâng lên trong từng mạch máu, nàng luôn sẵn sàng như chàng đã sẵn sàng với nàng. Tay chàng chạm vào vai nàng và một con run rẩy lướt qua người nàng.

- Anh yêu em! – Giọng chàng khàn đi – Em là người đẹp nhất trong đời anh.

Nàng ngược lên nhìn chàng, đôi mắt long lanh dưới làn mi sậm. Nàng không thể nói “em yêu anh” như nàng đã từng nói với Dieter. Nhưng nàng biết rồi mình sẽ yêu chàng, tình yêu sẽ lại bùng dậy trong nàng và đâm chồi nảy lộc. Nàng biết rằng mình có thể làm đẹp lòng chàng, có thể bày tỏ sự biết ơn chàng đã kiên nhẫn chờ đợi, đã cảm thông cho nàng, và sẵn sàng dành cho nàng một tình yêu dạt dào chan chứa.

Nàng chậm chậm đưa tay lên tóc tháo bỏ những chiếc kẹp để dòng tóc huyền của nàng phủ xuống bờ vai, trán gọn lung linh trên lưng bàn tay chàng. Chàng luồn tay vào mớ tóc dịu mềm như tơ ấy, áp lên môi, mắt chàng nóng rực, chàng xoay nàng lại và bắt đầu đưa tay cởi từng chiếc nút lụa nhỏ xíu trên áo nàng. Nàng chính là cô công chúa trong truyện thần tiên tuổi nhỏ của chàng, Huyền bí, thâm sâu và hấp dẫn không nguôi. Khi họ cùng nhau vươn tới đỉnh cao của niềm hoan lạc, chàng nghe nàng kêu tên chàng. Chàng cảm thấy đắc thắng vô bờ. Chàng tự cảm thấy mình đã hoàn toàn chiếm hữu được nàng. Không cần biết trước đây nàng yêu ai, hiện tại nàng là của chàng trong phút giây này và sẽ thuộc về chàng mãi mãi. Vợ của chàng, tình yêu của chàng.

Không còn thì giờ để họ nằm ngủ trong tay nhau. Qua không gian tĩnh mịch của con đường tối tăm ngoài kia đã văng vẳng tiếng xe Jeep tiến đến gần ngôi nhà tranh.

Chàng ôm chặt lấy nàng, biết rằng trong vài giây phút nữa chàng sẽ lên đường về trại, và trước lúc bình minh, chàng phải đưa quân về Nam tiến đến khu Torigin đang bị quân Đức chiếm đóng.

- Anh phải đi đây, em yêu! – Đôi mắt sẫm màu rượi của chàng ánh niềm nuối tiếc – Có thể phải vài tuần, có khi là vài tháng anh mới trở về được, nhưng anh sẽ về, anh hứa với em.

Nàng sợ hãi ôm chặt lấy chàng. Dieter chết rồi, Luke Brandon chết rồi. Nàng đã mất đi đứa con, mất ngôi nhà. Nàng không thể chịu nổi khi nghĩ rằng rồi Greg cũng có thể không còn quay về được với nàng.

- Cần thận nhé anh! – Nàng hấp tấp nói khi chàng gỡ vòng tay nàng ra.

- Em đừng lo! – Chàng mỉm cười tự tin – Anh sẽ rất cẩn thận.

Chiếc xe Jeep thắng lại bên ngoài túp nhà. Chàng miễn cưỡng vùng dậy khỏi giường tiến đến cửa sổ để ra dấu cho người tài xế là chàng đang sửa soạn đi đây.

- Vào giờ này sang năm mọi chuyện đều qua hết. – Chàng nói nhanh khi đang mặc quần áo vào – Khoảng tháng 7 năm 45 em đã ở Caliphornia rồi, và em sẽ biểu diễn giọng ca Pháp của em.

Nàng ngồi trên giường, tóc tung xoã trên vai, mắt mở tròn. Caliphornia. Nàng có khi nào nghĩ về nơi ấy. Giờ đây khi nghĩ đến nàng cảm thấy những cảm xúc xung đột đến khó thở.

Nụ cười sống động của chàng lại tươi nở:

- Em sẽ yêu thích nơi ấy. – Chàng trấn an nàng – Mặt trời, biển cả.

Không còn nhớ gì nữa hết.

Những ngón tay nàng siết chặt khăn trải giường. Không còn nhớ gì hết sao, không còn Valmy. Không còn bầu trời dầm mưa trên những khu rừng sỏi. Không còn những cánh đồng bắp, những khu vườn táo.

Người tài xế chờ đợi bắt đầu sốt ruột rú động cơ xe ầm lên. Greg vội lấy áo khoác và nón. Nàng nhảy ra khỏi giường và chàng ôm nàng vào lòng.

- Ôi Chúa ơi, anh yêu em biết chừng nào! – Rồi chàng siết chặt lấy môi nàng.

Ngoài đường, người tài xế bắt đầu ấn còi xe inh ỏi.

Greg buông nàng ra.

- Anh sẽ về. – Chàng kêu lên dữ dội – Em chờ anh về nhé.

- Em sẽ chờ, em hứa với anh. – Giọng nàng nghẹn đi trong cổ.

Chàng siết nàng vào lòng lần cuối, rồi vội vã chạy xuống các bậc thang hẹp dẫn ra đường, phóng vào xe, không dám nhìn lại phía sau khi động cơ xe nổ ầm ầm, lao về phía chiếc cầu và vùng quê tối đen trước mặt.

Nàng đứng lặng thật lâu bên cửa sổ, nhìn trên trời những mái nhà loáng ánh trắng của Sainte – Marie – des – Ponts, cố giữ lại trong trí hình ảnh của chàng. Chàng biết đâu có thể tiếp tục tiến bước sau trận Torigin. Khi quân Đức phòng thủ tại miền Tây Normandy bị tiêu diệt, một số lực lượng Mỹ sẽ tiến về phía Nam vào vùng Brihan, số khác tấn qua miền Tây để buộc quân Đức phải rút ngang sông Seine. Nàng không biết Greg sẽ tiếp tục chiến đấu về hướng nào. Nàng cũng không biết được khi nào có thể bắt đầu hy vọng chàng sẽ trở lại.

Nàng không ngủ lại được. Khi tia nắng đầu tiên hiện lên nền trời đêm, nàng thay lại váy đầm và áo len, mang đôi giày thấp gót, cẩn thận vuốt lại phẳng phiu mặt giường rồi lặng lẽ rời khỏi nhà.

Con đường đá sỏi vắng vẻ im lìm. Khi đến gần cầu, nàng nghe tiếng gà gáy và tiếng những xô vắt sữa xúng xoảng. Bãi cỏ ven sông dưới chân cầu ướt dầm sương. Hoa cúc vạn thọ và hoa mao lương trĩu trên cành vẫn còn khép cánh vàng.

Nàng bước lên con đường hẹp viền hai bụi cây cao, tiến về khu rừng sỏi. Nàng còn phải làm mọi việc, phải đến viếng một nơi trước khi bước vào cuộc đời mới của bà Greg Dering.

Hàng cây mỏng dần đi và bóng ngôi nhà nàng hiện dần ra, hoang vắng, ảm đạm, một vẻ đẹp bị tàn phá. Nàng rẽ vào, những ngọn cỏ dài quệt vào đôi chân khi nàng tiến bước vào khu nghĩa trang và cây anh đào phía trước.

Một tháng sau, vào tháng Tám, quân Đức vẫn chưa bị đẩy lùi khỏi sông Seine. Tin tức hiếm khi được nghe thấy. Caen đã được chiếm lại, nhưng ở vùng tận phía nam, chung quanh Palaise, cuộc chiến vẫn còn khốc liệt. Lisette cảm thấy khó chịu và mệt mỏi. Đến kỳ kinh nguyệt, nàng nhận thấy rất ít và gần như không có. Nàng biết cha đang lo lắng nhiều về sức khỏe của nàng, và nếu nàng không chịu làm một việc gì đó để lo cho mình, ông sẽ bắt nàng về Balleroy theo mẹ để có cuộc sống dễ chịu hơn. Miễn cưỡng, nàng phải đi gặp bác sĩ Ange.

Vị bác sĩ, vị đã chúc mừng nàng trong ngày hôn lễ khám bệnh cho nàng và không giấu nổi ngạc nhiên khi thấy nàng có thai. Ông ta tự hỏi không biết cha đứa bé là ai. Chắc chắn không phải là người Mỹ đã trôi dạt vào bờ ngày 6 tháng 6 và là người cô nàng vừa kết hôn tháng rồi. Ít nhất cô ta đã mang thai 12 tuần. Cũng không nên tò mò làm gì, chẳng phải việc của ông. Người Mỹ ấy đâu phải là người lính duy nhất chịu nuôi một đứa bé chẳng phải con mình.

- Cô sẽ hết khó chịu khoảng một tuần nữa.

- Sao bác sĩ biết? – Nàng ngạc nhiên cất lời – Tại sao thế? Cháu bị bệnh gì?

Bác sĩ Ange mân mê cây bút. Ông thoáng ngờ về việc nàng không biết gì về tình trạng của mình. Nàng chỉ muốn cố làm cho ông tin, như nàng đã làm với

những người khác, rằng đứa bé chỉ mới vừa tượng hình, khi nó được sinh ra vội vàng sau ngày cưới ít lâu, việc ấy sẽ được giải thích như một trường hợp sinh thiếu tháng. Vị bác sĩ thờ dài. Ông tưởng rằng nàng ắt phải tôn trọng kiến thức của ông hơn.

- Cô đang có thai khoảng chừng ba tháng. – Ông nói rõ ràng – Thường thai ít khi hành vào tháng thứ tư trở đi và...

- Không thể được. – Nàng nhìn ông trân trối – Không thể nào như thế.... Cháu vừa có kinh cách đây vài tuần mà...

- Kinh nguyệt, rất ít hơn bình thường, đôi khi vẫn tiếp tục không đều đặn trong suốt thời kỳ mang thai. – Bác sĩ Ange chăm chú nhìn nàng nói tiếp – Đặc biệt khi có những cú sốc lớn về tình cảm.

Nàng đứng bật dậy, tim đập dồn dập, máu dồn lên bồng cả hai tai.

- Chắc bác sĩ đã tính nhầm. – Nàng lạc cả giọng – Có lẽ cháu chỉ mới mang thai vài tuần... mới khoảng một tháng thôi.

Ông lắc đầu, biết rằng mình đã nghĩ quấy cho nàng. Nàng thật sự không biết điều ấy.

- Không nhầm đâu, bà Dering ạ. Đứa bé đã tượng hình từ ba tháng nay rồi. Từ tháng năm.

Nàng bàng hoàng xúc động đứng không nổi nữa. Nàng có thai. Con của Dieter. Đứa bé nàng mong muốn hơn bất cứ điều gì trên đời. Còn nàng thì đã lấy Greg. Chẳng lẽ sẽ nghĩ rằng nàng cố tình lừa gạt chàng, nàng lấy chàng chỉ vì muốn đứa bé được có cha để mang tên họ.

- Trời ơi! – Nàng thào kêu lên, tái mặt – Ôi trời ơi!

- Bà Dering! – Bác sĩ Ange kêu lên lo lắng.

Nàng không còn muốn nghe ông nữa. Nàng phải rời khỏi phòng.

Nàng phải có không khí trong lành để suy nghĩ.

- Bốn tuần nữa tôi muốn bà trở lại. ... – Ông nói chưa dứt câu thì nàng đã vụt đi khỏi.

Nàng đóng sầm cánh cửa lại phía sau. Cú sốc đã qua đi nhường lại cho niềm vui. Nàng vẫn chưa hoàn toàn mất hấn. Nàng sẽ có đứa con của hấn. Một phần của hấn sẽ luôn luôn ở bên nàng. Nhưng còn Greg?

Nàng tựa người vào một phần thân cây giữa làng. Nàng sẽ giải thích cho chàng, kể hết với chàng sự thật. Chàng đã biết về Dieter rồi. Luke Brandon đã kể cho chàng nghe. Chàng thông cảm với nàng, không hỏi han tra vấn, và hứa sẽ giúp nàng biết yêu lại một lần nữa. Nàng cảm thấy gánh nặng lo âu được trút xuống nhẹ nhàng. Luke Brandon đã dự định lấy nàng, dù biết rằng nàng đang có con với Dieter. Chắc chắn Greg, với lòng quảng đại bao dung của chàng, cũng sẽ thông hiểu như vậy.

Cha nàng trân trối nhìn nàng, thảng thốt:

- Một đứa con? Con của Meyer?

- Vâng, ba ơi! – Nàng khẽ đáp, mong làm dịu đi nỗi buồn phiền của ông – Bác sĩ Ange bảo rằng con đã mang thai ít nhất 3 tháng rồi.

- Chúa ơi! – Ông lần tay tìm ghế – Rồi con làm sao khi Dering trở về? Con định nói sao với nó đây?

Mặt nàng nhợt nhạt và cương quyết.

- Con sẽ cho anh ấy biết sự thật. Còn biết nói sao hơn.

Ông ngược mặt nhìn nàng:

- Đám cưới chỉ mới cách đây một tháng. Ba nhớ mẹ có lần kể cho ba nghe rằng vợ của Jean thường xuyên sinh con chỉ sau bảy tháng mang thai.

Mắt nàng rần rại. Nàng lắc đầu, mắt nhoe dãi:

- Không đâu ba ơi! – Nàng đáp, biết chắc ông đã đau đớn sâu thẳm dường nào khi đề nghị với nàng một sự lừa dối như thế – Con thà để anh ấy xa con còn hơn ở bên con và tin vào điều dối trá ấy.

- Có thể nó sẽ... Ôi con ơi... – Giọng ông đã rời rạc hẳn đi – Con của một tên đàn ông khác! Con của một tên người Đức! Con không tương tượng được một người đàn ông phải chịu đựng việc ấy như thế nào.

Buồn đau lại dấy lên bóp nát cả tim nàng. Nàng không muốn mất Greg. Nàng đã yêu chàng rồi. Ý nghĩ tương lai sẽ mất chàng làm nàng hoảng sợ.

- Sẽ ổn thôi! – Nàng kêu lên dữ dội, vùng dậy đi pha cà phê – Greg sẽ hiểu. Con biết anh ấy sẽ thông cảm.

Cha nàng lắc đầu không tin tưởng. Nàng sẽ có đứa con của Dieter hoặc một cuộc sống mới ở Mỹ với Greg Dering. Ông không biết làm sao nàng lại có

thể đạt được cả hai.

Hai tuần sau, Paris được giải phóng. Cha nàng bật khóc vì sung sướng, quên đi nỗi đau buồn của ông về việc đứa bé sắp chào đời. Không có Champagne nên họ ăn mừng bằng nhiều ly Calvados.

- Người Mỹ muôn năm! – Cha nàng nâng ly kêu lên – Người Canada, người Anh muôn năm! Nước Pháp muôn năm!

Vào đầu tháng 9, Lisette cùng cha đến Balleroy thăm mẹ. Việc đi lại chưa dễ dàng. Ngoài chiếc Citroen cũ kỹ của họ, hiếm thấy xe cộ khác trên đường, ngoài một ít quân xa. Những dấu thập trắng mọc đầy vệ đường. Cánh đồng đầy xác súc vật bị giết trong trận chiến, các mảnh vụn xe tăng cháy rụi vương vãi trong đám cây bụi cỏ.

Mẹ nàng cuống quýt khi gặp lại con gái, và bây giờ mới biết chuyện đám cưới của Lisette. Hai cha con thoả thuận với nhau không nhắc gì đến chuyện đứa bé cả. Có đủ thời gian để chờ Greg trở về và khi đó hãy để tương lai trả lời.

Khoảng tháng 10, bụng nàng đã to lên không còn che dấu nổi. Bà Chamot và bà Bridet chúc mừng nàng, và không tỏ vẻ gì ngạc nhiên về tình trạng của nàng. Chỉ có bà Pichon nhìn nàng ngờ vực. Bà đã là bà mẹ của hơn năm trăm đứa trẻ rồi. Cũng như bác sĩ Ange, bà biết rất rõ rằng đứa bé sắp sinh không phải được tạo hình trong đêm tân hôn của Lisette. Người Mỹ chỉ mới đáp xuống đây vào ngày sáu tháng Sáu. Bà Pichon mím môi. Đứa con của Dering hẳn nhiên đã được tạo ra trước ngày viên thiếu tá đặt chân lên đất Pháp. Việc này thật lạ lùng khó hiểu, tuy nhiên vì thương Lisette, bà giữ kín tất cả những ý nghĩ chỉ riêng mình biết.

Tháng 11, Lisette nhận được một thư của Greg. Tiểu đoàn của chàng đang tấn công quân Đức ở mạn Nam Aachen. Tháng 12, chàng vào Ardennes, đánh một trận đẫm máu chống lại các sư đoàn thiết giáp trong vùng rừng sâu.

Đời sống tại thị trấn Sainte – Marie – des – Ponts đã trở lại bình thường. Vẫn còn bóng dáng những người lính, nhưng họ là lính Mỹ. Họ đi tuần tra các trục lộ, canh gác cầu ở khu vực đường sắt và tiếp tục tải lương thực cùng thiết bị từ các vùng bờ biển lên đất liền.

Lisette đến bác sĩ Ange mỗi tháng một lần. Đứa bé theo dự tính sẽ ra đời vào đầu tháng 2. Bác sĩ Ange vẫn ngấm ngầm tự suy đoán về cha của đứa bé. Ông chưa bao giờ nhìn thấy nàng bè bạn với đám trai làng, ngoại trừ Paul Gilles, và chàng thanh niên Gilles ấy đã bị bắn chết quá sớm, không thể kết luận là cha của đứa bé được. Việc này thật khó hiểu, nhưng bệnh nhân của ông không tỏ vẻ gì muốn giãi bày cùng ông. Cô ta khoẻ mạnh, sung sướng, và trông chờ chồng trở lại. Dù rất đổi hoang mang, đó cũng không hẳn là điều ông lo lắng. Ông chỉ lo cho việc sinh nở của nàng. Xương này rất nhỏ, và xương chậu lại hẹp nên ông dự đoán nàng sẽ gặp khó khăn.

Cuộc chiến ở Ardennes tiếp diễn suốt tháng giêng. Các đơn vị quân đoàn thứ nhất của Mỹ và quân đoàn của Anh tiến quân chậm chạp vì địa thế khó khăn và thời tiết lại khắc nghiệt.

- Theo thông báo, các đơn vị quân Pháp tự do tiến vào đón quân ở Alsace. – Cha nàng cho biết khi họ đang ngồi trong gian phòng âm áp bên ngọn lửa cháy đỏ – De Gaulle kiên quyết Pháp sẽ rút khỏi vòng chiến trong niềm kiêu hãnh.

Có tiếng xe văng lại từ xa, rồi rõ dần, xe đang chạy nhanh đến Valmy.

Nàng đứng bật dậy, mắt mở to:

- Xe hơi, ba ơi!

- Xe Jeep đấy! – Ông cũng vội vàng bước đến cửa sổ để nhìn ra khoảng sân mờ tối.

Nàng từ trong phòng chạy xuống các bậc thang trắng, tim đập dồn dập. Greg về rồi! Không còn ai khác hơn đến thăm họ bằng xe quân đội. Có lẽ tin tức về cuộc chiến tranh đang tiếp diễn ở Ardennes đều sai lạc. Có lẽ người Đức đã rút quân toàn bộ. Nàng chạy băng qua chuồng ngựa trắng để ra sân, tuy đứa bé trong bụng phần nào làm trở ngại bước chân nàng.

Chiếc xe Jeep rẽ vào vòm cổng lát đá, và nàng biết ngay không phải là Greg. Lòng nàng trĩu xuống vì thất vọng, mắt buốt cay. Nàng đã tin chắc đó là Greg, những tưởng rằng thời gian chờ đợi của nàng đã hết.

Nàng sững sờ nhìn trần trời:

- Anh mơ cuộc hôn nhân này đã bao tháng nay. Ít ra em cũng phải tỏ vẻ vui mừng khi gặp lại anh chứ! – Luke Brandon nói, một lọn tóc sẫm màu lò xo xoà trước trán, một nụ cười tươi nở khi anh tiến về phía nàng.

- Luke! Em không tin được! Mọi người nghĩ là anh đã chết rồi! Ôi! Luke, Luke ơi!

Trong bóng tối, nàng lao về phía anh. Đôi tay anh ôm choàng lấy nàng và trước khi nàng có thể quay đi tránh đầu Luke, anh đã kịp trao nàng một nụ hôn say đắm.

- Anh tưởng rằng anh không về kịp để ban một cái tên hợp pháp cho đứa bé ra đời. – Giọng Luke đặc lại – Em đổi ý rồi phải không, Lisette? Em đã không còn nhất định sẽ tự giải quyết lấy nữa chứ?

Nàng từ từ buông tay rời khỏi anh. Trời tối quá nên anh không nhìn thấy ánh mắt nàng.

- Anh vẫn muốn cưới em, Lisette ạ. Không phải vì lời hứa với Meyer, nhưng chính vì...

Nàng không để anh nói tiếp. Nàng đưa bàn tay lên, và chiếc nhẫn to quá khổ mờ mờ lấp lánh.

Anh sững nhìn chiếc nhẫn rồi nhìn nàng.

- Anh không hiểu gì hết? – Luke lúng túng – Em muốn nói gì đây?

- Em đã lập gia đình rồi, Luke! – Nàng nhẹ nhàng đáp – Em đã kết hôn được 4 tháng.

Luke sững sờ:

- Anh không tin! Em không thể... – Luke hoài nghi – Bốn tháng rồi sao?

Nàng gật đầu, bao giờ nghĩ về lời cầu hôn của anh, nàng đều cho rằng chẳng qua anh muốn làm tròn lời hứa với Dieter, vì trách nhiệm về tội lỗi trước cái chết anh đã gây ra. Giờ đây, lần đầu tiên, nàng nhận biết một điều sâu thẳm hơn, là anh thực tình muốn kết hôn với nàng, không kể đến Dieter và con ác mộng đã xảy ra tại Valmy.

- Em đã kết hôn với thiếu tá Dering vào cuối tháng 7. – Nàng lúng túng nói.

- Chúa ơi! – Anh khẽ rùng mình, gất giọng tiếp – Em đã không bỏ phí thời gian đấy nhỉ! Anh nghĩ em vẫn còn bị chấn động nỗi đau về Meyer. Anh nhớ em từng nói mình sẽ không bao giờ yêu thêm một lần nữa mà, yêu như em đã yêu anh ấy.

Nàng không nao núng trước những lời cay đắng của Luke. Đôi mắt huyền rực sáng của nàng chậm rãi nhìn vào mắt anh.

- Quả là em đã nói như thế, và đúng thật là vậy. Nhưng em vừa khám phá ra rằng không hẳn chỉ có một lỗi duy nhất để yêu.

- Và em đã yêu Dering? – Đôi mắt anh là hai hố sâu trên khuôn mặt trắng bệch.

Nàng đứng im một lúc, lặng nhớ lại mình đã cảm thấy thế nào khi ngỡ rằng chàng đang lái chiếc xe Jeep trở về cùng nàng.

- Vâng! – Nàng nói – Em đã yêu Dering.

Luke vén lọn tóc đen óng ra khỏi trán:

- Thế còn Meyer thì sao? Dering có biết gì về anh ấy không?

Phải mất một lúc lâu Lisette mới thốt nên lời, cổ nghẹn lại và môi khô khốc.

- Rồi. Anh đã kể cho anh ấy nghe mà, Luke!

Anh sững sờ nhìn nàng, và trước khi anh trả lời, nàng hiểu đã có một sự lầm lẫn lớn xảy ra.

- Anh chưa bao giờ hé một lời nào về Meyer với bất cứ ai. Tại sao em lại có ý nghĩ là anh đã kể cho Dering nghe về anh ấy chứ?

Dường như lồng ngực nàng đã mất hết hơi, Lisette cảm thấy ngạt thở.

- Anh ấy bảo rằng đã biết về việc em sắp kết hôn. Chính anh đã nói với anh ấy thế.

Con giận tan đi trong anh. Trông nàng xinh đẹp và yếu đuối quá. Giọng Luke khản lại:

- Anh đã bảo với anh ấy rằng anh định lấy em đấy, Lisette ạ. Anh chưa hề nói chuyện với anh ấy về Dieter Meyer.

Khoảng sân bây giờ đã tối hẳn. Gió đêm tháng hai thổi lạnh buốt. Nàng khẽ rùng mình và anh đưa tay áp ủ bờ vai nàng.

- Anh ấy có biết gì về đứa bé không? – Luke hỏi.

Nàng im lặng lắng đầu. Lisette những tưởng chàng đã biết chuyện Dieter và đã thông cảm cho tình yêu của nàng đối với một người Đức. Trong khi ấy chàng lại tin rằng nàng muốn nói đến Luke Brandon khi nàng bảo mình đã từng yêu và người nàng yêu đã chết. Chẳng chắc gì Greg đã dễ dàng thông cảm cho nàng cũng như không hề hỏi han thắc mắc. Hơi lạnh dường như lan vào tận xương tủy khiến Lisette thoáng rùng mình. Luke vòng tay ôm chặt nàng.

- Anh lại bị thương khi trốn thoát khỏi lâu đài, Lisette ạ. Anh phải nằm viện mất mấy tháng. Đối với anh chiến tranh như thể đã chấm dứt. Anh muốn ở lại Valmy ít lâu, cho đến ngày em sinh nở hoặc đến lúc Dering trở về.

- Anh tốt quá! – Giọng nàng rồi rạc, không dám nghĩ đến việc phải trả giá cho sự lầm lẫn như thế nào, và Greg sẽ phản ứng ra sao khi chàng biết sự thật. Nàng thờ dãi, Luke đã không còn giận nàng. Anh đã ngờ ý ban cho nàng tình bạn và sự che chở. Nàng gượng cười – Vào gặp ba em đi. Ông đã nghe nói về anh nhiều lắm đấy. Chắc ông sẽ không tin được khi em kể cho ông nghe anh đã vượt thoát khỏi quân Đức.

- Luke Brandon đây, ba ơi! – Nàng giới thiệu hai người với nhau – Anh ấy chưa chết, anh ấy đến đây rồi. Kỳ diệu chưa?

- Anh bạn trẻ, tuyệt quá! Vào đây đi. Tôi e rằng không có Champagne, nhưng còn mấy thùng Calvados đầy ắp đây.

Tuần đầu tiên của tháng hai, Luke lái chiếc Citroen đưa nàng đi Bayeux, chiếc xe Jeep mượn tạm được trả lại doanh trại. Theo dự tính, còn vài ngày nữa đứa bé sẽ chào đời vì thế nàng muốn sửa sửa đủ thứ cần dùng đến cuối tháng. Khi đến gần chợ, họ trông thấy từ một căn nhà gần đó, một cô gái trạc tuổi nàng đang bị hành hung và lôi ra đường. Đám đông la hét:

- Quân tiếp tay với giặc! Đồ phản bội!

Trong vài giây, đường phố trước đó vắng vẻ giờ đã nghẹt đầy người. Luke cố kéo Lisette đi khỏi nhưng đã quá muộn. Họ bị vây trong đám đông cuồng nộ la hét.

- Trời ơi! – Lisette kêu lên kinh hãi khi thấy cô gái khóc nức nở bị mọi người tru tréo phi nhổ vào – Bảo họ dừng lại đi, Luke! Bảo họ dừng lại.

Luke biết không thể làm gì được, anh chỉ có thể kéo tay nàng ra khỏi đám đông trước khi sự hoảng loạn bắt đầu.

- Thằng nhân tình mọi rợ của mày bây giờ ở đâu? – Một người đàn ông mặc đồ kẻ sọc hét lên và ném cà chua thối vào ngay gương mặt kính hoàng của cô gái. Quả cà vỡ ra, nước cà giàn giụa trên má trên cằm cô – Con đi! – Gã lại kêu lên hả hê – Con đi của bọn Đức!

Một chiếc ghế gỗ được vội vàng kéo ra giữa con đường đá sỏi. Các bà già với khăn quần dưới cằm và vòng quanh ngực, chen nhau bước tới để túm lấy một mớ tóc của cô gái mà kéo giật.

Lisette nhìn vào kính hãi:

- Không! – Nàng hét lên khi thấy cô gái vùng vẫy bị cột vào ghế, tóc cô bị túm lấy vặn xoắn tàn bạo – Không! – Nàng cố len vào đám đông – Tha cho cô ấy đi! Vì Chúa, xin tha cho cô ấy!

Đứa bé quẫy đạp trong bụng nàng, Luke nắm lấy cổ tay Lisette nhưng nàng đã giằng ra và định tìm cách len đến bên cô gái.

- Quân tiếp tay với giặc! Con đi! Đồ phản bội!

Mấy tiếng đó dội mạnh vào tai nàng. Những việc cô gái đã làm có lẽ không hơn gì những điều nàng đã làm. Cả hai đều có nhân tình người Đức, còn nàng, chính Lisette này đây, lại còn đang mang một đứa con có dòng máu Đức.

- Ngừng lại! – Nàng hét lên – Các người giống thú vật quá!

Cô gái bị đập không thương tiếc vào miệng, máu tuôn ra trên tay trên áo và cô gần như ngã xuống nếu không có đám đông chung quanh chen ép buộc cô phải ngồi thẳng lên.

Trái cây thối được ném tới tấp vào cô gái đang nức nở khóc, có cả trứng ung và cá thối nữa.

Lisette cố thêm một lần cuối tìm cách len đến bên cô gái. Nhưng lúc này một tấm bảng viết bằng sơn đỏ “kẻ phản quốc” đã được treo vào cổ cô gái và một mụ đàn bà hung hãn xấn tới bắt đầu gọt tóc cô.

- Mình không làm được gì đâu. – Luke thờ dốc khi chen đến gần cạnh Lisette – Chúng ta hãy ra khỏi đây ngay bây giờ mới kịp.

Mái tóc của cô gái rơi xuống mặt lộ đá sỏi. Dân chúng hò reo vang dội. Lisette quay đi, mặt nàng trắng nhợt. Luke nói đúng. Họ không thể làm gì được. Quang cảnh này hẳn đang xảy ra hầu như ở khắp các làng mạc phố xá của nước Pháp. Mặt đất như chột dâng lên làm nàng choáng váng. Nàng cũng sẽ hứng chịu như thế nếu dân làng tại Sainte – Marie – des – Ponts khám phá ra nàng đã lấy Dieter Meyer, nếu họ biết được rằng cha của đứa bé nàng đang mang thai là một người Đức.

Luke bảo nàng trong khi đang thờ dốc cố lách khỏi đoàn người tìm lối ra:

- Chúng ta ra chợ hôm khác vậy. – Anh hỏi há kéo nàng về chỗ chiếc xe Citroen đang đậu – Khi xử tội xong nạn nhân, có thể họ sẽ bắt đầu tìm kiếm thêm nữa và nhớ lại những lời chống đối của em.

Nàng không tranh cãi gì với anh được. Nàng đang bầu chặt cánh tay để giữ cho người khỏi run lên.

- Em khoẻ chứ? – Luke hỏi khi mở cửa xe và đưa nàng vào trong.

- Không! – Nàng đáp, tóc rối bời, giọng run rẩy – Đứa nhỏ sắp ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Luke nhìn thoáng qua khuôn mặt nàng rồi nhấn mạnh chân ga, phóng xe ra khỏi con lộ sỏi đá để tiến về con đường đất với hai hàng cây cao trước mặt.

- Phải mất đến nửa giờ mới về đến Valmy được. Liệu em chịu nổi chứ? – Anh hỏi nhanh.

- Em sẽ chịu được cả giờ nữa. Con đầu lòng không sinh nhanh đâu. – Nàng trấn an, oằn người dưới con đau quặn thắt, không giống như điều bác sĩ Ange đã báo trước là sẽ có những con đau đều đặn êm ả.

Luke nhìn thấy nàng bấu chặt tay vào lòng, các khớp tay trắng bệch ra. Anh nhấn mạnh thêm chân ga nữa. Anh không có khái niệm gì về việc sinh con đầu lòng, nhưng trực giác cho anh biết đứa trẻ này không chờ đợi lâu hơn. Anh phóng nhanh qua Le Calvaire rồi đến Mosles, tự hỏi không biết phải nhờ đến bác sĩ Ange hay bà mẹ Pichon.

- Em không cảm thấy... giống chút nào như em dự đoán... – Nàng thở dốc, ép tay lên vòng bụng căng tròn.

Luke nhớ lại đám đông huyền ảo, và nỗi đau khổ tột cùng của nàng khi chứng kiến cảnh tượng. Anh không biết cú sốc đó có ảnh hưởng đến phụ nữ mang thai gần ngày như thế nào nhưng trong trường hợp của Lisette, hẳn nhiên việc này đã thúc đẩy nàng sinh sớm hơn.

- Em giữ chặt lấy. – Anh rần giọng nói – Chúng ta sắp đến nơi rồi.

- Nhanh nữa lên! – Nàng thở dốc – Đứa bé sắp ra rồi đây.

- Chúa ơi! – Anh dậm chân xuống sàn xe, rú ga phóng lên ngọn đồi hướng về khu rừng sỏi, bỏ lại phía sau một đám bụi mù.

Anh ngẫm nghĩ phải tìm bác sĩ Ange hoặc bà mẹ Pichon. Thế là phải mất thêm 30 phút nữa, cũng có thể là 40 phút. Nhưng nếu đứa bé ra đời trong lúc anh đi khỏi thì sao? Ông già Henri hoàn toàn không thể xử lý được tình huống này, như thế có nghĩa là anh phải ở lại bên nàng trong lúc Henri lái xe đi Saint – Marie – des – Ponts để rước bác sĩ hoặc bà mẹ. Nếu đúng như lời Lisette, đứa bé sắp ra không chần chờ được nữa, có thể anh là người đỡ nó chào đời.

- Chúa ơi! – Anh lại kêu lên, lái xe rẽ ra khỏi cánh rừng và lao về con đường dài viền hàng cây đoạn. Anh cảm thấy mình đang bước vào một cuộc chiến đấu, không biết cái gì đang chờ đợi mình, và không biết phải hành động như thế nào.

- Em có thể nói chuyện với anh giữa lúc sinh nở chứ? – Anh hỏi căng thẳng khi chiếc xe thảng rít và đỗ lại bên ngoài chuồng ngựa.

- Em chắc rằng đứa bé sinh nhanh cũng không cần giúp đỡ nhiều. – Nàng nói, cố gắng tạo vẻ tự tin hơn nàng cảm thấy và chệnh choạng rời khỏi xe. Chợt đột ngột dừng lại vì một con đau khác như dao cắt lại đến.

Luke chạy đến bên nàng, vòng tay đỡ lưng nàng. Nàng tựa vào anh, dồn dập thở. Con đau từ từ dịu xuống và nàng hấp tấp nói:

- Giúp em lên cầu thang, Luke ơi. Em nghĩ đến lúc rồi.

Anh gần như bế nàng lên các bậc thang đá trắng, vừa lên tiếng gọi ông Henri.

Viên bá tước chạy ra khỏi phòng, trở mắt nhìn họ sững sờ:

- Gì thế này, có việc gì thế?

- Đứa bé! – Luke đáp gọn – Sắp ra rồi. Bác lấy xe đi rước bác sĩ Ange hoặc bà Pichon đến nhanh lên.

Một con đau khác lại ập đến làm Lisette rên rỉ và oằn người bên cánh tay nâng đỡ của Luke.

- Nhanh lên! – Luke hét lên – Đừng để mất thời giờ.

Henri không chần chờ. Ông bước vội ra ngoài và phóng đến chiếc xe hơi.

Mồ hôi chảy đầm đìa trên trán nàng.

- Nó sắp ra rồi! – Nàng thở hổn hển, bấu lấy tay anh – Ôi Luke ơi! Đứa bé đây rồi!

Anh đưa nàng vào phòng ngủ. Nàng ngã vật xuống giường, thở gấp rút, đuối sức đến nỗi không thể nào nhấc người lên được. Anh mở áo khoác của nàng, tung vấy lên và kéo quần lót ra khỏi chân. Không còn thì giờ để tìm nước nóng. Không kịp lấy khăn lông. Không kịp làm gì cả. Đầu đứa bé đã lộ ra nơi cửa mình nàng.

- Ngoan nhé, Lisette! – Anh khuyến khích khi nàng rên lên và đầu đứa bé hiện dần ra – Nhẹ nhàng thôi mà!

Luke trông thấy một đôi mắt nhắm nghiền, một khuôn mặt đỏ hồng nhão nhoe và chiếc miệng đã biết mở ra để thở. Lisette thở hắt ra và một dòng nước chảy cuộn ra, trong sự ngạc nhiên không thể diễn tả của Luke Brandon, đứa con của Dieter Meyer tuột ra, oà khóc trên đôi tay chờ đợi của anh.

Khi ông Henri trở về cùng bác sĩ Ange, đứa bé đã được quấn trong một tấm khăn và Lisette dường như đang nâng niu nó trên ngực nàng.

- Chúa ơi! – Bác sĩ Ange kêu lên, dừng chân lại nơi ngưỡng cửa – Còn gì cho tôi làm nữa đâu?

Luke mỉm cười:

- Tôi chưa cắt dây rốn. Tôi nghĩ chắc bác sĩ thích tự tay làm việc đó hơn.

Bác sĩ Ange vội bước đến.

- Trước kia, tôi sẽ cứ nghĩ đây là một ca đẻ khó đấy chứ! – Ông phấn khởi nói, đỡ lấy đứa bé từ tay Lisette và đặt xuống giường.

Đứa bé chợt oà khóc. Bác sĩ Ange mở tấm khăn ra và nhìn ngắm một cách hài lòng.

- Xin chúc mừng bà Dering. Bà có một đứa con trai khá khinh quá. Có lẽ hơi nhỏ một chút, nhưng đây chính là nỗi mong chờ sau những tháng ngày mang nặng. – Ông chợt quay lại hỏi – Nhà có cái cân nào không? – Ông chắc chắn rằng trọng lượng là một lợi điểm quan trọng đối với bất cứ ai.

- Năm pound ba ounce. – Năm phút sau ông lên tiếng và nhận xét – Thằng bé cần được chăm sóc đặc biệt một chút, thế nhưng nó cũng khoẻ lắm rồi, xem nó khóc to thế kia. Thôi, ôm nó vào lòng đi. Xin chào ông Bá tước. Xin chào bà. Chào ông.

Ông vội vã quay đi, tự hỏi không biết gã người Anh ấy là ai, có phải là cha đứa bé hay không. Tuy vậy ông cảm thấy không chắc lắm. Tóc của gã Anh rõ ràng màu đen, mắt màu xanh. Tóc đứa bé vàng sẫm, và theo ông, nó sẽ giữ màu ấy cả đời. Không, gã người Anh ấy không phải là cha của đứa bé, và cả người chồng của cô ta cũng không phải nốt.

Ông nhú mào ném chiếc túi vào phía sau xe. Một giả thiết nữa vừa hiện ra trong trí ông, nhưng vội gạt đi vì điều ấy quá lạ và phi lý quá, nếu nghiêm túc không thể suy đoán như thế được.

- Em định đặt tên cho nó là gì? – Luke hỏi, anh đang ngồi bên giường trong khi nàng cho con bú, mái tóc nàng nhẹ buông trên khuôn mặt rạng rỡ.

- Em muốn đặt tên cho nó là Luke, như anh. – Nàng mỉm cười nói.

Anh cười nhếch mép:

- Đừng làm thế, chỉ gây hiểu lầm thêm thôi. Em đừng quên rằng Greg cho rằng chính anh là người mà em đã yêu tha thiết.

Mắt nàng tối sầm lại, mắt cả vui:

- Anh ấy để ý đến thế sao? – Nàng hỏi và không mong đợi được trấn an – Anh ấy không kể gì khi cho rằng chính anh là người em yêu, nhưng nếu khi anh ấy biết ra được chính Dieter...

- Anh không biết được. – Luke thành thật nói và quay mặt đi nên nàng không thấy được ánh mắt anh. Anh mong rằng Greg Dering sẽ quan tâm đến điều ấy. Anh mong rằng hẳn sẽ lia xa nàng và không bao giờ quay trở lại. Khi đã trấn tĩnh lại, anh quay sang nhìn nàng – Nếu anh ấy chú tâm đến thì có gì là quan trọng đâu. – Anh gằn giọng hỏi – Nếu anh ấy hoàn toàn không chấp nhận đứa bé thì đã sao nào?

Anh muốn nàng đáp không sao cả, rằng nàng không hề yêu Dering, rằng nàng sẽ hạnh phúc như hiện giờ, với đứa bé, với anh bên cạnh.

- Có chứ! – Nàng đáp, và giữa những lọn tóc sẫm màu, gương mặt nàng bỗng thất thần, ánh mắt đau khổ – Em sẽ không chịu nổi điều ấy đâu.

Miệng anh khô khốc, anh thật ngốc nghếch mới hỏi thế. Nhưng sao nàng lại quá trung thành với một kẻ chỉ mới quen biết qua. Anh dám chắc rằng khi Dering trở về, những ảo tưởng của nàng sẽ tan vỡ hết. Đến lúc đó, anh sẽ nâng đỡ nàng, sẽ yêu thương nàng. Còn bây giờ hãy chờ đợi.

Nàng đặt tên cho con là Dominic. Đó là một cái tên gốc Pháp và nghe có vẻ không lạ tai ở Caliphornia. Một cái tên cũng bắt đầu với mẫu tự giống như tên của Dieter.

Thằng bé rất ngoan hiền, không gây cho nàng nhớ lại tính tình dữ dội của Dieter chút nào. Nhưng rõ ràng có nét cha con giống nhau ở những đường nét cứng rắn của chiếc cằm và quai hàm, ở cặp lông mi đen và mái tóc vàng sẫm óng mượt.

Một tuần sau khi sinh, nàng đã bắt đầu nấu nướng, giặt giũ, đi chợ, đứa bé lúc nào cũng ở bên nàng trong chiếc võng nhỏ do cha nàng làm cho để dùng tạm.

Vào tháng ba, nàng nhận được một lá thư ngắn của Greg viết vội cho biết đơn vị của chàng đang tiến sát vào mạn sông Rhine. Đến cuối tháng, họ đã vượt sông Rhine. Luke bảo rằng chiến tranh đã đến giai đoạn cuối, quân Đức không còn cách lựa chọn nào khác ngoài việc phải đầu hàng.

Vào tháng tư, Greg lại viết thư cho nàng hay quân Mỹ và quân Nga đã gặp nhau trên bờ sông Elbe. Ở nhà họ mượn được radio của ông già Bleriot, và nghe tin quân Nga đang tiến về Berlin, quân đoàn thứ nhất của Pháp đã đến hồ Constance.

- Cuộc đầu hàng không còn bao lâu nữa. – Nàng nói với ánh mắt trông chờ – Khi ấy, chỉ mất vài tuần, mà cũng có thể vài ngày là Greg sẽ về đến đây.

Nàng cài chiếc lược đồi mồi không ngay nên tóc rũ xuống cả hai bên má. Nàng mặc chiếc áo sơ mi đỏ và váy len màu trắng, trông như đang ở điện Elysées chứ không phải nơi chuồng ngựa tại Normandy này.

- Greg bây giờ đang ở đâu nhỉ? – Luke hỏi, cố gắng giữ giọng bình thản. Thật tình anh không muốn Greg Dering quay trở lại. Anh không muốn phải chứng kiến cảnh đoàn tụ hoan hỉ. Anh không muốn đối diện với điều kinh khủng là Dering coi con của Meyer là của mình.

Lisette nhìn lại lá thư cuối cùng viết nguệch ngoạc vội vã của chồng. Nàng đáp:

- Họ đang di chuyển về phía Nam, tiến về Munich. Anh ấy dự đoán sẽ đến nơi Dachau nào đó vào ngày hôm sau. Em cũng không biết nó nằm ở đâu nữa. Em chưa nghe nói đến bao giờ. Nó không có trên bản đồ đâu.

Luke cũng chưa nghe nói đến nơi ấy, nhưng nếu quân Mỹ đang kéo về phía Nam nhanh chóng như thế, còn quân Nga đã đến Berlin, thì ngày tàn của cuộc chiến quả không còn bao lâu nữa.

Ngày ấy đã đến một tuần lễ sau đó. Họ nghe radio báo rằng quân Đức sẽ đầu hàng và hầu như tức thì, chuông trên giáo đường Saint – Marie – des – Ponts đồng loạt đổ vang.

Luke vui mừng nâng bổng Lisette lên và xoay nàng mấy vòng. Ông Henri cũng gần như điên lên vì vui sướng. Ông nói lảm nhảm, hôn Lisette, hôn Luke, hôn thằng bé, rồi treo lá cờ tam sắc lên cửa sổ. Con ác mộng đã qua. Quân Đức đã quy ngã và châu Âu lại được tự do. Một tuần sau Greg về đến Valmy, Luke và ông Henri đang vào làng thăm ông già Bleriot uống rượu say bị ngã gãy chân. Lisette đang cắm hoa hồng trong chiếc giường con bên cạnh nàng. Khi nghe tiếng động cơ xe đến gần, tay nàng bỗng như tê cóng hẳn đi. Một chiếc xe Jeep, đúng là xe Jeep quân đội rồi.

Nàng bỏ mặc đám hoa hồng, rời khỏi phòng, hấp tấp chạy xuống các bậc thang đá trắng, qua vòm cổng, chạy ra ngoài đường. Chàng mặc quân phục trông thật khỏe mạnh, cân xứng và đẹp trai vô cùng. Trong khoảnh khắc, nàng chột loạn choạng ngã xuống và chàng trông thấy vợ. Chàng hét to tên nàng và nhảy ra khỏi xe, mắt rực sáng, chàng lao về phía nàng. Không còn do dự gì nữa, nàng buông mình vào cánh tay chồng như một mũi tên. Chỉ khi tựa được vào ngực chàng, nàng mới dám tự thú nhận mình đã lo sợ biết bao, sợ chàng không bao giờ quay về, rằng chàng bị báo đã mất tích, rằng nàng sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa.

- Chao ôi! Em vui quá khi anh trở về! – Nàng thốt lên sung sướng, đôi tay quấn chặt lấy cổ Greg. Khi chàng cúi xuống nhìn nàng, để nàng trông thấy đốm vàng sáng rực trong con ngươi mắt chàng và mớ tóc quăn loà xoà trên trán, nàng nghẹn ngào kêu lên – Em nhớ anh, Greg, em nhớ anh quá!

Chàng thấy nhẹ cả người. Đã 10 tháng rồi từ khi họ chia tay, một thời gian đủ dài để nàng có thể thay đổi ý kiến về đám cưới vội vã mà Greg đã dẫn dụ nàng vào, và nàng đã không lãng quên chàng. Ký ức về đêm tân hôn vẫn còn đọng mãi trong nàng qua những tháng ngày dài chờ đợi như chính chàng cũng nhớ mãi.

- Chúng ta không còn chia cắt nữa đâu. – Chàng thắm thi hứa – Lần này anh trở về, em phải đi theo anh. – Rồi môi chàng lần xuống môi nàng trong chiếc hôn cuồng nhiệt, thêm khát khiến nàng cảm thấy rạo rực.

Chàng bế thốc nàng trên cánh tay, nâng nàng lên các bậc thang đá vào trong phòng khách ngập nắng và cùng nàng ngã xuống giường trong phòng bên cạnh. Nàng định cho chàng biết về Dominic, nhưng Greg không cho nàng một cơ hội nào cả.

- Khoan đã. – Giọng chàng đặc sệt – Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Bây giờ anh chỉ muốn yêu em thôi. Lâu quá rồi chúng ta chưa được yêu nhau. . .

Thằng bé không quen bị mẹ bỏ quên lâu bỗng ậm ọe khóc thét lên. Greg giật mình nhòe dãi:

- Gì thế? – Chàng sững sốt hỏi.

Nàng cảm thấy máu dồn lên tai nóng bừng. Tóc nàng rơi xõa trên nền gối trắng.

- Thằng bé. Con của em.

Chàng sững nhìn nàng và nhảy xuống giường chạy vào phòng khách. Nàng hấp tấp vừa bước vào theo chồng vừa mặc vội y phục vào.

- Em không viết thư cho anh biết vì em sợ anh sẽ giận.

- Giận à? – Chàng đứng thân trần giữa căn phòng ngập nắng, nhấc cao đứa bé trên tay – Nhưng trông nó kháu khinh thế này! Tuyệt quá!

Nàng tựa vào song cửa, cảm thấy nhẹ hẳn lo âu. Chàng lại hỏi:

- Nó sinh được khi nào vậy em? Mấy tháng rồi?

- Năm tháng. Nó sinh hôm tháng hai. Em đặt tên cho con là Dominic.

Greg cười lên thích thú:

- Nó bụ bẫm quá chứ! Thật bất ngờ! Lúc mới sinh nó nặng bao nhiêu ký hà em?

Nàng đã làm to rồi. Chàng không biết gì hết.

- Năm pound ba ounce. – Nàng chậm rãi đáp – Greg ơi! Nó không phải...

- Trẻ con sinh thiếu tháng mà nặng thế cũng tốt lắm rồi! – Greg ngắm nhìn thằng bé đầy thần phục – Em gái anh cũng sinh thiếu tháng. Chỉ mới bảy tháng thôi nhưng nặng 4 pound rưỡi. Mẹ anh không bao giờ ngờ được bà sẽ sinh tốt như vậy. Thằng bé thích thú vì được nhắc bổng trên không nên nắm chặt lấy ngón tay của Greg và ậm ự một cách thơ ngây.

Nàng biết nếu bước đến nàng sẽ quy xuống.

- Greg! Nghe em đây! Anh không hiểu gì hết...

Có tiếng xe Citroen nổ vang ngoài cổng và chạy vào sân.

- Ba sẽ nói chuyện với con sau. – Greg nói với Dominic. Chàng nhẹ nhàng đặt đứa bé xuống giường và vội vã đi tìm quần áo mặc vào.

Bây giờ nàng không thể kể gì cho chàng nghe cả, vì Luke và cha nàng sắp vào rồi, à, cả Luke nữa. Nàng vẫn chưa cho chàng biết về Luke.

- Luke Brandon về với cha em. – Nàng nói nhanh – Anh ấy chưa chết. Anh ấy trốn thoát được và đã ở đây từ tháng Giêng.

Greg chợt ngừng tay cái dây thắt lưng.

- Sao? Brandon đã...

Nàng cảm thấy chàng vụt liên tưởng đến đứa con. Nàng thấy chàng đang nghi ngờ. Greg đã ngờ vực về mối quan hệ giữa 2 người từ trước. Nàng chạy đến bên cạnh và nắm tay chàng:

- Greg! Em đâu có yêu Luke! Em chưa bao giờ yêu Luke cả! Tất cả chỉ là sự hiểu lầm. Anh ấy sống ở đây chỉ như một người bạn thôi...

Có tiếng chân của ông Henri và Luke đang bước lên những bậc thang. Greg siết mạnh cổ tay nàng khiến nàng phải kêu lên vì đau đớn.

- Thật không? – Chàng hỏi gấp – Em chưa bao giờ yêu anh ấy thật à?

- Không. Em yêu anh.

Đây là lần đầu tiên nàng thổ lộ với chồng điều ấy. Chàng nở một nụ cười rạng rỡ xoa hết âu lo.

- Thế thì tốt! – Chàng buông nàng ra và kéo lại áo – Trong trường hợp này anh có thể chia buồn với anh ấy.

- Lisette? Greg về đây rồi phải không? – Cha nàng gọi.

Nàng kéo một sợi tóc ướt đầm mồ hôi trên trán.

- Dạ! – Nàng đáp, thở một hơi dài rồi bước vội ra phòng khách. Nàng phải nói chuyện với Greg sau, nàng sẽ kể cho chàng nghe về cha của Dominic, cho biết chàng đã hiểu lầm khi nàng bảo không yêu Luke, ý nàng muốn nói rằng nàng không bao giờ yêu Luke mà người nàng yêu chính là Dieter Meyer, chính là người mà nàng muốn nhắc đến trong câu chuyện giữa hai người trước ngày cưới, người mà nàng đã bảo rằng sau đó nàng sẽ không thể yêu ai khác hơn thế nữa.

- Anh ấy về được nửa tiếng rồi ba ạ! – Nàng nói và biết Luke đang mím môi nhìn đầu tóc rối tung và y phục nhàu nát của nàng.

- Thật là một tin vui. Anh ấy về phép đấy à? Hay được về nhà vĩnh viễn luôn?

- Cháu về phép, thưa bác! – Greg đáp, chàng bước ra khỏi phòng đứng sau lưng vợ.

- Thật là vui mừng khi được gặp lại anh. – Ông Henri thành thật nói và nồng nhiệt bắt tay chàng – Cháu về phép được bao lâu? Hai mươi bốn giờ? Hay 48 tiếng?

- Hai mươi bốn! – Greg đáp và quay sang chìa tay cho Luke – Gặp lại anh mừng quá, Brandon ạ, tôi luôn nghĩ rằng anh khôn ngoan lắm, bọn phi không dễ gì bắt nổi anh được.

Luke phải cố dằn lòng ghen tuông gượng nói:

- Kể ra thoát khỏi bọn chúng cũng gay go lắm. – Anh biết dù có cố gắng bao nhiêu đi nữa, anh cũng không bao giờ ghét được chàng trai Mỹ điển trai này – Anh vào trận nào sau khi rời khỏi Valmy?

Đôi mắt màu rượu của Greg tối sầm lại.

- Máy ngày trước đây là kinh khủng nhất. Anh có bao giờ nghe nói đến Dachau chưa?

Luke lắc đầu.

- Lisette nói anh có nhắc đến nơi ấy trong thư. Đó là cái gì thế? Một thành phố à? Hay một ngôi làng?

Làn da trên gương mặt rắn rỏi của Greg căng ra:

- Không! – Chàng đáp, trong giọng nói có vẻ gì khiến Luke thấy ớn lạnh cả xương sống – Đó là tên một cái trại.

- Trại tù binh à?

Greg lắc đầu, khép mắt lại:

- Không, một trại tập trung. Một trong những trại được bọn Đức dùng để nhốt người Do Thái và những người mà họ không thích. – Chàng tiến đến cửa sổ và dăm dăm nhìn xuống sân – Có hàng ngàn người ở đó khi chúng tôi giải phóng họ. Đàn ông, đàn bà, con nít, tất cả đều sống dờ chết dờ. – Chàng bỗng run giọng – Anh không thể hình dung được đâu. Mùi hôi thối, những thân người. Bọn lính canh chạy thoát nhưng những người bị giam giữ đâu thể chạy nổi. Họ bước đi còn không được nữa mà.

Chàng ngừng một lúc rồi rắn giọng nói tiếp:

- Có một phòng chật đầy bồ đựng tới trần. Những cái bồ bằng kẽm nhỏ xíu. Các bà mẹ đã mang theo cho đám trẻ con của họ. Có trời mới biết bọn Đức sẽ đem họ đi đâu. – Chàng đưa một tay lên che mặt – Họ không cần đến những chiếc bồ đó. Khi đến trại, họ bị lừa vào phòng hơi ngạt. Hàng trăm ngàn người như thế. Đàn ông, đàn bà, trẻ con. – Cổ nghẹn lại, chàng không thể nói tiếp được nữa.

Mọi người kinh hoàng nhìn Greg. Đôi mắt mở to của Lisette bỗng đại hân đi, gương mặt nàng trắng bệch. Nghĩ rằng nàng sắp ngất đến nơi, chàng vội nói:

- Ngày nào còn sống, tôi sẽ không bao giờ đặt chân lên đất Đức một lần nữa. Tôi sẽ không đòi nào chịu ở chung một phòng với người Đức. Không bao giờ nói chuyện với họ.

Thằng bé chột oà khóc. Greg đến bên chiếc giường con và nâng đứa bé lên tay đỡ dành, còn Lisette ngã vật xuống sàn, bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy, nàng thấy mình đang nằm trên chiếc ghế dài có Greg bên cạnh với vẻ mặt đầy lo lắng.

- Anh xin lỗi, em yêu. Anh ngốc quá. Ai lại đi kể cho em nghe câu chuyện hãi hùng ấy giữa lúc vừa mới sinh và chưa được khoẻ nhiều.

Chàng cầm tay nàng, ấm áp và an ủi.

- Em đi đường xa được không? – Greg hỏi – Anh sắp phải đến đóng quân ở Paris sáu tháng tới. Anh muốn mang em theo, và anh phải đến đó liền ngay tối nay.

Cha nàng đang đứng dựa bên lò sưởi, chiếc dọc tẩu trong tay, nét mặt nghiêm nghị. Luke đứng cách đó vài bước, đôi mắt xanh sáng rực như muốn đốt cháy nàng. Cả hai đều đang chờ đợi nàng nói lên sự thật với Greg. Nàng biết nếu kể hết, cả một tương lai được làm vợ Greg sẽ đổ. Khi ấy Luke sẽ muốn nàng lấy anh, nhưng nàng đâu yêu Luke. Anh ta chỉ là bạn, và nàng đã không yêu anh, nàng yêu Greg.

Nàng nắm chặt tay Greg nói:

- Em mang theo Dominic đến Paris với em nhé?

Chàng mỉm cười:

- Xem kia, được chứ sao không. Anh đã bảo rồi. Sẽ không còn chia cắt nữa. Không bao giờ.

Nàng nhận thấy Luke sững cả người, còn cha nàng bắt đầu lau tẩu thuốc để tránh ánh mắt nàng.

Nàng ngược nhìn gương mặt rắn rỏi đẹp trai của Greg. Nếu không yêu chàng, nàng biết mình sẽ kể hết sự thật với chàng. Nhưng nàng đã yêu và kinh hãi với ý nghĩ sẽ phải mất chàng.

- Em sẵn sàng đi bất cứ khi nào anh muốn. – Nàng thông thả đáp.

Lisette nghe Luke thở hắt ra. Nàng thấy anh bước nhanh tới trước. Mắt nàng nhìn anh cầu khẩn.

- Mọi việc thế là xong. – Greg nói và đứng lên – Để anh giúp em sắp xếp đồ đạc.

- Tôi muốn nói với anh việc này. – Luke nói với chàng, mặt tái hân.

Lisette cùng đứng dậy:

- Đứng! – Giọng nàng đầy đau khổ – Xin đừng, Luke ơi.

Greg chậm chậm đưa ánh mắt từ Luke sang Lisette rồi trở về Luke.

- Dù việc gì đi nữa, tôi cũng không muốn nghe. – Chàng nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt họ gặp nhau một lúc lâu rồi Luke nhún vai, anh nói gọn:

- Không có gì cả. Tôi chỉ định nhờ anh cho tôi quá giang đến Caen. Tôi ở đây cũng lâu rồi. Đã đến lúc tôi phải về nhà thôi.

Họ rời Valmy vào lúc hoàng hôn. Bóng toà lâu đài đứng sừng sững đơn độc giữa nền trời tối sẫm. Cha nàng ôm chặt lấy nàng từ biệt, khuyên nàng đừng nhớ nhà, cầu mong nàng hạnh phúc.

Khi Greg và Luke đang chất hành lý vào xe, nàng lên bước đi, chạy xuống con đường dốc, vệt đám cỏ cao để đến khu nghĩa trang, để nói một lời từ giã khác còn khó khăn hơn.

- Lisette đâu rồi? – Greg nói khi món hành lý cuối cùng đã được chất lên xe.

Luke nhún vai:

- Chắc là đang đi nhìn quanh một lần cuối. – Anh nói, nhưng biết chắc nàng đang ở nghĩa trang, và thoáng cảm thấy ghen tức, nhưng lần này lại không hướng về Greg.

Khi Lisette trở lại, cha nàng đang bế cháu. Nàng nhẹ nhàng đón đứa bé sang tay mình và hôn lên má ông.

- Au revoir, Papa. Con thương ba nhiều lắm.

- Au revoir, chérie. – Ông nói dịu dàng – Mong con được hạnh phúc.

Greg đã ngồi sẵn vào tay lái và nổ máy. Anh nói to:

- Chào ba. Con sẽ mang Lisette về đây nghỉ hè. Con xin hứa với ba.

Nàng ngồi trên băng ghế trước, ôm con vào lòng. Luke ngồi phía sau nàng, gương mặt đắm chiều, ánh mắt xa xăm.

- Au revoir, papa. – Nàng lại kêu lên lần nữa khi xe bắt đầu lăn bánh nghiêng đá sỏi, lạo xạo trên đường – Au revoir!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ánh nắng vẫn còn rực rỡ trên những vòm cây đoạn khi họ phóng nhanh ra cổng. Lisette ôm chặt Dominic. Nàng đang ra đi đây. Nước mắt Lisette chợt dâng lên. Đã từ lâu nàng biết rồi giây phút này sẽ đến, nhưng nàng vẫn chưa sẵn sàng để đón nhận.

Greg đang trò chuyện cời mở với Luke, hỏi Luke dự định làm gì sau khi chiến tranh kết thúc. Nàng không nghe câu trả lời. Họ đang lao nhanh qua khu rừng sỏi, ánh mặt trời lọc từng tia hổ phách xuyên qua kẽ lá, nàng hôn tóc con. Greg đã hứa rằng họ sẽ quay về. Đó là một lời hứa hào phóng, nhưng nàng biết chàng sẽ giữ lời. Chàng muốn nàng được hạnh phúc, và từ đây nàng sẽ cố tạo hạnh phúc cho mình khi rời xa Valmy.

Những con đường ở Saint- Marie – des – Ponts đều vắng lặng khi họ phóng xe qua và điều đó làm nàng dễ chịu. Nàng không muốn chào tạm biệt ai nữa hết, để nước mắt nàng đang cố nén khỏi trào lên má. Hàng bạch dương viền 2 bên đường, những ngôi nhà mái ngói cao dần lùi về phía sau họ. Họ đang đi ra miền quê và tiến về Caen. Luke và Greg đang bàn về De Gaulle, nàng nghe giọng Luke có vẻ đánh lại. Anh không thể có cơ hội từ biệt riêng với nàng. Nàng biết tâm trạng của anh và ước gì có thể quay lại nói với anh rằng nàng rất tiếc.

Mặc dù nàng không yêu Luke, nhưng một sợi dây vô hình đã ràng buộc họ. Anh là người duy nhất trên đời này, trừ cha nàng, biết sự thật về cha của Dominic. Nàng sẽ không bao giờ quên sự giúp đỡ của anh trong giờ phút căng thẳng khi Dominic chào đời. Với anh, nàng cảm thấy mọi sự dễ dàng hơn vì không có điều gì phải giấu giếm. Anh biết Dieter. Anh là người bạn chân thật nhất của nàng từ trước đến nay.

Khi họ đến gần khu ngoại ô Caen đầy mảnh bom rơi, nàng tự hỏi không biết có được gặp anh lần nữa không. Nếu có dịp trở về châu Âu, nàng sẽ đến nước Pháp, chứ không phải là Anh quốc, nàng cảm thấy cô hòng đau nhói. Nàng sẽ nhớ anh. Trong vài tháng ngụ tại Valmy, anh đã là một phần đời

sống của Lisette. Xe gầm lên lao vào trung tâm thành phố, rồi thắng rít lại giữa một đám bụi mù và khói xăng.

- Chúng ta chia tay ở đây! – Greg nói, và ném vội một cái nhìn về phía Lisette. Mặt nàng xanh xao, đôi mắt ánh lên vẻ nghi ngại.

Chàng nhảy ra khỏi tay lái.

- Anh đi tìm mua ít thuốc Gauloise. – Chàng thờ ơ nói – Anh sẽ quay lại ngay.

Lisette thầm biết ơn chồng. Chàng để họ ở lại với nhau để có dịp gỡ từ riêng. Đó là hành động của một người đàn ông không những yêu nàng mà còn tin ở nàng. Khi chàng vừa đi khuất, Luke hất chiếc túi khỏi vai nhảy ra khỏi băng sau.

- Em viết thư cho anh theo địa chỉ này. – Anh đưa cho nàng một mảnh giấy – Đây là địa chỉ mẹ anh. Dù anh ở đâu đi nữa, bà cũng chuyển thư đến.

- Cảm ơn anh! – Khi nàng đưa tay đón tờ giấy, tay họ chạm vào nhau.

- Nếu cuộc hôn nhân không thành công, và em không hạnh phúc, hãy viết thư cho anh biết. – Luke nói nhanh – Em hứa với anh đi.

Nàng gật đầu:

- Em xin hứa! – Nàng run giọng đáp – Nhưng em sẽ hạnh phúc Luke ạ, em biết.

Mấy tuần vừa qua, Luke đã nhận ra trong mình những điều không vui. Anh không muốn nàng hạnh phúc với Greg Dering. Anh muốn nàng phải đau đớn khổ sở, muốn nàng phải nhận thấy mình đang ngộ nhận và hãy tự sửa chữa bằng cách rời xa Greg mà theo anh đến London.

- Anh sẽ luôn chờ đợi em! – Anh nói mãnh liệt và nâng mặt nàng lên hôn thật mạnh bạo khiến nàng cảm thấy môi mình như bật máu. Nàng run lên khi anh buông nàng ra vì anh đã nghe thấy tiếng Greg đang trở lại. Bóng chàng ngả lên chỗ họ.

- Chào Luke nhé! – Chàng lên tiếng, giọng nói không có vẻ gì chứng tỏ chàng thấy họ ôm nhau hoặc có vẻ ghen tuông với cảnh tượng vừa chứng kiến.

Luke siết chặt tay chàng và quay lại phía nàng.

- Chào Lisette! – Giọng chàng đặc sệt – Anh sẽ nhớ em! – Rồi không nhìn lại, chàng quay gót bỏ đi.

- Anh ấy vẫn còn yêu em đấy nhì? – Greg nói, chàng ném mình vào sau tay lái.

Nàng gật đầu không thốt nên lời. Chiếc xe được giải sang số và lao khỏi những con đường đá sỏi về xa lộ chính, thẳng hướng Paris.

Nàng hầu như im lặng trên suốt lộ trình còn lại. Nàng mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Quá mệt nên không thưởng thức được vẻ lộng lẫy của một ngôi nhà mới, bề thế và đẹp đẽ nằm tại quận thứ 16.

- Để anh bông Dominic cho. – Chàng nhẹ nhàng nói khi giúp nàng rời khỏi xe.

- Chúng ta đang ở đâu đây? – Nàng ngạc nhiên hỏi.

Chàng đáp với một nụ cười:

- Ở nhà, ít ra đây cũng là nhà của chúng ta trong vài tháng sắp tới.

Họ đi đến một cánh cổng sắt chạm trổ đứng giữa hàng giậu xanh tươi. Chàng mở khoá và đẩy cổng, đưa nàng vào một khu vườn được trồng tỉa công phu.

- Đây là nhà ai thế? – Nàng ngạc nhiên hỏi.

- Một giám đốc ngân hàng. Những ngày trước khi thành phố bị chiếm đóng, ông ta bỏ Paris đi tìm không khí khoẻ khoắn hơn ở Geneve. Người Đức tiếp thu khu biệt thự này, và bây giờ chúng ta đang thuê nó. Có hai người giúp việc trong nhà, đều đã lớn tuổi. Anh sợ họ không chăm nom cẩn thận cho Dominic được em à. Chắc chúng ta sẽ tìm kiếm thêm một bà vú.

Nàng mỉm cười, nụ cười quá dối dịu dàng khiến tim chàng xao động.

- Không cần thiết đâu anh. – Nàng lướt tay vào bàn tay chàng – Em đã tự tay săn sóc cho Dominic ở Valmy. Nơi đây em có thể làm thế mà.

Chàng không tranh cãi với nàng. Chàng biết nàng chưa nhận thức được lối sống của mình sắp phải thay đổi ra sao. Paris đang ở trạng thái của ngày hội, say sưa trong men tự do. Mọi đêm đều sẽ có tiệc tùng. Nàng sẽ cần quần áo mới, nước hoa và một người giữ trẻ tin cậy để trông nom Dominic trong khi nàng cùng chàng say sưa yến tiệc ở nơi vẫn còn là thành phố thủ đô diễm lệ nhất thế giới.

Trong bộ quân phục chính tề, hình ảnh Greg không xứng hợp với thằng bé đang ôm trên tay, họ nắm tay nhau bước lên ngưỡng cửa ngôi nhà mới.

Căn nhà thật lộng lẫy. Sàn của gian đại sảnh được làm bằng đá cẩm thạch phát hồng. Trong phòng khách treo tranh của Monet. Tủ khám tinh tế theo

kiểu Louis XV, ghê bọc nhung, thảm Ba Tư, đèn chùm thủy tinh long lánh. Tất cả đều quý phái và sang trọng khiến nàng cảm thấy nghẹt thở tê người. Chỉ hai mươi bốn giờ sau, nàng đã biến căn nhà thành một mái nhà ấm, đầy ắp những hoa.

Họ sống ở đây được ba tháng, đó là ba tháng hạnh phúc nhất đời nàng. Paris vào hội khi đêm xuống, các đại lộ đầy rẫy những cô gái xinh đẹp sánh vai cùng các chàng lính Mỹ, những quán cà phê bên đường ộp cò tung bay, các con đường viền hai hàng cây tràn ngập tiếng cười. Chiến tranh đã thực sự đi qua và mọi người hân hoan đón nhận điều ấy.

Họ thuê một cô gái gốc Savoy làm vú nuôi. Cô ta hãy còn trẻ và xinh xắn, nên Lisette có thể giao Dominic vào buổi tối, yên tâm con sẽ được trông nom chu đáo trong khi nàng dạo bước với Greg qua những con đường ngập ánh hoàng hôn, ăn tối ở nhà hàng Maxim hoặc Moulin, rồi sau đó khiêu vũ đến tận sáng ở sàn nhảy Le Quarenta – Cinq. Họ đến thăm mẹ nàng và thường đưa bà cùng đi chơi.

Greg nhất định sửa quần áo mới cho nàng một lối áo đầm, hai bộ đồ tây, nửa lối mũ, giày, tất, túi xách tay, khăn quàng cổ, quần áo lót, một đồng hồ quá kéch xù đến nỗi nàng muốn chết ngạt được.

- Em chưa bao giờ thấy quá nhiều y phục cùng một lúc như thế này. – Nàng cười nói khi đứng trong gian phòng ngủ thênh thang của họ, giữa đám hộp và giấy lục tung đầy ngập lên tận gối nàng.

Chàng mỉm cười:

- Em còn sức mở thêm một chiếc hộp khác được không? – Greg hỏi và âu yếm khoác vai, trao cho vợ chiếc hộp nhưng nhỏ nhắn.

Chiếc áo choàng len nàng đang ước thử tuột khỏi vai. Nàng từ tốn và thận trọng nhắc nắp hộp lên. Một viên hồng ngọc to và tuyệt đẹp, bao quanh là chuỗi kim cương trắng nhỏ, đặt khéo léo trên một chiếc nhẫn vàng thanh mảnh.

- Ô đẹp quá Greg ơi! – Nàng thì thầm khi chàng nhẹ nhàng tháo đi chiếc nhẫn thô kệch mà nàng đã mang từ lâu trên tay và thay vào đó viên ngọc lấp lánh.

- Làm sao tuyệt vời bằng em được! – Chàng trầm giọng nói và vòng tay ôm nàng, môi chàng nồng nhiệt trao nàng một nụ hôn.

Họ rời Paris đi Mỹ vào tháng 11. Hàng cây dễ chơi vui cằn cỗi, vòm cong của thánh đường Saré – Coeur in sắc nét trên bầu trời thoáng đãng. Nàng nhìn quang cảnh lần cuối trước khi bước lên.

Chiếc xe đưa họ ra đến bến tàu Gare du Nord, Paris chỉ là khúc giao tấu, bây giờ đã kết thúc, và một cuộc đời mới của nàng ở một quốc gia nửa vòng bên kia trái đất sắp sửa bắt đầu.

Họ đáp tàu đi Liberté, Simonette, cô gái trẻ người gốc Savoy mà họ thuê làm vú em cùng đi với họ. Khi Greg hỏi cô muốn theo giúp việc cho họ ở Mỹ không, cô gái nhận lời không do dự. Họ là người đầu tiên thuê cô đi giúp việc, nhưng cô tin chắc không bao giờ có thể tìm thấy một người chủ nào đối xử tốt với mình hơn bà Dering.

- Con tàu này khác với chiếc mà anh đã đến. – Greg mỉm cười nói khi một tiếp viên đưa họ vào, bên trong trang trí màu sắc đỏ thắm và lấp lánh Lalique.

- Tuyệt quá! – Lisette rạng rỡ nói – Như một cung điện ấy!

Mái tóc óng ả của nàng cuốn lại thon thả theo hình số tám. Đôi mắt tím màu thạch anh sáng long lánh. Mảnh khăn quàng chàng một mực mua cho nàng khoác hồ hững trên vai. Nàng mặc chiếc áo vải mỏng đỏ thắm và một chiếc váy tím màu xám may cắt thật khéo. Nàng mang bông tai hạt trai và xâu chuỗi cùng loại quanh cổ. Đôi giày da cá sấu đen nàng mang cao lẹ lững cùng tất dài màu trong suốt. Trông nàng quý phái, rất đáng yêu và duyên dáng đến nỗi chàng cảm thấy tràn ngập yêu thương.

Chàng nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy nàng. Những lọn tóc bết mồ hôi. Gương mặt tái xanh vô hồn của nàng khi bước qua những xác chết đầm máu của bọn Đức, kiêu hãnh chào đón chàng đến Valmy, đến nước Pháp.

Chàng đã mong muốn đem đến hạnh phúc cho nàng và chàng tin rằng mình đã làm được điều đó. Luke Brandon đã viết thư cho nàng, nàng đưa chàng xem, cả thư trả lời của nàng nữa. Thư của nàng đầy tình cảm và nhiều quan tâm, nhưng đó không phải là thư của một người đàn bà gọi cho một người đàn ông nàng hãy còn yêu thương. Nàng đã thành thật khi bảo với Greg rằng chưa bao giờ yêu Brandon. Con ghen hờn của chàng khi trông thấy Luke đắm đuối hôn từ giả nàng không còn quan trọng nữa. Tình cảm chỉ có riêng ở phía Brandon mà thôi. Lisette không yêu anh ta, chưa bao giờ cả. Còn chàng, Greg đã chiếm được tình yêu của nàng và chàng nhất quyết sẽ gìn giữ mãi.

Lisette chợt nhận ra nhiều điều trong 9 ngày họ vượt Đại Tây Dương. Ở Paris, nàng đã biết Greg là người có nhiều tiền và khám phá này đã khiến nàng ngạc nhiên thích thú. Giờ đây nàng hiểu thêm rằng chàng rất mực giàu có. Những hành khách bán xức ai cũng biết đến tên Dering và tỏ lòng kính trọng. Nàng cũng biết thêm không chỉ riêng nàng biết Greg vô cùng lười cuốn, mà những phụ nữ khác cũng biết điều đó – những phụ nữ xinh đẹp và có học thức.

- Chao ôi! Phải Greg Dering đó không nhĩ? – Nàng nghe một phụ nữ tóc vàng đứng cách mình vài bước có dáng điệu thướt tha hỏi cô bạn đồng hành khi nàng cùng chàng vào phòng giải khát trên tàu.

- Dering, tên ngân hàng và công ty sắt thép ấy à? – Người bạn hỏi, đôi lông mày tia mỏng và kẻ chì khéo léo nhướng lên.

- Đúng. Nhưng hãy dần lòng xuống bồ ơi, mình đọc trong báo Paris Match thấy nói rằng chàng ta lấy một cô gái Pháp ngay sau ngày đổ bộ lên châu Âu.

Cô bạn đồng hành tóc bạch kim, thanh lịch trong bộ áo đầm đính những hạt huyền, bật tiếng cười trong cổ:

- Chúa ơi! Một cô dâu thời chiến! Gia đình Dering sẽ phản ứng ra sao nhỉ?

- Cô ta chẳng xứng đôi chút nào. Cha cô ta là một bá tước. Bà Isabelle Dering không chính thống lắm nên chắc sẽ thấy cuộc hôn nhân này rất lãng mạn và hoàn toàn đồng ý.

- Jacqueline Pleydall sẽ không thấy đâu. – Cô kia lạnh lùng nói – Cô ấy đã chuẩn bị để sẵn sàng trở thành bà Greg Dering lúc anh ấy trở về.

Cô tóc vàng cười lớn, mắt đăm đăm hướng về phía Greg đang đứng nơi quầy rượu, mái tóc dày vàng óng của chàng gọn quăn sau gáy, đôi vai vạm vỡ ẩn dưới đường cắt tuyệt mỹ của bộ áo dạ tiệc trắng đắt tiền.

- Phải, người hùng trở về chắc không được chào đón nồng nhiệt đâu, chỉ vì nguyên nhân... – Cô liếm nhẹ đôi môi bóng nhẫy – Trông chàng hấp dẫn đấy chứ.

Nhận thấy vài người đàn ông vừa quay sang nhìn họ một cách ngưỡng mộ, hai cô gái rào bước vào phòng giải khát trang trí mạ vàng lòe loẹt.

Lisette tần ngần nơi ngưỡng cửa, thoáng cau mày phân vân. Một cô dâu thời chiến. Có phải gia đình và bạn bè Greg sẽ xem nàng như thế? Còn Jacqueline Pleydall là ai? Greg chưa hề nhắc đến cô ta, như vậy hiển nhiên họ chưa hẳn đã đính hôn hoặc không chính thức đính hôn trước khi anh ta rời Mỹ để đi chiến đấu ở châu Âu.

Nàng bỗng cảm thấy bối rối lạ lùng. Chưa bao giờ nàng thắc mắc về đời sống riêng của Greg trước khi họ gặp nhau. Dù sao chàng cũng là một người tình tuyệt vời. Lẽ ra nàng phải thấy rằng sẽ có một người đàn bà nóng lòng chờ mong chàng trở về và tin chàng đã kết hôn với một cô gái Pháp chắc sẽ đến như một cú sốc và gây thất vọng cho người ấy.

Greg ngẩng đầu lên và mắt họ gặp nhau trong đám đông. Một tia hạnh phúc vừa len vào nàng. Chàng yêu nàng và đã kết hôn với nàng. Nàng mỉm cười với Greg và bắt đầu lách qua đám đông tiến về phía quầy rượu, tự cảm thấy mình hạnh phúc và tội nghiệp cho cô Pleydall nào đó không quen.

Đêm hôm ấy, khi nằm trên giường lật qua mấy tờ tạp chí mà Greg mua trước khi họ lên tàu, nàng tình cờ bắt gặp một bài báo ba trang nói về Berlin. Greg đang vừa tắm vừa nói chuyện với nàng qua tiếng nước chảy rào rào của vòi sen, chàng hỏi nàng có định đến phòng tập thể dục với chàng vào sáng mai không. Nàng im lặng. Berlin, thành phố Dieter tha thiết mến yêu. Hình ảnh trong báo chụp một người quần áo rách nát đang xếp hàng chờ lãnh bánh mì và khoai tây hoặc đứng chờ ở các vòi nước nhỏ giọt đục ngầu. Thành phố kiêu hãnh một thời đã bị quân Đồng minh chia thành 4 khu vực chiếm đóng. Lĩnh Mỹ, miếng nhai kẹo cao su, nghênh ngang dạo qua Tiergarten, nơi mà ngày xưa khi còn bé, Dieter đã nắm tay cha cùng đi dạo. Quân Anh thơ thẩn ngoài mặt tiền khách sạn Adlon, nơi ngày xưa Dieter đã ngồi uống đá chanh.

Nàng xếp tờ báo lại và thấy lòng đau xót. Dieter hẳn rất ghét cuộc chiếm đóng trên thành phố của mình, ghê tởm biết mấy hình ảnh bọn lính Đồng minh nhón nhor dạo gót trên các con đường, lòng nàng thất lại. Phải chăng mẹ Dieter đã có mặt trong số những người đàn bà mệt mỏi xếp hàng lãnh thức ăn? Phải chăng bà cũng thuộc số người bị trút hữu tài sản và trở thành kẻ không nhà? Nàng nhớ lại bức ảnh đặt trên tủ trong phòng Dieter: một phụ nữ tươi cười bên khóm hoa dưới chân, đó là người phụ nữ bị mất con và sẽ không bao giờ biết được bà đã có một đứa cháu nội.

- Chúng ta sẽ đi trước khi ăn sáng nhé? – Greg nói và rời khỏi vòi tắm, lau mạnh tóc trong chiếc khăn lông. Chàng đột ngột dừng lại khi thấy gương mặt trắng bệch của nàng – Em sao thế? – Chàng bước đến lo lắng hỏi – Em không khỏe à?

Nàng lắc đầu, không tin mình có thể cất tiếng nói.

- Để anh gọi bác sĩ trên tàu. – Chàng nói và với tay về phía điện thoại.

- Đừng! Thôi khỏi, anh Greg. Em chỉ hơi nhức đầu. Ngày mai em sẽ khỏe mà.

Chàng nhìn nàng ái ngại khiến nàng phải cố gượng cười:

- Thôi Greg ơi! Đừng lo mà.

- Nếu em chắc chắn không việc gì. Thôi, em uống Aspirin đi? Hay dùng một chút rượu vậy nhé?

Nàng lại lắc đầu, lòng tràn ngập đau xót buồn phiền.

- Không, em chỉ cần ngủ một chút. Anh ngủ ngon nhé, Greg.

- Chúc cung ngủ ngon! – chàng dịu dàng nói.

Nàng siết chặt tay chàng và khi nằm bên cạnh chàng, Lisette không thể nào ngủ được. Nàng thao thức thật lâu.

Một tuần sau, vào buổi rạng đông, họ đi ngang tượng Nữ thần tự do.

- Ô, bức tượng nguy nga lộng lẫy quá! – Lisette tán thưởng, mắt nàng rạng ngời thích thú – Em chưa bao giờ nghĩ rằng pho tượng lại vĩ đại thế này.

Họ đứng tựa vào bao lon con tàu, tay Greg choàng qua ôm sát nàng khi chiếc Liberté lướt trên những đợt sóng chào đón để tiến vào cảng Nequ York.

- Chúng ta sẽ ở lại Nequ York chứ? – Nàng hỏi khi họ làm thủ tục hải quan – Chúng ta có thể xem toà nhà Liên bang và công viên Trung ương không?

Chàng bật cười, thích thú vì sự náo nức của nàng, vì được trút bỏ sau lưng cuộc chiến châu Âu, và vì được trở lại đất Mỹ.

- Chúng ta sẽ ở lại đây bao lâu tùy thích, cung ạ. Chúng ta sẽ hưởng tuần trăng mật tại đây.

Mắt nàng long lanh, giọng nói đầy vẻ trêu chọc:

- Em nghĩ tuần trăng mật của chúng ta là chuyến đi trên tàu vừa qua.

- Tuần trăng mật của chúng ta không bao giờ chấm dứt cả. – Ánh mắt chàng ngời sáng làm nàng muốn nghẹt thở – Chúng ta hãy đến ngủ tại khách sạn Plaza rồi anh sẽ đưa em đi xem khắp Nequ York.

Điều khiến nàng ngạc nhiên là không mấy ai biết nói tiếng Pháp. Người hầu phòng ở khách sạn Plaza nói vài câu chọn lọc phát âm cẩn thận, còn những nhân viên khác không thể nói gì ngoài những câu chào hỏi lịch sự vào buổi sáng, buổi tối.

- Em tưởng rằng mọi người ở đây đều có thể nói được chút ít tiếng Pháp chứ! – Nàng thắc mắc với giọng bàng hoàng – Em biết xoay sở sao đây nếu không có anh bên cạnh? Giọng tiếng Anh của em kinh khủng lắm.

- Giọng tiếng Anh của em rất dễ thương. – Greg thành thật nói – Mọi người sẽ yêu thích giọng nói của em và thích luôn cả em nữa.

Nàng không tin tưởng lắm nhưng những ngày sau đó nàng đã thấy điều chàng nói là sự thật. Tiếp chuyện với ai nàng cũng được nhìn chăm chú ngay và họ kiên nhẫn chờ nàng tìm ra từ vựng để diễn tả ý mình muốn nói.

Nàng yêu mến Nequ York. So với Paris, nơi đây rộng lớn và náo nhiệt hơn, còn so với làng mạc với phố chợ của Normandy thì Nequ York hoàn toàn khác lạ, nó thật sôi nổi và nàng có thể thích ứng ngay. Đến đâu nàng cũng gặp sự thân thiện, nhưng có lần nàng đã phải sửng sốt khi chợt khám phá ra sự thân thiện ấy không phải lúc nào cũng thật lòng.

Họ tình cờ gặp một người bạn cũ thời sinh viên của Greg tại một phòng triển lãm tranh. Khi Greg giới thiệu nàng là vợ chàng, chàng trai Mỹ ấy chào hỏi nàng nồng nhiệt và bảo Greg thật là tốt số. Một lát sau, khi Greg và anh ta bắt đầu trò chuyện về những nhân vật và địa điểm xa lạ đối với nàng, Lisette liền cáo từ đi vào phòng vệ sinh. Khi trở lại nàng nghe tên người Mỹ nói:

- Cô ấy trông được lắm chứ Greg, nhưng anh đã lừa dối đấy, đúng không? Tôi nghe nói không phải cô gái Pháp nào cũng hết mình chống lại bọn Đức đâu.

Nàng nghĩ rằng Greg sắp sửa tung cho hấn một nắm đấm vào quai hàm. Chàng nắm chặt tay, mặt trắng bệch và ánh mắt toé lửa. Chàng lớn giọng:

- Đừng bao giờ nói như thế nữa về vợ tôi hoặc về đất nước của cô ấy! Các anh không biết gì về nước Pháp cả! Không hiểu rằng họ đã chịu đựng những gì! Chúa ơi, khi tôi hỏi tưởng Lisette phải gánh lấy những điều do bàn tay chúng gây ra... nhà của nàng thì bị giày xéo... chính đôi tay không của nàng đã phải chôn cất một người thân trong gia đình bị chúng giết chết...

Người bạn chàng tỏ vẻ bối rối:

- Anh đã không cho tôi biết điều ấy. Nhưng tạp chí Nequsqueek đã cho đăng hình những cô gái Pháp không biết chịu đựng mà lại đi thông đồng với giặc. Mấy cô đó bị người ta gọt tóc công khai trên đường phố. Họ đã hành động như thế đó trong khi chúng ta liều mình hy sinh để giải phóng cho họ. Ý tôi chỉ muốn nói thế thôi.

Gân cổ của Greg hằn lên.

- Đừng nói chuyện đó nữa. – Chàng gầm lên – Anh cút ngay cho!

Người bạn vội vã quay lưng.

- Được rồi! Được rồi! Làm gì mà nóng thế, khối thằng Mỹ đã chết để cứu châu Âu khỏi đóng phân mà họ tự dây vào. Khi tôi gặp bất kỳ một ai ở đó về, tôi chỉ muốn biết chắc xem hấn ở phía bên nào, thế thôi!

Greg không còn giữ được bình tĩnh. Chàng tiến lên một bước và tên bạn nhanh chân chuồn mất.

Lisette đứng chết trân tại chỗ. Nàng run rẩy cả người. Sự che giấu chợt bùng lên quá bất ngờ giống như cảm giác ở Bayeux vào ngày nàng hạ sinh Dominic.

- Em đừng chú ý tên ngốc ấy. Hấn chẳng biết gì về những việc đã xảy ra ở châu Âu và hấn sẽ không bao giờ hiểu đâu.

- Dạ không sao... Em hiểu.

Nhưng nàng không hiểu gì hết. Nàng không hiểu chàng muốn nói gì khi thét lên rằng nàng đã chôn một người thân trong gia đình bằng đôi tay không, một

người thân bị bọn Đức giết chết. Nàng chỉ chôn duy nhất có một người là Dieter. Chính Greg đã cho phép nàng làm việc ấy. Nàng cảm thấy choáng váng, nửa muốn hỏi chàng, nửa lại không dám vì sợ không biết câu hỏi sẽ dẫn nàng đến đâu.

- Chúng ta rời khỏi đây để đi ăn trưa nhé! – Greg nói, e rằng vụ cãi nhau ban nãy đã biến họ thành trung tâm chú ý của đám đông.

Nàng gật đầu và gắng gượng cười nhưng ngày hôm ấy đã mất vui. Nàng không biết Greg sẽ bàng hoàng và rút lui thế nào nếu như nàng bị đăng hình lên Nequsqueek.

Hai tuần sau họ rời nhà ga Grand Central để đón xe lửa mất ba ngày đến San Francisco. Greg khẽ nhìn nàng lo lắng khi tàu vừa rời ga và rầm rập chạy khỏi Nequ York. Những khi nàng không hay biết có người đang quan sát mình, Greg trông thấy một tia nhìn dường như bị ám ảnh bởi một điều gì đó. Lần này chàng tự hỏi không biết có phải nàng đang buồn vì phải xa Nequ York không.

- Chúng ta có thể trở lại đây bất cứ lúc nào chúng ta thích. – Greg trấn an – Em khỏi phải buồn khi ra đi như thế này.

- Em không buồn đâu. – Nàng nói nhanh và đặt tay vào bàn tay chàng – Chắc chắn em sẽ yêu San Francisco và Dominic đang riu rít ề a thích chí trong chiếc xe nôi.

Nàng mỉm cười, nhưng khi quay đầu nhìn ra cửa sổ và trông thấy vùng ngoại ô vút chìm lại phía sau, nụ cười nàng bỗng vụt tắt. Nàng đã rất thành thật khi bảo rằng mình không buồn. Buồn không phải là từ để diễn tả sự xáo động nội tâm mà nàng đã cảm thấy từ khi có việc không hay xảy ra tại phòng tranh. Nàng đang mặc cảm tội lỗi khi giấu Greg phần quan trọng nhất trong quãng đời quá khứ của mình, khi lừa dối chàng bằng cách thức mà nàng chưa hề dự định. Luke đã có lý khi thúc giục nàng hãy thú thật với Greg mọi điều. Nhưng nàng đã không làm thế và bây giờ thì đã quá muộn. Nàng đã khiến chàng lầm tưởng con kẻ khác là con mình, Lisette không còn cách lựa chọn nào khác ngoài việc phải sống với hậu quả về quyết định của mình.

Họ đổi xe lửa ở Chicago và lại tiếp tục lên đường, băng qua những bình nguyên rộng lớn của nước Mỹ, tiến về phía Dequver và dãy núi Rocky.

- Đây là một phần đời của anh ở Mỹ. – Greg phần khởi nói – Em có thích không cưng?

- Đẹp lắm anh ạ! – Nàng thành thật đáp.

Cảnh vật rất đẹp và hùng vĩ với những ngọn núi vươn cao phủ đầy tuyết. Tuy vậy nàng không khỏi nhớ về những cánh đồng màu mỡ, những con đường đất viền hai hàng cây cao, những cụm mây lướt bay tận chân trời lồng gió của Normandy.

Sáng hôm sau, khi thức dậy họ đã thấy rằng núi Rocky ở phía sau mình. Đất bây giờ bằng phẳng lại xa xa thấp thoáng những ngọn đồi nhỏ.

- Chúng ta sắp tới nơi rồi. – Greg nói và nàng cảm nhận được sự phấn khởi của chàng. Chàng đang về nhà với sự mong đợi của cha mẹ cùng cô em gái của chàng. Nàng thoáng sợ hãi nhưng cố kìm chế lại. Họ là gia đình của Greg và bây giờ sắp trở thành gia đình của nàng. Màu xanh da trời của Thái Bình Dương sáng ngời lấp lánh. Nàng tìm nguồn an ủi bằng cách nhẹ nhàng Dominic ra khỏi xe nôi và ôm chặt con vào lòng.

- Em xong chưa? – Greg hỏi khi họ chuẩn bị rời khỏi xe.

- Vâng! – Nàng đáp.

Đó là một ngày tháng mười hai đẹp trời. Nắng rực rỡ và không khí trong lành. Nàng mặc bộ đồ đầm xanh xám, một đường viền ren tôn vẻ nhỏ nhắn của eo nàng, một chiếc sơ mi lụa trắng có cả vạt thắt hờ nơi cổ. Nàng mang giày gót cao hồ mũi màu xám, nữ trang duy nhất là chiếc nhẫn lông lấy chàng đã mua tặng và một chuỗi hạt đen hai vòng của bà nàng trao cho. Trong nàng thon mảnh nhỏ bé, rất thanh lịch, và rất Pháp.

- Đừng lo lắng em à! – Chàng nói khi đọc được thoáng e sợ trong mắt nàng – Mọi người sẽ yêu mến em.

Sự chào đón của gia đình chàng thật nồng ấm. Nỗi sợ hãi về việc mọi người sẽ không công nhận nàng, sẽ không vui vì cuộc hôn nhân bất ngờ của chàng phút chốc bỗng tan biến.

- Cả nhà rất vui mừng khi được gặp con! – Mẹ chàng kêu lên và ôm chặt lấy nàng – Xin chúc mừng con đã đến Phrancisco, Lisette! Chúc mừng con về nhà.

Đó là một phụ nữ có vóc người cao lớn với chiếc cằm cương nghị và đôi mắt sáng rực. Cuộc hôn nhân này không phải là điều bà mong muốn hoặc trông đợi, nhưng đây là cô gái mà con trai bà đã yêu thương nên bà cũng phải yêu thương, và giúp đỡ cô.

Ngay giây phút đầu gặp gỡ Lisette, tất cả ngờ vực của bà về trí khôn của Greg khi đi cưới một cô gái khác quốc tịch, khác văn hoá, một cô gái chỉ mới sơ giao, đều biến mất. Nàng thật thanh tú. Vẻ duyên dáng tự nhiên của nàng đã đi thẳng vào trái tim bà Isabelle Dering. Lisette đáp ứng được ngay với sự nồng nhiệt và chân thành của bà và nàng cảm thấy muốn bật khóc khi cuối cùng bà buông nàng ra và ôm chặt lấy đứa con trai cao hai mét của mình.

- Tạ ơn Chúa, con đã được về nhà bình yên! – Lisette nghe bà thì thầm.

Rồi đến cha của Greg cũng chào đón nàng bằng chiếc hôn trên má. Ông nói:

- Lisette, chúc mừng con đến San Francisco. Ba nghĩ chắc nơi đây hơi khác với Normandy, nhưng ba cầu mong con sẽ rất hạnh phúc ở nơi này.

Ông cũng to lớn vạm vỡ như con trai. Có những nếp nhăn sâu chạy từ mũi đến miệng trên gương mặt rám nắng của ông. Tóc ông đã hoa râm nhưng vẫn

còn đầy và hơi loà xoà kiểu như Greg. Tia nhìn của ông nhân hậu và cái bắt tay của ông thật vững chắc.

- Chào chị, em là Chrissie! – Một cô gái xinh xắn đứng bên cạnh chàng sốt ruột kêu lên – Em chưa hề gặp ai tuyệt vời như chị hết. Em cảm thấy mình ăn mặc lố lăng quá. Trông cứ hết như cây Giáng sinh vậy đó! Chị chỉ cho em làm tóc giống chị nhé, tóc em sao mà quần lung tung và chẳng ra cái kiểu gì cả.

Simonette đứng sau lưng họ một bước. Trên tay là một thằng bé Dominic đang ngo ngắc nhìn. Hầu như cùng một lúc, cả gia đình Dering buông con trai ra và trở mắt ngạc nhiên. Đôi mày của ông Dering hơi nhướng lên chờ đợi lời giải thích, Chrissie chợt nhận ra cha mẹ cô vừa bất gặp điều gì đáng chú ý hơn cũng bỏ Lisette và quay lại, thấy Dominic cô há miệng ngạc nhiên tột độ.

Greg mỉm cười:

- Còn phải giới thiệu một người nữa chứ! – Chàng đến gần Simonette và nhẹ nâng thằng bé lên – Thưa ba má đây là cháu nội của ba má đây, Dominic.

Mọi người sững lại trong một giây rồi bà Isabelle Dering khẽ kêu lên:

- Ôi! Chúa ơi! Tôi chẳng biết gì cả. Thằng bé khá khinh thế này! – Bà tiến lên – Để mẹ bế cháu nhé. Sao không báo trước gì cả vậy, Greg?

- Con không muốn cùng một lúc mang đến cho mẹ quá nhiều bất ngờ. Hơn nữa chính con cũng mới biết mấy tháng gần đây thôi. Thằng bé sinh vào tháng hai giữa lúc con đang chiến đấu ở Đức.

Bà Isabelle Dering đỡ lấy Dominic và ngắm nhìn cháu với gương mặt rạng rỡ.

- Thằng bé khá quá, Dering hả. Mẹ không tin nổi là mình đang đứng đây và được bế trên tay thằng cháu nội đầu tiên của mình. – Bà quay sang Lisette mắt long lanh những giọt lệ sung sướng – Cảm ơn con yêu quý. Đây là điều bất ngờ thú vị nhất mà chưa người nào mang đến cho mẹ.

Greg đã choàng cánh tay qua người nàng thế mà Lisette cũng không dám run rẩy, không dám để cho những cảm xúc dâng trào. Chúa ơi! Sao nàng không thể thấy trước việc này, thấy trước phản ứng của gia đình chàng sẽ như thế nào. Nàng không thể để cho bà Isabelle tiếp tục tin Dominic là ruột thịt của bà được. Nàng đã phạm tội ác ghê gớm.

Lisette biết mặt mình đã tái nhợt như không còn giọt máu và biết rằng cần phải nói lên sự thật để chấm dứt màn kịch mà nàng đã đưa mọi người vào.

- Con xin thưa chuyện này... – Nàng mở lời một cách ngập ngừng, gương mặt trắng bệch và những móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay.

Greg bỏ tay khỏi vai nàng và thông thả nói:

- Thằng bé sinh trước khoảng sáu bảy tuần gì đó. Con đã bảo Lisette đừng lo gì hết. Không có gì hiểu lầm trong chuyện ấy cả. – Chàng mỉm cười với nàng và vòng tay lại siết chặt tay nàng trấn an – Gia đình này quen với việc trẻ con sinh thiếu tháng lắm rồi em à. Nhìn Chrissie xem! Cô bé sinh ra chỉ sau bảy tháng rưỡi. Khi đó không ai nghĩ rằng lớn lên cô sẽ trở thành một vận động viên bóng chuyền như thế này.

Chrissie đắm yêu vào ngực anh.

- Anh nói xấu em như vậy đủ rồi nhé. Thôi, cho bé cháu đi nào! Chà, thật không tin nổi. Một người cô thì phải làm gì nhỉ? Đưa cháu đi dạo nè, hay thay tã cho cháu, hở?

Mọi người vui vẻ cười vang. Chỉ riêng ánh mắt ông Gregory Dering thoáng vẻ hoài nghi. Đám cưới của họ tổ chức vào tháng bảy và đứa bé ra đời vào tháng hai. Đây không phải là trường hợp thụ thai trước ngày cưới mà cái thai đã có ngay cả trước khi Greg đặt chân lên đất Pháp. Thảo nào cô gái trông thật khổ sở. Ông liếc nhanh nàng và bỗng cảm thấy yên tâm, ông vẫn tin vào óc phán đoán đã giúp ông trở thành triệu phú. Con dâu ông không phải là phường đi điếm. Ông tin chắc như vậy. Chúng đã thành thật khi nói đứa bé sinh thiếu tháng.

- Chúng ta về nhà thôi. Nhà ga không phải là nơi sum họp gia đình.

- Dạ khoan... Xin ba chờ một chút... – Nàng cảm thấy như sắp ngã đến nơi, mặt đất như sắp tan ra dưới chân nàng.

- Được rồi em ạ! – Greg ôm chặt vai nàng – Mọi người hiểu rồi mà. Không cần phải nói thêm gì nữa cả. Ta về nhà thôi.

Trong khoảnh khắc nàng tự hỏi không hiểu chàng đã biết chưa, phải chăng chàng đã biết hết từ lâu rồi.

- Không! – Nàng la lên khi cha chàng bắt đầu đưa mọi người đến chỗ chiếc xe đang chờ sẵn – Không ai hiểu gì hết. Cả anh nữa. Hãy nghe em Greg à!

- Để sau đã! – Anh đáp vẻ không muốn tranh cãi – Em mệt lắm rồi. Chúng ta còn cả cuộc đời để trò chuyện. – Chàng giục nàng vào xe rồi đóng sầm cửa lại và đi vòng sang phía bên kia.

Nàng cảm thấy khó chịu choáng váng. Chrissie ngồi cạnh nàng luôn miệng hỏi về Paris, về thời trang, trầm trồ về chuỗi hạt long lấy nàng đang mang. Nàng cố gắng trả lời cô bé và tập trung tâm trí, nhưng thật tình đầu óc nàng đang quay cuồng. Greg hiểu nàng chưa? Hay lại thêm một lần nữa hiểu lầm như anh đã ngộ nhận lúc nàng muốn nói về Dieter mà anh cứ nghĩ đó là Luke Brandon. Nàng áp một tay lên thái dương đang nhức buốt. Giá như Greg đã biết hiển nhiên chàng không muốn ai khác biết thêm hết, do đó chàng không muốn nàng hé môi về việc ấy.

Bà Isabelle Dering ngồi phía trước họ, tay vẫn bế Dominic.

- Tóc thẳng nhỏ bắt đầu quăn như tóc con rồi đấy! – Bà quay lại nói với Greg.

- Cả mũi và miệng cũng giống con nữa đó! – Greg hãnh diện lên tiếng và Lisette chợt thất vọng về sự làm tương của mình. Chàng đã không chút nghi ngờ. Greg nói với vợ – Nhà ga là chỗ không đẹp để gì trong thành phố. Không phải nơi nào cũng thế này đâu em. Vài phút nữa em sẽ thấy San Francisco thực sự tráng lệ như thế nào.

- Trong đời mình, mẹ chưa bao giờ cảm thấy sung sướng như vậy. – Bà Isabelle Dering thốt lên – Này nhé, con trai tôi về nhà an toàn khoẻ mạnh với một nàng dâu tuyệt vời và một đứa cháu nội tôi chỉ dám nghĩ đến trong mơ. Chúa thương tôi vô cùng.

Lisette cảm thấy muốn run lên và sắp ngất đi. Thời cơ đã hết rồi. Bây giờ nói lên sự thật không những chỉ phá huỷ niềm hạnh phúc của Greg mà còn cả của bà Isabelle Dering nữa. Gánh nặng tội lỗi này nàng đành phải mang riêng.

- Chúng ta sắp vào đến trung tâm thành phố rồi đấy. – Greg phấn chấn nói – Cầu Golden Gate kia. Em có thấy chiếc cầu nào đẹp thế chưa?

- Dạ chưa! – Nàng cố gượng cười, xúc động vì thấy chàng bộc lộ rõ niềm yêu mến thành phố quê hương. Bên phải họ là một vịnh nước êm đềm sáng lấp lánh rải rác đầy thuyền bè và được các ngọn đồi viền quanh.

Chung quanh họ đầy những sườn đồi dốc đứng với nhà cửa được xây cất như tranh vẽ trong sách thiếu nhi. Không có kiểu mẫu thống nhất, không mang dáng dấp gì của các ngôi nhà mái ngói ở Saint – Marie – des – Ponts. Hầu hết nhà cửa ở đây đều sơn màu như tranh lụa: hồng phớt, xanh và tím nhạt, màu lục... nhưng các vườn cây thì đầy màu sắc sặc sỡ.

- Đáng yêu quá hả anh Greg! – Nàng thành thật nói – Cứ y như trong truyện thần tiên ấy.

- Chị chờ xem nhà nhé! – Chrissie vui vẻ nói khi thấy chị dâu có vẻ xúc động vì thành phố của họ – Mẹ đã giám sát mọi chi tiết trang trí vì chị. Mẹ bảo chị có thể thay đổi mọi thứ tùy ý nhưng mẹ muốn khi đến đây chị vẫn cảm thấy quen thuộc như ở quê nhà.

Lisette nhìn từ Greg sang cô em chồng hoang mang không hiểu gì hết. Greg xiết chặt tay nàng:

- Căn hộ mà anh đã sống thời độc thân trước khi đi châu Âu không đủ rộng cho tụi mình. Anh đã nhờ mẹ thu xếp cho mình một chỗ ở nào đấy.

- Ý anh muốn nói nhà riêng của chúng ta à? – Nàng trở mắt hỏi. Lisette đã tưởng rằng họ sẽ sống chung với bố mẹ chàng.

- Đúng vậy! – Chàng đáp.

- Nếu con không thích cách sắp xếp của mẹ, con cứ gọi chuyên viên trang trí nội thất đến và bảo họ làm theo ý con. Không sao cả con nhé – Bà Isabelle Dering nói với nụ cười rộng mở.

Xe chạy lên một dốc đồi rồi ngoặt sang bên phải giữa chiếc cổng sắt chạm trổ và ngừng lại bên ngoài ngôi nhà đồ sộ xây dựng theo kiến trúc Tây Ban Nha, Lisette sững sờ ngạc nhiên. Ngôi nhà như ở trên đỉnh núi, vịnh và thành phố nằm trải ra trước mắt họ, cầu Golden Gate lấp lánh dưới ánh nắng rực rỡ.

- Chúng ta đến nơi rồi. – Bà Isabelle nói và rời khỏi xe, tay vẫn bế chặt Dominic – Mẹ mong con sẽ thích ngôi nhà, Lisette ạ. Chrissie và mẹ rất thích thú khi chuẩn bị việc này cho con.

Tất cả các phòng của ngôi nhà đều nhìn ra vịnh và các ngọn đồi. Mái ngói kiểu Mexico màu cam và trắng lát trên cái mái bếp cùng các loại cây cỏ lạ mọc trên trần gỗ tốt. Phòng khách sơn màu trắng ngà, với các ghế nệm sâu êm ái cùng những bàn thấp chung đầy hoa. Phòng ăn sang trọng được treo màu xanh thẫm nổi bật trên nền tường ô gỗ, bộ bàn ăn bằng gỗ hồng đào theo kiểu đầu thế kỷ 19. Có tất cả sáu phòng ngủ và sáu phòng tắm. Khăn trải giường đĩnh ren thêu tay tỉ mỉ, khăn lông thêu chữ lồng vào nhau. Trên kệ đầy những sách tiếng Anh và Pháp, những lọ hoa đầy màu sắc toả ngát hương, tranh ảnh nước của Redoute được treo trên tường. Tất cả mọi vật dụng trong nhà được trang trí chu đáo bằng tấm lòng yêu thương khiến Lisette nghẹn ngào xúc động khi quay sang nói với mẹ chồng.

- Đẹp quá! – Mắt nàng rực sáng – Con cảm ơn mẹ nhiều lắm.

Bà Isabelle siết tay nàng:

- Mẹ rất vui con ạ, nhưng không thể để con ngắm nghía hoài được đâu. Tiệc mừng đang chờ chúng ta tại Ocean View. Kể từ nay con có hai căn nhà Lisette nhé. Nơi này và nhà của gia đình ta tại Pacific Heights.

Toà nhà của gia đình Dering tại Ocean View nguy nga như cung điện. Họ dùng tiệc trưa tại phòng ăn rực rỡ như điện Versailles. Buổi tối bạn bè và thân quyến đều về dự tiệc để được gặp nàng. Thật là một ngày dài, đến nỗi khi tiệc tàn Lisette cảm thấy rã rời cả tinh thần lẫn thể xác.

Quá nhiều sự kiện đã diễn ra trong một khoảng thời gian quá ngắn ngủi. Nàng thầm cảm ơn thời gian chuyển tiếp như khúc giao tấu tại Paris. Một sự thay đổi đột ngột từ thành phố Normandy điều tàn và chinh chiến sang vùng Pacific Heights lòng đầy náo nhiệt ắt hẳn sẽ làm nàng bối rối. Ngay cả bây giờ nàng vẫn còn cảm giác lạ lẫm. Dường như chiến tranh chưa hề chấm dứt những người ngồi quanh bàn ăn. Không có dấu hiệu gì của sự chịu đựng hay đau khổ. Nàng thấy lạc lõng giữa mọi người, Lisette không xuất thân từ thế giới của họ và làm sao họ hiểu được thế giới của nàng vừa rời khỏi ấy: thế giới của những chuyến xe đạp băng qua đồng quê để đưa tin cho các vị lãnh đạo kháng chiến quân, nỗi sợ hãi triền miên về việc có thể bị bắt hoặc tra tấn, sự kinh hoàng khi chợt nhận ra tình yêu với một kẻ địch, những lần lén lút nghe chương trình phát thanh từ nước Anh, niềm ước mong vô vọng khi

mỗi ngày trông chờ sự giải phóng. Giờ thì nàng đã rời xa quê nhà đến nửa vòng trái đất, còn những người Mỹ sung sướng ồn ào tụ họp này dường như là những sinh vật đến từ một hành tinh khác. Nàng thấy nhói lên xúc động khi chợt nhận ra rằng nàng đã dễ cảm thông với Dieter, dù hẳn là người Đức, hơn là với đám người này. Nàng và Dieter đều là người châu Âu. Dieter thông hiểu văn hoá và lịch sử của quốc gia nàng. Lisette bỗng cảm thấy nhớ nhung tha thiết. Hình ảnh Dieter hiện ra cháy bỏng nơi mắt nàng với mái tóc vàng cắt ngắn, đôi mắt xám cùng hàng mi đen rục rủa yêu đương khi nhìn nàng.

- Em mệt hả? – Greg mỉm cười hỏi vợ.

Nàng gật đầu. Từ những ngày mới mang thai đến nay nàng chưa bao giờ thấy mệt mỏi trở lại. Mắt nàng bỗng sáng lên. Bây giờ nếu như nàng có thai thì tốt quá. Cả nàng lẫn Greg đều không quan tâm đến việc ngừa thai gì cả. Nếu nàng sinh cho chàng một đứa con, chính đứa con của chàng thì chắc hẳn tội lỗi của nàng sẽ vui đi? Nàng chợt thấy đầu óc dịu hẳn đi và chứa chan hy vọng.

- Chúng ta về nhà đi anh. – Nàng khẽ thì thầm với Greg và lồng tay vào tay chàng – Chúng ta hãy yêu nhau đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Cảm giác xa lạ trong buổi tiệc mừng đầu tiên dần dần phai nhạt đi, Lisette cảm thấy gia đình và bạn bè Greg luôn cố gắng tạo cho nàng niềm vui và sự thoải mái như tại quê nhà. Họ tổ chức những chuyến đi chơi đến hồ Tahoe, đến công viên quốc gia Yosemite, đến Monterey. Greg yêu mến nước Mỹ và mong Lisette cũng sẽ giống chàng.

Khi nào nghĩ về châu Âu, Greg cũng phải nén cơn rùng mình. Những cảnh tượng nghèo đói đau khổ đã từng trông thấy vẫn còn ám ảnh chàng. Người tàn tật ngồi dựa nhau nhiều dặm, địu trên lưng mớ tài sản quý giá chất chiu; cảnh đồ nát hoang tàn ở Caen và Cherbourg, những bức tường ám khói đen của Valmy. Tạ ơn Chúa, chàng có thể đưa nàng rời khỏi chỗ ấy.

Lisette đã giữ lại cho mình những nét rất Pháp. Đó là vẻ duyên dáng đầy nữ tính và thanh lịch một cách tự nhiên thoải mái khiến chàng rất thích. Chàng có một đời sống gia đình và công việc làm ăn hoàn toàn tốt đẹp. Greg biết mình vô cùng may mắn.

Công ty quảng cáo Dering được chàng thành lập từ trước chiến tranh dưới sự yểm trợ giàu có của gia đình và được điều hành bằng tài năng đáng kể của chàng. Công ty đã làm ăn phát đạt và có được doanh số một triệu đô la mỗi năm trong thời kỳ Nhật dội bom Trân Châu Cảng. Trong lúc chàng đang phục vụ tại quân đội, một người phụ tá đã thay chàng điều hành công việc nhưng không hiệu quả mấy. Greg quay về và thấy tình trạng kinh doanh đang trì trệ nhưng chàng không hề nao núng. Chàng biết ở thời kỳ hậu chiến, thế giới sẵn sàng chờ đón việc bùng nổ của các dịch vụ quảng cáo, thế là chỉ trong vòng một tháng sau khi trở về chàng đã nỗ lực vực công ty dậy.

Chàng vui mừng khi hay tin Luke Brandon cũng đã tìm được chỗ đứng thích hợp tại một trong những công ty quảng cáo lớn nhất London.

- Em có biết Luke cũng đang chọn nghề quảng cáo không? – Một ngày kia Greg hỏi Lisette khi họ cùng ngồi uống nước bên hồ bơi.

Má nàng thoáng ửng hồng:

- Vâng, thế mà em cứ nghĩ đã kể cho anh nghe rồi chứ.

Greg thoáng nghe đau nhói nhưng cố nén đi. Brandon đã đều đặn viết thư cho Lisette và nàng đã đưa cho chàng xem hoặc để ngó trong ngăn kéo của mình. Nhưng giờ đây chàng biết có ít nhất một lá thư chàng chưa được xem.

- Ngay sau khi giả ngủ, anh ấy đã làm việc với một công ty ẩn bóng khoảng hai tháng. – Nàng nói – Rồi công ty Thomson đề nghị anh ấy cộng tác với họ và thế là Luke vọt ngay sang bên ấy.

Nàng tránh không nhìn chàng và đưa mắt về phía mặt hồ xanh biếc. Luke đã kể với nàng việc anh chuyển nghề trong cùng một lá thư anh hỏi nàng có được hạnh phúc với Greg không. Nếu không hạnh phúc, nàng hãy nhớ đến lời anh bảo trước kia và lập tức theo anh sang London ngay. Anh vẫn còn yêu nàng, anh viết thế. Anh vẫn cảm thấy định mệnh đã ràng buộc hai người và muốn họ phải sống bên nhau. Anh đã hỏi về Dominic và anh đã tỏ cho nàng thấy rằng nếu nàng đã dối gạt Greg thì phải lừa dối luôn cả đứa con. Thằng bé sẽ không bao giờ biết được cha ruột của nó là ai. Nàng không khi nào được phép cho nó biết về Dieter Meyer cả.

Tay run lên, nàng huỷ lá thư ngay lập tức. Nàng luôn cảm thấy bị gầy vò vì viễn cảnh không bao giờ được kể cho Dominic nghe về cha của nó. Nhưng nàng không biết làm sao hơn. Nàng đã bị rơi vào chiếc bẫy của chính mình và mỗi ngày qua, gánh nặng tội lỗi càng thêm đè trĩu, làm nàng đau xót. Lisette chết lịm đi mỗi khi Greg tự hào giới thiệu Dominic là con chàng, mỗi khi bà Isabelle bày tỏ niềm vui sướng về đứa cháu nội nàng mang đến cho bà. Nhưng nàng không nói gì với Luke về nỗi đau khổ của nàng cả. Nàng viết cho anh một lá thư ngắn gọn bảo rằng đừng bao giờ xúi nàng bỏ Greg nữa... Nàng đang hạnh phúc... Và hy vọng có thêm một đứa con nữa... Nàng muốn sống bên Greg mãi mãi...

Một tháng sau nàng nhận được lá thư trả lời cũng ngắn gọn không kém. Anh sắp kết hôn với nàng Annabel Lacey, anh đã quen với cô gái ấy từ trước chiến tranh và từ ngày anh trở lại họ thường hẹn gặp nhau. Anh không yêu Annabel nhưng cô lại yêu anh. Cô ta xuất thân từ một gia đình giàu có và bản

thân cô cũng có tài sản riêng. Theo anh viết một cách mỉa mai thì đó là một cuộc hôn nhân tương tự như của nàng. Lisette cũng huy luôn lá thư ấy.

- Hình đám cưới của vợ anh ấy trông đẹp quá! – Greg nói và Lisette thời nhìn mặt hồ để mỉm cười với chàng.

- Vâng, cô ấy đẹp chứ. Họ làm lễ cưới tại nhà thờ thánh Magaret ở Quesminter. Em đoán chắc là đám cưới lớn phải biết. Luke mặc lễ phục trông lạ hẳn so với khi mặc quân phục nhiều lắm.

Tóc nàng vẫn nhẹ nhàng buông xuống vai như lần đầu tiên gặp chàng. Nàng trông vẫn còn rất trẻ và thanh mảnh khiến chàng phải tự nhắc mình nhớ lại rằng nàng hãy còn mới 19 tuổi. Chàng cảm thấy bất an thêm. Nàng bảo nàng hạnh phúc và yêu chàng. Nhưng làm sao chàng tin chắc được vì đôi khi tưởng rằng không ai nhìn mình, ánh mắt nàng trở nên xa vắng và đôi mày khẽ cau lại như đang có việc gì rắc rối buồn phiền. Có phải vì Luke Brandon không? Vừa rồi, khi nhắc lại đám cưới của Brandon phải chăng chàng đã khuấy động tâm tư nàng.

Greg nhớ lại Brandon đã từng bảo rằng anh sắp cưới Lisette. Chàng cũng nhớ nỗi đau khổ không che giấu trong giọng nói Lisette khi nàng bảo rằng người nàng yêu đã chết và không biết làm sao có thể yêu người khác được nữa. Sau đó khi lấy nhau rồi, nàng lại nói với chàng là chưa bao giờ yêu Luke cả, thế nhưng nàng đã có lúc yêu anh ta. Có lẽ nàng chối bỏ điều ấy đơn giản chỉ vì chàng. Mà thôi, dù sao nàng đã là vợ của chàng rồi, cũng không nên nhắc lại làm gì những chuyện đã qua.

- Em không quên chúng ta sắp dự tiệc trà tại gia đình Quamer vào lúc 7 giờ chứ?

- Em không quên đâu. – Nàng liếc nhìn đồng hồ vàng mảnh mai nơi cổ tay – Em vào nhà tắm và thay quần áo liền đây.

Chàng đặt ly nước xuống và đứng dậy. Áo sơ mi lụa trắng của chàng mở toang nút cổ và chiếc quần Jean bó sát mông.

- Cả hai đứa cùng vào em nhé? – Chàng kéo nàng về phía mình – Thời giờ để chúng ta yêu nhau hơn là tắm và thay quần áo.

- Rất hân hạnh được gặp hai vị! – Phrank Quamer niềm nở nói khi chào đón họ nơi ngưỡng cửa của toà nhà xây theo kiểu thuộc địa cũ – Xin mời vào. Nãy giờ tôi đang tranh luận với Brad Dennington đây, tôi đang cần quý vị giúp sức với tôi đây. Anh ta bảo rằng phiên toà xử tội chiến tranh tại Nurember là một sự phô trương không cần thiết. Anh nghĩ sao Greg?

- Tôi nghĩ đây là một gã ngốc. – Greg gằn giọng gương mặt rần rần – Đáng lẽ phải đưa cả nước Đức ra toà kia, chứ không phải chỉ bốc ra hai mươi mốt gã như thế kia đâu.

- Tôi không có mặt nơi ấy với anh. – Phrank Quamer nói trong lúc pha rượu cho họ – Nhưng anh không nên quy trách nhiệm cho cả một dân tộc chỉ vì tội ác của một số người. Tôi có một người bạn Đức chính tông, nhưng từ nhỏ anh ta đã sống ở Los Angeles. Thế anh bảo anh ấy cũng có tội chỉ vì hân là người Đức à? Không đâu. Anh lười cuốn, có học thức và...

- Đồ thói tha! – Greg găm lên ngắt lời đến nỗi chủ nhà phải giật lùi lại theo bản năng – Anh nói mà không biết gì cả. Tôi biết, vì tôi ở đó và anh sẽ không bao giờ tin được những gì tôi đã trông thấy. Cả một dân tộc đều bị tâm thần. Họ đã để cho những cảnh ghê tởm xảy ra tại Auschwitz và Dachau. Đừng nói với tôi về những người Đức lười cuốn và có học thức vì không có ai như thế cả đâu.

Phrank cười một cách gượng gạo. Anh không hiểu tại sao Greg lại có ấn tượng mạnh mẽ đến thế và chắc chắn anh cũng không muốn làm hỏng buổi tiệc của mình chỉ vì tội ác của người Đức.

- Thôi quên đi! – Phrank vỗ vai Greg – Để tôi giới thiệu cho anh một người bạn vừa từ Nequ York đến. Công ty của anh ấy đang nghĩ đến việc thay đổi đại lý quảng cáo. Anh có thể giúp đỡ anh ấy đây! – Greg thở một hơi sâu và nắm tay Lisette bước theo Phrank qua một gian phòng đông đúc để tiến đến một ông có vóc người to lớn và mái tóc trắng đang hút xì gà.

Lisette không nghe được một lời nào trong cuộc đối thoại tiếp sau đó. Nàng cảm thấy lạnh ngắt tưởng như không thể nào ấm áp trở lại được. Sự căm ghét người Đức của Greg đã sâu xa vào tận xương tủy. Những hình ảnh Greg đã chứng kiến tại Dachau đã làm chàng khiếp sợ suốt cuộc đời. Dưới con mắt của Greg tất cả dân Đức đều là phát xít không loại trừ một ai.

- Chị có sao không? – Bà Dinah Quamer lo lắng hỏi – Trông chị tái nhợt rồi kìa. Chị ngồi xuống đây nghỉ một lát để tôi đi tìm anh Greg cho.

Nàng thấy bà Dinah cắt ngang câu chuyện giữa chàng và người thương gia Nequ York, nàng thấy Greg cau mày lo lắng và xin lỗi rồi vội vã bước về phía nàng.

- Em mệt hả? – Chàng hỏi, đôi mắt sạm màu rượu nhìn nàng đầy lo lắng.

Nàng gật đầu và họ ra về.

Đêm ấy, nằm trong cánh tay chàng, Lisette không sao ngủ được. Mắt nàng cay xè nước mắt, nàng cầu xin mình được mang thai để có thể cho chàng một đứa bé thực sự là con chàng, để giải thoát nàng ra khỏi nỗi ác mộng mà nàng đã lao vào.

Hai tháng sau, chàng mừng cuồng quất khi được nàng báo tin đã có thai.

- Em sẽ sinh con vào dịp Giáng Sinh. – Nàng nói với ánh mắt ngời sáng – Đó không phải là món quà lớn nhất trên đời sao?

Chàng kéo sát nàng lại, luồn tay vào tóc nàng và hôn nàng thay cho lời đáp. Rất lâu chàng mới buông nàng ra rồi khẽ cau mày nói:

- Thế còn chuyện đi của chúng ta thì sao? Anh đã hứa tội mình sẽ đón năm 47 tại Pháp mà.

Greg bắt gặp thoáng ao ước trong mắt vợ nhưng nàng chỉ nhún vai và đáp:

- Em không quan tâm đến chuyện đi đâu anh à. Em chỉ muốn sinh con và làm cho anh sung sướng mà thôi.

- Em không cần phải sinh thêm một đứa con nữa mới làm anh sung sướng. – Chàng nói, nụ cười với hàm răng trắng sáng rực niềm vui – Và anh thấy không có lý do gì để chúng ta phải hủy bỏ dự định cả. Tội mình sẽ có con đồng thời sẽ đi Pháp. Luke và Annabel cũng sẽ đón năm mới ở Valmy chứ?

Nàng gật đầu vui mừng vì thấy mình không còn cảm giác gượng gạo khi nghe nhắc đến tên Luke.

- Vâng, ba đang náo nức muốn khoe với mình về công việc đang khôi phục lại ở đó. Cách đây mấy tháng Luke có bảo anh ấy nghĩ rằng phải năm năm nữa họa may mọi người mới có thể về Valmy ở được. Ba muốn chứng tỏ là anh ấy đã làm to rồi.

- Thật là một cuộc sum họp đầm ấm. – Greg vòng tay qua eo vợ và cảm thấy ao ước nàng mãnh liệt – Cả 3 người của gia đình mình sẽ về lại Valmy y như hồi tháng 5 năm 44 vậy.

Nàng vội né đầu khỏi vai chàng và Greg thấy một thoáng xúc động lướt qua trên mặt nàng mà chàng không sao hiểu được. Lisette đau khổ hay buồn phiền? Nàng vẫn còn nuôi tiếc vì đã vội vàng nhận lời cầu hôn của chàng khi tin là Luke đã chết sao?

- Chúng ta đi ngủ em nhé! – Chàng nói. Nỗi ghen hờn nghi kỵ về Luke vẫn còn âm ỉ trong chàng qua bao nhiêu ngày tháng và chàng không muốn khơi dậy lại chút nào.

Nàng cố vờ về những rung động nội tâm và quay sang ôm lấy cổ chàng. Nhưng sao trong một giây, hình ảnh Dieter lại mãnh liệt hiện về làm nàng muốn nghẹt thở. Dieter trong ngày đầu tháng 5 chạy lao về lâu đài sau chuyến đi hoảng loạn ở Paris, ôm nàng trong vòng tay và nói sẽ yêu nàng mãi mãi trước khi rời khỏi Valmy để đối mặt kẻ thù. Dieter gục chết trên tay nàng, máu chàng vương trên tay nàng, thấm xuống nền đá lát cổ xưa của lâu đài Valmy thành vết sạm màu.

Greg nhẹ nhàng tháo chiếc kẹp trên tóc nàng và kéo nàng ngã xuống giường. Nàng cố gắng quên hết những ký ức để đáp ứng lại chàng, nhưng tội lỗi đã làm nàng tê cứng người tại buổi tiệc ở nhà Quarner vẫn còn vương động lại. Nàng đã yêu và cần chàng, nhưng lại không thể đáp ứng. Chàng nhận ngay ra điều đó.

- Em làm sao thế? – Chàng hỏi gấp, nhướn mày nhìn nàng – Em không yêu anh sao, Lisette?

- Có chứ! – Nàng thờ dốc, vòng tay ôm chặt Greg rồi áp má vào vai chàng – Em yêu anh lắm, Greg ơi! Em chỉ... – Nàng lúng túng. Lời nói đúng hơn cả là thốt lên sự thật nhưng như thế có nghĩa là sẽ mất chàng – Em chỉ một quá thôi! – Nàng nói mà cảm thấy ghét mình vì sự quá yếu đuối của bản thân – Có lẽ tại cái thai đó anh à, chừng vài tháng nữa em sẽ khoẻ thôi, em tin chắc vậy đó.

Một tuần trước khi đi Âu Châu, nàng đã được gặp Jacqueline Pleydall tại một buổi tiệc. Thực tình nàng không muốn đi dự buổi tiệc đó chút nào vì thân hình nàng lúc này đã khá đầy đặn và lần mang thai này làm nàng thấy khó chịu nhiều hơn so với lần mang thai Dominic.

- Trông em lạ quá! – Greg đưa tay vuốt bụng Lisette trong lúc nàng đang đứng trước gương và phàn nàn về cái dáng sồ sề của mình.

- Em chỉ có thể khoác vào một tấm bạt mà thôi.

- Thế thì em hãy dùng một tấm bạt màu dâu mà em đã mặc vào buổi tiệc sinh nhật của Chrissie. – Greg trêu vợ – Em mặc cái ấy trông tuyệt lắm!

Nàng kêu lên phản đối và chàng phá ra cười. Trông nàng vẫn xinh đẹp giống như lúc còn thon mảnh dù đã khá nặng nề vì đứa bé trong bụng. Nếu không vì cái thai đã làm xáo trộn đời sống vợ chồng của họ thì chàng đã muốn nàng có bầu mãi như thế. Nhưng đấng này đứa bé đã làm mọi sự đổi khác. Con một mối của nàng vẫn chưa giảm đi. Chàng bắt buộc phải miễn cưỡng tin rằng chờ cho đến khi đứa bé ra đời, cuộc sống vợ chồng của họ sẽ trở lại bình thường.

- Mọi việc sẽ ổn cả sau khi em sinh xong. – Lisette đã quyết liệt thuyết phục chồng như thế – Em biết chắc mà!

Chàng đã khuyên nàng đừng lo lắng gì cả và tự dè nén những ao ước xác thịt với nàng. Chàng đã không ở bên nàng suốt thời kỳ Lisette mang thai Dominic, và chàng lấy làm ngạc nhiên thấy sinh hoạt vợ chồng của họ lại bị cắt ngang như thế. Chàng sẽ vui mừng khi thời kỳ thai nghén của nàng qua đi, lúc ấy bản chất tự nhiên của nàng lại trở về bình thường để nàng sẽ yêu chàng nhiều hơn.

Chiếc áo đầm voan màu dâu giúp nàng cảm thấy mình duyên dáng và thon thả hơn. Nàng đeo chuỗi hạt trai vào cổ, cài hoa tai bằng kim cương và hạt trai rồi phun nước hoa lên người.

Chàng đặt một chiếc hôn lên gáy vợ và hỏi:

- Xong chưa em? – Nàng nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của chàng và biết rằng chỉ cần một cái chạm nhẹ vào chàng hay một lời khuyến khích được thốt lên là cả buổi tiệc sẽ được quên đi ngay lập tức.

- Vâng! – Nàng đáp và quay đi, đầu đón vì cũng cảm thấy cần chàng. Lisette không muốn tiến lên vì e rằng theo sau chắc chắn sẽ lại là sự lãnh cảm như

lần trước.

Nàng run tay khi cầm chiếc ví lên. Trong hai tháng nữa nàng sẽ không còn bị dày vò day dứt. Đứa con nàng cho Greg sẽ là đứa con thật sự của chàng. Nàng sẽ trút bỏ được gánh nặng tội lỗi.

Lisette đã quá quen thuộc với các buổi tiệc họp mặt cùng với những người giàu có ấy. Trong một phạm vi nào đó, San Francisco cũng hạn hẹp như Saint – Marie – des – Ponts vậy. Khi họ đang chờ để đến chào ông bà chủ nhà, nàng chợt bắt gặp một phụ nữ cao, đáng yêu điều có mái tóc vàng mà trước đây nàng chưa bao giờ gặp.

- Cái cô đứng bên cửa sổ kia là ai vậy anh? – Nàng tò mò hỏi Greg – Cô mặc áo đầm đen kia kìa!

Greg đưa mắt nhìn ngang qua gian phòng và vừa lúc ấy chàng chạm phải tia nhìn của cô gái. Lisette nhận thấy Greg bỗng dừng người lại trong lúc cô gái vội quay đi, má ửng hồng e thẹn.

- Jacqueline Pleydall đấy! – Chàng đáp gọn vói vẻ không bình thường – Năm vừa rồi cô ấy ở Nequ York. Cô ta là một nhà buôn về y phục thời trang của hãng Vogue.

Lisette sững sờ nhìn lại cô gái một lần nữa, nhưng bây giờ cô ta đã hoàn toàn quay lưng về phía họ để trò chuyện với Phrank Quarner.

- Có phải anh đã có lần đính hôn với cô ấy không? – Nàng hỏi một cách lúng túng lạ thường.

- Đâu có! – Chàng cau mày đáp – Sao em lại nghĩ ra điều ấy?

- Ồ... em nghĩ... Em nghe nói ở đâu ấy...

- Người ta cứ tưởng thế. – Chàng nói với một cái mỉm cười mà nàng chưa thấy bao giờ – Đã có lúc anh và cô ấy cũng thân nhau. Nhưng chưa khi nào đính hôn cả.

Lisette thôi không chú ý đến Jacqueline Pleydall nữa để quay ra chào ông bà chủ nhà. Nhưng khi họ họp lại quanh nhau, nàng lại tập trung chú ý đến cô gái tóc vàng mảnh khảnh, người hiền hòa đã nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ trở thành bà Greg Dering. Jacqueline rất đẹp với mái tóc chấm vai quyến rũ và buồng từng lọn bông bồng xuống hai bên má. Gương mặt cô ta được trang điểm hợp thời trang: mày vòng cung và môi đỏ bóng. Trông cô rất Mỹ và đầy vẻ tự tin. Tuy nhiên khi bắt gặp ánh mắt của Greg cô lại đỏ mặt như một nữ sinh. Cô ta không rời vị trí bên cửa sổ và Greg cũng không vội vàng tìm lối bước đến gần, nhưng Lisette biết chắc cô gái nhận biết rõ sự hiện diện của Greg quanh mình và tò mò chết được về người đàn bà đã chiếm mất chàng. Lisette ước gì mình đã hỏi chàng về Jacqueline ngay lần đầu nghe thiên hạ bàn tán về cô gái trên tàu Liberté. Đáng lẽ nàng phải tạo cơ hội cho chàng kể đích xác về mối quan hệ giữa chàng và cô gái ấy.

Bây giờ Greg đang nói chuyện với ông chủ nhà. Jacqueline Pleydall thấy Phrank Quarner không còn độc quyền nói chuyện với cô nữa nên bắt đầu rời gót từ nhóm này sang nhóm khác và mỗi lúc càng nhích đến gần Greg hơn.

- Stalin ấy à? – Phrank nói khi những ly Champagne của họ lại được rót đầy – Ông ấy cho rằng kế hoạch Marshall để yểm trợ tài chánh cho sự phục hồi của châu Âu kể luôn cả nước Đức sau những tàn phá về chiến tranh là không ngay thẳng. Ông ta không hiểu kế hoạch ấy là gì cả. Đó là một nỗ lực chân thật của Mỹ nhằm vực châu Âu đứng thẳng dậy.

Các ngón tay của Lisette bầu chặt quanh chân ly rượu. Nàng chán ghét phải nói chuyện châu Âu với đám bạn bè của Greg. Họ bàn về chiến tranh và hậu quả của nó một cách hồ đồ và thực sự chẳng thông hiểu bao nhiêu. Gót giày quân Đức đã không bước trên các đường phố của San Francisco. Viện bảo tàng và phòng tranh của họ không bị cướp đi các tài sản quý giá. Pháo đài của họ không bị Bộ tư lệnh của Đức trưng dụng. Họ cứ nghĩ rằng họ biết châu Âu đã phải chịu đựng nhiều nhưng thực sự họ không biết gì cả. Chỉ có những người Mỹ đã sang chiến đấu ở đó mới biết thôi. và ngay chính họ cũng không thể có tâm trạng như những người lính Anh, Đức, Nga khi trông thấy đất đai, thành phố của chính đất nước mình bị tàn phá.

- Thế là người Nga sẽ thấy chúng ta viện trợ cả máy kéo, xe tải, để nhằm vào việc thúc đẩy cho mục đích chính trị và quân sự.

Greg quay nhìn sang hướng Jacqueline Pleydall đang đứng. Cô mỉm cười với Greg, một nụ cười băng quơ và có phần bối rối.

- Phải nói rằng chính tôi cũng không rõ tại sao hàng viện trợ lại đưa tới người Đức. – Phrank tiếp tục nói với giọng của kẻ nông cạn – Dù sao đi nữa, chính họ là nguyên nhân phá hoại mà, đúng không?

Lisette không muốn nghe nữa. Greg đã rời khỏi nhóm người đang đứng vòng quanh nhau từ lúc nào và hiện giờ đang ở chỗ Jacqueline Pleydall. Trông chàng rất tự nhiên và mặc dù cô đang đắm đắm nhìn chàng với ánh mắt say mê, tia mắt của Greg lại đổi sang hướng khác như đang tìm kiếm ai đó.

Lisette thở hắt ra. Greg đang tìm nàng đấy. Khối dây vừa thoáng thắt chặt tim nàng vụt tan biến. Nàng đặt tay lên tay áo của Phrank và nói:

- Xin lỗi anh Phrank một chút nhé.

Không đợi câu trả lời, nàng lách khỏi Phrank và bước về phía chồng.

- À em đây rồi. Anh cứ nghĩ là em lạc đâu mất chứ! – Chàng mỉm cười nói, vòng cánh tay chắc chắn che chở qua người nàng – Anh nghĩ là em chưa gặp Jacqueline phải không? Giới thiệu với Jacqueline đây là Lisette. Lisette à, Jacqueline đó em.

- Rất hân hạnh được biết chị! – Jacqueline nói, má vẫn còn ửng hồng, khi mắt cô ta nhìn Greg, Lisette nhận thấy vẻ bất hạnh không che giấu thẳm sâu trong ánh mắt ấy.

- Lâu quá rồi phải không Greg. – Cô nói ngập ngừng như không quan tâm đến sự hiện diện của Lisette – Năm năm rồi còn gì. Phrank bảo với em rằng anh có vẻ ghê tởm bọn Đức lắm phải không?

- Anh và hàng trăm ngàn người khác nữa. – Greg lạnh lùng tán đồng.

- Em muốn được gặp anh để nói chuyện về đề tài đó.

Greg siết mạnh tay quanh eo Lisette.

- Anh và Lisette sắp đi châu Âu trong vài ngày tới, nhưng khi trở về, em phải đến dùng bữa với anh nhé. Tài nấu ăn của Lisette đang trở nên khá nổi tiếng tại San Francisco này rồi đó.

Jacqueline cắn môi và Lisette cảm thấy thương hại cô gái này. Bữa tiệc ba người hiển nhiên không phải là điều cô ấy mong muốn. Cô ấy muốn lấy Greg, trong khi chàng lại đi kiếm một phụ nữ khác.

- Xin lỗi Jacqueline nhé! – Greg lịch sự khề nói – Bọn này còn muốn chào nhiều người trước khi đi Pháp.

- Anh chị cứ tự nhiên! – Mắt cô ánh lên ngờ vực – Chúc anh một chuyến đi tốt đẹp.

Lisette biết rằng Jacqueline dõi theo một cách chăm chú khi họ đi ngang qua phòng để đến trò chuyện với gia đình Quarner. Nàng thắc mắc không nhớ rõ Greg đã viết thư cho cô ấy báo tin chàng lập gia đình như thế nào nhỉ? Chàng đã viết thư đó trước hay sau khi họ lấy nhau?

- Chúng ta về thôi! – Chàng thì thầm với nàng, vòng tay chàng nóng rực quanh eo nàng – Chúng ta xã giao tối nay thế cũng đủ rồi. Anh cần em cho chính anh đây.

Nàng tựa sát vào chồng. Có thể tối nay sẽ khác hẳn. Có thể tối nay nàng sẽ quên đi tội lỗi của mình. Có lẽ đêm nay giữa họ sẽ huy hoàng như lúc còn ở Paris.

Trong bóng tối của chiếc xe đang phóng vun vút, nàng đặt tay lên cánh tay Greg và hỏi:

- Anh đã yêu cô ấy lắm phải không? – Nàng mong sao câu trả lời sẽ là không.

Chàng không cần hỏi nàng đang muốn nói đến ai. Greg ngoặt tay lái sang phải và lao về phía Pacific Heights.

- Anh nghĩ là có. – Chàng quay lại mỉm cười với nàng – Cho đến khi anh gặp em.

Nàng tựa đầu lên vai chồng.

- Em nghĩ rằng cô ấy vẫn còn yêu anh nhiều lắm đấy Greg à.

- Còn anh, – chàng đáp nhanh – anh yêu em nhiều lắm đấy bà Dering ạ.

Họ nhả ga lên đồi, lao vào lối đi dẫn đến nhà. Nàng biết rằng sẽ không bao giờ nhắc đến Jacqueline Pleydall nữa nhưng nàng sẽ không quên cô ta. Nàng biết nếu nàng lại làm Greg thất vọng trong chuyện phòng the của họ thì đã có Jacqueline đang chờ đón và sẵn sàng dâng hiến cho Greg tất cả những gì mà chàng ao ước.

Lisette reo lên thích thú khi thuyền về gần đến Le Harve.

- Chúng ta lại quay về đây cùng mưa và gió. – Greg nhấn nhá nói khi trông thấy màn sương mù bắt đầu cuộn lên khỏi các mỏm đá và nước Pháp hiện lên xa xa trước mắt.

- Ôi, đẹp quá! – Lisette sung sướng kêu lên, nàng ngửa mặt đón lấy những hạt mưa.

Greg liếc nhanh nàng kinh ngạc. Trong thời gian ở Mỹ, nàng chưa từng tỏ dấu hiệu hoài hương nào cả. Chàng đã tin chắc rằng nàng cũng vui mừng khi được rời khỏi một đất nước rách nát vì chiến tranh cũng như nàng đã cảm thấy. Dưới mắt chàng, Normandy lạnh lẽo và xám xịt không chịu nổi. Chàng thấy những cánh đồng đầy đặc những hàng cây và các con đường hẹp quanh co khúc khuỷu, còn những mái nhà thì lợp ngói cao đầy vẻ nghiêm trang khắc khổ. Greg chưa lúc nào thấy Lisette khác lạ như thế này, và chàng giật mình khi chợt nhận ra sao mà mình thờ ơ lạnh lùng đến thế.

- Xem kia! – Nàng reo lên khi họ tiến đến gần bờ biển – Các ruộng muối và những cồn cát! Ô, có phải đấy là đình chóp nhà thờ Sainte – Marie không? Còn kia là Valmy rồi đó, phải không Greg? Đúng rồi, em biết chắc mà.

Ông Henri de Valmy đang chờ đón họ nơi bến tàu.

- Mừng con về nhà, con yêu quý của ba! – Ông ôm chặt con gái – Mừng con trở về nước Pháp.

- Được về nhà thích quá ba ạ!

Nàng quay nhanh sang phía Simonette đang đứng bế Dominic đã được choàng quần áo ấm áp, vui mừng đỡ lấy con và nói:

- Dominic ơi! Nước Pháp đây nè! Con phải đặt những bước đi đầu tiên lên đất Pháp con nhé.

Dominic cười khanh khách. Cậu bé đã chập chững tập đi trên sàn tàu Normandy rồi.

- Mẹ ơi, đi đi! – Mắt cậu bé sáng lên – Đi đi!

- Con về ba mừng quá. – Cha nàng nói với mắt long lanh lệ – Mẹ con đang chờ chúng ta ở Valmy. Lâu nay bà cũng không được khoẻ. Hình như bệnh cảm lạnh cứ tái phát hoài.

- Luke và Annabel đến chưa ba? – Lisette hỏi khi tất cả chen chúc nhau ngồi vào chiếc Citroen.

- Đến cách đây hai ngày rồi. Vợ Luke là một cô gái rất dễ thương. Họ đến thăm ba không lâu sau đám cưới. Ba nghĩ nếu có thể được chắc anh ấy cũng sẽ muốn sống luôn ở đây. Normandy như thấm vào máu của anh ấy rồi.

Greg hỏi ông nghĩ sẽ mất đi bao lâu để hoàn tất công việc xây dựng khôi phục lại đất nước, ông có ý kiến thế nào về quan điểm của Churchill và bức màn sắt buông xuống ngang châu Âu, ông có cho rằng De Gaulle vẫn còn được nhân dân yêu mến nhiều không. Lisette ngồi im lặng khi chiếc xe chạy âm ỉ trên con đường miền quê quen thuộc. Nàng đã xa nhà hơn một năm, bây giờ trở lại không thấy có gì thay đổi cả. Các hàng cây dọc bãi biển vẫn đứng tựa ven bờ, trơ trụi lá, và uốn mình dưới cơn gió thổi vào từ hướng sông. Các đợt sóng nổi nhau đập liên hồi vào các chân vách đá. Và Valmy vẫn đứng đó, với những bức tường vàng loang lổ nám đen vì khói súng nhưng vẫn hùng vĩ tuyệt vời.

Họ phóng xe vọt qua cổng, nàng quay đầu nhìn lại thật nhanh. Chắc cây anh đào giờ này đã trụi lá. Ngôi mộ của Dieter sẽ hoang vu trơ trọi lắm. Nàng không dám nghĩ đến Dieter khi Greg đang ở ngay sát bên nàng, và nhận ra được từng lay động nhỏ của tâm hồn nàng. Nàng sẽ ra thăm nơi ấy vào buổi sáng và chỉ một mình thôi. Nàng sẽ trồng ít hoa cỏ mùa xuân và mang theo một bó hoa phụ tử ra mộ. Lisette bỗng chợt nhận thấy ánh mắt cha liếc nhìn nàng qua kính chiếu hậu. Nàng nhận ra những câu hỏi không lời của ông về chuyện nàng với Greg, về Dominic, về đứa bé sắp sinh. Nàng mỉm cười với cha và nhận thấy ông có vẻ nhẹ nhõm. Lisette sẽ không làm ông phải bận tâm về nỗi bất hạnh của nàng trong suốt những tháng qua. Điều ấy sắp chấm dứt rồi. Đứa bé có thể sinh ra trong thời gian họ ở Pháp. Không ai biết rõ nàng phải trả giá đến bao nhiêu cho sự lừa dối của mình.

Chiếc Citroen cũ kỹ rầm rập chạy qua hàng cây đoạn trồng quanh bồn cỏ tròn rộng trước lâu đài. Ánh nắng mùa đông lấp lánh trên những khung cửa sổ hẹp. Mái ngói cao nhọn vút lên từ trong chạy ào ra tiến về phía chiếc xe còn đang chạy, Luke và một cô gái cao có mái tóc sáng màu tiếp theo sau.

- Mừng con yêu quý về nhà! – Mẹ nàng kêu lên, và trước khi chiếc Citroen kịp đỗ hẳn lại, một Lisette mang bụng nặng nề tung cửa chạy ào ra lao vào cánh tay đang mở rộng của bà mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Thật sung sướng khi được trở về nhà và Lisette đã bật khóc. Những bức tường của Valmy đang tay đón lấy nàng. Phần chính bị sụp đổ của toà nhà đã được xây cất lại thật xinh xắn. Phòng ăn lớn và phòng khách chính còn phải sửa chữa nhưng Valmy vẫn đứng vững và sống động trở lại.

- Tuyệt quá, ba ạ! – Nàng nói, nhìn quanh những bức tường vừa quét vôi và loạt đồ gỗ mới – Con không tin nhà mình đã thay đổi quá nhiều chỉ trong vòng một năm.

- Ba chẳng làm được gì, còn tổ quấy rầy thêm bọn thợ, con yêu ạ! – Ông Henri sung sướng thấy rõ vì sự trở về của con gái.

Luke dựa vào một bức tường vôi mới nhìn nàng chăm chú. Nàng nồng nhiệt chào đón mọi người một cách thoải mái vô tư. Nàng ôm anh thật chặt, cả Annabel nữa. Và anh đã phải nắm chặt tay lại để không ôm ghì lấy nàng. Nhưng trời ơi, nàng mới lạ làm sao. Anh đã quên nhiều quá, quên mất sự khiêu khích rất hồn nhiên của nàng là như thế nào.

Không còn nữa mấy bộ tất dày với đôi giày thô cùng những chiếc áo len dài bền và các váy đầm bằng những đôi tất mỏng dính với đôi giày da màu xanh xám thanh tú, một chiếc áo đầm dài hoa cả nhạt phủ nhẹ trên vai, chiếc váy buông lơi montron đôi chân theo mỗi bước đi của nàng. Tóc nàng không còn xoả tự nhiên sau lưng mà búi lên thật sang trọng và chàng muốn ôm chầm lấy nàng, gỡ những chiếc kẹp trên tóc xuống rồi ngắm nhìn mái tóc chầy dài xuống đôi vai nàng, xuống ngực nàng rồi luồn những ngón tay vào mái tóc và úp mặt vào đó.

- Ba bảo rằng anh không bao giờ tin là Valmy sẽ đông người vào dịp Giáng Sinh. – Nàng nói với anh bằng giọng ấm áp trìu mến.

Bây giờ tất cả đã tề tựu trong phòng khách trước kia là phòng làm việc của cha nàng. Ghế tựa và ghế bành có nệm được bọc lại bằng vải hoa sắc sỡ màu hồng. Một ngọn lửa sáng rực trong lò sưởi. Ông Henri de Valmy đang rót một cốc rượu anh đào cho Annabel. Greg cùng mẹ nàng đang bàn về

những thay đổi xảy ra ở Paris.

Anh không muốn nói chuyện về Valmy, không muốn thốt ra những lời nhảm chán vô nghĩa. Những câu nói lịch sự xã giao chỉ dành cho những người khác chứ không phải là họ.

- Ta hãy tìm chỗ khác nói chuyện. – Giọng anh trầm và khản thiết, đôi mắt xanh lộ vẻ nôn nóng.

Ánh mắt nàng chuyển qua Greg, nhưng chàng vẫn còn mãi chuyện trò với mẹ nàng. Annabel đang chăm chú nghe ông Henri nói một điều gì đó. Không ai nghe được lời Luke.

- Không phải lúc này đâu Luke. – Nàng nói, hy vọng Luke sẽ gặp lại nàng như một người bạn và cuộc hôn nhân với Annabel đã chấm dứt mọi ham muốn của anh với nàng.

Một mớ tóc đen thẳng rũ xuống trán Luke. Gương mặt gầy gò cương nghị căng thẳng. Anh nói giận dữ.

- Tôi muốn nói chuyện với em ngay!

- ... Sự từ chức của tổng thống lâm thời Pháp De Gaulle là một bi kịch. – Cha nàng đang từ tốn nói. Ông quay sang họ – Cháu biết điều đó sẽ đến mà phải không Luke?

Mũi Luke phập phồng bất an. Bây giờ mọi người lại dồn sự chú ý vào anh, không thể thoát ra ngoài với Lisette được nữa rồi.

- Ông ta đang đứng đầu một chính phủ liên hiệp. – Luke đáp ngắn gọn – Rõ ràng là sẽ có những chống đối kịch liệt trong Quốc hội về quyền hạn của ông và rõ ràng là ông ta sẽ chẳng may nhưng bộ về bất cứ vấn đề gì.

- Thế mà ông ta lại từ chức! – Annabel kinh ngạc nói – Cháu không thể tin được. Cháu còn nhớ trong cuốn phim tài liệu khi Paris giải phóng, cháu đã thấy ông kiêu hãnh sải bước xuống điện Champs Elysees nhưng có vẻ buồn, một lần sóng người dâng lên theo chân ông. Trông ông ta giống hệt một chàng khổng lồ, ông cao hơn hẳn những người xung quanh một cái đầu. Phát thanh viên của Đài đã nói hiển nhiên ông ta sinh ra là để cai trị nước Pháp.

- Và ông ta sẽ làm thế đấy cháu ạ! – Ông Henri tin tưởng nói – Cuối cùng rồi ông ta cũng phải làm thế thôi.

Bà Heloise cầm lấy đồ thìa, quay lưng lại phía Luke rồi hỏi Annabel xem ở London có còn nạn thiếu thực phẩm nữa không. Ông Henri đứng lên khỏi ngọn lửa và ném thêm một thanh củi vào lò. Luke vươn tay ra nắm chặt cổ tay Lisette.

- Bây giờ đi được rồi! – Anh thì thầm mạn dại.

- Tôi sẽ cho anh biết sự thương hại của người chiến thắng, Luke ạ. – Greg chợt nói và rời khỏi ghế đến bên tủ rượu.

Luke buông ngay cổ tay Lisette.

- Anh muốn nói cái quỷ gì chứ?

Greg nhún vai rút cho mình một cốc rượu.

- Trương mục ở Chemico. – Chàng cất giọng rõ ràng – Tôi thắng, anh thua.

Sự căng thẳng như rời khỏi Luke.

- Ô! – Anh đáp, cố giữ tự chủ – Tôi quên mất.

Greg xoay xoay ly rượu.

- Một tài khoản có tầm cỡ như thế mà lại quên sao? – Chàng nói với cái nhún mày – Luke, anh đang nghĩ gì trong đầu vậy?

Không khí trong phòng thay đổi một cách tế nhị. Annabel lúng túng nhìn từ Greg sang chồng mình, có một sự căng thẳng ngầm ngấm giữa họ mà cô không hiểu được. Luke đã nổi khùng lên khi công ty quảng cáo Dering chụp lấy tài khoản Chemico, nhưng Annabel không nghĩ điều đó có thể làm thay đổi mối quan hệ của anh với Greg. Cô ta biết họ đã gặp nhau ngay trong những ngày quân Đồng minh vừa đổ bộ, và những ngày đó đã ảnh hưởng đậm nét đến Luke. Từ năm chiến tranh chấm dứt, anh đã trở về Normandy hai lần để thăm Henri de Valmy và cô biết Luke đã nôn nóng mong chờ cuộc đoàn tụ này với nhà Dering như thế nào.

- Chẳng có gì cả! – Luke đáp cụt lủn, và rồi nhận ra nét ngờ ngàng trên mặt vợ, biết rằng cả ông Henri và bà Heloise đang tò mò nhìn mình, anh cố mỉm cười – Nhưng anh đừng làm thế hoài nhé! Tôi đang muốn đẩy tài khoản đến công ty Thomson đây, nhưng tôi không thể làm được chuyện đó nếu cứ mất mãi tài khoản về tay công ty Dering mãi.

Câu chuyện chuyển từ việc quảng cáo sang việc suy đoán xem đến chừng nào thì De Gaulle bỏ ý định từ chức và lại nắm quyền hành. Lòng Luke giận sôi vì biết rằng không thể nói gì hơn với Lisette khi Greg hãy còn trong phòng. Anh đã không biết trước quả là khó khăn để gặp lại nàng và không thể che giấu những tình cảm của mình. Chiếc áo lụa dài dịu dàng ôm nhẹ bờ vai, bó lấy và bao phủ xuống chân nàng nhưng không giấu được rằng nàng đang mang thai. Một con ghen tức xoáy vào tim anh. Anh chưa hề gần gũi, chưa hề ân ái với nàng.

Kể từ khi nói chuyện với nàng, đôi mắt tím thắm của nàng tránh không nhìn Luke. Bây giờ câu chuyện đang chuyển sang đề tài kế hoạch Mỹ giúp châu Âu, nàng tư lự mẩn mê miệng ly rượu anh đào. Những ngón tay nàng thon thả, dài và thanh tú với những móng sơn bạc gạt đĩa đáng trái hạnh. Luke tưởng tượng những ngón tay xinh xắn ấy nhẹ nhàng vuốt ve anh đầy âu yếm và gợi cảm.

- Greg bảo chúng ta nên đi Paris chơi một ngày trong thời gian lưu lại đây. – Annabel nói với chồng – Thú vị quá, anh nhỉ.

Luke gần như quên bằng sự có mặt của Annabel, anh miễn cưỡng hướng những suy tư rời khỏi Lisette và quay sang vợ.

- Anh chưa bao giờ thoát ra khỏi London để rồi lại lao vào ngay một thành phố tư bản khác. – Luke nói cộc lốc – Nếu em muốn đi ngắm cảnh một ngày và nếu anh Greg đi thì em có thể tháp tùng anh ấy.

Mắt Greg tối sầm lại. Đương nhiên là Lisette sẽ không thể đi Paris được. Luke thật không biết điều.

- Tôi thích phò tá cho Annabel và Lisette đi Paris chơi lắm. – Chàng tự nhiên nói – Nhưng thế sẽ rất mệt cho Lisette, chúng tôi sẽ ở lại Valmy cho đến khi nàng sinh.

Trông Annabel có vẻ bức mình.

- Chúng ta ở đây đến hai tuần mà, anh yêu! – Nàng nói sôi nổi, nắm lấy tay Luke – Chắc chắn một ngày ở Paris sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến kỳ nghỉ của anh đâu.

Như vậy sẽ phải sống một ngày thiếu Lisette, một ngày không thấy nàng, không nghe nàng nói.

Ánh mắt Annabel đầy khản thiết. Cô ta là vợ anh, cô yêu anh lắm. Nếu anh không yêu thì đó đâu phải là lỗi của Annabel.

- Chỉ một ngày thôi nhé! – Anh nói cố lấy giọng bình thường – Nhưng không mua sắm gì hết nghe Annabel. Anh không muốn đi Paris để bị cháy túi vì những mốt quần áo ở đấy đâu.

Mọi người cùng cười vang và không khí vui tươi nhẹ nhàng hân lên, mọi sự lại trở nên vô tư thoải mái. Bà Heloise de Valmy rất vui mừng được đoàn tụ với con gái. Ông Henri nhẹ nhõm khi thấy cuộc hôn nhân giữa Greg và Lisette quả là một sự kết hợp tuyệt vời. Annabel thì hài lòng vì cuối cùng cũng gặp lại Lisette – người đã cứu sống Luke, và Greg, người đã cùng trải qua những sợ hãi kinh hoàng thừa xua với chồng cô. Lisette an lòng khi thấy Luke đã chiều theo ý Annabel, nàng mỉm cười nghe cha nàng nhận xét về một vấn đề nào đó.

Cả Greg và Luke cùng nhìn Lisette. Nàng nghiêng đầu, những lọn tóc dày rơi nhẹ trên má nàng, đường nét thanh tú và xương quai hàm quá thanh khiết đến không chịu nổi.

Tim Luke đập mạnh trong lồng ngực. Nước Mỹ đã không làm nàng thay đổi. Nàng vẫn hoàn toàn là một người Pháp tuyệt vời, duyên dáng thoải mái và đam mê điên cuồng.

Giận dữ vì ham muốn dâng lên đầy huyết quản, Luke giận vì đã để mắt nàng, vì thấy chiếc nhẫn của Greg trên tay nàng và đứa con của Greg trong bụng nàng. Anh tự hỏi không hiểu nàng đã cho Greg biết gì về Meyer hay hẳn ta vẫn tin Dominic là con mình. Nếu nàng đã nói tất cả mà cuộc hôn nhân vẫn tồn tại, thì anh biết anh sẽ chẳng còn gì để mong mỏi cả. Nhưng nếu nàng chưa nói thì vẫn còn hy vọng. Anh vẫn còn đủ sức để phá hoại cuộc đời Greg và làm tan vỡ cuộc hôn nhân của hắn.

Anh nhìn lại chuyện của mình. Luke đã biết Annabel hơn 10 năm. Cô yêu anh. Cô giàu lại duyên dáng, xinh đẹp và thông minh. Cô đúng là một bà chủ nhà tuyệt vời và cũng là một người tình tuyệt diệu. Về mọi mặt, cô quả là một người vợ rất tốt. Nhưng anh không yêu cô và anh hiểu mình sẽ chẳng bao giờ yêu vợ cả. Anh chỉ yêu Lisette mà thôi. Giờ thì anh đã gặp lại Lisette và nhận ra rằng thật buồn cười nếu anh cứ mãi nuôi ảo tưởng rằng có thể sống không cần nàng. Anh đã quyết định. Trước hết là phải nói chuyện với nàng. Anh phải tìm hiểu xem Greg đã biết những gì.

Phản Greg, chàng kinh ngạc vì khả năng phốt tinh của mình trước mặt mọi người. Thật ra lòng chàng giận Luke như điên. Cô vợ mới cưới xinh xắn của hắn đâu có nghe được giọng khản thiết khi hắn yêu cầu Lisette gặp riêng hắn, nhưng Greg đã nghe hết. Nếu không vì Annabel và sự có mặt của gia đình Valmy, chàng đã đâm vào mặt Luke ngay tại đây. Từ giây phút đầu tối Valmy, chàng đã để ý mọi lời nói, mọi cái nhìn giữa Lisette và Luke, và Greg thấy rằng chẳng có dấu hiệu nào chứng tỏ niềm đam mê đang bùng cháy của Luke được đáp trả lại. Lisette đã chào đón hắn thân mật nhưng không tỏ vẻ gì cho thấy nàng đang gặp lại người đàn ông nàng đã hoặc đang yêu, ngắm nhìn nàng lúc này và ngồi chung phòng với nàng, Greg hiểu chẳng cần phải ghen làm gì. Nhưng chàng tức giận quá, Luke đang liều lĩnh làm cho Lisette lo lắng vì những hành vi của hắn. Không những thế, hắn sẽ khiến cho vợ hắn phải đau lòng.

Chàng liếc nhìn Annabel. Cô ta là một người đẹp và khá mũm mĩm. Mái tóc xinh xắn để chấm vai theo thời trang. Khi chàng nhìn, cô ta đang duỗi tay ra đặt ly rượu anh đào lên bàn và chàng bất ngờ nhận ra rằng không phải nàng mũm mĩm mà là đang có mang. Con giận sôi sục trong người Greg. Luke đang chơi trò gì đây. Hắn mới lấy vợ có sáu tháng và cô vợ rõ ràng là rất yêu hắn. Hắn lại sắp sửa làm cha thế mà lại đại dốt định gạt bỏ tất cả vì một người đàn bà không còn yêu hắn mà phải nói là không hề yêu hắn.

- Chúng ta vào ăn tối đi chứ hả? – Ông Henri de Valmy đứng lên hỏi.

Greg cũng đứng dậy và bước đến bên Lisette. Khi chàng đến gần, nàng ngược nhìn lên, tất cả tình yêu chàng như rực sáng trong đôi mắt đó. Hơi thở Greg như ngừng lại. Luke có mà rơi xuống địa ngục vì những mong muốn của hắn. Hắn đừng mong phá hoại cuộc hôn nhân của họ, không gì trên đời có thể phá hoại được tình yêu của họ hết.

Đêm đó Lisette ngủ rất ít. Thật kỳ lạ khi lại được về ngủ dưới mái nhà Valmy. Những kỷ niệm kéo về đầy ắp và dồn dập mà nàng chẳng cần ngăn lại. Trong căn nhà nhỏ trên tháp, Dominic đã tượng hình. Nàng nhớ ánh đèn lung linh trên những bức tường treo thảm, nhớ tiếng sóng biển xa xa lướt rào rào vào bờ đá cuội. Tất cả dường như đã lâu lắm rồi, xa xôi lắm rồi. Nàng nhận ra rằng đây là lần đầu tiên trong đời, nàng nhớ đến Dieter mà không thấy đau khổ. Greg khẽ tựa mình trong giấc ngủ, tay vẫn còn ôm nàng. Nàng nhớ mình đã có mặc cảm tội lỗi như thế nào khi lần đầu ngã vào vòng tay Greg trong đêm tân hôn, như thể nàng sắp phạm tội phản bội. Tay Greg vòng quanh eo nàng và nàng chạm vào những ngón tay mạnh mẽ ấy. Trong lúc này, những gì xưa và nay dường như khớp vào nhau thật khít khao. Nàng đã yêu Dieter và nhờ vào tình yêu đó, nàng có thể yêu Greg nhiều hơn. Mà Dieter rất có thể sẽ tán thành khi nàng chọn Greg. Greg đúng là mẫu người mà Dieter đã ngưỡng mộ.

Sáng hôm sau nàng yên lặng rời khỏi khu vườn nhà chính, gom lại một bó hoa phụ tử mùa đông cùng hoa Iris tím. Vườn hồng trơ trụi và hoang vu khi nàng lướt qua, bãi cỏ phía trước ướt đầm sương đêm. Nàng bước vào khu nghĩa trang nhỏ có những bức tường đã sụp đổ rồi lướt nhanh qua những ngôi mộ tồ lầu đời nhà Valmy để tiến đến 2 ngôi mộ không bia ở góc cuối. Nàng cảm thấy biết ơn cha nhiều lắm khi trông thấy hai phần mộ của Dieter và Paul đều được trông nom kỹ lưỡng. Hoa nhài mùa đông cũng đã được trồng, cả dạ hương lan và cây phi Trung Quốc nữa.

Nàng đặt một bó hoa phụ tử mùa đông và Iris lên mộ Paul, rồi tiến thêm vài bước đến cây anh đào nghiêng che phần mộ nơi Dieter an nghỉ. Nàng đứng đó một lúc lâu, mặt trời tháng 12 chậm chạp nhô lên toả ánh vàng lấp lánh trên những cành trơ trụi. Nàng vòng tay ngang bụng. Đứa bé sẽ chào đời trong vài tuần nữa. Cái tội lỗi ám ảnh cuộc sống của nàng với Greg chẳng bao lâu sẽ tan đi. Tương lai trải ra trước mắt nàng, Greg, Dominic và đứa bé. “Rồi sẽ ổn thôi, Dieter” nàng thì thầm. “Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp với em. Em biết như vậy”. Nàng cảm thấy gần chàng hơn, yên ổn trong tình yêu của Greg hơn từ ngày Dieter mất đi. Nàng đặt nhẹ bó hoa trên mộ rồi quay lại nhà, yên tâm là cuộc đời nàng từ đây sẽ không còn biến cố nữa.

Luke đang chờ nàng trong vườn hồng.

- Greg có biết cuộc viếng thăm sớm sủa này không? – Anh hỏi cụt lùn, vết nhăn hằn lên khoé miệng và đôi mắt xanh sáng rực lên sự ghen hờn không che giấu.

Đó là cuộc gặp gỡ mà nàng biết mình sẽ phải có lúc đối phó. Cử chỉ của anh ta hôm trước cho thấy rõ rằng anh ta sắp sửa căn vặn nàng về Greg và Dominic bằng những câu hỏi mà nàng không thể trả lời thoả đáng.

- Không! – Nàng đáp, thầm mong anh sẽ chấm dứt nỗi thống khổ của mình và cả của nàng nữa – Greg vẫn không biết gì về Dieter và Dominic. Đó là điều anh muốn hỏi phải không Luke?

Anh tiến tới và nắm lấy cổ tay nàng.

- Chúa ơi, em không thấy sai lầm của mình ư? – Anh ta rít lên, đôi mắt sáng rực – Greg sẽ không ở với em đâu nếu anh ta biết mọi chuyện. Em đã tạo dựng cuộc hôn nhân của mình trên một sự giả dối, Lisette à.

Nàng cố rút tay lại.

- Tôi đã tạo nó trên tình yêu. – Nàng bật khóc, giọng đau đớn – Để tôi đi anh Luke! Không thể làm được gì khi nói chuyện kiểu này đâu. Không được gì cả.

- Em còn thổ lộ với ai được nữa chứ? – Anh hỏi gay gắt – Mẹ em không biết! Không ai biết cả, chỉ có mình anh biết thôi!

- Cha tôi biết! – Nàng nói với ánh mắt đau khổ – Và người không hành hạ tôi như anh đâu Luke ạ!

- Cha em muốn tin rằng điều đó không bao giờ xảy ra. – Luke cau gắt – Nhưng điều ấy đã xảy ra mà Lisette. Tôi biết điều ấy có thật. Trời ơi, tôi đã giết Meyer! Hắn đã trối trăn với tôi và tôi có đủ quyền nói lên điều đó với em!

- Anh không có quyền làm tôi đau đớn. Tôi tự quyết định đời mình và tôi chấp nhận như vậy. Nếu anh là bạn, anh phải giúp tôi chứ đừng cố hại tôi. – Giọng nàng lộ rõ sự đau đớn.

Anh rên rỉ ôm nàng vào lòng và vùi đầu vào mái tóc nàng.

- Anh xin lỗi em, em yêu! – Anh thì thầm với giọng khàn khàn – Anh không muốn làm em đau khổ. Anh chỉ muốn em nhận ra sự sai lầm của mình. – Anh ngẩng đầu lên, gương mặt gầy gò khổ sở – Anh muốn em yêu anh, Lisette, yêu chính anh chứ không phải Greg hay Dieter, anh chỉ muốn thế.

Nàng áp tay lên má.

- Em yêu anh, Luke à, yêu như một người bạn. Em không muốn mất một người bạn như anh. Đừng làm em xa anh thêm, anh nhé!

Chàng đã quay đi như kẻ thua trận.

- Đã một năm rồi. – Giọng Luke âm trầm – Tôi không tưởng là bây giờ lẽ ra phải có một cơ hội, lẽ ra em phải nhận thấy rằng khó lòng sống bên Greg mà không nói cho anh ta biết.

Nàng nghĩ đến niềm đau của những tháng ngày qua, sự xấu hổ và khổ sở mà nàng phải chịu đựng mỗi khi Greg tự hào nói về Dominic như là con mình và mỗi lúc bà Isabelle Dering ca ngợi cháu nội bà.

- Không. – Nàng nói dối – Em không nghĩ như vậy. Em yêu Greg và em hạnh phúc.

Luke đứng yên một lúc, quay lưng về phía nàng, hai tay thọc sâu vào túi và nhún vai.

- Thế thì chẳng còn gì để nói nữa. – Cuối cùng chàng lên tiếng và quay nhìn nàng với nụ cười nhếch mép mà nàng nhớ rất rõ – Như Greg bảo hôm qua. Hẳn được thôi mất.

- Vớ vẩn! – Nàng nói một cách nhẹ nhõm vì họ đã trở lại đối xử với nhau như bạn cũ. Nàng nắm tay anh – Anh không mất đâu Luke à, anh có Annabel và nàng rất tốt đối với anh.

Luke cười.

- Tôi không muốn tranh cãi về việc đó. – Chàng nói khi họ bắt đầu trở về nhà – Annabel đã có mạng ở Easter, em biết chứ?

- Không, em không biết, nhưng đó là một tin mừng phải không Luke. Em mừng cho anh.

- Ước gì tôi có thể rộng lượng hơn một chút để nói rằng tôi mừng cho em. – Chàng nói, ánh mắt tối sầm – Nhưng tôi không thể, đừng đòi hỏi tôi điều đó.

- Em không đòi đâu. – Nàng dịu dàng đáp – Nhưng rồi anh sẽ cảm thấy khác hẳn thôi, anh Luke ạ, em biết anh sẽ thay đổi.

Niềm lạc quan mãnh liệt đã khiến nàng an lòng suốt mùa Giáng Sinh và năm mới. Họ đã ở lại Normandy cho đến khi nàng sinh nở. Khi họ quay về Mỹ, họ sẽ có một gia đình đầm ấm, hạnh phúc.

- Em nghĩ Dominic sẽ như thế nào với em bé? – Greg hỏi nàng khi họ đi dọc theo những bờ đá, chàng đang vác trên vai bé Dominic má đỏ hồng, quần trong len ấm

- Nó sẽ rất thích, phải vậy không, con cưng? – Lisette nhón chân lên hôn Dominic hỏi.

Tuần thứ hai của tháng giêng, Luke và Annabel trở về London.

- Hãy hứa là em sẽ báo tin cho anh ngay khi sinh. – Luke nói với nàng lúc anh đỡ Annabel lên chiếc xe chờ sẵn.

- Em hứa! – Nàng nói, để yên tay trong tay Luke – Chúng em muốn anh làm bố đỡ đầu cho đứa bé, nhớ nhé!

- Anh nhớ. Từ đây đến London chỉ mất 6 tiếng đồng hồ thôi mà. – Luke nhớ hồi nàng sinh Dominic, khi ấy họ rất gần nhau nên anh nghĩ sẽ chẳng có gì chia cắt họ được – Tạm biệt Lisette, cẩn thận nhé! – Giọng Luke xúc động.

Nàng và Greg vẫy tay lúc chiếc xe chạy nhanh xuống con đường nhỏ, rồi tay trong tay, họ quay về nhà.

Hai tuần tiếp theo đó là những ngày thật êm đềm hạnh phúc đối với Lisette. Nàng thấy yên tâm về tương lai, tin tưởng đã lấy lại được niềm hạnh phúc mà nàng và Greg đã trải qua ở Paris, và mong chờ sự ra đời của đứa con.

- Thật là khổ, Ange đã xin về Nice. – Cha nàng nói lúc họ cùng dùng bữa xế chiều – Chắc ông ta thích được đỡ đứa bé này. Việc con về lại Normandy để sinh nở hẳn làm ông ta hài lòng lắm.

- Ba vui là con thấy đủ rồi. – Nàng đáp và siết tay cha, biết rằng ông rất sung sướng khi cháu ngoại được sinh ở Pháp.

Năm ngày sau đứa bé chào đời trong nhà hộ sinh Bayeux. Greg đã đưa nàng đến đó bằng chiếc Citroen vì lo ngại đứa bé sẽ ra quá sớm như Dominic. Nhưng không. Chàng phải chờ đến một lữ suốt 15 giờ đồng hồ cô y tá mới đến cho hay là chàng đã có một bé gái.

Cuối cùng, khi được vào thăm Lisette, chàng giật mình nhận ra những quầng thâm dưới mắt vợ và vẻ kiệt sức thấy rõ của nàng.

- Anh cứ tưởng em sinh lần này cũng dễ dàng chứ. – Giọng chàng nghẹn lại khi nắm tay nàng.

- Em cũng tưởng vậy. – Nàng gượng cười – Em sẽ không dám chủ quan nữa đâu.

Chàng nghiêng người về phía trước hôn nàng.

- Cảm ơn trời, mọi chuyện đã qua. – Giọng chàng khản đặc – Anh sẽ không chịu nổi nếu có gì xảy ra cho em. Chắc anh chết mất!

Nàng vuốt ve nhẹ gương mặt rắn rỏi của chồng.

- Sẽ không có gì xảy ra với em đâu. – Nàng dịu dàng nói và nghe nhói đau vì quá yêu chàng. Những ngón tay nàng siết chặt tay Greg, ánh mắt long lanh hạnh phúc – Em đã trải qua bao nhiêu khó khăn để sinh cho anh một cô con gái, anh có muốn vào thăm con không?

Chàng cười. Mãi lo cho vợ, chàng đã quên khuấy đứa nhỏ.

- Có chứ! – Chàng đáp – Nhưng trước hết phải hôn em thêm một cái đã.

Đứa bé được quấn chặt trong tả nằm trong tay chàng với đôi mắt nhắm nghiền và khuôn mặt đỏ gay.

- Thật là tuyệt vời! – Chàng sung sướng nói – Nó có giống Dominic hời đó không em?

- Giống ít thôi anh à!

Đứa bé không giống Dominic chút nào. Tóc Dominic vàng hoe trong khi cô bé này tóc đen và đã hơi dợn quần rồi.

- Cô bé tuyệt quá! – Greg lặp lại, tay bế con thật dịu dàng – Tuyệt cực kỳ.

Lisette mẫn nguyện tựa lưng vào gối. Đây là thời khắc nàng hằng trông mong, lúc Greg bế trên tay đứa con của chính chàng.

- Dominic chắc sẽ mê cô bé lắm. – Greg nói – Anh đã hứa mai sẽ đưa con đi thăm em và xem em bé.

Một đám mây nhỏ kéo qua mắt nàng. Nàng cứ tưởng rằng không còn phải bị dằn vặt lương tâm khi Greg nhắc đến Dominic với giọng kiêu hãnh và thương yêu nữa. Thế nhưng con đau chột đến mà nàng lại không thể nén được.

- Mình sẽ đặt tên con là gì hở anh? – Nàng hỏi, tự nhủ lòng phải cứng rắn hơn.

- Tên mình đã chọn. – Chàng nhẹ nhàng đặt con vào nôi – Là Lucy.

Lễ rủa tội cho Lucy được tổ chức cũng tại nhà thờ nhỏ nơi họ đã làm lễ cưới. Bà Pichon lo toan mọi việc cùng với bà Chamot và ông già Bleriot. Luke cũng từ London sang làm cha đỡ đầu. Annabel đã cáo lỗi không đến được vì thai nghén không tiện đi biển. Nàng ân cần gởi lời thăm và tặng chiếc khăn choàng mịn mỏng như tơ dùng cho lễ rửa tội do chính tay mình may.

Dominic đứng nghiêm trang nắm tay ông ngoại, mắt nhìn chăm chú khi cha Laffort rảy nước thánh lên đầu em bé. Lisette nhìn con chan chứa yêu thương. Nó đã gần hai tuổi rồi. Nắng tháng hai tràn vào qua những ô kính màu phía trên bàn thờ. Đã hai năm rồi và bây giờ, nàng lại có thêm một bé gái. Họ đã là một gia đình và trong ba ngày nữa họ sẽ trở về nhà.

Lisette tựa lưng vào lan can khi chiếc tàu nhẹ nhàng rời bến và nhìn đắm đắm về bờ biển nước Pháp cho đến khi hình ảnh ấy nhoà vào phía chân trời không còn trông thấy nữa. Nàng tự hỏi không biết bao giờ họ mới trở về đây, bao giờ nàng lại được ngửi mùi thơm tươi mát của những vườn táo và nghe tiếng hải yến gọi nhau trên những ngọn sóng miền Manche. Gió lạnh ngoài khơi luồn vào áo khoác và nàng quay đi, cảm nhận cái mùi vị rất Pháp dễ dàng hiểu rõ mình đã yêu quê hương nhiều đến thế nào khi lại đi xa lần nữa.

Sáu tuần qua sau khi sinh Lucy, nàng sợ hãi từ chối khi Greg muốn ân ái cùng nàng và Lisette hầu như không thể điều khiển được cơ thể mình nữa.

- Sao vậy Lisette? – Chàng hỏi, nhìn nàng không chớp mắt – Sao em có vẻ căng thẳng quá vậy? Hình như em có điều gì lo sợ phải không Lisette?

Nàng cố mỉm cười và ôm lấy cổ chàng.

- Ngớ ngẩn! – Giọng nàng hơi run – Em có sợ gì đâu. Có lẽ vì mới sinh xong vài tuần thôi anh à.

Một tháng sau, nàng đến hỏi ý kiến một bác sĩ phụ khoa.

- Có những tổn thương nhẹ ở tử cung. – Bác sĩ bảo – Không có gì trầm trọng đâu, nhưng tốt hơn là nên để một năm hoặc lâu hơn rồi hãy sinh lần nữa.

- Không biết có phải đó là nguyên nhân của sự thay đổi trong lối cư xử của tôi không? – Nàng hỏi với hai má đỏ bừng.

Bác sĩ nhún mày.

- Tôi không hiểu câu hỏi của bà, bà Dering à.

Lisette xoắn hai bàn tay.

- Những đáp ứng của tôi khi ân ái dường như không giống như trước nữa. Có phải do những tổn thương mà bác sĩ nói không?

Ông bác sĩ lắc đầu.

- Không phải đâu. Nhưng bà đừng lo sợ. Sinh một đứa con là một chấn động tinh cảm quan trọng. Có thể mất một ít thời gian khi sinh hoạt vợ chồng trở lại bình thường.

Nàng cảm ơn bác sĩ, nhắc ông ta gởi hoá đơn rồi dẫn Dominic đi Sở thú như đã hứa.

- Mẹ cười lên đi mẹ. – Dominic bảo nàng khi tung đậu phụng cho mấy chú khỉ – Mẹ, cười đi mà.

Nàng cười và ôm chặt lấy con, gắng gượng dần xuống nỗi đau xé lòng. Nàng đã sợ hãi không cần thiết. Nàng đã sinh Lucy thật khó khăn. Con bé chỉ mới được hai tháng. Nàng cần có thời gian và chỉ có vậy thôi. Nàng không cần phải gánh chịu tội lỗi nữa. Bây giờ chỉ còn là những hậu quả của một lần

sinh khó mà thôi.

- Ba ơi, ba! – Dominic gọi vang và chạy đi tìm Greg ngay khi vừa về nhà – Mẹ và con đã đi Sở thú! Con thấy sư tử nè, cọp nè, và một con dơi thật to!

- Con Voi mới đúng chứ! – Greg cười sửa lại cách phát âm cho con và cúi xuống dang rộng vòng tay đón Dominic.

- Và có cả khi nữa! – Dominic vừa khúc khích cười vừa nói thêm – Con cho nó ăn đậu và nó làm trò cho con coi, nó làm con cười quá chừng à.

Greg tung Dominic lên cao rồi nhìn Lisette khẽ nhủ mày:

- Đi vui không em? Em có về mệt đó.

Nàng vội mỉm cười:

- Ồ! không đâu! – Nàng đáp và Greg biết ngay nàng nói dối – Thật là một ngày vui vẻ. Mẹ con em đi chơi thích lắm.

Dưới mắt nàng xuất hiện những quầng thâm. Greg chậm rãi đặt Dominic xuống đất.

- Vào thăm Lucy đi con. – Chàng dịu dàng bảo – Em đang ở trong phòng trẻ với cô Simonette đó.

- Chuyện gì thế Lisette? – Chàng hỏi khi Dominic đã rời khỏi phòng – Có gì bất ổn giữa chúng ta hở Lisette, anh muốn biết điều đó.

- Không có gì cả! – Nàng đáp gọn rồi quay đi và cời áo khoác ngắn vắt lên thành ghế.

Greg cố gắng không chạm vào nàng. Chàng đứng tựa lưng vào cửa phòng ngủ và ngắm nhìn vợ với đôi mắt thật u ám.

- Em đang nói dối anh. – Chàng nói nhỏ – Lâu nay em đã lừa dối anh. Anh muốn biết lý do.

Nàng quay lại nhìn chàng, lo sợ chàng đã đoán ra sự thật, sợ mình sắp sửa mất chàng.

- Em không hiểu anh muốn nói gì? – Nàng bật khóc, đôi mắt u buồn mở to và giọng nói đầy sợ hãi.

Chàng nhíu mày và bước nhanh qua căn phòng nắm lấy vai nàng.

- Chuyện quý gì vậy, hở Lisette? Em sợ gì?

Hai bàn tay nàng áp trên ngực chàng. Nàng có thể nghe tim chàng đập dồn và cảm thấy sức mạnh của chàng. Nàng run rẩy, biết rằng sẽ rất dễ dàng chôn chặt những khổ đau trong vòng tay đó và nàng sẽ làm chàng đau khổ nếu thổ lộ tất cả.

- Không! – Nàng thì thầm – Không có gì cả, Greg ạ. Hãy tin em.

Một lúc nào đó chàng tưởng như nàng sắp sửa hoàn toàn tin cậy và thổ lộ với chàng điều đang đe dọa hạnh phúc của họ. Chàng đưa tay nâng cằm nàng lên.

- Anh đã ba mươi hai tuổi rồi mà Lisette. – Greg nói, giọng nặng nề mà trước đây Lisette chưa từng nghe – Anh thích đàn bà. Anh biết rõ đàn bà. Và anh hiểu khá rõ khi họ nằm trên giường với anh.

Nền nhà có những tấm thảm dày như biển khơi chân nàng. Cái hồ sâu nàng cố tránh xưa nay giờ đây như mở ra dưới chân nàng.

- Anh hiểu lắm rồi! – Nàng hồn hển, tim đập loạn xạ trong ngực và mạch đập lung bùng trong tai – Em yêu anh. Em yêu anh hơn tất cả mọi thứ trên đời.

- Vậy thì hãy chứng tỏ điều đó đi! – Chàng ra lệnh.

... Nàng bật khóc, run rẩy vì khao khát và lo sợ mình sẽ không kèm chế được.

Chàng ghì chặt lấy Lisette đặt nàng xuống đất, môi nóng bỏng trên môi nàng và bàn tay chàng thật dứt khoát. Nàng thờ hồn hển trong vòng tay ôm của Greg, quá yêu chồng nên dần dần nàng nhượng bộ. Chàng chiếm đoạt nàng một cách man dại và không kiềm chế. Lisette nức nở nhắm nghiền mắt, mái tóc nàng xỏ tung ướt đầm mồ hôi.

Trong khoảnh khắc trước khi đạt tới đỉnh cao của mình, Greg nhìn xuống vợ và thở mạnh. Nhưng trong mắt chàng không hề mang vẻ chiến thắng mà chỉ là một sự sợ hãi nghi ngờ không nguôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

- Luke và Annabel có con gái rồi. – Lisette bước vào phòng ăn nhìn xuống vịnh tràn ngập ánh nắng với lá thư trên tay – Hay quá anh nhỉ? Họ đặt tên bé là Melanie.

- Anh không thể xem Luke là một ông bố dễ thương được. – Greg nói khô khốc rồi với tay lấy một chiếc bánh croissant nóng. Chẳng đã quên những bữa điểm tâm Mỹ. Lisette vẫn nấu ăn như thể đang ở Pháp.

- Sao lại không, anh yêu? – Nàng hơi khựng lại rồi bước đến gần Greg và hôn lên má chàng – Em nghĩ Luke sẽ là một ông bố chiều con hết sức. Anh ta sẽ rất đúng mực.

Greg cười, sự bực mình mỗi khi nghe Lisette nhắc đến Luke không còn nữa.

- Ủ, nếu Melanie là con trai thì thằng bé sẽ có tên là Eton, Oxford hay Guards gì đó, còn nếu là con gái thì anh không biết chắc phải là tên gì...

Losette ngồi xuống, tóc nhẹ rũ trên vai, chiếc áo satin hồng viền ren ôm lấy nàng.

- Em phải gửi tặng Annabel một món quà nhân lễ rửa tội cho bé Melanie. Có thể... chắc em sẽ đi mua sáng nay đây, chúng ta sẽ gặp nhau lúc ăn trưa nhé!

Greg đã hẹn dùng bữa trưa với Nick Elliot, người của công ty quảng cáo Clayton, nhưng chàng biết ngay mình sẽ gác lại lời hẹn đó. Chàng sẽ gặp Nick sau vì không thể cưỡng lại viễn cảnh được ăn trưa với một Lisette tràn đầy sức sống.

- Anh sẽ gặp em ở nhà hàng Atlantis lúc một giờ. – Chàng nói, miễn cưỡng đẩy ghế và đứng lên – Anh phải đi bây giờ, em yêu. Có một cuộc họp với Hội đồng lúc chín giờ. Nếu muốn gửi một món quà đặc biệt cho Annabel, sao em không đến tiệm Tréufany's.

Nàng trở mặt:

- Nhưng ở đó mắc khủng khiếp anh à!

Chàng cười, cúi xuống bên nàng.

- Trước kia em cũng đi mua sắm ở đó mà, sao bây giờ lại không? – Chàng nâng cằm nàng lên, đưa khuôn mặt thanh tú ấy kề sát mặt mình, ngăn lại lời hờn trách bằng một cái hôn say đắm.

Nàng vẫn tươi cười khi chàng ra khỏi nhà. Buổi sáng luôn luôn là thời gian đẹp nhất của họ. Nàng có thể bộc lộ tình yêu với chàng thật phóng khoáng, an tâm với ý nghĩ là những cái hôn, những vuốt ve không chỉ chấm dứt trên giường, cái nơi làm cho nàng sợ hãi, chỉ nơi ấy, cái tội lỗi mà nàng cố tránh không nghĩ đến lại đe dọa muốn nghiền nát nàng.

Nàng nhìn qua ô cửa sổ rộng xuống sườn đồi rậm rạp hoa lá hướng ra thành phố và vùng nước xanh mát phía xa xa. Nàng đã quá sai lầm khi tin tưởng rằng tội lỗi ấy sẽ không còn ám ảnh nàng nữa kể từ lúc sinh Lucy.

Mất Lisette tối sầm lại. Nàng không còn hiểu liệu Greg có nhận ra sự kiềm chế đã làm nàng tê liệt mọi khoái cảm mỗi khi ân ái không. Từ cái ngày nàng dẫn Dominic đi Sở thú, cả hai đều không đề cập đến quan hệ tình dục nữa. Đường như họ đều biết rằng nếu nhắc đến điều đó chẳng khác nào họ sẽ bị rơi xuống vực thẳm và thế là hết phương cứu chữa.

Nàng không dám chắc nhưng nghĩ rằng có lẽ Greg sẽ không còn thường xuyên ân ái với mình nữa. Và khi chàng đòi hỏi, nàng đã cố đáp ứng lại phần nào nên đôi khi Lisette tự thuyết phục mình rằng tất cả đều ổn, như những ngày đầu của cuộc hôn nhân – ngày họ chưa đến nước Mỹ, ngày nàng chưa nhìn thấy gương mặt bà Isabelle Dering sáng lên mừng rỡ khi bà bế đứa bé mà bà tưởng là cháu nội mình, chưa nghe thấy giọng Greg kiêu hãnh giới thiệu Dominic với bạn bè và gia đình chàng.

Lisette nhom dậy, mắt lại u ám. Nàng có làm cho chàng tin không? Làm sao biết được, nàng chỉ còn biết cầu mong chàng tin vào tình yêu của nàng, mà không nghi ngờ gì và chàng sẽ yêu nàng mãi mãi, vì nếu không có tình yêu của Greg, nàng chẳng còn niềm vui cùng hạnh phúc.

Nàng bước vào phòng trẻ, hôn con rồi bảo Dominic là ngoan ngoan với cô Simonette.

Lisette rất thích ra phố buổi sáng. Greg mua cho nàng chiếc Lincoln Zephyr màu xanh đậm, và nàng thích tự mình điều khiển xe, lượn qua những con đường và lên dốc xuống đồi với tay lái vững vàng cùng đôi mắt tỉnh táo. Nàng mua một chiếc ly bạc cổ làm quà tặng cho lễ rửa tội và khắc tên cùng ngày sinh của Melanie lên đó. Rồi nàng đi xem lướt qua phòng tranh nghệ thuật trên Đại lộ Grand trước khi đến gặp Greg tại nhà hàng Atlantis.

Đó là một nhà hàng mới, nhỏ nhắn và riêng biệt, chỉ dành cho những khách quen chọn lọc. Greg thấy người hầu bàn trưởng lập tức chú ý ngay khi Lisette bước vào. Chàng nhận thấy mọi người đều nhìn về hướng nàng với những ánh mắt ngưỡng mộ không che giấu của đám đàn ông và tia nhìn ghen tỵ từ phía các bà, trong lúc nàng duyên dáng ung dung bước vào giữa căn phòng đông đúc. Lisette không hề cố gắng làm ra vẻ người Mỹ, nàng vẫn mang dáng dấp như ngày đầu chàng gặp. Trang phục của nàng hoàn toàn giản dị mà thanh lịch tuyệt vời.

Mái tóc đen óng ả được búi cao trên đầu với một chiếc kẹp đơn sơ. Nàng đeo chuỗi và hoa tai hạt trai, mặc chiếc áo lụa ngà với những đường viền xinh xắn ở cổ, chiếc váy dài chạm gối gấp nếp mềm mại cùng tất lụa mỏng và đôi giày cao, trên tay nàng là chiếc áo vét bằng lông chồn vizon màu chocolate

mà chàng đã mua tặng sau khi sinh Lucy.

Mắt chàng tràn ngập vui thích khi nàng ngồi xuống đối diện.

- Trông em đẹp mê hồn! – Chàng nói khi ngửi thấy mùi thơm dịu ngọt trên mái tóc và mùi nước hoa Pháp của vợ. Chàng vươn tay nắm tay Lisette – Thôi đừng thèm ăn trưa nữa. – Giọng Greg khàn đặc – Chúng ta hãy về nhà và yêu nhau em nhé!

Nàng nhìn xuống ngay để tránh ánh mắt chồng và Greg thầm nguyện rửa chính mình. Đã nhiều tháng nay, chàng cố đè nén niềm khao khát mãnh liệt của mình, chỉ lo sợ rằng nếu bộc lộ điều đó ra thì sẽ làm nàng xa mình hẳn. Niềm hân hoan say sưa khi nhìn thấy nàng bước vào nhà hàng dần nhỏ lại rồi biến mất. Chàng cảm thấy tê lạnh và nôn nao trong dạ, tin chắc nàng đã không còn yêu mình nữa, nàng đã không hề yêu chàng. Greg gượng cười:

- Hay thôi vậy! – Chàng tựa vào ghế cầm cái thực đơn bọc da lên xem – Anh sẽ làm mái tóc đẹp của em rồi bù lên mắt.

Nàng cười và sau giọng cười đó, Greg đọc thấy sự nhẹ nhõm. Chàng nghe lòng nhói đau. Lisette đã lấy chàng thật vội vã mà chàng thì quá nồng nhiệt, quá phóng khoáng nên không nhận ra điều đó. Chàng đã nghi ngờ việc ấy hàng mấy tháng rồi kể từ khi nàng mang thai Lucy. Giờ thì chắc chắn lắm rồi.

- Xà lách kiểu Caesar, món ốc, hai Tournedos Rossini. – Chàng nói ngắn gọn với anh hầu bàn đang lượn lờ quanh bàn – Và một chai rượu vang đỏ.

Greg vô cùng tức giận, giận nàng, giận cả mình. Điều gì quái gì đã thôi thúc chàng cứ phải đòi hỏi nàng hãy yêu mình. Thân thể Greg căng ra như dây đàn dưới bộ veston tuyệt đẹp. Chàng phải hỏi nàng về chuyện ấy như đã một lần nào đó đề cập với nàng, nhưng nếu Lisette nhìn nhận thì sao? Liệu chàng có đủ sức xa nàng và để cho nàng trở về Pháp cùng Dominic và Lucy cũng như có thể làm như là họ chưa từng lấy nhau không?

Chàng nốc cạn ly whisky rồi gọi thêm một ly nữa. Chàng không thể làm như thế được. Chàng yêu nàng ngay lần đầu gặp gỡ và bây giờ vẫn còn yêu nàng. Chàng yêu vợ say đắm, yêu đến có thể chết vì nàng và không khi nào Greg lại có thể làm điều gì đó khiến Lisette phải xa cách mình hơn. Chàng nắm chặt ly rượu. Chàng biết việc đầu tiên mình phải làm gì. Đó là phải chấm dứt những đòi hỏi xác thịt với nàng, điều sẽ làm nàng xa cách chàng thêm. Greg phải vui vẻ chấp nhận những gì nàng cho một cách tự nguyện, tình bạn hoặc tình thân ái.

- Em mua gì cho lễ rửa tội của Melanie vậy? – Chàng hỏi, có ra giọng thân nhiên và che đậy nỗi đau trong lòng

- Một chiếc ly cổ bằng bạc. – Lisette nhìn vào mắt chồng mà không hiểu rõ chàng có bức mình vì nàng đã từ chối về nhà hay không.

- Em có cho khắc tên chứ? – Greg hỏi mà biết mình đang giận sôi lên. Trời ơi, làm như chàng quan tâm đến món quà cho nhà Brandon lắm vậy! Gương mặt Luke hiện lên trong trí Greg: Luke ở lâu dài, bảo rằng hẳn định cưới Lisette; Luke, người đã sống với nàng hàng tháng trời ở Valmy trong lúc chàng đang chiến đấu thoát khỏi địa ngục Ardennes; Luke, người đã kề cận bên Lisette khi nàng sinh Dominic, người đã yêu và vẫn còn đang yêu nàng. Chàng cố dìm đi những suy tưởng ấy. Sống với những ý nghĩ về Luke Brandon thì có mà hoá điên lên được.

- Chúng mình hãy lên hồ Tahoe nghỉ cuối tuần đi em – Chàng đẩy đĩa ốc chưa đụng đến miếng nào – Mình chưa đến đó mấy tháng rồi, mà Dominic thì thích lắm!

Mắt nàng sáng lên.

- Tuyệt quá Greg. Những khu rừng quanh hồ làm em nhớ rừng sồi ở Valmy nhiều lắm!

Dù đau khổ Greg vẫn cười:

- Anh thấy những rừng phong đỏ phía Bắc và Tây Tahoe so với rừng sồi nhỏ xíu như hộp chocolate ở Valmy chẳng giống nhau chút nào cả, em yêu ạ. Ngay cả Normandy cũng có thể lọt thõm trong những khu rừng trên hồ và biến mất tăm ở đó.

- Lớn nhất đầu phải lúc nào cũng đẹp nhất hờ anh. – Lisette vừa nói vừa cười sáng khoái vui vẻ vì sự căng thẳng đã qua đi – Chỉ vì những khu rừng ở Tahoe và Eldorado làm em nhớ rừng sồi Valmy quá, chứ em không bảo chúng đẹp như ở Valmy đâu!

Họ đã đến hồ Tahoe, và những tháng tiếp theo đó, họ đến thăm thung lũng Napa, thành phố Salt Lake, La Jolla và Mexico. Công ty của Greg phát triển nhanh chóng. Và khi Greg đi giao dịch làm ăn ở New York, Lisette lại cùng đi với chồng. Họ thuê thêm một người làm để giúp Simonette. Họ mở đại tiệc chiêu đãi tung bừng. Sự thành đạt của công ty quảng cáo Dering làm họ nổi tiếng. Greg đã là một triệu phú, lại trẻ tuổi và đẹp trai. Hình ảnh của họ xuất hiện trên báo chí ngày càng thường hơn. Đó quả là một cặp tuyệt diệu: Greg với mái tóc hoe rồi cùng đôi vai rộng vạm vỡ, thoải mái; còn Lisette với màu da rám nắng, giọng Pháp tuyệt vời và rất mực duyên dáng. Họ có tất cả mọi thứ và là một đôi vợ chồng được ghen tị ở bất cứ nơi nào họ đến.

- Tôi chỉ có thể giúp bà nếu bà tin cậy ở tôi, bà Dering ạ! – Bà bác sĩ Helen Rossman nói, lưng dựa vào chiếc ghế da xoay và quan sát Lisette một cách thú vị.

- Tôi thật sự tin cậy bà. – Lisette nói, cổ họng khô khốc. Nàng không biết bác sĩ tâm thần đó có thể giúp nàng điều gì. Phải mất nhiều tháng, nàng mới thu hết can đảm đến nơi này, và giờ đây, khi gặp bác sĩ, nàng biết mình cần phải giữ gìn lời nói. Nàng không muốn kể lể với con người xa lạ này về cuộc sống riêng tư của mình với Greg – Tôi xin lỗi. – Lisette nhồm dậy – Tôi đã làm. Lẽ ra tôi không nên đến đây. Xin lỗi vì đã làm mất thì giờ của bà, bác sĩ Rossman ạ.

- Ô, không đâu. – Bác sĩ Rossman lên tiếng không một chút bối rối – Nhưng cô đã trả tiền rồi mà, nếu bỏ phí đi thì dờ ỉm. Sao không ngồi yên tĩnh một chút. Khó mà yên tĩnh được lắm phải không?

Lisette nghi ngờ nhìn vị bác sĩ, nhưng vẫn ngồi lại trong chiếc ghế êm ái. Khó mà đoán được tuổi bà Rossman. Có lẽ khoảng từ 35 đến 50 tuổi không chừng. Bà không trang điểm và không có vẻ gì là nữ tính cả. Tóc bà màu tro túm gọn thành một búi nhỏ xíu không cân đối chút nào so với gương mặt. Sự yên lặng bắt đầu làm thần kinh Lisette căng thẳng.

- Đúng là tôi không cần một bác sĩ tâm thần. – Nàng đột ngột nói – Tôi không điên và không cần xem mình có bệnh gì không, điều đó tôi biết rồi. Thật ra, tôi đang làm mất thời giờ của bà, bà Rossman ạ. – Nàng sắp sửa đứng dậy.

Bác sĩ Rossman mỉm cười.

- Hãy kể cho tôi nghe. Tôi rất muốn nghe.

Lisette nhắm mắt lại một lúc rồi nói:

- Tôi yêu chồng tôi lắm, yêu điên cuồng. Nhưng tôi lại lạnh nhạt mỗi khi chàng đụng đến mình. Tôi không thể dâng hiến hay đón nhận những nhu cầu xác thịt.

- Trước đây cô có thỏa mãn trong quan hệ vợ chồng không? – Bác sĩ Rossman hỏi, nhặt cây bút chì lên và tự lự ngắm nghía đầu chì rồi lại để xuống bàn.

- Có, vào thời gian đầu, khi chúng tôi ở Paris.

- Cô nói cô biết điều rắc rối ở cô, có nghĩa là cô hiểu tại sao đáp ứng của cô lại thay đổi à?

Gương mặt xinh xắn căng thẳng, tay Lisette xoắn lại trên đùi. Trừ cha và Luke ra nàng chưa hề thổ lộ chuyện Dieter với ai cả. Biết nàng có dám nói ra đây không. Nàng hít mạnh một hơi dài.

- Tôi là người Pháp bà Rossman ạ. Tôi gặp chồng tôi ngày anh ấy đổ bộ lên Pháp cùng quân đồng minh. Sáu tuần sau đó chúng tôi kết hôn. – Nàng ngừng nói. Căn phòng lại rơi vào sự yên tĩnh. Bác sĩ Rossman dường như đang chăm chú xem mẫu hoa văn của tấm màn cửa – Vài giờ sau khi cưới, anh trở về Tiểu đoàn và không gặp lại anh ấy cho đến 10 tháng sau. – Nàng đưa tay dụi mắt – Khi anh trở về, tôi đã sinh được 3 tháng. Chồng tôi rất hân hoan sung sướng. Anh bảo em gái anh cũng là một cô bé sinh thiếu tháng, có bảy tháng thôi. Anh đã không cho tôi một cơ hội nào để giải thích. . .

Lần này hai người im lặng lâu hơn. Bác sĩ Rossman chờ đợi. Và dường như sự quan sát của bà đã chuyển từ cái màn cửa sang mẫu hoa văn trên thảm.

- Đứa bé không phải là con anh ấy. Tôi có ý muốn cho anh biết, tôi đã định cho anh biết. . .

Lại im lặng.

- Nhưng tôi đã không nói. – Bác sĩ Rossman nhắc thêm.

Lisette lắc đầu:

- Cha của đứa bé là người Đức. Chồng tôi lại là một trong những người đầu tiên vào giải phóng Dachau. Anh chẳng thể hiểu được đâu. Mà nếu tôi cho anh biết, có lẽ tôi sẽ mất anh.

- Tôi hiểu! – Bác sĩ Rossman nói, nguyệt ngọc vẽ gì đó trên giấy – Cô đã cảm thấy mình lừa dối bắt đầu lúc nào?

- Khi đến Mỹ. Khi tôi thấy mẹ chồng tôi vui mừng vì được làm bà nội. Khi tôi nghe chồng tôi gọi Dominic là con. – Nàng nghiêng người về phía trước, mắt sáng rực – Tôi hiểu tại sao mình cảm thấy có tội, bác sĩ ạ, nhưng tại sao lại ảnh hưởng đến tôi như vậy? Tại sao tôi lại cảm thấy lạnh nhạt khi ân ái.

Mắt bà Helen Rossman đầy vẻ thương hại, bà nhẹ nhàng nói:

- Vì cô sợ. Cô sợ đến lúc cực điểm của khoái cảm, cô sẽ mất tự chủ. Mất tự chủ sẽ làm cô tự đầu hàng với nhu cầu bức xúc là kể mọi chuyện cho chồng nghe. Vì trong lúc khoái cảm cực độ, sẽ không thể tự chủ được. Sẽ có sự bùng nổ tình cảm và tình dục, mất ý chí và ý thức cá nhân, đó là sự phân hủy bản thân trong chốc lát. Chính lúc bấy giờ tiềm thức của cô biết rằng cô sẽ đầu hàng, bấy giờ cô sẽ suy sụp và kể hết sự thật. Và để tránh xảy ra điều đó, chính tiềm thức đã bảo vệ cô. Nó không cho phép tình trạng đó xảy ra. Như cô mô tả đúng đó, nó làm cô lạnh nhạt nhưng đồng thời lại giúp cô thoát nạn.

Lisette nhìn bà chăm chăm, lo sợ.

- Như vậy là không có cách nào hết sao?

- Nhiều bà đã gặp cảnh như vậy hay tương tự thế, bà Dering ạ. Một phụ nữ không phải lúc nào cũng biết được cha của con họ là ai. Cô ta có một cuộc tình. Có quan hệ tình dục với người tình, với chồng, rồi có thai. Trong những trường hợp đó, hầu hết phụ nữ nếu muốn giữ đứa con thì phải chọn một trong hai điều kiện: tiếp tục cuộc hôn nhân hay li dị và sống hằn với người yêu. Trong trường hợp nào cũng vậy, họ tự thuyết phục rằng đứa con thật sự là của người mà họ chọn. Và họ đã làm thế. Rốt cuộc, họ có cơ hội đúng 100%.

Mắt Lisette mở to:

- Nhưng thế thì khủng khiếp quá.

- Có thể. Nhưng vậy là thực tế. Đó chính là một cách để giữ sự bình ổn, một cách giải quyết. Trí óc con người thật là rắc rối, bà Dering ạ. Chúng ta muốn tin vào điều gì thì chúng ta sẽ tin được, và vì thế, nó sẽ là sự thật.

- Nhưng tôi biết... – Lisette đứng bật dậy phản đối – Chắc chắn 100% Dominic không phải là con Greg. Không phải. Nó chính là con của Dieter. Tôi không thể tự dối mình được, không thể được.

- Vậy thì cô phải nói cho chồng biết sự thật. Tôi không thể xoá tan mặc cảm tội lỗi mà cô đã cảm thấy. Chỉ có cô mới làm được điều đó thôi. Nhưng tôi muốn khuyên cô đừng nên quẳng gánh nặng đó đi chừng nào cô chưa biết chắc là mình đủ sức sống với mọi tình huống có thể xảy ra.

Lisette lái xe về phía nam thành phố, đậu xe lại bên đường rồi đi dạo hàng giờ trên bờ biển vắng ngắt, gió biển lồng lộng thổi tung mái tóc nàng. Cuộc viếng thăm bác sĩ Rossman không giải quyết được gì cả. Nàng hiểu mình hơn một chút về sự lạnh cảm của nàng, nhưng chỉ thế thôi. Nàng không thể thoát ra khỏi nó. Đó là nhà tù mà nàng tự ý bước vào trong cái ngày xa xôi ấy khi Greg đứng sừng sững trong căn phòng trên lầu, lần đầu tiên bế thằng bé Dominic trên tay.

Greg biết hầu hết đàn ông sẽ phải tìm cách thoả mãn nhu cầu sinh lý ở một nơi nào đó. Có những lúc bị cám dỗ nhưng chàng dừng dừng gạt bỏ đi. Chàng yêu Lisette. Chàng sẽ là tên khốn kiếp nếu có ý định hạ thấp tình yêu đó và đem đi hoang phí ở nơi khác. Trong những năm sau khi Lucy ra đời chàng tự kiểm chế mình ngày càng ít ân ái với Lisette hơn. Cố gắng ấy gần như làm chàng kiệt sức. Chỉ vì chàng biết rõ rằng càng ít đòi hỏi hơn, nàng càng trở nên thoải mái hơn và chàng cảm thấy mạnh dạn hơn để tiếp tục nỗ lực của mình.

Greg biết chàng không có hy vọng thành công trừ phi họ ngủ riêng. Cho đến tận bây giờ và những năm sau nữa, chàng có thể nhớ rõ thái độ của nàng khi chàng đề nghị ngủ riêng. Lúc đó, chàng mong thấy được sự hốt hoảng trên mặt nàng. Chàng mong nàng sẽ nói ngay rằng đề nghị của chàng là không thể tưởng tượng được. Vậy mà nàng đã không nói. Nàng đứng thật yên, cát biển dính vào đôi giày sau những lần đi dạo dọc bờ biển, tóc nàng lộng gió, mắt nàng tối quá chàng không đọc được điều gì trong đó.

- Em nói lâu nay ngủ không ngon, và anh nghĩ...

- Được rồi! – Nàng nói nhanh, thật nhanh – Em hiểu.

Lúc đó, nàng đang mặc áo len xanh nước biển điểm màu hoa ngô sẫm và quần tây trắng. Niềm khao khát được chạm vào người nàng, được ôm ấp nàng làm chàng không thể chịu nổi.

- Chỉ nói vậy thôi, Lisette. Chúng ta chẳng cần phải thế, nếu em không muốn.

Chàng đã bước đến định ôm chầm lấy nàng và nói rằng chàng chẳng màng đến điều đó.

Nàng vụt quay đi thật nhanh.

- Em nghĩ như thế tốt hơn. – Nàng nói, tránh ánh mắt chàng – Em ngủ không được ngon và em biết như vậy em sẽ quấy rầy anh. Ngày mai em đòi đồ đạc cho anh.

Tất cả những nghi ngờ của chàng chắc chắn lắm rồi. Chàng quay người bước như chạy ra khỏi phòng, không biết nếu ở lại chàng sẽ ra thế nào.

- Papa không được khoẻ lắm. – Đôi mày thanh tú của Lisette chau lại khi đọc lá thư mới nhất từ Pháp – Maman nói Papa bị một tai biến nhẹ. Maman muốn Papa rời lên Paris luôn chứ không chỉ vào những mùa đông nhưng ông không chịu. Ông bảo không gì trên đời có thể bắt ông ra khỏi Valmy được.

Greg nhìn sang nàng. Họ đang ngồi ở sân trong ngắm nhìn Dominic và mấy đứa bạn đang nhào lộn xuống hồ bơi. Mỗi khi có thư từ Valmy gửi đến là Lisette cứ ngồi trầm ngâm, và chàng hiểu nàng đã khó khăn lắm mới che giấu được điều đó, nàng mong mỗi được sống dưới bầu trời xanh trong, những vườn táo, những con đường quê có bờ gấu, đầy bóng mát. Chàng cau mày. Đã 6 năm rồi họ không trở về Valmy. Hãng quảng cáo Dering đang phát đạt và có thể hoạt động tốt nếu vắng chàng trong năm, sáu tuần. Nhưng Frank Warner sắp phải ra toà và chàng hứa sẽ giúp anh ta hết mình.

- Em muốn đi thăm ba không? – Chàng hỏi lúc Dominic phóng mình nhảy lộn nhào xuống hồ và bọn trẻ reo hò vang dội.

- Tất nhiên là em rất muốn thăm ba. – Nàng đáp, mắt sáng hẳn lên – Nhưng còn công ty..., còn việc học của Dominic.

- Họ sẽ làm được mà. – Và rồi hơi miễn cưỡng chàng tiếp – Nhưng chúng ta không đi được trước tháng sau đâu. Frank Warner đã bị toà bắt phải ra Hội đồng.

- Frank ra toà sao? – Nàng chăm chú nhìn chàng hoảng hốt – Frank hả, trời ơi! Sao lại có người đi nghi ngờ Frank là cộng sản, mà lại là tên cuồng tín như McCarthy nữa chứ? Sao thế, anh ta có quan tâm gì đến chính trị đâu?

Greg mím môi. Chàng đã không định nói cho nàng biết vụ Frank ra toà. Việc McCarthy điên cuồng săn lùng những người cộng sản và cấp tiến đã ảnh hưởng nhọc nhằn đến đất nước này.

Lisette vẫn còn đắm đắm nhìn chàng lo sợ:

- Nhưng em nghĩ, anh vẫn bảo Hội đồng chẳng là cái gì khác hơn là một vũng nước đọng cho những chính khách hết thời cơ mà.

- Đúng vậy. Nhưng không may là McCathy đã đảo lộn tất cả. Hắn tìm được một đám đảng viên cộng sản trong chính phủ và giờ thì khủng hoảng ngập tràn trong chính phủ còn hắn tự do đưa ra toà bất cứ ai dù chỉ bị nghi ngờ chút ít là cộng sản hay cấp tiến.

- Nhưng mà Frank chẳng có quan điểm rõ ràng về cái gì cả. Sao hắn lại nhắm vào Frank?

- Bởi hắn là một thằng ba hoa. – Greg nói tiếp, nếp nhăn hằn khoé miệng – Hội đồng đang lung lừng thêm tin tức. Họ muốn anh ta làm rõ những mối quan hệ của mình từ trước đến giờ.

Lisette đứng dậy giận tím người.

- Thật ghê tởm. Em không thể tin lại có chuyện như thế xảy ra ở nước Mỹ này. – Nàng vén tóc lên, mắt sáng rực – Tên McCathy này sẽ bắt đầu săn tiếp ai nữa đây? Những kẻ đồng tính luyến ái hay người Do Thái?

Greg lắc đầu:

- Không, không đến nỗi như vậy đâu. Lisette, không thể nào như thế trong khi Eisenhower vẫn còn là tổng thống.

Nàng nhìn chàng.

- Còn Frank? Anh ấy sẽ làm gì?

- Anh ta sẽ theo luật cái cách thứ năm.

- Như vậy nghĩa là sao? – Lisette bối rối hỏi – Anh muốn nói là anh ta sẽ từ chối tố cáo bạn mình?

Greg lắc đầu.

- Vậy thì rồi chuyện gì sẽ xảy ra với anh ta?

Greg đứng lên, bước đến tủ rượu bên cạnh hồ, rót một ly rượu.

- Có nghĩa là anh ta sẽ không còn bị ghi tên vào sổ đen nữa. Chắc không ai quan hệ tài chính với anh ta, công ty anh ta sẽ bị phá sản.

- Anh ta có thể bị tù không? – Lisette hỏi khi chàng đưa nàng một ly rượu gin và tonic – Họ cũng làm như vậy đối với nhà văn Dashiell Hammett khi ông ta từ chối khai báo phải không?

Greg lắc đầu.

- Đúng, nhưng ông ta sẽ làm được một việc đúng, Lisette ạ, ông ta sẽ tập hợp một phe chống lại họ mà chỉ có trời mới biết được, sẽ có người phải làm như vậy, nhanh và đáng kể như vậy.

Có một cái gì đó trong giọng chàng khiến nàng ớn lạnh. Đồng tử nàng mở rộng.

- Trời ơi! Có bao giờ anh bị ra toà chưa, Greg? Anh có phải khai báo với họ gì không?

Chàng bật cười. Cuộc nói chuyện đã bắt ngờ làm họ xích lại gần nhau.

- Không, đừng lo cho anh. Nhưng đến khi Eisenhower sắp hết nhiệm kỳ, anh nghĩ em sẽ thấy anh ủng hộ ứng cử viên mới của Đảng Dân chủ hết mình. Mà không chừng anh lại tranh cử vào quốc hội nữa đây.

Một tháng sau, Frank ra toà và từ chối khai báo. Anh ta bị bỏ tù vì tội xúc phạm, và Greg từ Washington bay về một mình, tức giận điên người.

- Không ai làm được gì sao? – Lisette hỏi cách tuyệt vọng sau khi chồng đã tắm rửa thay quần áo.

Chàng lắc đầu.

- Vẫn chưa, nhưng McCathy đã sắp hết thời rồi. Hắn bắt đầu tỏ ra ganh ghét Eisenhower, và chẳng bao lâu hắn sẽ không còn được quốc hội ủng hộ. Khi nào chúng ta đi Pháp về, anh sẽ đề tất cả những nguồn lợi của công ty Dering sau một cố gắng cho mọi người thấy cái mà McCathy đại diện.

Một bóng mây đi qua mắt nàng.

- Sáng nay em nhận được một lá thư của Maman. Cuộc viếng thăm của chúng ta lại trùng với Luke và Annabel. Anh không phiền chứ, anh yêu?

Chàng quay đi, mạnh mẽ và uyển chuyển trong chiếc quần Jean rất ôm, áo sơ mi hở cổ bày ra một khoảng ngực rộng.

- Có gì đâu! – Chàng nói, và chỉ có đôi tai thính nhất mới phát hiện được dấu hiệu cay cú trong giọng chàng. Từ lâu rồi chàng đã tự thuyết phục mình rằng Luke Brandon không phải là nguồn gốc sự bất hạnh đang tồn tại vô ý thức trong cuộc hôn nhân của họ. Chắc hẳn là chàng không có ý định hoãn lại chuyến đi về Valmy chỉ vì Luke cũng sẽ có mặt ở đó.

Chàng hướng về phía Lisette và cảm thấy nồng cháy đam mê hết như lần đầu chàng gặp nàng.

- Melanie sẽ thích chơi với Lucy. – Chàng nói, thật ra chàng chẳng để ý điều ấy có thật hay không nữa. Chàng có quan tâm đến điều gì đâu ngoài nhu cầu dữ dội là được ái ân với Lisette, biết rằng nếu chàng làm vậy, sự đáp ứng của nàng chỉ là giả vờ, sự giả vờ mà chàng không có can đảm nhìn nhận là mình đã thấy rõ từ lâu lắm rồi.

- Ông ngoại chỉ nói tiếng Pháp thôi sao, mẹ? – Cô bé Lucy rất là “Mỹ” tò mò hỏi khi cả nhà đang đứng trên boong tàu đợi chờ được thấy quang cảnh đầu tiên của đất Pháp.

- Chắc như vậy đó. – Lisette vừa cười vừa nói – Mà con cũng phải nói tiếng Pháp nữa đó, Lucy. Con còn nhớ những câu văn mẫu giáo mẹ dạy không?

- Sur le pont de Avignon, Frère Jacques?

Đôi má hồng của Lucy giống như quả táo chín, mái tóc quăn bông.

- Con không thích nói tiếng Pháp mẹ ơi. Muốn nói cái gì cũng phải nghĩ lâu lắm. Con không bao giờ nhớ từ như anh Dominic. Cái lưỡi con cứng lắm.

- Đó là vì con nói nhiều quá, con bé bông ả! – Lisette nói và ôm chặt con bé – Nhìn kia, con có thấy màu trắng của những bờ đá kia không? Đó là nước Pháp, con yêu. Chúng ta gần tới nhà rồi.

Lucy tò mò nhìn mẹ:

- Chúng ta vừa mới đi khỏi nhà mà. – Con bé nói bằng cái logic rất con nít của nó – Lâu thật là lâu mới về nhà mà. Cho tới hết mùa hè lận.

Lisette tựa người sát lan can tàu, mắt nàng sáng lên. Đây là nhà mình, nàng nói sung sướng vô ngần:

- Nước Pháp đây rồi!

Nàng hoảng hốt khi thấy vẻ yếu đuối của cha. Lưng ông đã còng và di chuyển ngập ngừng, điều trước đây chưa từng có.

- Ôi, về nhà vui quá, ba ơi! – Nàng nói và ngồi xuống trên tay vịn ghế rồi âu yếm quàng tay lên cổ cha – Sao mà San Francisco xa xôi quá hả ba?

Ông áp tay con gái lên má, vui mừng khôn tả vì con gái lại về, lại thấy con cháu chạy giỡn vui vẻ quanh quẩn trong lâu đài, ngoài vườn cây.

- Luke, Annabel và Melanie về cách đây năm ngày. – Ông nói về hải lòng – Lúc đến, trông anh ta ra dáng người Anh lắm, lúc nào cũng bận bộ veston đậm màu, ca vát trắng có những chấm nhỏ. – Ông cười khúc khích khoái chí – Nhưng rồi, sau khi dọn dẹp hành lý, anh ta lại mặc áo len không cổ và quần tây thường, còn cái bộ veston để dưới đây và ly cho đến ngày trở về Anh.

Lisette đang trông mong được gặp lại Luke. Sáu năm rồi, những lá thư của họ cứ qua lại vượt Đại Tây Dương. Thư của Luke, làm ra vẻ quan tâm thăm hỏi cả nàng lẫn Greg. Thư của nàng, hỏi thăm cả về Luke và Annabel. Hai bên đều hiểu điều đó chỉ là lịch sự. Greg cũng như Annabel thật sự chẳng quan tâm gì đến những điều họ phải nói với nhau. Những lá thư của Luke kể đầy những chuyện về thăm Valmy thường lệ, những tin tức về Sainte – Marie – des – Ponts, về sức khỏe của già Bleriot, về việc bà Pichon nghỉ hưu. Thư của Lisette thì hoàn toàn về Dominic và Lucy, nhưng Dominic được nhắc nhiều hơn hẳn Lucy. Không phải vì nàng cưng Dominic hơn. Nàng không thương Dominic hơn đâu. Lucy mới thật quá là cực kỳ quý giá đối với nàng. Nhưng vì Luke là người duy nhất mà nàng có thể cùng nói về Dominic mà không ngần ngại. Nàng có thể cùng nói về Dominic mà không phải chịu đựng thốt ra những lời nói dối khéo léo là Dominic rất giống Greg. Với Luke không có sự giả vờ, dối trá như nàng đã từng nói, dẫu sao trước kia Luke cũng đã từng là người bạn tốt nhất của nàng.

Luke nôn nóng không chịu được. Anh mong gặp lại Lisette. Đã sáu năm rồi! Chúa ôi! Làm sao anh lại có thể chịu đựng được như vậy nhỉ! Luke không muốn chịu đựng nữa. Mới đây anh đã lên làm giám đốc hãng quảng cáo Johnson Marthie, và vì hãng này có một văn phòng ở Los Angeles, anh định sẽ có cơ hội đi đến vùng biển phía Tây này của Mỹ thường xuyên. Anh bỏ lỡ không gặp ngay lúc nàng vừa đến vì Annabel đã nhờ anh đến lần thứ 10 là phải giăng lưới đánh tennis sẵn để mọi người chơi.

Theo phép thì lẽ ra anh phải đi ngay vào thư viện và tay bắt mặt mừng với Greg. Nhưng anh lại không làm như vậy. Greg có thể chờ được. Nhảy hai bước một lên cầu thang, anh bồn chồn đi lên đi xuống dãy hành lang dài bên ngoài những phòng ngủ ở tầng một, nôn nao mong chờ nàng bước ra khỏi phòng ông Henri de Valmy.

Lúc nàng vừa xuất hiện, anh hiểu những mong chờ của mình quả là xứng đáng. Giờ nàng đã 27 tuổi, không còn là một cô gái nữa mà đã là một thiếu phụ. Tóc nàng chải rất gọn và kẹp lại, làm nổi bật đường nét của đôi tai nhỏ và đôi mắt tím tuyệt vời. Nàng mặc bộ đồ ni màu kem với áo lụa trắng, mang giày cao gót, thoang thoang mùi nước hoa, vẫn mùi hương phảng phất mà anh còn nhớ rõ trong sáu năm dài.

- Anh sắp sửa nghĩ là em đã biến mất ở bến cảng rồi đó. – Anh nói, bước nhanh đến bên nàng nắm lấy vai nàng, như ngây ngất vì hình ảnh của Lisette.

Nàng cười vui khi được gặp lại anh, bất kể thái độ quá nồng nhiệt của anh – sự nóng bỏng luôn làm nàng bối rối.

- Bọn em không trễ đâu. Có chậm lắm đâu Luke. Tàu chỉ cập bến cách đây hai tiếng.

- Nhưng em đã chậm 6 năm rồi. – Anh nói giọng chắc nịch, cúi xuống hôn nàng.

Nàng quay mặt thật nhanh để cho cái hôn nóng bỏng chỉ rơi trên má mà không lên môi.

- Chúng ta là bạn thôi, Luke ạ, không thể là người yêu. Anh đừng làm em mất vui.

Gương mặt cương nghị bỗng nhiên quá khắc khổ khi nhìn xuống mặt nàng, tựa hồ như một tên Ả Rập chứ không phải là một người Anh.

- Em có hạnh phúc không? – Anh hỏi khô khốc – Em vẫn còn yêu anh ta chứ?

Trả lời câu hỏi sau mới dễ hơn câu đầu làm sao.

- Còn, em vẫn còn yêu Greg. – Nàng đáp, mắt nhìn thẳng vào mắt anh – Em sẽ còn yêu được mãi, Luke ạ.

Luke hít mạnh một hơi, 2 cánh mũi phập phồng nôn nóng:

- Thế em có hạnh phúc không? – Anh hỏi về trắng trợn – Anh ta biết chưa, em kể anh ta nghe chưa?

Nàng lắc đầu, quay đi dọc theo hành lang dẫn đến cầu thang:

- Em chưa kể với anh ấy, mà đã lâu quá rồi bây giờ thì không thể nào kể được nữa.

- Còn Dominic? – Anh hỏi và bước đến cạnh nàng, bực mình khi nghĩ lát nữa đây mình sẽ phải chia sẻ nàng cho mẹ nàng, con nàng, và cả Greg nữa – Em không muốn kể với nó về Dieter à? Em không muốn nó biết về cha nó à?

Anh chợt thấy nổi khổ hiện lên trong mắt nàng, thấy nàng run rẩy nao núng và anh hiểu những lời lẽ của mình đã có kết quả.

- Có thể cho nó biết được, nếu em muốn. – Luke lại tàn nhẫn tiếp tục – Có thể được nếu em không quá sợ Greg sẽ bỏ em.

Nàng quay phắt lại đối diện với Luke, đột nhiên giận dữ:

- Nhưng quả thật tôi sợ Greg bỏ tôi. Tôi yêu anh ấy và tôi không muốn sống xa anh ấy một chút nào cả, Luke ạ! Anh có hiểu tôi không? Cho dù phải trả giá đắt như thế nào đi nữa cũng xứng đáng nếu Greg vẫn yêu tôi.

Trong giọng nói nàng có những nét thương yêu làm anh hiểu mình dễ thua trận ngay trước khi tuyên chiến.

- Vậy thì chẳng có gì để nói nữa. – Anh quay lưng lại, bước đi.

Lisette chạy theo, cầm lấy tay Luke:

- Anh Luke, đừng trẻ con như vậy, em đã trông được gặp anh lắm mà, em đã mong được thấy Melanie và Lucy chơi đùa với nhau, em thêm về lại Valmy làm sao! Xin đừng làm khổ em!

Anh nhìn Lisette, một mớ tóc đen nhánh loà xoà trên trán, đôi mắt dịu đi trong con diên thất trận. Từ dưới nhà vọng lên tiếng trẻ con nói cười nho nhỏ.

- Anh Luke, hãy nghe em đi. – Nàng lặp lại, mắt cầu khẩn sự thông cảm.

Một khắc đặng đặc, nặng nề trôi qua, rồi anh nhún vai cười buồn bã:

- Thôi, em thắng rồi. Thế thì hãy cùng chiến đấu, em kiên cường của tôi ạ!

Nàng cười, đan tay vào tay anh vui vẻ đi xuống lầu, nơi bọn trẻ, Annabel và mẹ nàng đang đợi.

- Con sẽ nói tiếng Pháp vì giờ con đang ở Pháp. – Melanie nói, ngược nhìn Dominic triu mến – Mẹ ơi, con nói tiếng Pháp được chứ mẹ? Tiếng Pháp thì thế nào? Hay không mẹ? Lucy biết không mẹ?

- Mẹ chắc là Lucy cũng biết nói tiếng Pháp in ít thôi. – Annabel nói chiều theo con – Nào, bây giờ để mẹ rửa sạch cỏ bám đầu tay và đầu gối con đây này, các con đã đi những đâu vậy?

- Con đi thám hiểm với anh Dominic. Tụi con tìm được nhiều chỗ hay lắm, với lại...

- Xin lỗi! – Annabel nhỏ nhẹ nói với Lisette và bà Héroise – Phải dẫn Melanie đi tắm thôi. Không thể tưởng tượng được sao con bé lại bẩn thế. Chỉ mới thoáng vài phút không thấy nó là đã như vậy rồi.

Greg cười khi thấy Annabel chịu khó dẫn bé Melanie phụng phịu đi về phía nhà bếp.

- Annabel sắp được thấy Melanie lúc nào cũng trầy trụa dơ bẩn đây mình nếu được Dominic nhận làm đệ tử. Khi này, lúc anh gọi chúng vào là chúng đang sắp leo lên mái nhà kho. Anh nghĩ tốt nhất là đừng cho Annabel biết.

Luke nhếch mép cười, hai bàn tay thọc sâu trong túi quần.

- Anh nhận xét đúng lắm! – Anh nói cười mở – Melanie chỉ đi ra ngoài với mẹ hay với chị vì khi chúng tôi ở nhà. Mấy tuần lễ ở Valmy chắc sẽ mở ra cho con bé một bầu trời mới.

Khi họ cùng đi vào phòng khách lớn để ăn bánh và uống trà, nhấm nháp những miếng pho mát địa phương dày và thơm phức kem. Luke lại nghĩ thật lạ lùng và bất chấp sự ghen hờn với Greg, anh không thể ghét Greg được. Nếu không vì Lisette, anh đã xem Greg là bạn tốt.

- Tôi thấy anh đăng quảng cáo cho cả công ty Alloys International lẫn Quay Med vào tháng trước. – Anh bảo Greg, lúc bà Héloise de Valmy vẫn còn đẹp và sang cả trong tà áo lụa xám bạc, bắt đầu rót trà cho mọi người.

- Còn anh cũng quảng cáo cho Quay Med chứ gì? – Greg hỏi, dẫn dắt cuộc đối thoại trong vòng an toàn nói về nghề nghiệp, cả hai chỉ thận trọng đề cập đến những vấn đề vô thưởng vô phạt trong phạm vi nghề nghiệp đôi bên.

Chàng thừa biết là Luke đã ở đâu cách đây vài phút. Đón đường, chắc chắn là chặn đầu Lisette, trong khi vợ con anh ta chỉ cách đó vài phòng. Sự tức giận Luke thường khơi dậy trong chàng, đột nhiên bùng lên và khó khăn lắm chàng mới kiềm chế được. Sự ám ảnh của Luke đối với Lisette là điều mà lâu rồi Greg đã tập chịu đựng. Chàng liếc nhìn Lisette khi Luke bắt đầu kể về việc làm ăn với công ty Quay Med. Nàng đang ngồi trên ghế nâu bọc vải hoa sặc sỡ, bất chေo đôi chân thon dài, đầu nghiêng nghiêng lắng nghe mẹ nàng kể chi tiết về diễn biến căn bệnh của cha. Chàng có thể hiểu được lý do tại sao Luke vẫn còn bị hình bóng nàng ám ảnh. Chàng cũng vậy. Mà chàng thì hầu như đã làm chủ hoàn toàn được nàng hơn hẳn nhà Brandon. Nhưng cái trở ngại về sinh lý bao năm nay tách rời họ vẫn chưa chấm dứt. Có những lúc chàng tưởng những đêm trắng mặt chỉ là giấc mơ – những đêm dài nóng bỏng đam mê ở Paris. Nàng đã dâng hiến trọn vẹn, phóng khoáng – điều tuyệt diệu cho thấy nàng yêu anh lắm và cần anh lắm. Giờ thì khác biệt nên khó mà tin rằng điều đó đã xảy ra. Chàng tự hỏi không biết nàng đã nhận ra trở ngại của mình khi nào. Có phải là lần đầu phải rời đất Pháp? Có phải đó là bước ngoặt làm đổ vỡ cuộc hôn nhân của họ?

- Tôi sẽ đi thăm văn phòng ở Los Angeles khoảng cuối năm nay. – Luke nói – Hay đi San Francisco có được không nhỉ? Sẽ rất lạ lùng nếu được thấy quý vị ở ngay nhà chứ không phải trên đất Pháp.

- Tôi nghĩ “Frisco đủ chỗ cho hai ta”. – Greg đáp với vẻ thoải mái luôn làm cho Luke chùng hững. Vì Luke chẳng bao giờ hiểu rõ Greg, không chắc anh biết được những gì, có nghi ngờ gì không, không hiểu thâm tâm anh ta nghĩ gì. Anh ta là loại người mà về thờ ơ bên ngoài che giấu một tham vọng tột bậc, đã làm phòng quảng cáo Dering nhỏ trở thành một trong những hãng đứng đầu nước Mỹ, người đã leo đến chức trung tá lúc mới 27 tuổi, rất nguy hiểm nếu đánh giá anh ta thấp.

Bà Héloise đề nghị mọi người đi dạo vườn hồng một vòng trước khi về phòng để thay đồ ăn tối, một điều khiến Greg vô cùng sửng sốt.

- Có phải mẹ muốn ăn mặc bộ đồ smoking vào ăn tối sao, em yêu? – Chàng hỏi khi cánh cửa phòng đóng lại sau lưng họ.

Lisette uể oải thả người lên giường, tuột đôi giày rồi trườn nằm duỗi dài trên tấm drap lụa xanh, nói:

- Em chắc vậy, anh ạ!

Greg bước vào phòng tắm kế bên và vặn vòi sen.

- Luke bảo chẳng bao giờ cởi bỏ được chiếc quần Jean trong suốt thời gian ở đây.

Nụ cười nở trên khoé miệng Lisette.

- Đó là lúc anh ấy ở đây một mình với papa, còn mẹ thì ở Paris, một khi có mặt mẹ, chẳng bao giờ được mặc quần jean ngồi vào bàn ăn tối đâu.

Greg đã cởi áo sơ mi và tắt ra. Qua cánh cửa mở nàng nhìn chàng kéo phéc mớ tuya, rồi ném cái quần sang một bên. Nàng cảm thấy cổ họng khô lại khi chàng đến đứng dưới vòi sen. Ở San Francisco, họ ở phòng riêng, có nghĩa là ít khi nào nàng được ngắm chàng khoả thân. Nàng chết điếng trong lòng khi chàng đề nghị ngủ riêng. Lúc đó nàng chỉ muốn lao vào vòng tay chàng và nói rằng nàng không đời nào muốn ngủ riêng. Nhưng nàng không làm được. Nàng lo sợ quá.

Báo chí đăng đầy những chuyện cô dâu bị ruồng rẫy. Họ vợ và lấy chồng trong khói lửa chiến tranh và theo chồng về Mỹ. Những cô dâu Pháp, Đức, Anh lại thấy mình ở một nước xa lạ, sống trong những phong tục xa lạ, không gia đình, không bạn bè và những cuộc hôn nhân ấy thường làm họ bất hạnh. Khi tình cảm Greg đối với nàng đã nguội lạnh, Lisette sợ hãi cho rằng chàng cũng bắt đầu nhận thức chàng đã quá bốc đồng khi quyết định và bắt đầu hối hận đã cưới nàng.

Chàng tắm nước. Nàng ngắm chàng lau khô người, quần khăn quanh bụng và trở vào phòng.

- Chắc là Lucy chẳng mong gì chơi với Melanie đâu. – Chàng nói, mở tủ lấy ra một áo sơ mi, một quần màu sậm và một áo smoking – Melanie cứ theo sát Dominic như bóng với hình.

Lisette chống tay nhòm dây. Nếu vươn tay ra nàng sẽ chạm vào làn da màu mật của chàng. Thế là nàng nắm chặt tay lại, hiểu rằng cử chỉ ấy sẽ dẫn dắt nàng đi xa hơn, mong chờ ái ân và lo sợ cơn lạnh cảm sẽ liền tiếp bước theo sau.

Chàng để quần áo lên ghế rồi ngồi xuống cạnh nàng, đeo lại đồng hồ. Nàng có thể thấy những giọt nước lóng lánh vương trên mái tóc dợn sóng của chàng, thấy vai chàng cuộn cuộn bắp thịt màu đồng, đường hằn trên xương sống... Nàng nhắm mắt lại, choáng váng vì khao khát. Chúa ơi, tại sao tội lỗi

đó không làm tê liệt cả niềm đam mê lẫn sự dâng hiến của nàng. Tại sao còn để cho nàng xót xa vì đam mê mà không cho nàng khả năng tiếp nhận?

- Em có muốn uống một ly rượu trước khi tắm không? – Chàng hỏi và quay lại, mắt chàng bắt gặp ánh mắt nàng.

Chàng phản ứng nhanh quá, bất ngờ quá. Chàng kinh ngạc vì niềm khao khát trong mắt nàng. Nỗi khát khao ân ái. Lập tức, nỗi khát khao của chính chàng cũng bùng cháy.

- Lisette! – Giọng chàng khàn hẳn đi. Chàng lấn người, kéo nàng lại. Nàng cảm thấy được sự ẩm ướt từ làn da chàng, ngửi thấy mùi hương xà bông còn phảng phất. Nàng rên khe khẽ tay lẩn qua cổ chàng khi chàng gắn chặt môi lên môi nàng.

Trong một phút bất ngờ, dường như bức tường ngăn cách họ trước nay chưa từng có. Cái khăn lông trên người chàng rơi xuống đất. Cả người chàng quấn chặt lấy nàng, tay nàng luồn vào tóc chàng. Môi chàng mon trón trên cổ nàng. Chàng mở nút áo nàng vội vã.

- Ôi Chúa ơi, anh yêu em... yêu em – Giọng chàng hồi hộp.

Chàng áp sát vào người nàng, nàng oằn người lại, không phải vì đam mê mà là một phản ứng lãnh cảm. Người đàn ông này yêu nàng quá, cho nàng nhiều thứ quá, mà lại bị nàng lừa dối một cách nhục nhã, dễ tiền như vậy. Nếu chàng biết được, chàng sẽ rời bỏ nàng. Chàng sẽ nhìn nàng khinh ghét, thù hận và mong phải chi trước kia đừng gặp nàng, đừng yêu nàng.

- Chuyện gì vậy, Lisette? – Giọng chàng khàn khàn gần như hét lên. Chàng đã thấy sự sợ hãi trong mắt nàng. Cả ham muốn và tình yêu như biến mất. Đã nhiều năm chàng cố giả vờ như không biết điều đó. Giờ thì không thể được nữa – Em không muốn yêu anh sao? – Chàng hỏi, đôi mắt không long lên dù đôi, mặt đỏ dần ngay dãi – Em không yêu anh sao?

- Em yêu anh mà. – Nàng nức nở – Hãy tin em...

Chàng không tin nàng, và đang tay nắm lấy vai nàng bóp mạnh đến nỗi nàng phải la lên vì đau đớn. Chàng hành hạ nàng bằng sự tàn bạo của kẻ thất vọng bất kể nàng đang cố đẩy chàng ra và khóc tím tặc.

- Cái gì đã xảy ra với cô? – Chàng la lối – Tại sao cô lại lạnh tanh khi tôi chạm đến cô nhỉ? Tại sao lại tránh tôi lúc tôi cần cô?

Nàng vẫn đề nguyên vậy, làn tóc rối bung khỏi cây kẹp.

- Em không biết! – Nước mắt chảy dài tràn xuống mặt nàng – Nhưng em yêu anh mà Greg, em yêu anh hơn hết thảy mọi thứ trên đời.

- Tôi không tin. – Chàng bật khỏi giường, đau khổ và điên cuồng khôn xiết. Lạy Chúa Trời, vì sao đến nông nỗi này? Chỉ ba bước, chàng đã đến phòng tắm và mặc quần áo.

- Anh đi đâu vậy? – Nàng hỏi, cổ quỳ lên, quần áo nàng xóc xếch, tóc rối bời trên vai.

- Tôi không biết! – Mặt chàng lạnh tanh, đôi mắt bùng bùng đau khổ – Đi đến nơi nào tôi có thể quên trò đùa này. – Chàng quay ngoắt lại và bước nhanh khỏi phòng. Cánh cửa run lên khi chàng đóng sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Lisette không khóc. Nàng ngồi thu mình trên giường, khoanh tay ôm lấy người, hơi thở đứt quãng, mệt nhọc và chậm chạp. Chàng đã đi rồi, không biết đi đâu. Nàng không biết bao giờ chàng trở lại và nếu Greg trở lại, nàng không biết mình có thể nói gì với chàng. Chàng đã kết tội nàng không yêu chồng, mà nàng thì phủ nhận điều đó. Nhưng nếu nàng cũng kết tội chàng như vậy, chàng có phủ nhận điều đó mãnh liệt như nàng không? Nàng nghĩ là không. Nàng bước ra khỏi giường, đi đến cửa sổ, tựa cái đầu đang nhức buốt vào ô cửa kính mát lạnh. Thật kỳ quặc khi mọi chuyện của họ đã bắt đầu từ nơi đây và giờ thì tất cả đã kết thúc một cách khủng khiếp. Chàng đã cưới nàng mà lại biết nàng quá ít. Nàng tự hỏi chàng đã bắt đầu hối tiếc về sự vội vã ấy từ lúc nào. Có phải lúc chàng gặp lại Jacqueline Pleydall không? Có phải từ khi chàng muốn hai vợ chồng ngủ riêng không? Nàng không xuống ăn tối. Nàng nhờ mẹ xin lỗi mọi người hộ viện có nhức đầu. Nếu Greg cũng không chịu về ăn tối, mọi người sẽ phỏng đoán thế này thế nọ, nhưng nàng mệt quá không thiết gì nữa. Nàng mong muốn với cả tấm lòng được ôm chầm lấy Greg, an tâm rằng chàng yêu nàng lắm. Mà nàng lại không thể làm vậy được nữa rồi.

Greg chạy như giồng bão ra khỏi lâu đài, hăm hăm đi ngang khu vườn ra bãi biển. Cái nóng ban ngày tan dần, gió từ biển thổi mạnh vào và trên không một đám mây trắng hầy còn giăng trên bầu trời xám màu chì. Chàng bắt đầu chạy, mong Thượng đế giúp mình xóa đi nỗi đau và giận dữ. Nhân danh tất cả những gì thần thánh, tại sao chàng lại tự cho phép mình bày ra vết thương từ lâu vẫn âm ỉ trong lòng? Sẽ không thể nào trở lại được tình cảm thân thiết nhẹ nhàng đã từng nuôi lớn trong lòng họ. Chàng đã xóa tan tất cả vì niềm khao khát nàng. Chàng điên người vì thấy toàn bộ cử chỉ của nàng, những gì đã lừa dối làm chàng tin rằng nàng thực sự thuộc về chàng.

Sóng biển tung mình xô vào bờ đá không thương tiếc, bầu sâu vào những tảng đá vôi, chồm lên rồi rút xuống để lộ ra một dải những hòn sỏi nhỏ được nước biển mài nhẵn bóng. Greg không muốn nhìn nữa. Chàng ghét những bờ biển làm sao. Thậm chí giờ đây chỉ nhắm mắt lại một lát, chàng cũng có thể thấy những chiếc tàu cập bến, thấy hình ảnh những bạn bè chiến hữu của mình chìm đi trong sóng người bất tận. Một pháo đài nhỏ vẫn đứng, hoang vắng và dãi dầu sương gió, sừng sững nhìn ra những ngọn sóng bạc đầu nhấp nhô. Chàng không thể nào hiểu nổi là sao mà Lisette lại có thể giữ mãi tình cảm với bờ biển lạnh lẽo, tro trọi này. Chàng cứ tưởng nàng bị mê hoặc vì ánh sáng lung linh xanh thẳm của Thái Bình Dương bao la. Nhưng không phải. Nàng không nói ra nhưng chàng hiểu rằng, trong nàng, Thái Bình Dương xanh ngát với bọt sóng trắng xóa không thể thay thế được những bờ biển đầy nắng gió và con nước lạnh lùng dội vào bờ biển quê nàng.

Chàng đứng đó, tay dút sâu trong túi quần, chân mày nhíu lại thành một đường thẳng. Chàng nhìn ra những ngọn sóng xô đẩy nhau. Nàng bảo làm gì nếu chàng đề nghị ly dị? Nếu chàng bảo nàng có thể ở lại Normandy mãi mãi không rời. Chàng quay ngoắt lại, đối diện với Valmy và khu rừng thấy xa xa cái tháp chuông nhà thờ, nơi chàng đã làm lễ cưới với Lisette. Chàng không thể đề nghị như vậy. Chàng không thể chịu nổi cuộc sống thiếu nàng. Nếu nàng có rời bỏ chàng, phải là do ý nàng quyết định.

Chàng bắt đầu đi ngược lại cánh đồng cỏ để về phía lâu đài. Không thể làm gì khác hơn là trở về, để lấy lại sự tự chủ mạnh mẽ đã biến khỏi chàng mới đây. Chàng lẩm bẩm, còn phải gặp Luke nữa. Phải nghe bọn trẻ lách chách nữa. Và về tò mò lo lắng trong ánh mắt cha vợ nếu ông biết hai vợ chồng Greg đã cãi vã nhau. Họ phải giữ lấy về một gia đình hạnh phúc ít nhất là trong khoảng thời gian lưu lại đây. Còn sau đó? Chàng nắm chặt tay. Chàng sẽ nghĩ sau. Bây giờ, chàng phải về ăn tối với gia đình vợ và nhà Brandon:

- Lisette bị nhức đầu! – Bà Héloise nói, giấu sự ngạc nhiên vì Greg vẫn mặc nguyên bộ đồ tây thường và có vẻ không màng gì đến tình trạng của Lisette.

- Chuyến đi vừa rồi lại vất vả hơn chúng con tưởng. – Greg nói như cố giải thích sự khó ở của Lisette, vẫn ý thức được về tò mò trong đôi mắt xanh sắc sảo của Luke – Biển không ổn đến một nửa như dự báo thời tiết.

Ông Henri, người chưa từng mạo hiểm đi tàu, cười lớn. Đã lâu lắm rồi ông không xuống phòng ăn dùng bữa và đầu buồn vì vắng Lisette, ông vẫn ăn uống vui vẻ lắm:

- Nhưng mà nó còn tốt hơn mấy cái xuồng nhỏ mà Luke và Annabel đã vượt biển Manche. – Ông nói lúc bà vợ đốt nến trên cây đèn lồng lấy, ánh lửa nhảy nhót lung linh trên tấm khăn trải bàn trắng và những bộ đồ ăn bằng bạc.

Bữa ăn kéo dài vô tận. Greg muốn cáo từ để lên với Lisette. Dẫu sao chàng cũng muốn dàn xếp mọi sự cho ổn.

- Con nghĩ sao khi tạp chí Time lại cho chọn thủ tướng Đức là người tiêu biểu trong năm? – Ông Henri hỏi chàng khi người nhà bày món Vichysioic sau món cá lóc với quả hạnh và đậu – Hơi ngạc nhiên phải không?

Greg nhún vai:

- Không hẳn. Lúc này mọi người lại mê Adenauer. Anh ta được xem là có trách nhiệm và cẩn trọng.

- Trách nhiệm với cẩn trọng khi mốc. – Luke nói đầy vẻ miệt thị – Hẳn ta là thằng bọm già chỉ muốn chắc là Mỹ sẽ đánh lại Tây Đức dùm hẳn nếu Nga xâm lược.

Greg không trả lời. Ngồi gần Luke, dù chỉ xa vài thước, cũng là không chịu nổi rồi. Đã lâu nay, chàng cứ tự lừa dối mình là Luke chẳng có nghĩa lý gì với Lisette cả. Giờ thì chàng không dám chắc như vậy nữa.

- Ông ta là một chính khách tài trí. – Ông Henri miễn cưỡng nói – Và bài báo chống phát xít của ông ta chẳng sai chỗ nào.

- Chứ không phải ông ta là thị trưởng Cologne trước khi quân phát xít nắm quyền sao bác? – Annabel hỏi.

Greg không để ý câu trả lời của ông Henri. Chàng đang nghĩ đến Lisette. Chàng cần Lisette. Chàng yêu nàng.

- Con ăn một chút pho mát nhé, Greg? – Bà Héloise lặp lại, mắt lo âu, lạ lẫm. Bà đã hỏi đến lần thứ 3 rồi.

- Không, cảm ơn mẹ. – Chàng gượng cười, cố gắng tỏ ra lịch sự một cách phi thường, cố hết sức không thêm đề ý đến vẻ dò xét trong mắt Luke trong khi họ kê cả chậm rãi dùng món pho mát địa phương, kem chanh rồi uống cà phê.

- Uống một cốc rượu nho Pháp chứ Greg? – Henri nói khi bữa ăn đã xong – Lúc này ba không được phép uống nhiều theo ý thích nhưng một ly nho nhỏ thì chẳng hại gì.

- Tôi nay thì không được ba ạ! – Greg cố giấu và run run trong giọng nói – Có lẽ Lisette đang cần uống một thứ gì ấm nóng hay cần thêm vài viên thuốc. Thôi, để mai con sẽ uống với ba.

- Ba hiểu! – Ông Henri nói, biết rằng mình còn có thể cộng ly với Luke – Chúc ngủ ngon nhé các con!

Greg nhẹ nhõm khi thoát khỏi căn phòng. Chàng không thể giả vờ được để không ai biết chuyện ghê gớm vừa rồi đã xảy ra với chàng và Lisette. Chàng không thể tiếp tục giả vờ hơn nữa, rằng tất cả giữa chàng và Lisette đều ổn. Họ phải tìm một nền tảng mới cho cuộc hôn nhân này, một nền tảng dựa trên sự thật.

Nàng đang ngủ khi chàng bước vào phòng. Cảnh tượng cho thấy là nàng đã rất đau khổ và mệt mỏi lúc chàng bỏ đi – áo xống nằm lộn xộn vắt ngang

trên ghế chưa dọn dẹp. Chàng nhẹ nhàng thay quần áo rồi lên giường nằm cạnh nàng. Tay gối đầu nhìn chăm chăm lên trần nhà tối om, Greg tự hỏi niềm hạnh phúc từng có đã đi đâu, cả những nụ cười cũng không còn nữa.

Sáng hôm sau, khi chàng thức dậy, nàng đang ngồi ở bàn trang điểm mặc bộ quần áo xám đậm với cái áo đen, tóc chải gọn hai bên. Nàng nhìn chàng từ trong tấm gương. Chẳng ai nói câu nào. Cuối cùng Greg cũng lên tiếng:

- Khi anh lên giường, em đã ngủ rồi. Chắc em không mệt chứ?

- Không.

Nàng không quay mặt lại, mỗi đường nét của cơ thể nàng như căng thẳng, như chỉ chờ một cú đâm:

- Anh đã đi đâu vậy?

Chàng chống tay lên gối:

- Ra ngoài bờ biển.

Lại im lặng, và rồi nàng nói, tay xoắn lại quanh cái cán bàn chải khảm bạc:

- Anh có muốn ly dị không?

Chàng bàng hoàng cả người, tưởng như bị ai đá vào ngực:

- Không! – Chàng gào to, vung chân ra khỏi giường, mắt nhìn nàng chăm chăm trong gương. Nàng xanh xao như xác chết, giọng nặng trĩu như mỗi khi nàng đau khổ.

- Nhưng em nghĩ...

- Không ly dị gì cả. – Giọng chàng cứng cỏi.

Nàng chậm chậm quay lại:

- Anh có chắc không? – Nàng hỏi, mắt như mở to trên khuôn mặt trắng đầy phấn.

- Anh chắc! – Chàng đáp cụt lùn – Chúng ta lấy nhau đã tám năm. Anh muốn chúng ta sẽ như vậy mãi.

- Vâng! – Tay nàng hơi run và nàng nắm chặt lấy thành ghế. Tất nhiên chàng không muốn ly dị. Việc ly dị sẽ làm mẹ chàng buồn khổ, phá tan cuộc sống con cái của họ. Chàng chỉ ngồi cách nàng có vài tấc. Nàng sớm mơn man trên vòng ngực mạnh mẽ và đôi vai rắn chắc của chàng. Nàng có thể cảm thấy sức tràn trề gọi cảm từ con người chàng. Nàng vội đảo mắt đi chỗ khác, cảm thấy lòng rộn ràng khao khát, niềm khao khát mà mặc cảm tội lỗi đã không cho phép nàng thỏa mãn.

Nàng lao đảo đứng lên:

- Em đã hứa dẫn mấy đứa nhỏ đi câu tôm sáng nay.

- Vậy à? – Chàng nhìn thẳng vào mắt vợ, ánh mắt sâu thẳm nhưng chẳng mấy may tỏ lộ niềm đau trong lòng – Về việc tối qua, Lisette à, chuyện ân ái, sẽ chẳng bao giờ như thế nữa đâu, anh hứa.

- Vâng! – Nàng nghẹn ngào đáp rồi bỏ đi ra cửa như chạy trốn trước khi chàng nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trên má nàng.

Nàng dẫn bọn trẻ đi câu tôm trong những hồ đầy cá ở Vierville và khi họ trở về ăn trưa, nàng đã có thể trở lại bình thường. Vào buổi trưa, cả nhà chất lên chiếc Citroen già nua của ông Henri và đến thăm Falaise, nơi William Đại đế sinh ra:

- William Đại đế là ai vậy? – Dominic hỏi trong khi đang lên trên ngọn đồi đi về phía lâu đài.

Melanie tròn mắt:

- Anh không biết William Đại đế à? – Con bé ngạc nhiên hỏi – William Đại đế là người đã chinh phục nước Anh.

Dominic nhún vai bất cần:

- Đó là lịch sử nước Anh. – Nó nói với vẻ khinh mạn – Anh cần gì phải biết lịch sử Anh quốc.

Melanie sững sờ. Nó tưởng ai ai cũng biết lịch sử nước Anh. Melanie cố đi lên bằng với Dominic lúc Dominic sải chân đi lên trước bố mẹ và Lucy.

- Bởi vì ông ta là người Pháp. – Cuối cùng con bé nói.

Dominic cười với Melanie. Melanie là cô bé đầu tiên mà Dominic thích:

- Ông ta là người Normandy, em ngó ngàng ă! – Dominic nói tiếp với giọng thân ái – Nào, chạy tiếp và tìm coi có “cái lỗ thần bí” nào không. Em có biết “cái lỗ thần bí” là gì không hả Melanie?

- Không! – Melanie hồn hên, mặt đỏ dần lên vì cô chạy nhanh để bắt kịp Dominic – Nhưng em muốn biết. Chỉ em đi.

- Trời ơi, không hiểu tại sao người ta lại cứ đi xây mọi thứ ở trên đồi thế này. – Annabel vừa cười vừa thờ dốc – Tự dưng em lại chẳng còn hứng thú xem những kiến trúc thời trung cổ này nữa. Chắc là em sẽ ngồi chờ ở đây và đi dạo quanh quần trong công viên tỉnh.

- Minh sẽ ở lại đây với bồ. – Lisette ân cần.

Annabel lắc đầu:

- Ô không, đừng làm vậy, Lisette. Em biết chỉ có chị mới có thể kể về lịch sử của lâu đài này cho Melanie nghe. Em sẽ gặp lại tất cả ngoài xe nhé. Biết đâu đấy, nếu may mắn, em sẽ mua được kem Pernod trong quán cà phê.

Với nụ cười xinh xắn, nàng vẫy chào mọi người rồi quay tìm chỗ mát ngồi nghỉ:

- Lịch sử của lâu đài này thế nào? – Luke hỏi không chú ý lắm đến sự rút lui của vợ.

- Vào năm 1027, Robert, bá tước Normandy, khi quay về lâu đài này, đem lòng yêu một cô gái giặt áo bên đường. – Lisette giải thích – Nàng tên là Arlette, và chàng yêu nàng lắm. Chính ngay Falaise này, con trai của họ là William đã được sinh ra.

- Nhưng sao ông bá tước lại tin chắc thằng bé là con mình? – Luke vui miệng hỏi, mắt đắm đắm nhìn lên pháo đài sừng sững hiện ra trước mắt họ.

Lisette loạng choạng, và Greg đưa tay ra đỡ ngay lấy vợ rồi cũng bỏ tay ra tức thì.

- Em cho rằng vì... vì ông ấy tin nàng. – Lisette đáp, tim đập nhanh trong lồng ngực.

Luke quay sang nàng cười tươi:

- Dĩ nhiên, đó là điều mà tất cả đàn ông hay làm, đúng không? Họ tin rằng những đứa trẻ nuôi là máu huyết của mình. Nếu Robert bị lừa, ông ta cũng chẳng phải là kẻ khốn khổ đầu tiên, phải không nào?

Mặt trời chói lọi. Nó vượt lên khỏi những bức tường trắng bằng đá của toà lâu đài, làm chói mắt mọi người. Lisette dừng lại, chiếc áo đen khiến gương mặt nàng xanh xao và đôi mắt sâu càng thêm hốc hác.

- Em nghĩ có lẽ Annabel có lý. – Nàng nói một mõi – Hay hơn cả là ngồi trong bóng mát ăn kem Pernod hơn là chạy lòng vòng quanh mấy cái di tích lâu đài trong cái nóng thêu đốt này.

- Vớ vẩn! – Luke tàn nhẫn buông một câu – Melanie đang thèm chết được muốn nghe câu chuyện bá tước và nàng Arlette. Em đâu được quay về.

Greg đang bước trước họ một chút, thỉnh linh dừng lại, lấy tay che mắt tránh ánh nắng chói chang. Chàng hỏi gắt:

- Dominic với Melanie đâu nhỉ? Chẳng thấy chúng nó đâu cả.

Họ dừng lại, nhìn quanh. Lucy đang nhón nhơ hái hoa dại, nhưng tuyệt nhiên không có dấu vết gì của Dominic và Melanie.

- Bên trong toà lâu đài có an toàn không? – Greg hỏi, quay lại nhìn nàng.

- Em không biết nữa. Mấy năm rồi em không đến đây và...

- Chúng nó kia rồi! – Luke nói – Làm cách quái quỷ nào mà chúng nó lại leo lên đó được nhỉ?

Greg rửa thầm. Anh chàng Dominic thờ ơ đang thám sát một vòng nguy hiểm quanh đỉnh pháo đài, còn cô nàng Melanie hiếu thắng đang mò hôi theo sát nút.

Greg bật chạy lên. Chàng không hề lo cho Dominic. Con trai chàng rất vững chân và nhanh nhẹn nhưng chàng lo Melanie không được như thế.

Luke không muốn chạy theo Greg. Anh quay lưng về phía lâu đài, Greg và con gái mình, và hỏi gọn:

- Cái khi gì đã xảy ra vậy?

- Không có gì cả. – Nàng đáp, cố đi khỏi chỗ Luke đứng, nhưng anh đã nắm tay kéo nàng quay đối diện với mình.

- Đừng nói dối anh Lisette! Anh biết em quá mà. Có cái gì rắc rối nào?

Sự tò mò lẫn quan tâm hiện lên trong mắt chàng.

Nàng nói buồn bã:

- Greg không yêu em Luke à. Đã lâu rồi!

Luke nhìn nàng chăm chăm không tin:

- Em muốn nói gì, anh ta không yêu em sao? Tất nhiên là anh ta yêu em và điên cuồng vì em mà!

Nàng lắc đầu, mỗi đường nét trên người nàng đều thể hiện sự mệt mỏi và thất bại:

- Mọi chuyện không như mình tưởng đâu, Luke, ở nhà chúng em ngủ riêng. Ít khi vợ chồng em ân ái và mỗi khi... – Nàng không thể nói tiếp, rồi nhún vai như tiếp lời – Nếu anh chúc em không hạnh phúc với Greg thì anh được toại nguyện rồi đó, Luke ạ.

Đúng, đó là điều cầu chúc, điều mà anh cầu nguyện.

Nhưng bây giờ khi điều đó xảy ra, khi giờ đây nàng đứng trước mặt anh với ánh mắt đầy đau khổ, anh biết mình chẳng vui gì. Anh dịu dàng nói:

- Anh xin lỗi, Lisette, anh thật tình xin lỗi.

- Cảm ơn. – Nàng đặt tay mình vào tay Luke, một nụ cười buồn nở trên môi – Mọi chuyện không phải như mình mơ ước đâu, phải không?

Ở đằng xa, Luke có thể nhìn thấy Annabel đang ngồi ngoài một quán cà phê, nhâm nháp kem Pernod trong bóng mát.

- Không phải đâu! – Anh đáp buồn buồn.

Họ đứng bên nhau một lát không nói tiếng nào, và Lisette bỗng cảm thấy gần gũi anh lạ lùng. Luke đã hiểu nàng. Có một sự thông hiểu ngầm giữa họ mà nàng không thể tìm được ở một người nào khác. Nàng biết anh hiểu nàng đang nghĩ đến Dieter, nghĩ đến kế hoạch họ từng bàn trốn đi sinh sống ở Thụy Sĩ. Và nàng biết anh đang nhớ đến lần anh quay lại Valmy hồi chiến tranh, nghĩ đến lúc anh đã tin chắc rằng nàng sẽ đồng ý với lời cầu hôn của mình, chắc chắn họ sẽ sống bên nhau.

- Greg bắt được hai đứa rồi. – Nàng nói, nhìn ngang, hướng về lâu đài – Thật là lạ khi Dominic không rời Melanie một bước, chứ không phải Melanie và Lucy.

- Melanie giống Dominic, có ý thích mạo hiểm. – Luke nói, biết rằng lúc này Greg có thể thấy họ rõ ràng. Anh bỏ tay Lisette ra, quay đi tiếp về phía cửa lâu đài – Lucy thì lại nhất quách, không giống Dominic tí nào. Chưa bao giờ vợ chồng em bàn về việc đó à?

- Không. – Nàng đáp, hiểu rằng mình đang nhẹ nhõm vì được nói thật lòng – Mọi người bảo sao chúng giống nhau đến thế cho dù là hiển nhiên chẳng giống gì cả.

- Thế còn Greg?

Luke thấy vẻ đau khổ trong mắt nàng, và rồi nàng khẽ nói:

- Em không nghĩ là anh ấy lại đi tìm sự giống nhau giữa hai đứa. Anh ấy chỉ yêu quý chúng vì chúng đều là con. Và hai đứa cũng yêu quý anh ấy.

Khi đến gần cổng vào lâu đài, họ có thể thấy Greg đang chờ họ. Dominic hiểu động đang bám chặt một tay Greg nắn ni cho leo lên đỉnh cái tháp xây từ thế kỉ 13, Melanie cầm lấy tay kia của Greg. Luke cảm thấy ghen tị.

Melanie chưa bao giờ nắm tay bố âu yếm đến thế! Anh tự hỏi cái gì ở Greg lại thu hút mọi người nhiều như vậy, và không hiểu liệu Lisette có đúng không khi bảo Greg không còn yêu nàng nữa. Điều này dường như khó tin quá, nhưng nếu nó đúng như vậy thì chắc chắn có nghĩa là sẽ có lúc nàng đi tìm tình yêu ở một nơi khác? Cảm thấy lạc quan hơn, anh cười hờ hờ với Greg khi sải những bước cuối cùng trên con đường mòn và bước vào bóng mát toà lâu đài.

Anh nói sôi nổi:

- Chuyện gì xảy ra với bá tước Robert và cô giặt lụa sau đó? Họ sống hạnh phúc chứ hả? Hay cô ấy lại bỏ đi với người khác?

- Sau khi sinh William, Robert gả nàng cho một nhà quý tộc người Normandy và có thêm 2 con trai nữa. – Lisette đáp, tránh ánh mắt Luke.

- Vậy thì buồn quá! – Melanie nói, hơi thất vọng – Lẽ ra cô ấy phải sống với ngài bá tước mãi mãi và như vậy thì câu chuyện mới kết thúc vui vẻ.

- Ô, thật sự là nó kết thúc vui vẻ chứ! – Luke nói, và khi bắt đầu đi đến cái pháo đài to lớn, anh cười mỉm – Hoan hô nhà quý tộc Normandy!

Những ngày ở Valmy cứ tiếp tục trôi qua đều đặn như vậy. Buổi sáng, bọn trẻ con chơi đùa quanh quần trong nhà và ngoài vườn. Buổi chiều họ đi Citroen, họ cùng đi thăm các tu viện, lâu đài và phố chợ. Annabel chẳng mê gì lịch sử cũng như kiến trúc, nhưng như một con mèo ngoan, cô cũng vui vẻ đi cùng rồi ngồi trong bóng mát nhâm nháp nước lạnh trong khi mọi người đi thăm thú đó đây, thăm lâu đài Gaukkard, nơi từng là pháo đài của Sư

Richard Coeur rồi họ lại đến chỗ chợ ở Rouen nơi Joan of Arc bị thiêu sống trên cột. Họ đi ngang qua khu rừng sồi và thăm bà Pichon cùng bà Chamot. Họ ở lâu trong nghĩa trang chiến sĩ Mỹ ở Omaha, và nghĩa trang chiến sĩ Anh ở Bayeux.

- Có nghĩa trang chiến sĩ Đức không mẹ? – Dominic hỏi sôi nổi.

Mẹ cậu thờ một hơi khó khăn còn cha cậu thì nói bình thản:

- Có có, Dominic ạ, nhưng chúng ta đâu cần đi thăm nó.

Họ lại lênh đênh nhiều ngày trên một chiếc thuyền buồm Greg thuê ở Trouville. Họ ăn món “Tripes à la monde de Caen” và cười vang trấn an Annabel, đúng là nàng ăn nằm đất thôi. Họ đi cắm trại với rượu Caldavos ướp lạnh và rượu nho rồi mua bánh mì ở các hiệu bánh để dùng với phó mát Pont – l’Eveque và Camembert dày và thơm mùi kem, rồi những thỏi Paté địa phương. Họ bơi lặn trong nước biển mát lạnh ở Deauville rồi cùng chơi với những dân địa phương một bàn ném boules ở Brionne. Suốt ngày, mọi thứ xem ra bình thường. Không một ai ngoài Luke đoán được sự bất hòa của Greg.

Ban đêm, Lisette cứ nằm thao thức, nhận thức được sự hiện diện của Greg bên cạnh, quá gần gũi mà lại quá xa xăm đối với nàng.

Chàng đã làm đúng như lời hứa. Từ cái hôm chàng dùng dùng bỏ ra khỏi phòng đến nay, chàng không hề tỏ vẻ muốn ân ái với nàng. Nàng cảm thấy nhớ sự êm dịu được gần gũi với chồng, với vòng tay rắn chắc quàng ngang vai, bàn tay đặt ngang hông. Đôi lúc, trong cơn khao khát, nàng tỉnh ngủ và quay về phía chồng, đặt đầu lên ngực chàng. Tay chàng vẫn vòng qua ôm nàng, nhưng mỗi chàng không còn tìm đến mái tóc nàng nữa, tay chàng không còn mon trôn ngực nàng và nàng hiểu rằng những cử chỉ của chàng không còn tỏ ra một chút ham muốn nào. Chàng không còn cần phải giả vờ nữa, và mọi việc không làm Lisette nhẹ nhõm chút nào, chỉ có một nỗi đau không dứt.

- Con không muốn về nhà mẹ ời! – Melanie cứ rên rĩ lúc mọi người mang hành lý của nhà Brandon ra chiếc xe taxi đang chờ – Con muốn ở đây với Dominic.

- Yên nào, con yêu! – Annabel nhẹ nhàng nói – Dominic không có ở đây đâu cưng. Anh cũng phải về nhà nữa.

- Thì con đi về nhà với Dominic. – Melanie nài nỉ, nước mắt vòng quanh – Con đi nhé mẹ, con sẽ ngoan, thật ngoan, con hứa mà.

- Không được, cưng ạ! – Annabel đáp, không còn bình tĩnh được – Dominic ở Mỹ, ở xa lắm.

Melanie nhìn mẹ đầm đẫm, sợ hãi:

- Mẹ nói là con không bao giờ gặp lại anh sao? Không gặp lại hả mẹ?

- Ô, tất nhiên là một ngày nào đó con sẽ gặp lại. Nào, con hôn tạm biệt bà Héloise đi rồi lên xe.

Melanie chẳng màng đến bà Héloise thanh lịch chờ đợi mà chạy bỏ đến Dominic.

- Em không muốn đi, Dominic. Anh hãy nói là em có thể ở lại với anh đi.

Dominic nhún vai buồn bã:

- Không được đâu Melanie. – Dominic nói, tay thọc sâu trong túi, đôi mắt xám rung rung – Em phải về London. Nhưng anh sẽ gặp lại em mà. Anh hứa như vậy.

Melanie quay lại với mẹ, gương mặt nhỏ nhắn tái mét. Nếu Dominic bảo nó phải đi, thì nó phải đi. Nó lo lắng không dám chắc nó có chịu nổi sự cô đơn không. Melanie ngoan ngoãn chào bà Héloise và ông Henri, hai bác Lisette và Greg, chào Lucy rồi leo lên sau xe taxi. Nó không dám khóc, sợ Dominic cười nó trẻ con.

Cha cô bé đang hôn tạm biệt bác Lisette và nó thấy một thứ thật rần rần nơi quai hàm bác Greg. Nó thích bác Greg lắm. Cô bé thích nước Pháp. Nếu Dominic sống ở Mỹ, chắc chắn Melanie cũng thích nước Mỹ. Nó không muốn về nhà ở London, không muốn chút nào. Cha cô bé vừa bước vào xe và đóng sập cửa lại. Ai cũng vẫy tay tạm biệt ngoại trừ Dominic. Cậu đứng tách ra khỏi bố mẹ và ông bà, tay cho vào túi quần, mắt long lanh sáng.

- Chào anh Dominic. – Cô bé thì thầm, đưa tay lên khung kính vẫy mãi cho đến khi bóng Dominic mất hút, cho đến khi chiếc xe rẽ trái ở cuối con đường viền cây đoan và lao xuống đường dốc hướng về Sainte – Marie – des – Ponts.

Lisette tỏ ra vui thích trong suốt cuộc hành trình năm ngày từ Le Harve đến New York. Dường như nàng vẫn còn ở trên nước Pháp cho đến khi rời khỏi con tàu. Toàn là thực đơn với những món ăn Pháp. Nhân viên trên tàu nói tiếng Pháp và phần đông những hành khách cùng đi với họ đều là người Pháp cả. Chỉ khi bước lên bờ, nàng mới trở lại cảm giác xa lạ như mấy năm về trước. Tại đây, nàng không còn là madame Dering nữa mà là Mrs Dering, nàng không còn là một phụ nữ Pháp trên đất Pháp mà chỉ còn là một kẻ xa lạ không thể nào coi xứ sở này là quê hương thứ hai của mình. Tiếng thở dài. Trước đây, chuyện đó không thành vấn đề gì vì Greg yêu nàng và nàng cũng tha thiết muốn Greg được hạnh phúc. Nhưng giờ đây chàng không còn yêu nàng nữa. Mặc dù chàng đã tế nhị không nói ra điều đó nhưng nàng hiểu, từ ngày chàng mất đi về thơ mộng ban đầu.

Greg bỏ những vé tàu đăng ký ở Paris. Chàng định ghé New York chơi một tuần trước khi về nhà nhưng không còn tâm trí nào kéo dài kỳ nghỉ lễ nữa. Chàng chỉ mong sự đổ vỡ này kết thúc cho nhanh. Đứng tựa vào bức tường của lâu đài Falaise, chàng đã thấy Lisette khi nàng ngược mắt nhìn anh ta, chắc chắn đó là vì sự hiện diện của chàng đã cản trở những cuộc gặp gỡ giữa họ. Đáng lẽ chàng nên yêu cầu ly dị mới phải. Chàng cố gắng đem lại hạnh

phúc cho nàng nhưng đã thất bại. Quan hệ giữa họ đã thay đổi. Nàng chỉ vui tươi rạng rỡ khi ở bên Luke Brandon. Sự hiện diện của anh ta như cát bỏ được gánh nặng trong lòng nàng.

Chàng không thể buộc nàng phải ly dị, không thể nào chàng để mất nàng như mất một người tình nhưng vẫn khao khát được hàn gắn lại những mảnh đã vỡ, mặc dù nàng vẫn ở cạnh chàng, và chàng vẫn cảm thấy sự hiện diện của nàng, vẫn nghe thấy giọng nói của nàng. Dưới mắt mọi người, họ vẫn là một gia đình lý tưởng. Và nếu như chàng không có những đòi hỏi thể xác ở nàng thì cái vỏ bên ngoài đó vẫn mãi mãi nguyên vẹn. Mất chàng tối sầm lại. Nhưng chàng không phải là kẻ bất lực. Nếu không có Lisette thì phải có một đàn bà khác. Greg chưa bao giờ nghĩ rằng nàng bận tâm đến, phải hỏi cho ra nhẽ.

Chỉ còn hai người trong toa tàu. Chicago đã lùi lại phía sau và trước mặt là thảo nguyên bát ngát. Greg đột ngột nói:

- Cuộc hôn nhân của chúng ta đã có nhiều thay đổi từ khi ở Pháp. Lisette, anh muốn biết em có được hạnh phúc không?

Nàng buông cuốn sách đang cố gắng đọc, và Greg lại thấy vẻ mong manh huyền ảo nơi nàng – cái vẻ mong manh nhưng bất chấp bom đạn để cứu sống Luke Brandon – đã hiện hữu quanh nàng suốt những đêm dài làm việc không mệt mỏi trong căn phòng giải phẫu. Một vẻ mong manh mờ mịt, gọi tình đã từng làm chàng rạo rực và giờ đây vẫn thế. Greg đột ngột bỏ đến bên cửa sổ, biết rằng nếu không tự chủ được, nếu chàng đến với nàng thì sẽ lặp lại tình huống khủng khiếp giữa họ tại Valmy.

- Anh muốn nói rằng em vui mừng vì anh không còn ân ái với em nữa phải không? – Nàng hỏi bắn khoả. Trong chiếc áo len cao cổ màu huyết dụ và mái tóc hờ hững trên vai, trông nàng trẻ lạ lùng, quá trẻ để có thể làm mẹ của hai đứa con, vậy mà thằng bé đã tám tuổi rồi.

- Không, điều đó đã tự nó khẳng định rồi. – Giọng chàng cau kính khiến nàng cảm thấy nao núng. Greg không nhìn nàng. Chàng chăm chú vào vẻ rực rỡ của cánh đồng lúa mì ngút ngàn, mắt nhắm lại, đôi môi mím chặt thành một đường kẻ mỏng.

Nàng nhớ lại người lính trần vui vẻ đã nhấc bổng nàng lên trong lần trở lại Valmy. Rồi tiếng cười bất tận trong chuỗi ngày họ ở Paris, những nụ cười đã nâng đỡ họ khi cuộc hôn nhân bắt đầu rạn nứt về mặt thể xác, nhưng giờ đây nó không còn ích lợi gì nữa.

- Vậy thì em xin lỗi, em không hiểu gì cả.

Greg xoay lại đối diện với nàng:

- Chúng ta đã thỏa thuận là không ly dị. Nhưng vấn đề quá phức tạp. Em muốn trở về Pháp mà không thể để em đem con đi được.

Chàng thấy Lisette choáng váng và cảm thấy ân hận vì những lời nói đầy ngụ ý của mình. Nàng sẽ không bao giờ xa chàng nếu điều đó có nghĩa là xa Dominic và Lucy. Nhưng chàng tàn nhẫn nói tiếp:

- Nhưng nếu tôi không ngủ ở giường cô thì tôi phải ngủ trong một cái giường khác.

Phải mất một lúc nàng mới hiểu ý Greg, hơi thở nàng nghẹn lại như vừa bị ai đánh mạnh vào ngực.

- Cô không nghĩ được giải pháp nào khác à? – Đôi mắt Greg như thiêu đốt nàng. Nàng có thể nghĩ ra chứ, nhưng nàng không ở trong vị thế để đề nghị. Nàng đã làm chàng khổ sở thất vọng trên giường ngủ, và giờ đây chàng không còn muốn nàng nữa. Liệu chàng có buộc nàng bỏ con trở về Pháp không? Nàng có cảm giác như người sắp chết đuối đang chơi vui tìm chút không khí.

- Không, em không nghĩ được giải pháp nào khác, Greg à. – Giọng nàng thờ ơ như kẻ xa lạ.

Nàng kịp thấy tia thất vọng lẫn cay đắng trong mắt Greg trước khi chàng quay đi. Nàng hiểu Greg muốn đề nghị xin ly dị và chàng sẽ săn sóc con. Nàng nghẹn ngào xin lỗi rồi bước ra ngoài toa, lao đảo men theo hành lang, mắt mờ đi vì những giọt lệ nóng bỏng.

Một tuần sau nàng thấy Greg đi với Jacqueline Pleydall. Dominic và Lucy đã trở lại trường. Cuộc sống của họ trôi đi khi Greg tuyên bố không còn có ý định chung thủy với nàng nữa. Nàng tiếp tục dùng điểm tâm với Greg mỗi sáng trước khi chàng đến sở. Họ nói chuyện về việc học tiếng Pháp của Dominic, về mức độ nhảy vọt trong khoản chi được phẩm của hãng, về buổi khánh thành phòng triển lãm hội họa địa phương. Câu chuyện xã giao cứ tiếp tục như giữa 2 người xa lạ.

Chrissie đã điện thoại cho nàng, cô háo hức đòi đãi nàng một bữa để có dịp chuyện trò sau hai tháng vắng mặt. Họ sắp xếp gặp nhau vào bữa trưa rồi sau đó cùng đi xem các cửa hiệu.

Lisette đậu xe ngoài nhà hàng, nàng vừa dọm bước lên lễ thì thấy Greg. Chàng cao hơn hẳn đám khách bộ hành một cái đầu, bộ vét sẫm màu mặc đi làm cắt thật khéo. Mái tóc xoắn búi xù sáng lên màu đồng dưới ánh nắng. Nàng thấy Greg cười và tìm nàng chột đập rộn rã. Sau chuyến đi du lịch sang Pháp, nàng chưa bao giờ thấy những nếp nhăn đó trên đôi mắt Greg, hàm răng trắng loá trong nụ cười. Nàng cười đáp lại, tay vội vã tìm cái chốt trên cửa xe Lincoln. Nhưng nàng chột nhận ra Greg không cười với nàng và chẳng hề thấy nàng. Chàng đang dõi mắt theo một cô gái tóc vàng cao mảnh khảnh đang băng qua đường tiến về phía chàng.

Lisette buông mình xuống chiếc ghế nệm bọc da màu xanh nhạt, nhìn cô gái tóc vàng chạy đến và Greg choàng tay qua cô ta rồi họ cùng bước vào nhà hàng, tay trong tay.

Nàng cứ tưởng rằng mình đã chai đá từ lâu, không gì có thể tàn phá nàng hơn cái chết của Dieter nữa. Nhưng nàng đã lầm, nàng đang run rẩy không kiềm chế nổi. Mặc dù Greg đã báo trước chuyện này, mặc dù tận nơi sâu thẳm của tâm hồn, nàng biết nàng không hề tin chàng.

Nàng đập mạnh cần số, rú ga lao ra dòng xe cộ bất chấp nguy hiểm. Nàng đã quên hẳn Chrissie. Nàng chỉ còn biết đến một điều: phải trốn thoát càng xa càng tốt, xa khỏi thực tại đau đớn giữa nàng và Greg, người đàn ông đang choàng tay qua eo Jacqueline Pleydall.

Nàng rẽ vào đại lộ Marina, phóng nhanh qua căn cứ quân sự Presid, không còn chú ý gì đến dòng xe cộ xung quanh. Greg không muốn ly dị, chàng đã bảo nàng như thế. Nàng cố bầu víu vào ý nghĩ đó như người chết đuối bám vào mảnh gỗ trôi dạt. Hoà giải chăng? Nhưng có thể hoà giải được nữa không khi sự lãnh cảm của nàng khiến chiếc giường không còn là thiên đường mà là địa ngục, là chiến trường. Nàng quẹo vô lễ và dừng lại. Không phải Greg, chính nàng mới là kẻ phản bội. Gác tay lên vô lăng, nàng gục khóc nức nở.

Thật lạ lùng, sau khi nàng biết Jacqueline Pleydall, quan hệ giữa họ lại trở nên khá hơn. Sự kiện này đã giúp nàng dễ dàng hoà mình vào đời sống của chồng. Nhưng không bao giờ nàng nói với Greg về việc nàng thấy họ đi với nhau. Vì nàng lo sợ không biết câu chuyện sẽ dẫn dắt tới đâu. Bây giờ, nàng càng phải suy nghĩ nhiều hơn và day dứt mãi về tội lỗi của mình. Greg vẫn tin tưởng rằng Dominic là con chàng. Nàng đã yêu Greg trong thời gian dài nhưng từ khi biết Jacqueline, tình yêu của nàng còn mãnh liệt hơn, như một cô gái mới biết yêu lần đầu.

Nàng không còn coi Greg như một người chồng tử tế ân cần, mà cũng như những người đàn bà khác, như Jacqueline Pleydall, chắc chắn thế, giờ đây dưới mắt nàng, Greg là một người đàn ông mạnh mẽ, quyền rũ trong vẻ buông thả, với sự xán lạn về tiền tài và danh vọng, ông chủ của một hãng quảng cáo thành công nhất thế giới. Thế nhưng chàng vẫn mang vẻ thoải mái hồ hững với những gì mình đạt được.

Phòng ngủ của họ vẫn ngăn ra, nhưng một vài biểu hiện trong tình bạn khi xưa đã trở lại. Họ đã quây quần ở sân trong vào bữa điểm tâm. Rồi những buổi dạo chơi của gia đình ngoài bãi biển hay leo núi. Nàng cảm thấy dễ chịu với những va chạm nho nhỏ giữa họ – khi những ngón tay của chàng chạm nhẹ vào tay nàng lúc họ cùng nắm chiếc giỏ picnic hay những lần chàng đỡ nàng đi vào khu rừng quanh hồ Tahoe.

Cuối cùng thân thể nàng đã thoát ra khỏi chiếc cùm giam hãm quá lâu. Và nàng cay đắng nhận ra rằng Greg không còn cần đến thể xác nàng nữa. Giờ đây, nếu Greg trở lại, nàng sẵn sàng đáp ứng với tất cả nhiệt tình mà nàng luôn cảm thấy đối với chàng. Nhưng chàng không quay lại với nàng mà chỉ thân ái và ân cần – sẽ không bao giờ còn đề nghị ân ái với nàng nữa.

Nàng khám phá ra một điều đau đớn, điều mà Luke và Greg đã cảm thấy nơi nàng ngay lần đầu tiên – nàng là người phụ nữ có bản năng sinh dục sâu đậm.

Sự lãnh cảm của nàng đã đè nén nhu cầu đó, nàng che giấu nó nhưng bây giờ không thể phủ nhận được nữa. Nàng đang bị xáo động vì lòng khao khát một người đàn ông không còn muốn chăn gối với nàng – người đàn ông mà nàng chỉ có thể bày tỏ tình yêu bằng sự chăm sóc đứa con của chàng và đứa con mà chàng đã tin là của chàng.

Luke gọi điện thoại từ Los Angeles yêu cầu được gặp nàng, anh đang tham dự buổi họp mặt toàn thể hàng năm của Johnson Mathie nhưng nàng từ chối.

- Em muốn nói gì? Em không thể gặp anh à? – Luke có vẻ không tin – Dĩ nhiên là em vẫn có thể gặp anh chứ?

- Không! – Giọng nàng sợ hãi.

Đôi mắt Luke quắc lên, tay anh nắm chặt điện thoại.

- Em không đến được. Em bận đưa mấy cháu đến Carmel.

- Em nói dối. – Anh lạnh lẽo nói – Mấy đứa nhỏ đang ở trường, anh biết. Vì anh vừa gọi điện thoại cho Greg cách đây năm phút.

- Ôi... – Nàng nhắm mắt lại. Luke là bạn nàng mà, người bạn tốt nhất mà nàng mong muốn được gặp hơn bất cứ cái gì khác trên đời. Nàng mờ mịt mắt. Mình có yêu Luke đâu, chẳng bao giờ có chuyện đó, mình chỉ lo sợ vớ vẩn.

- Anh sẽ mất khoảng 5 giờ lái xe đến đây. Em chờ anh ở ngoài Presidio, rồi chúng ta sẽ đi ăn trưa.

- Tốt lắm! – Giọng anh khàn đi – Anh nhớ em!

- Em cũng nhớ anh! – Nàng nói và khi đặt ống nghe xuống cần máy, tay nàng run run.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20

Không có ai ở nhà. Đám trẻ đang ở trường. Hôm nay là ngày nghỉ của người giúp việc. Nàng bước nhanh lên chiếc cầu thang rộng, cố gắng nghĩ rằng nàng đang chuẩn bị để đi gặp một người bạn vào bữa cơm trưa và chỉ thể thôi. Nếu Greg có nhà, chắc chắn họ sẽ cùng đi gặp Luke. Nhưng Greg lại bận. Chàng sẽ vắng nhà cho đến tối với Jacqueline Pleydall. Nàng vào phòng tắm, đưa tay mở vòi sen thật đột ngột. Nàng không được nghĩ về điều ấy, nếu không nàng sẽ điên lên mất. Lisette trút bỏ bộ y phục thật nhanh rồi bước vào dưới làn nước ấm. Nàng ngửa mặt lên, gạt bỏ tất cả mọi suy tưởng để

chỉ đón nhận cảm giác vỗ về của nước trên da thịt và mùi thơm xà bông. Nàng đang cố gắng lẫn tránh một vực sâu đang mở rộng dưới chân mình.

Lisette ăn mặc như sắp đi gặp Greg: áo dài lụa màu kem nàng mua tại Pháp, râu chuốt ngọc trai dịu dàng buông xuống vừa vặn quanh cổ áo xếp nếp, đôi mắt mỏng, giày bằng da đế cao gót màu ngà. Nàng vẫn hết tóc ra phía sau rồi ghim chiếc trâm đôi môi lên búi tóc gọn gàng, phun nhẹ nước hoa Je Reviens lên gáy và cổ tay. Lúc sắp rời phòng, nàng dừng lại soi mình trong chiếc gương lớn. Trông nàng rất thanh lịch theo đúng mẫu dân Pháp, chứ không hề mang dáng dấp của người Mỹ. Greg rất thích trông thấy nàng như thế. Một nét đau hằn lên mặt nàng. Nàng cảm chiếc xách tay nhỏ phù hợp với ý phục rồi đóng cửa lại và nhẹ nhàng chạy xuống cầu thang. Nàng không được nhìn thấy Greg. Nghĩ đến Greg là nghĩ đến Jacqueline Pleydall đang hôn, đang âu yếm với chàng. Nàng buông mình vào sau tay lái của chiếc Lincoln Zephyr và rờ máy, cố ép mình nghĩ đến việc phải chọn địa điểm nào để mời Luke đến ăn trưa. Lẽ ra, nàng nên đặt trước một bàn tại Atlantis. Nàng tăng tốc độ, gạt từ số 1 sang số 2 rồi số 3 một cách khéo léo nhẹ nhàng. Trong vịnh biển bên dưới, một chiếc tàu lớn chở hàng chậm chậm lướt qua chân cầu Golden Gate. Nàng chiếu lấp lánh trên đám bọt để lại phía sau. Thật thú vị khi được dùng bữa trên mặt nước. Có lẽ họ sẽ đến một trong những nhà hàng Ý tại bến tàu Ba mươi chín.

Trong ba giờ liền, nàng xem lướt qua các cửa hiệu, mua một áo ấm cho Lucy, cái thắt lưng bằng da cho Dominic, và rồi cô quên đi sự căng thẳng đang gia tăng của mình, nàng lái xe đến Presidio. Lisette liếc nhìn đồng hồ và biết mình đã tới sớm. Giờ này hẳn Luke vẫn còn trên xa lộ. Giữa lúc nàng đang từ từ dừng xe lại, cánh cửa xe Cadillac màu xanh đậu về phía trước một khoảng ngắn bỗng bật mở rồi Luke phóng vội ra lề đường và chạy như bay về phía nàng.

Lisette đang rời khỏi xe thì anh đã chụp lấy nàng, bàn tay anh khép quanh cổ tay Lisette, kéo nàng từ tay lái đứng lên với anh.

- Chắc anh đã phóng xe như một con dơi bay khỏi địa ngục phải không?

Nàng cười nhưng nụ cười bỗng nhạt dần. Thân thể anh cứng rắn mạnh mẽ áp sát vào nàng. Lisette có thể nghe tim anh đập mạnh và nhìn thấy sự khao khát trong mắt anh.

- Chúa ơi, anh nhớ em quá! – Luke nói mãnh liệt, không màng gì đến những ánh mắt tò mò của khách bộ hành đi ngang qua. Anh vòng tay siết chặt lấy nàng rồi cúi xuống hôn nàng không chút ngần ngại.

Lúc này Lisette hiểu hết những gì nàng cảm thấy và từ chối thừa nhận kể từ khi đồng ý gặp anh. Nàng sẽ không ngăn cản sự tiến tới của anh nữa. Anh yêu nàng và thân thể nàng lại tuyệt vọng trong tình yêu. Với một tiếng rên đầu hàng khe khẽ, nàng nồng nhiệt ép sát vào anh, vòng tay ôm chàng cổ anh, miệng hé mở chờ đợi.

Một cơn run rẩy lan khắp người anh. Nàng nhận ra sự ngạc nhiên và không tin tưởng của Luke. Anh đẩy nàng ra, giữ chặt hai cánh tay nàng một cách mạn dại, đôi mắt anh đầy chất vấn thiêu đốt nàng. Không chần chờ gì nữa, anh mở tung cửa xe của Lisette, ấn nàng vào trong rồi sai bước vòng qua bên kia và nhanh nhẹn ngồi vào tay lái.

- Đi đâu? – Anh hỏi vẫn tất tưởi và mở máy.

- Em không biết. – Giọng nàng khản đặc – Bất cứ nơi nào cũng được hết.

Anh phóng nhanh vào dòng xe hướng về phía Nam và nàng hiểu Luke sẽ không tìm đến một nhà hàng cho bữa ăn trưa nữa. Nàng cũng không nhận ra tên khách sạn. Dường như tất cả những khao khát tình dục bị dồn nén bao nhiêu năm dài đang gào thét đòi hỏi sự đáp ứng. Nàng bám chặt lấy tay Luke khi anh lái xe vào bãi đậu và mở rộng cửa xe ngay lúc anh đang rít bánh dừng lại. Họ chạy băng qua khoảng sân trải nhựa để đến bàn tiếp tân. Luke chẳng cần làm ra vẻ đứng đắn, anh không giải thích gì về việc họ không có hành lý, và cũng không hề bảo rằng nàng là vợ anh. Anh chỉ đơn giản muốn thuê lấy một phòng đôi rồi chụp lấy chìa khoá từ tay nhân viên trực của phòng khách sạn và sai bước đi dọc theo hành lang trải thảm dày dẫn đến căn phòng. Dường như toàn bộ cuộc sống của anh đang tùy thuộc vào mỗi bước chân.

Anh không hỏi và cũng không nói với nàng gì cả. Cánh cửa vừa đóng lại phía sau, anh đã siết chặt lấy nàng và bắt đầu những nụ hôn nồng nhiệt.

Nàng biết rõ mình đang làm gì. Nàng không yêu anh, sẽ không bao giờ có chuyện đó. Những gì đang xảy ra chỉ là một cơn khát dục vọng chứ không phải là tình yêu. Mỗi nàng say sưa đắm đuối dưới môi anh. Đó chính là những gì nàng đang khao khát. Nàng đang bị thiêu đốt với nhu cầu giải thoát cho nỗi ham muốn bị đè nén quá lâu. Luke biết rõ về nàng. Anh biết những điều mà không ai biết trừ cha nàng. Nhưng anh không quan tâm đến chúng. Chuyện đang xảy ra chỉ là sự kích thích tình dục mà nàng cần đến.

Không ai cử động một lúc lâu. Những hạt bụi nhảy múa trong ánh sáng lọt qua kẽ màn cửa sổ. Nhạc vọng lại từ một căn phòng xa xa nào đó. Gối rơi xuống sàn nhà, khăn trải giường đã nhàu nát. Anh chống khuỷu tay ngồi dậy và cúi nhìn nàng:

- Tại sao thế Lisette? Tại sao mãi đến bây giờ... sau bao nhiêu năm kéo dài?

Nàng từ từ mở mắt, anh đọc thấy sự đau khổ và thất bại trong màu tím thâm thẫm của chúng.

- Bởi vì anh biết rõ về em. – Cuối cùng nàng cất giọng buồn rầu – Bởi vì anh đã yêu chính con người thật của em.

- Thế còn Greg?

Nàng lần người sang một bên rồi đứng dậy và kéo áo lên vai, đoạn bước đến cửa sổ.

- Không. – Nàng vừa đáp vừa nhìn vào khoảng sân cỏ nhỏ nhắn và những lùm cây tán mạn qua kẽ màn – Greg không biết chút gì về em hết. Em đã biến mình thành một kẻ xa lạ với Greg khi để anh ấy nghĩ Dominic chính là con trai anh ấy. Em đã tưởng sẽ giữ được Greg bằng sự giả dối đó. Nhưng

ngược lại, em đã mất anh ấy.

- Và em vẫn còn yêu anh ta à?

Lisette quay lại nhìn anh. Giữa họ chưa bao giờ có điều gì phải giấu giếm:

- Vâng, nhưng đã xa cách từ những buổi đầu khi tụi em ở Paris. Em không bao giờ có thể biểu lộ cho Greg hiểu tình yêu của em đối với anh ấy nhiều như thế nào. Đến bây giờ thì anh ấy không cần nữa.

Luke nằm trên giường, chống người lên khuỷu tay. Thật vô nghĩa nếu hỏi nàng có yêu anh không. Anh biết không có điều đó. Nhưng bây giờ họ đã trở thành tình nhân và chắc chắn chuyện này sẽ còn tiếp diễn. Anh nói một cách sống sượng:

- Em xoa tóc ra đi.

Thân thể Luke không mạnh mẽ bằng Greg, anh gầy và đen hơn. Đó không phải thân thể mà nàng muốn. Anh không phải là người đàn ông để nàng có thể yêu thương. Nhưng bên anh, nàng cảm thấy thoải mái và Lisette biết mình sẽ không có cảm giác đó với bất cứ ai khác. Giữa họ không có điều gì cần phải bí mật hay kiêu cách.

Nàng chậm rãi đưa tay gỡ chiếc trâm cài tóc. Mái tóc dày và bóng mượt rũ xuống vai, đóng đưa hai bên má nàng. Đôi mắt Luke lấp lánh. Đó là hình ảnh đầu tiên anh gặp nàng, cũng mái tóc buông xoã và ánh mắt sáng long lanh, nhưng lúc ấy gương mặt nàng đỏ bừng quyết liệt giữa tình huống nguy hiểm chứ không mượt mà và khôn ngoan như bây giờ.

- Đến đây với anh. – Luke khàn giọng – Buổi chiều chỉ mới bắt đầu thôi.

Nàng đứng đó, ánh sáng len qua mảnh cửa sổ viền quanh nàng. Lisette từ từ lột chiếc áo ra khỏi bờ vai xuống hông rồi buông thõng chiếc áo dưới chân và bước đến bên giường, nàng bị tràn ngập bởi cảm giác không thể thoát được. Đây là khoảnh khắc mà Luke biết là họ sẽ đến. Nàng quỳ lên giường, những phiến nắng đổ xuống những sọc vàng trên tấm thân trần của nàng.

- Em không yêu anh. – Nàng nói – Dù có chuyện gì xảy ra giữa chúng ta đi nữa, cũng không thể nào có sự đối trá Luke à. – Nàng run rẩy khi Luke kéo nàng sát lại gần anh – Em rất chán điều giả dối. – Nàng thì thầm

Anh kéo nàng xuống và ngăn nàng lại bằng những nụ hôn.

Trời đã mờ tối khi họ băng qua bãi đậu xe đến bên xe nàng.

- Hai hôm nữa anh sẽ trở về London. – Luke mở cửa cho nàng – Anh không thể gặp lại em trước khi đi, nhưng anh sẽ trở lại sớm trong tháng này. – Anh ngồi vào tay lái điều khiển Lincoln ra ngoài lộ – Và chúng ta cũng không cần đến khách sạn nữa. Ông cựu giám đốc sáng tạo của văn phòng John Matthie tại Los Angeles sẽ ở London trong một năm. Ông ấy bảo khi nào anh đến đây và cần một nơi trú ngụ thì cứ sử dụng căn nhà bên bờ biển của ông tại Carmel. Kể từ nay, anh sẽ đến đó thường xuyên.

- Còn Annabel thì sao? Cô ấy không đi với anh à? – Nàng hỏi, ánh mắt hơi tối lại.

- Không! – Anh đáp dứt khoát – Vợ chồng anh không có được đời sống hôn nhân kiểu đó, Annabel không thích rời khỏi London. Bạn bè của cô ta ở đó, dù anh có hay không, đời sống xã hội của cô ta vẫn tiếp nối một cách vui vẻ. Này nhé, uống cà phê với bạn gái ở quán Fortnum, trải qua những buổi chiều ở viện hàn lâm hoàng gia, rồi thì các cuộc dạ vũ nơi vườn Covent... Annabel chẳng mất mát gì vì chuyện của chúng ta. Anh hoàn toàn tôn trọng cô ấy, nhưng chỉ có thể thôi, còn tình yêu thì chẳng bao giờ.

Lisette nhìn nét mặt hiếu chiến của anh.

- Không bao giờ sao? – Đột nhiên nàng cảm thấy giá lạnh.

Anh quay nhìn nàng thích thú:

- Không. Làm sao có được. Tất cả tình yêu của anh đã dành cho em từ bao năm nay rồi, em biết điều đó mà.

- Tội nghiệp Annabel.

- Annabel hoàn toàn hạnh phúc. Cô ta có một căn nhà đẹp tại Knightbridge, một đứa con gái kháu khỉnh, một ông chồng hiếm khi từ chối bất cứ yêu cầu nào của mình. Nếu cần tội nghiệp thì hãy tội nghiệp anh đây này. Anh sẽ sống ra sao đây với khoảng cách mênh mông của nước Mỹ và Đại Tây Dương giữa chúng ta?

- Anh biết cách mà. – Nàng trả lời và hiểu rằng không cần phải bận tâm về Annabel nữa.

Luke khẽ cười, lách khỏi dòng xe nhộn nhịp rồi dừng lại sau chiếc Cadillac màu xanh đậm mà anh đã lái từ Los Angeles đến đây.

- Anh sẽ điện thoại cho em. – Anh tắt máy và quay lại phía nàng với vẻ mặt khẩn thiết – Và anh sẽ cho em địa chỉ căn nhà ở Carmel. – Luke kéo Lisette lại gần, luồn tay vào mái tóc dài, và siết chặt nàng trong nụ hôn cuồng nhiệt.

Vài giây sau đó Luke ra đi, anh đóng sầm cửa xe nâng và bước nhanh về phía chiếc Cadillac thuê của mình. Nàng lẩn vào tay lái, nhìn anh rờ máy và khéo léo nhập vào dòng xe hướng về phía Nam. Nàng chờ cho tới lúc anh mất hút mới tra chìa khoá vào công tắc và mở máy. Nàng biết giờ này Greg đã về nhà và sẽ lịch sự hỏi thăm nàng đã trải qua một buổi chiều như thế nào, thêm một lần nữa nàng lại bị vướng vào sự lừa dối khuôn mẫu quen thuộc.

- Lisette có cho biết bà ấy đi đâu không? – Greg hỏi Simonette khi cô đang coi sóc bữa ăn khuya cho lũ trẻ.

Simonette lắc đầu:

- Dạ không, thưa ông. Sáng nay tôi phải đến nha sĩ và trở về sau bữa ăn trưa, lúc ấy xe của bà không còn ở nhà mà không thấy để lại chữ nào.

- Chắc mẹ đến nhà cô Chrissie rồi đó. – Lucy cất giọng sôi nổi – Bà có biết con sẽ là phù dâu cho đám cưới cô Chrissie không? Con sẽ có một chiếc áo màu hồng này, rồi bao nhiêu nệm hồng trên tay áo, và cả ở trên những đường viền nữa.

Dominic khịt khịt mũi ra vẻ chế nhạo khiến Lucy trừng mắt nhìn cậu:

- Dominic gan tị và trông anh sẽ chẳng ra làm sao cả trong bộ đồng phục như một tên tiểu đồng.

- Cảm ơn lòng tốt của cô. – Dominic khoan khoái nói một cách thành thật – Cô Chrissie muốn con mặc áo quần bằng sa tanh trắng. – Cậu cười với bà – Con nói là con lớn rồi đâu thể ăn mặc như vậy được, trông ngố lắm, và cô đã nhờ cháu của bạn trai cô làm tiểu đồng thay con rồi.

Lucy bắt đầu khen ngợi chú tiểu đồng mới này sẽ đẹp hơn Dominic nhiều và Greg biết ngay cuộc tranh luận sẽ còn kéo dài nên chàng đưa tay vỗ đầu Dominic mấy cái rồi bỏ đi để lại hai đứa nhỏ vẫn còn bàn cãi một cách hùng hồn.

Đã gần 8 giờ. Mặc dù Lisette thường lái xe đi khá xa để tìm sự cô độc, hầu như nàng luôn về đúng giờ ăn chiều. Greg rót cho mình một ly Scotch rồi bước ra ngoài sân trong. Chàng suy tư đôi mắt xuống sườn đồi hướng về phía vịnh. Hãy còn quá sớm để phải lo lắng về việc nàng đang ở đâu. Nhất là trong lúc này, chàng cảm thấy nhẹ nhõm vì sự vắng mặt của Lisette, Greg đang cần ở một mình để suy nghĩ về lá thư của Jacqueline mà anh mới nhận sáng nay tại phòng làm việc. Từ lúc khởi đầu, anh đã biết sẽ không công bằng với cô khi họ nói lại quan hệ cũ. Cô quá quyết rằng cuộc hôn nhân của anh đã không hạnh phúc và vấn đề còn lại chỉ là thời gian trước khi anh tự giải thoát cho chính mình. Greg bóp chặt ly rượu trong tay. Cô ta hoàn toàn đúng khi bảo rằng cuộc hôn nhân của anh là một thảm kịch, nhưng anh không bao giờ có ý định từ bỏ nó, ngay cả trong lúc này. Greg không mang lá thư về nhà. Điều đó không cần thiết. Bức thư ngắn và thành thật một cách cảm động.

“Nếu em đồng ý đề nghị trở thành chủ bút về thời trang cho tờ La Femme, điều đó có nghĩa là em phải thường xuyên nhận được đề nghị như thế. Tờ tạp chí có tổng số phát hành lớn và chủ bút về thời trang là một chức vụ khá tiếng tăm. Nhưng nếu em nhận lời thì chuyện của chúng mình phải chấm dứt. Em xin anh, hãy nói với em rằng em không nên nhận công việc đó, rằng chúng ta còn tương lai riêng của chúng ta. Những tháng năm chờ đợi anh trở về từ cuộc chinh chiến ở châu Âu đã quá dài. Vậy mà anh trở về với một cô dâu, một cô gái mà anh chỉ mới biết. Bây giờ thì anh đã biết mình đã làm sai. Tại sao, chào ôi, tại sao thế, anh không thừa nhận chuyện đó hay sao? Em yêu anh nhiều lắm, ngay cả lúc này, khi em không dám chắc là tình yêu của em sẽ được đáp trả lại. Chiều nay em sẽ đi New York vì em biết nếu gặp lại anh, em sẽ không đủ sức chào tạm biệt, cho dù câu trả lời của anh là gì đi nữa. Em sẽ ở lại khách sạn Plaza. Anh yêu dấu, hãy bảo rằng em có thể từ chối lời đề nghị của tạp chí La Femmy và có thể trở lại San Francisco, hãy nói rằng anh thực sự yêu em và chúng ta sẽ cưới nhau”.

Chàng vò nát lá thư trong tay, tự khinh bỉ về nỗi đau đã gây cho nàng và bây giờ lại sắp sửa tái diễn. Chàng uống cạn ly rượu, hiểu rõ mình cần phải làm gì. Greg tự hỏi phải chăng mình điên rồi. Jacqueline xem chàng như thần tượng. Cô đã trung thành trong suốt bốn năm chàng đi chiến đấu ở châu Âu. Cô đã yêu chàng từ khi ấy và bây giờ vẫn vậy. Thế mà Greg đã chia cắt mối quan hệ của họ chỉ một người đàn bà không còn chung chăn gối, một người đàn bà không hề có cử chỉ yêu thương khiến chàng luôn bị ám ảnh rằng việc gì cũng có thể xảy ra ngoại trừ khả năng lia xa khỏi nàng. Vội về mặt đánh lại, chàng quay gót trở vào nhà và cầm lấy điện thoại gần nhất yêu cầu được liên lạc với khách sạn Plaza ở New York.

Lisette nghe tiếng gác máy điện thoại khi nàng vội vã đi qua cánh cửa khép kín của phòng khách và lên lầu về phòng ngủ của mình. Đã 8 giờ rưỡi. Nàng thắc mắc không hiểu Greg đã ăn trước một mình hay còn đợi nàng. Nàng hoảng hốt khi nhìn đắm đắm vào tấm gương phản chiếu hình bóng mình. Mái tóc rối bù, gương mặt nhợt nhạt. Lisette nhanh chóng cởi chiếc áo nhàu nát quăng sang một bên và lấy chiếc áo lụa màu ngọc lam treo trên móc đệm để trên giường. Nàng vội vã soạn nhẹ một lớp phấn, tô lại son môi và đường màu viền mắt rồi vắn tóc lên thành một búi giản dị. Để nguyên giày, tất, nàng mặc áo vào, vuốt phẳng nếp váy, bôi ít nước hoa lên gáy và cổ tay rồi không xem lại mình trong gương, nàng rời khỏi phòng.

Chỉ một thoáng sau nàng đã vào phòng khách và nghĩ ngay là chàng đã vướng vào một tai họa hay vừa nhận được một tin xấu nào đó. Các thớ thịt trên má chàng căng thẳng và những nếp nhăn hai bên khoé miệng hằn sâu.

- Chuyện gì thế Greg? – Nàng lo lắng hỏi, nhớ lại cú điện thoại và liên tưởng ngay đến lũ trẻ – Có gì rắc rối hờ anh?

Chàng cười vẻ buồn bã:

- Không, anh vừa cầu chúc một người bạn quen thành công trong công việc kiếm được chỗ làm mới tại Paris.

- Ô! – Nàng lúng túng, cảm thấy điều gì đó, có thể là công việc đã quấy nhiễu chàng – Anh đã ăn chưa?

- Chưa. Em muốn uống gì không?

- Dạ có. Cho em một ly Scotch đi anh.

Một bên mày chàng khẽ nhướng lên. Nàng ít khi uống cái gì khác ngoài rượu.

- Anh coi đây là một ngày xấu. – Chàng nói, rót 2 đốt rượu whisky vào một ly và ly kia của chàng thì đầy tới miệng.

- Không. – Lisette run giọng. Nàng tự hỏi tại sao mình lại tưởng rằng có thể chịu đựng nổi sự lừa dối mới này.

Chàng trao ly rượu cho nàng. Lisette đón lấy, tránh cái nhìn của Greg và bước về phía cửa sổ.

- Sáng nay, Luke có gọi điện thoại cho anh từ Los Angeles. – Greg nhìn nàng với vẻ tò mò – Anh ấy bảo sẽ cố gắng đến đây thăm chúng ta trước khi bay về London. Luke có gọi cho em không?

- Không, à, có chứ! – Nàng bồn chồn bóp chặt ly rượu trong tay – Có, anh ấy có gọi, nhưng không, Luke sẽ không có thời giờ thăm mình đâu. Anh ấy sẽ bay về London gần như ngay lúc đó.

- Thật đáng tiếc! – Greg nói một cách mập mờ – Anh đã thích gặp anh ấy ở một nơi nào đó ngoài Valmy. Anh không thể hình dung anh ấy ở một nơi nào khác nhưng chắc chắn là không thể ở đây được.

Lisette nhìn đắm đắm ra vịnh biển. Luke và Valmy. Luke bắn Dieter trong toà đại sảnh lát đá đen trắng. Luke cầu hôn nàng. Có lẽ mọi việc sẽ khá hơn nếu nàng chấp thuận. Lúc đó nàng đã không yêu anh và bây giờ cũng thế. Nhưng nếu họ cưới nhau thì cả Greg và Annabel sẽ không ai bị tổn thương cả. Với Luke không có gì cần phải nói dối và như thế nàng sẽ không phải trở thành một kẻ mà nàng thấy ghê tởm.

- Chúng ta đi ăn đi anh. – Nàng lên tiếng, biết rằng Simonette đã để sẵn thức ăn nguội cho họ.

Sự lừa dối đầu tiên đã xảy ra như thế từ lâu lắm rồi. Đó là lần nàng nói dối cha về công việc của quân kháng chiến. Rồi nàng yêu Dieter, và sự lừa dối đã trở thành một lối sống của nàng. Đã có lúc nàng thoát khỏi lối sống ấy, đó là khoảng thời gian sau khi lấy Greg và trước khi Luke bảo nàng về lối lầm lớn lao khi nàng nghĩ rằng Greg biết và không quan tâm về tình yêu của nàng đối với Dieter. Nàng không nhớ được sự lừa dối của ngày trước có giống với sự lừa dối hiện tại không. Từ khi Greg nâng niu, bông bế Dominic trong tay, tin rằng đó là con anh, dối trá đã trở thành người bạn đồng hành thường xuyên của nàng. Bây giờ, nàng đang sẵn lòng chồng chất thêm những sự lừa dối khác.

- Không gặp được Luke ở đây chắc em thất vọng lắm? – Greg nói khi ngồi đối diện nàng nơi chiếc bàn ăn gỗ đỏ.

- Vâng! – Nàng đáp, giọng nghẹn lại. Lá chắn cuối cùng của lòng tự trọng đang run rẩy và hấp hối.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Phần 1

Trong những ngày đầu hạ nóng bức và kéo dài, đã nhiều lần Lisette tự hỏi biết đâu nàng cùng Greg sẽ hạnh phúc trở lại. Nỗi khao khát về tình dục của nàng đã được thoả mãn nhưng nàng không có niềm vui cùng sự thanh thản trong tâm hồn. Sự phản bội của Lisette đã khiến cho ngăn cách giữa nàng và Greg đã được xác định rõ rệt. Họ giống như hai kẻ đứng đối diện nhau hai bên bờ sông, trao đổi với nhau mọi cung cách lịch sự và rất ít những điều khác. Họ gặp nhau tại bàn điểm tâm và vào buổi tối, những sự âu yếm và những cử chỉ thân mật đã từng là một phần trong đời sống mỗi người giờ đây đã không còn. Nàng không thể gọi anh là Chérie nữa khi biết rằng chỉ cần một cú điện thoại, Luke sẽ đem nàng trở lại giường của anh. Có khi nàng không thể nhớ lại những cảm giác tràn đầy hy vọng trong thuở ban đầu mới cưới nhau, sự an toàn ấm áp tuyệt đối khi biết chàng yêu nàng, niềm vui và khoái cảm đối với chàng đã lắng đọng và biến chuyển, thành ngay cả tình yêu mà nàng cảm thấy với Dieter. Dường như họ đã có một thời gian tuyệt vời như thế nhưng bây giờ thì tất cả đã chấm dứt. Mỗi tháng một hoặc hai lần, nàng lái xe rời khỏi San Francisco về phía Nam xuống Carmel. Lisette không bao giờ ở lại suốt đêm, ngay cả khi Greg vắng nhà do những chuyến công tác từ New York đến London. Vắng nhà ban đêm có nghĩa là lừa dối cả Lucy và Dominic. Nàng đã dối trá bao nhiêu lần về chuyện đó rồi và không muốn làm điều đó với các con. Căn nhà nghỉ mát ở Carmel được ngăn cách khỏi bãi biển bằng những hàng cây chắn gió. Nhiều khi vào lúc hoàng hôn, nàng có thể tưởng tượng mình đang ở Normandy. Thế nhưng Lisette lại cảm thấy sự ấm áp của buổi chiều cùng những ảo tưởng quanh nàng tan biến ngay, và nỗi cô đơn cố hữu lại len vào tìm nàng khi nàng cảm thấy khát khao về một vùng biển xa xôi ở một nơi khác.

- Anh sẽ đưa em trở lại nơi ấy. – Luke nói với nàng và sải bước đến bãi biển, nơi nàng đứng với hai tay đút sâu vào túi quần Jean, mái tóc tung trong gió lộng.

Nàng không cần hỏi anh đang nói về nơi nào, Luke luôn luôn có khả năng đọc thấu ý nghĩ của nàng. Nàng không quay lại khi anh đến từ phía sau, nhẹ ôm lấy vai nàng và cúi về phía trước hôn lướt qua tóc nàng rồi lần xuống cổ đến khoe môi nàng.

Nàng cứ đắm đắm nhìn vào những đợt sóng đang cuộn cuộn một cách vô cảm và để cho con cảm dỗ đang dâng lên trong lòng. Normandy với những đầm lầy muối mặn và những cồn cát, với ánh sáng lạnh trong suốt. Normandy và Valmy, ôi quê hương của nàng.

Nàng bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay. Nơi ấy không phải là nhà của Dominic và Lucy. Nơi các con nàng ở phải là nhà của Greg. Chàng sẽ không

cho phép đem chúng rời khỏi chàng.

- Chúng ta hãy yêu nhau lần nữa trước khi em về San Francisco. – Anh ôm chặt nàng khi họ bắt đầu cùng bước về nhà – Phải ba hoặc bốn tuần lễ nữa anh mới có thể gặp lại em.

Nàng tựa người vào Luke, tay vòng qua eo anh. Khoảng cách mênh mông giữa San Francisco và London được Luke so sánh bằng hai mươi phút lái xe. Đôi khi họ chỉ có với nhau một buổi chiều. Nàng đã bảo rằng Luke điên rồi, phải bay quá xa với một giá quá đắt cho cuộc hẹn hò ngắn hơn một buổi trưa. Anh cười nói chính anh sẽ là quan toà xét xem cuộc hành trình của anh có đáng giá hay không. Và những cuộc hành trình đã tiếp tục. Đối với Luke, khi quyết định gặp nàng ở bất cứ bờ biển nào thì băng qua Đại Tây Dương cũng dễ dàng như vượt eo biển Anh quốc.

Họ bước vào nhà nghỉ mát và đóng cửa lại. Bây giờ là mùa thu, cũi tạo đã chát cao trong lò sưởi, một bản Therése Riquin của Zola bằng tiếng Pháp đang mở ra trên chiếc bàn thấp. Trên kệ có rất nhiều sách tiếng Pháp. Một khung ảnh bằng bạc lồng hình cha mẹ nàng đặt trên bàn giấy cũ kiểu Anh, bên cạnh là bức hình của Valmy. Cách bài trí của căn phòng nói lên tính cách của cả hai người. Hoa được chưng thật tinh tế tuyệt vời theo kiểu Pháp trong một bát sứ xinh xắn. Không thể nhầm lẫn được, những họa phẩm hiện đại treo trên tường là sự lựa chọn thu nhập của Luke trong những chuyến viếng thăm phòng trưng bày nghệ thuật Los Angeles.

Khi họ bước lên những bậc thang gỗ đánh bóng đến phòng ngủ màu vàng trên gác, Lisette tự hỏi hàng ngàn lần rằng tại sao nàng lại buông thả với Luke những gì mà nàng khao khát hiến dâng cho Greg. Nàng khựng lại nơi cửa phòng, bỗng cảm thấy ghê tởm nếu phải bước vào. Sự hung bạo trong cuộc ân ái của họ không bao giờ suy giảm. Có lần nàng đã bị sốc và cảm thấy sợ hãi. Không hề có sự nhẹ nhàng và rất ít về mềm mại trong đó. Nhu cầu của Luke đối với nàng cũng như về phía ngược lại quá mãnh liệt và sâu đậm, niềm khao khát của họ thường xuyên được thỏa mãn nhưng đây không phải là tình yêu.

Nàng vòng tay ôm lấy mình, nhớ lại ánh đèn trong căn phòng trên toà tháp, tiếng sóng vỗ rì rào lên bờ đá cuội. Tình yêu đã ngự trị nơi ấy cũng như đã hiện diện trong căn phòng nhỏ bé dưới mái nhà bà Chamot trong tối tân hôn của nàng và Greg. Nhưng tại sao căn phòng này, nơi nàng đã đến quá thường xuyên bằng chính ý muốn của mình, chỉ có Luke với nỗi ám ảnh chiếm hữu nàng và ấn tượng của riêng nàng về nỗi cô đơn gặm nhấm

Luke cởi áo ngoài ném lên chiếc ghế nệm và đá hất đôi giày ra.

- Chuyện gì vậy? – Luke nhú mày hỏi khi thấy nàng vẫn còn đứng bên cửa, không đi đến bên chiếc giường rộng với tấm dra giường bằng nhiều mảnh trang trí chấp lại.

- Muốn rồi. – Nàng phát nhẹ tay về xin lỗi – Em không thể ở lâu hơn nữa Luke à. Xin lỗi anh nhé.

Anh vụt cau mày khi ném chiếc áo sơ mi tiếp theo cả vạt. Anh đã vượt hàng ngàn dặm để gặp nàng, để được ôm ấp nàng, thế mà nàng thì đang lo lắng muốn về San Francisco vì sợ trẻ. Trẻ vì cái gì mới được chứ?

- Tại sao lại phải vội vã như thế hả? – Anh giận dữ hỏi, lòng ganh tỵ bùng lên khi anh tiến đến bên nàng – Greg không đợi em đâu. Anh ta đang ở với bố của mình mà.

Nàng nhăn mặt và anh nắm lấy nàng với mong muốn làm cho nàng phải đau đớn như nàng đã gây ra cho anh.

- Vì Chúa, em hãy quên hẳn đi. – Anh nói một cách man dại, tay anh khắc sâu vào da thịt Lisette khi ghì nàng sát vào bộ ngực trần của anh – Hẳn không cần em đâu! Không yêu em nữa đâu! Hẳn là con trai của một người đàn ông giàu có, cảm thấy thú vị khi mang một cô dâu Pháp về nhà như một chiến lợi phẩm! Trò tiêu khiển đã nhạt rồi Lisette à. Đáng lẽ hẳn phải cưới một cô gái Mỹ, một cô nàng không quá khứ, không quốc gia để hoài hương, một cô gái không bao giờ có nguyên do để nói dối hẳn.

- Nhưng anh ấy không làm thế. – Nàng bùng bùng nổi giận – Anh ấy đã cưới em và em rất sung sướng về điều đó anh biết không. Ngay cả khi anh ấy hết yêu em, em vẫn sung sướng vì anh ấy đã từng yêu em và muốn em làm vợ.

Luke ngửa mặt Lisette lên và nhìn chăm chú vào mắt nàng, anh hiểu mình lại đang đứng trên bờ vực và sắp mất nàng.

- Hẳn hết yêu em rồi. – Anh nói một cách quyết liệt – Anh yêu em và bằng mọi khả năng anh sẽ cho em thấy tình yêu đó như thế nào.

Greg ngồi trên chiếc ghế bọc da màu vàng và nheo mắt nhìn mục quảng cáo thương mại mới nhất dài ba phút của công ty Dering. Rất tốt. Thân chủ là một trong những nhà sản xuất kẹo lớn nhất nước và cuộc vận động giới thiệu thanh chocolate mới với dòng chữ “không thể từ chối nổi”, đã được thực hiện một cách có hiệu quả trên truyền hình, tạp chí và bảng quảng cáo. Chàng tắt máy kiểm tra và đi ra chiếc quầy đầy ắp những rượu tự rót cho mình một ly Scotch. Đã 9 giờ rưỡi tối, phòng họp lộng lẫy vắng tanh. Nick Bunett, giám đốc về sáng tạo, muốn ở lại để thảo luận về chiến lược cho một mục giới thiệu mỹ phẩm mới mà họ đã như được của một hãng quảng cáo đối nghịch, nhưng Greg đã bảo hôm sau. Nick nhún vai thất vọng nhưng không bàn cãi gì cả. Greg nín thở lại khi chàng xoay niềng đá vuông trong ly rượu. Đã hơn 6 tháng nay, chàng trở thành một kẻ mà ít ai muốn gặp để thảo luận công việc. Sự nhả nhặn thoải mái của chàng chỉ là quá khứ. Bây giờ Greg ít khi cười. Cuộc sống không hạnh phúc đã biến chàng thành người cộc lốc và không thể tới gần. Chàng uống cạn ly rượu và bước đến bên cửa sổ, dõi mắt vào đường phố tối tăm đến vịnh biển lấp lánh như tấm lụa phía xa. Chàng đã 36 tuổi, giàu có, thành công, hấp dẫn đối với phụ nữ và cũng khổ sở khôn cùng. Lá thư của Jacqueline mở ra trên bàn giấy.

“... Vậy là em sắp lấy anh ta. Em không ảo tưởng rằng lá thư này sẽ làm anh đau khổ và anh sẽ nhận thức ngay được lỗi lầm của mình khi khuyến khích em đi Paris. Anh không yêu em và để công bằng với chính mình anh đã không bao giờ giả vờ rằng anh đã yêu em, ngay cả sau khi đã cưới vợ. Nhưng cuộc hôn nhân của anh là kiểu gì?

Em vẫn không biết và không hiểu nổi. Em yêu anh nhiều lắm Greg à. Em không tin mình sẽ yêu người đàn ông Pháp của em nhiều như vậy, nhưng em sẽ

cố gắng. Thôi chào anh, anh yêu dấu...”.

Jacqueline đã đứng trong giả định rằng lá thư của cô sẽ không tàn phá chàng. Greg chỉ cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Sự khổ sở của cô trĩu nặng lương tâm Greg và rồi cuối cùng giờ đây chàng đã thoát khỏi tâm trạng đó. Cô sẽ là một người vợ và một người mẹ tốt. Chắc chắn chỉ trong một thời gian, cô sẽ yêu người đàn ông Pháp ấy hơn cả tình yêu đã dành cho chàng. Greg hy vọng như vậy.

Tuy nhiên lá thư của Jacqueline đã làm chàng dao động. Cô đã nêu câu hỏi mà chàng vẫn tự vấn hàng tháng nay. Chàng đang có một cuộc hôn nhân kiểu gì đây?

Đã gần một năm rồi, từ khi trở về từ nước Pháp, giữa chàng và Lisette không hề có một sự chung đụng tình dục nào. Nàng đã rút khỏi chàng từ thể xác đến cả tinh thần. Chàng không còn hiểu nàng đang nghĩ và cảm nhận cái gì nữa. Lisette điều khiển căn nhà một cách tuyệt vời. Nàng là một bà chủ tuyệt diệu và một bà mẹ hoàn hảo. Nàng làm mọi người phải quay đầu lại nhìn trong những gian phòng đông đúc nhất và đầy những ngôi sao. Và nàng xa rời chàng tằm tấp như mặt trăng.

Chàng rời cửa sổ và rót ra một ly rượu khác. Nàng không hạnh phúc. Chàng có thể thấy trong đôi mắt tràn ngập sự cô đơn của nàng, khi nàng suy nghĩ rằng bản thân mình đã không còn được chú ý nữa, ánh mắt chàng rần rai. Đã có lúc chàng tin rằng sẽ làm bất cứ điều gì để đem lại hạnh phúc cho nàng nhưng giờ đây chàng biết điều đó không thể được. Chính cuộc hôn nhân của họ đã gây cho nàng sự khổ sở và chàng không đủ sức giúp nàng thoát ra khỏi. Rượu Scotch đốt cháy cổ họng Greg. Lạy Chúa! Tại sao mọi sự lại không được như lúc họ sống ở Paris?

Chuyện gì xảy ra đã biến họ giờ đây trở thành những người xa lạ, đối xử lịch sự với nhau trong cùng một mái nhà nhưng không chung một giường, cùng xuất hiện trước đám đông nhưng lại tránh mặt nhau trong quan hệ riêng tư?

Thảo nào mà Jacqueline không thể nào hiểu nổi. Chính chàng cũng không hiểu tại sao lại như vậy. Chàng chỉ biết mình vẫn chưa đạt tới cảm giác dễ chịu khi nghĩ rằng thà sống không có nàng còn hơn là sống bên cạnh mà khổ đau tê tái.

Khi về nhà, Greg thấy Lisette đang ngồi nơi bàn giấy trong một căn phòng nhỏ dưới lầu đã được nàng biến thành nơi làm việc của mình. Nàng đang viết, ánh sáng dịu dàng của ngọn đèn bóng đang rũ xuống phía trước và ôm lấy khuôn mặt nàng:

- Anh có điện thoại về nhà vào giờ cơm trưa nhưng không gặp em. Em đến nhà Chrissie à? – Chàng bước vào phòng và hỏi.

Nàng giật mình ngẩng đầu lên và ngay tức thì khép mắt nhìn xuống.

- Không... em lái xe đi chơi... và đi dạo. – Giọng nàng đầy khách sáo và chàng cảm thấy mình giống như một vị quan toà đang thẩm tra nàng.

- Về phía Bắc hay Nam? – Chàng cố giọng cười muốn kéo dài câu chuyện và hiểu rất rõ rằng nàng xem sự có mặt của chàng ở đây là một sự xâm lăng vào sự riêng tư của nàng.

- Em đi... về phía Nam, đến Carmel. – Nàng quay mặt đi khiến chàng không thể trông thấy nét mặt nàng nữa. Chàng chỉ cảm thấy mình đang quấy rối Lisette giữa lúc nàng đang viết thư cho cha nàng, một lá thư màu xanh mới viết nửa chừng vẫn còn đặt dưới tay nàng.

- Anh nghĩ rằng Carmel quá xa lạ đối với em. – Chàng ngạc nhiên nói.

- Không, em thích bãi biển. Nó nhắc nhở em nhớ đến quê nhà.

Nàng nói như đang khóc. Nàng đã sống với chàng tại San Francisco trong suốt bao năm nay và Normandy vẫn còn là quê hương của nàng. Đó là sự tiếp xúc cụ thể đầu tiên giữa họ sau nhiều tháng nay. Greg cảm thấy nàng run rẩy dưới cái chạm tay và chàng dịu dàng lên tiếng:

- Anh không biết em vẫn còn nhớ nhà, em yêu dấu của anh. Chúng ta có thể trở về đó nếu em muốn, em yêu.

Nàng thở hơi gấp một chút và Greg biết mình đã nói đúng, Lisette đang khóc.

- Nếu em cảm thấy buồn quá thì hãy nói chuyện với anh đi, có lẽ sẽ dễ chịu hơn đó. – Greg nói một cách khản thiết, cất tay khỏi bờ vai và vuốt nhẹ lên mái tóc mượt mà của vợ. Chàng luồn tay vào mái tóc buông dài mượt mà của nàng một lúc lâu và cảm thấy sự va chạm dịu dàng của những lọn tóc trên ngực mình.

Nàng quay lại ngược nhìn anh với ánh mắt cương quyết.

- Phải! – Giọng nàng nghẹn ngào, hai tay run rẩy đặt vào lòng – Em đã muốn nói chuyện với anh từ lâu rồi Greg à. Anh hãy nghe em nói bây giờ nhé!

Greg biết nếu chàng cúi xuống hôn Lisette, nàng sẽ không quay đi. Hơi thở dồn dập lại trong lồng ngực khiến chàng khó thở. Khoảnh khắc đã vượt qua và chàng nhất quyết không để nó vượt mất.

- Nào, chúng ta nói chuyện với nhau đi nào. – Chàng khàn giọng, nâng khuôn mặt hoàn hảo của Lisette và ghé môi hôn nàng, cây bút máy rơi khỏi tay Lisette. Từ lâu lắm rồi chàng mới lại gọi nàng là sweetheart, là em yêu dấu, thoát đầu nàng tưởng mình nghe lầm. Môi chàng âm áp ngọt ngào lần trên môi nàng, dịu dàng vô tận. Nàng không dám nghĩ đến Luke, đến cuộc tình mạn đại chỉ mới xảy ra cách đây một giờ trong căn nhà nghỉ mát ở Carmel. Nàng không dám nghĩ đến điều gì sẽ làm nàng đông đặc lại khi Greg chậm chậm kéo nàng đứng dậy áp sát nàng vào chàng một cách gọn gàng, cho nàng cảm thấy sự rắn chắc của niềm khoái cảm đang cuộn dâng nơi chàng.

- Anh yêu em, Lisette! – Giọng chàng bộc lộ đòi hỏi – Anh luôn luôn yêu em, không bao giờ ngừng yêu em hết.

Da nàng bừng cháy nơi đôi môi chàng chạm đến. Nàng muốn hỏi cả ngàn câu. Nàng muốn biết có phải chàng cũng yêu Jacqueline Pleydall như vậy và chàng có muốn dời về phòng ngủ của nàng không?

Những ngón tay nàng xoắn lại trong mái tóc Greg, thân thể nàng áp sát vào chàng và nàng biết bây giờ không phải là thời gian cho những câu hỏi ấy. Hãy để đến sau này. Nàng không thể cho phép bất cứ điều gì dù là tội lỗi hay là kỷ niệm phá hoại giây phút hàn gắn này. Lần này nàng sẽ không lãnh cảm với chàng nữa, nàng sẽ biểu lộ cho chàng thấy nàng yêu chàng đến thế nào, và mọi việc có thể vẫn còn tuyệt vời biết bao giữa hai người.

Chuông điện thoại reo vang phá tan sự yên lặng. Đôi môi chàng vẫn không rời khỏi Lisette khi nàng với tay nhắc ống nghe và đặt xuống mặt bàn bọc da không trả lời.

- ... Anh đang gọi từ phi trường. – Âm sắc của giọng nói không thể nhầm lẫn được của của một người Anh – Annabel điện thoại cho anh cách đây khoảng một giờ trước khi anh rời Carmel. Cô ấy muốn biết Melanie có thể đến thăm em trong vòng hai tuần không. . .

Greg từ từ ngẩng đầu lên và nhìn xuống mặt nàng, gương mặt chàng trắng bệch.

- Đương nhiên con bé có thể ở nơi căn nhà nghỉ mát tại Carmel nếu anh cũng hoàn tất công việc cùng một lúc.

- Chúa ơi! – Greg thì thào không tin và nói lỏng vòng tay đang ôm nàng khiến Lisette suýt té – Thì ra đó là người mà em đã ở với hần suốt cả chiều nay.

- ... Sao Lisette, có được không? – Luke tiếp tục một cách không kiên nhẫn – Chuyến bay của anh đã mời hành khách lên rồi đấy.

- Anh ta ghé qua đây để lo công việc làm ăn. – Môi nàng khô khốc đến nỗi lời nói phát ra thật khó khăn – Dĩ nhiên là em chỉ lái xe xuống để tạm biệt anh ấy. Em định nói cho anh biết nhưng. . .

- Không! – Mặt chàng lạnh băng như đá tảng – Đừng lo! – Cô không nên cho tôi biết làm gì Lisette à. Cô nên giữ nó cho riêng cô và giữ mọi sự cho riêng cô mà thôi. Chỉ có trời mới biết hần thường bay đến đây và cô thường xuyên gặp hần như thế nào. – Mũi chàng phập phồng như bốc lửa và có những lần trắng nhỏ xuất hiện quanh miệng chàng – Đừng để tôi xâm lấn thời gian của cô nhiều hơn nữa. – Chàng hung hãn nói – Rõ ràng cô có những việc hay hơn nữa để sử dụng thời gian của mình. – Rồi Greg quay đi bước nhanh ra khỏi phòng, không đủ bình tĩnh để ở lại lâu hơn.

- Lisette, có chuyện gì vậy? Em có ở đó không? – Luke hỏi một cách cau kỉnh.

Nàng quờ quạng cầm lấy điện thoại trên bàn.

- Có! – Giọng nàng run run – Em đây.

Chỉ cần 5 phút nữa thì cú điện thoại của Luke đã không gây ra vấn đề gì. Đáng lẽ nàng đã nói được với Greg mọi điều mà nàng đã giữ bí mật quá lâu, đã nói được với chàng về Dieter, về Dominic và ngay cả chuyện của Luke nữa. Dù chàng có phản ứng thế nào đi nữa, nàng cũng sẽ thoát khỏi gánh nặng. Bây giờ thì nó đang đè trĩu trên vai nàng nặng nề hơn bao giờ hết và như muốn vắt cạn đời sống ra khỏi nàng.

- Anh phải trả lời Annabel thế nào? Melanie có thể đến chơi với em không?

Nàng ngồi trên cạnh bàn, hất mái tóc ra phía sau, giọng mệt mỏi:

- Được! – Lisette biết rằng không có cách nào để từ chối cả. Annabel sẽ phạt ý và Melanie sẽ buồn nếu nàng không nhận lời. Còn Dominic hần sẽ nổi giận nếu biết yêu cầu ấy bị khước từ.

- Tốt. Melanie sẽ bay đến chỗ em vào cuối tuần sau. Anh sẽ cho em biết khoảng giờ chuyển bay đáp xuống. Hai tuần nữa anh sẽ gặp lại em. Au Revoir.

- Luke!

Anh đang đặt máy xuống bỗng khựng lại vì giọng khẩn thiết của nàng:

- Gì thế? Chuyện gì vậy? Nếu không lên máy bay liền anh sẽ bị trễ chuyến bay mất.

- Trong hai tuần Melanie ở đây em sẽ không gặp anh đâu. Điều đó không thể được.

- Đừng kỳ cục như vậy chứ. Dĩ nhiên anh sẽ gặp em. Melanie có gây nên sự gì khác biệt đâu?

- Em không thể đang chăm sóc Melanie ở nhà mình rồi bỏ con bé ở đấy để đi ngoại tình với bố nó. – Nàng nói với sự khích động mãnh liệt dâng trào.

- Em quá nhạy cảm đó thôi. – Luke đáp lại một cách quả quyết – Dĩ nhiên em sẽ gặp anh. Bây giờ thì Au Revoir nhé. Anh phải đi đây.

- Em sẽ không gặp anh đâu. – Nàng la lên dữ dội nhưng trễ rồi, Luke đã cúp máy.

Nàng từ từ đặt máy xuống và biết rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh như một người tình nữa. Những gì xảy ra giữa họ đã qua rồi. Greg đã nói yêu nàng và chàng không bao giờ lừa dối nàng hết. Hần sẽ mất hàng tuần, hàng tháng trước khi có thể bắt lại những khoảnh khắc tin cậy đã hé ra giữa họ. Nhưng

khi đã làm được điều đó nàng đoán chắc rằng không một Luke nào có khả năng làm tan nát và phá hủy nó được.

Sáng hôm sau, khi đã xong việc thảo luận về mục quảng cáo mỹ phẩm mà họ mới giành được, Greg làm ra vẻ thờ ơ hỏi Nick Burnett.

- Anh có biết gì về một chủ tịch cũ: hãng Johnson Mathie tại London thường xuyên đến đây như thế nào không, ông Luke Brandon ấy mà?

Nick ôm đầy tay đồng phiếu tiểu sử lấy từ bàn giấy của Greg và chà lên mũi một cách nghĩ ngợi:

- Đủ để làm một tổ chức tương đương như thế này ở Los Angeles. Có tin đồn anh ta đang mượn nhà của Steve Bernbach tại Carmel.

- Có phải là căn nhà mà Johnson Mathie dùng cho cuộc săn bắn “Nhớ nhà” hồi năm ngoái đó không?

- À phải đó. Nó được làm toàn bằng gỗ sồi và quanh nhà có thể trồng hoa hồng nữa. Tuyệt lắm. Căn nhà hoàn toàn thích hợp với Brandon.

Greg tiễn khách với nụ cười gượng gạo:

- Được rồi, cảm ơn Nick, nhớ cho tôi đề cương mới càng sớm càng tốt nhé.

Nick rời khỏi phòng. Greg viết hai cái tên “Bernbach” và “Caroul” xuống sổ tay rồi khoanh vòng lại nhìn chòng chọc vào đó một lúc lâu với nét mặt đăm chiêu.

- Mẹ muốn nói là Melanie sẽ đến đây sao? Ngay ngày hôm nay à? – Dominic ngờ vực hỏi – Nhưng tại sao mẹ không cho con hay chứ, mẹ đã biết chuyện này hồi nào vậy? Melanie sẽ ở lại đây bao lâu hả mẹ?

- Mẹ biết cách đây một tuần. – Lisette điềm tĩnh đáp, pha sữa và đưa qua bàn cho cô bé Lucy – Mẹ không nói với con vì mẹ biết con sẽ chỉ nghĩ và bàn về chuyện đó mà thôi.

Má Dominic thoáng ửng đỏ:

- Không đúng đâu. – Cậu bé phản đối và cố làm ra vẻ dửng dưng mà còn lâu cậu mới cảm thấy – Con chỉ thấy thích thú mà thôi. – Cái nhún vai của cậu y như kiểu nhún vai của dân Pháp từ Lisette, những cái nhún vai gợt qua đã khiến nụ cười hé nở trên môi Greg sau nhiều ngày vắng bóng.

- Ba mong là con sẽ quá bận rộn để không còn nhiều thì giờ chơi với Melanie được. – Chàng nói mà biết chúng khó thể rời nhau ra. Ngay lúc cô bé vừa đặt chân đến nơi này.

Dominic cười. Ba đang chế nhạo mình đấy, nhưng cậu không quan tâm. Thà ông chế nhạo còn hơn là có những cái nhìn căm giận và khó thể tới gần. Nụ cười Dominic nhạt dần và sự lo lắng mà cậu cảm thấy với tần số gia tăng đã quay trở lại. Có lúc thì cha cậu không thể tới gần được, có lúc ông lại luôn miệng tươi cười. Cậu nhìn cha mẹ, tự hỏi tại sao họ lại ít cười nói với nhau đến thế. Đây là lần đầu trong tháng cả gia đình ăn sáng với nhau. Dominic lại lên tiếng:

- Nhà mình có thể đi cắm trại khi Melanie tới đây không nhỉ? Có phải lúc nào mình cũng có dịp ở với nhau hết năm này qua năm khác đâu. Hay là mình đến hồ Tahoe và dạy cho Melanie câu cá đi!

Greg ngáp ngừng, tự hỏi một cô bé Melanie lên bảy tuổi phải chăng sẽ ít tình nghịch hơn một Melanie sáu tuổi và biết đâu Dominic lại sắp sửa thất vọng không chừng.

- Chúng ta có thể đi nếu Melanie muốn. – Chàng nói một cách thận trọng – Nhưng có thể cô bé sẽ muốn ở lại trong thành phố với mẹ và Lucy đó.

Dominic nhìn cha đăm đăm:

- Con muốn nói rằng cả nhà mình đều đến hồ Tahoe. – Cậu nói và đột nhiên rụt người lại trông thật nhỏ bé.

Không khí nơi chiếc bàn ăn trải khăn caro tươi thắm với chén bát bằng sứ trắng bóng cô đặc lại như có thể sờ mó được. Lucy ngược nhìn cha mẹ một cách tò mò.

- Ba không nghĩ là mẹ sẽ thích... – Greg đột ngột cắt tiếng rồi đứng dậy cầm lấy áo khoác.

- Mẹ muốn đi Tahoe lắm! – Lisette lên tiếng trước khi chàng nói dứt câu.

Mặt họ gặp nhau và giữ yên một lúc lâu. Nàng có thể nghe tim mình đập nhanh và nhẹ. Đây là một cơ hội, cơ hội duy nhất kể từ đêm có cú điện thoại tai hại của Luke.

- Mẹ rất nhớ kỳ nghỉ cuối tuần trên núi của chúng ta. – Nàng đang muốn chàng hiểu, muốn chàng gấp gáp ý nghĩ của nàng – Từ lần trước đến giờ đã hai năm rồi còn gì. Lần này chúng ta phải đi nữa mới được.

Về khăn khăn trong giọng nói ngọt ngào huyền ảo của nàng không thể nhầm lẫn được. Chàng ngừng tay khoác áo, bắp thịt căng ra và đôi mày sậm hơn nhướng lên. Từ cái đêm khám phá nàng đã lên lút gập Luke, chàng đã gạt Lisette ra khỏi trái tim cùng tâm trí như thể cắt bỏ bằng lưỡi dao của một nhà giải phẫu. Từ khi Jacqueline đi Pháp thì nhân tình mới của chàng, một cô đã từng là người mẫu ở New York, sung sướng vô ngần khi khám phá ra chàng

đang dự tính ly dị và tỏ ý không tin khi chàng bảo là hoàn toàn không có ý định cưới cô.

- Thế mà anh nghĩ rằng em sẽ thấy không thể đến hồ ở được vào mùa này trong năm. – Giọng chàng cộc lốc một cách kỳ quặc khiến Dominic phải kinh ngạc nhìn chàng.

- Ô! – Nàng vội quay mặt đi, lấy khăn ăn lau miệng cho Lucy, không muốn chàng nhìn thấy nỗi đau đớn của mình. Họ đã sống xa lạ với nhau quá lâu khiến chàng đã trở thành một kẻ xa cách, một kẻ xa lạ vạm vỡ cao lớn với những lọn tóc nâu xoắn dày cùng đôi mắt màu rượu mạnh, một người xa lạ mà vẻ nam tính của người ấy đã khiến nàng bối rối, một người xa lạ mà nàng đang yêu thương một cách tuyệt vọng.

Chàng khoác áo vào vai rồi cầm lấy chiếc cặp hồ sơ và nhìn nàng với đôi mắt dò hỏi. Nàng đang mặc chiếc áo len màu huyết dụ với chiếc váy trắng may thật khéo. Tóc nàng xoã xuống phía trước ôm lấy khuôn mặt. Chàng kèm lại ước muốn chạm tay vào đó, nâng mặt nàng lên và hôn vào đôi môi như hồng ngọc của nàng.

Chàng tự hỏi phải chăng nàng muốn đề nghị cùng đi với chàng lên hồ Tahoe để Malenie có được không khí gia đình và để làm vừa lòng Dominic. Một nếp nhăn hằn lên làn da rám nắng của Greg. Chắc hẳn Dominic đã nhận ra sự bất hoà của cha mẹ và khổ sở vì điều đó. Một con sóng yêu thương mạnh mẽ che chở phủ lên người chàng. Dù cho chuyện gì xảy ra đi nữa, chẳng thà bị đẩy xuống địa ngục còn hơn thấy con mình bị tổn thương. Chàng nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Dominic và nói ngắn gọn:

- Lisette này, nếu em thật sự muốn đi với bố con anh lên Tahoe thì nên mua cho em và cả Melanie áo gió nhé. Có lẽ từ London đến đây cô bé không đem theo đâu.

Nàng liếc nhìn Greg nhưng chàng đã quay đi. Chàng đang vò đầu Dominic chùi cái hôn dính sữa của Lucy trên má chàng và hứa với các con rằng chàng sẽ về nhà sớm để gặp Melanie. Lisette đứng bên cửa sổ nhìn theo chiếc Cadillac màu xanh bạc rẽ xuống lối xe chạy. Giờ đây mỗi ngày của chàng là một sự huyền bí đối với nàng và ngược lại đối với chàng cũng thế. Những mẫu tin nhật nhanh trên báo còn cho nàng biết về cuộc sống của chàng nhiều hơn là những điều chàng nói. Từ việc chàng ủng hộ vững vàng cho Eisenhower thành công trong việc vào được Toà Bạch ốc, đến những tin đồn về việc chính chàng cũng đang nghĩ đến chuyện ứng cử vào quốc hội.

Chiếc xe Cadillac khuất khỏi tầm mắt nàng. Nàng tự hỏi biết đâu chàng sẽ gặp Jacqueline Pleydall vào giờ ăn trưa, và nếu chiều nay chàng về sớm, liệu nàng có đủ can đảm nói chuyện với chàng như đã dự định không.

Sương mù sớm mai giăng mắc dày đặc ngang vịnh biển. Nàng khẽ rung mình và thầm hy vọng sương sẽ tan đi trước khi chuyến bay của Melanie đáp xuống. Nàng rời khỏi cửa sổ khi tiếng còi báo sương mù chậm chạp vang vọng trên mặt nước giờ đây đã mờ mịt không thể nhìn thấy nữa.

- Con có thể đi đón Melanie với mẹ không? – Dominic hỏi lúc Lucy xin phép rời bàn ăn để bắt đầu soạn tập vở đến trường.

- Không đâu cưng, con phải đi học.

Dominic hoảng hốt nhìn nàng đắm đắm:

- Không được mẹ ơi, Melanie sẽ mong con lắm khi xuống phi trường. Cho con theo với, maman!

Khi Dominic dùng lại tiếng gọi hồi còn bé chứng tỏ cậu hết sức thất vọng vì sự từ chối của nàng. Nàng ôm lấy con:

- Nay cậu nhỏ của mẹ, điều đó quan trọng đến thế sao?

Đôi mắt nâu xám của Dominic với hàng mi đen vẫn không rời khỏi nàng, cậu giải thích:

- Vâng, thưa mẹ. Chúng con là bạn mà.

Nàng vò mái tóc màu vàng sậm của đứa con trai:

- Vậy thì con sẽ đi với mẹ. – Nàng cảm thấy nghẹn nơi cổ – Mẹ sẽ bảo Simonette là hôm nay chỉ có Lucy đi học.

Trong khi kiểm soát lại sách vở đầy đủ cho Lucy, Lisette tự hỏi tại sao Dominic lại quá vui vẻ nói tiếng Pháp với nàng trong khi Lucy không bao giờ như vậy. Trong ba năm nữa, cậu bé sẽ được lựa chọn học tiếng Đức hay Tây Ban Nha ở trường. Nàng không biết Dominic sẽ chọn thứ tiếng nào, thật là lạ nếu cậu nói thứ tiếng của cha. Mắt nàng có vẻ suy tư khi hôn tạm biệt Lucy. Tiếng Đức là cội nguồn của Dominic và nàng thầm mong cậu sẽ chọn thứ tiếng đó, nhưng nàng biết mình sẽ không nói gì để ảnh hưởng đến quyết định của con. Vì nàng chắc chắn Greg sẽ vô cùng sùng sốt cũng như nàng sẽ rất hài lòng nếu Dominic chọn tiếng Đức.

- Chúng ta sẽ đưa Melanie đến phố Tàu và Sở thú chứ mẹ? – Dominic hăm hở hỏi khi họ đang đợi ở phi trường.

- Chúng ta sẽ dẫn Melanie đến bất cứ nơi nào cô bé muốn. – Lisette hứa, nàng tiếp tục suy nghĩ. Nếu Dieter còn sống, anh sẽ nói gì về tình anh em giữa con trai mình và con gái của Luke Brandon. Nàng bắt đầu nghĩ nhiều đến Dieter hơn và cố gắng tưởng tượng những lời khuyên của anh đối với nàng.

Dieter là người ghét sự lừa dối và đánh giá cao sự can đảm.

Hai người chiêu đãi viên hàng không đến gần dẫn theo cô bé Melanie với đôi mắt sáng đang giữ chặt tay cô, nàng đã biết lời khuyên của Dieter dành cho nàng “Hãy nói tất cả sự thật với Greg và chấp nhận mọi hậu quả”. Điều tệ nhất là Greg sẽ bỏ nàng, nhưng dù nó có tác động đến thế nào thì Greg cũng

đã bỏ nàng rồi.

- Di Lisette! Dominic! – Melanie bật khóc, vùng ra khỏi bàn tay giữ lại của người chiều dài viên và lao tới họ.

Khi mở rộng đôi tay ôm chặt Melanie, Lisette biết rằng nàng sẽ thực hiện quyết định đó và không lùi lại nữa. Nàng sẽ không làm gì trong thời gian Melanie ở chơi với họ. Nếu để cô bé nghe lén được lời thú tội về chuyện của nàng và Luke thì vô cùng nguy hiểm. Đến khi Melanie trở về London, nàng sẽ lái xe xuống Carmel và lấy lại những vật dụng của mình trong căn nhà nghỉ mát đó. Nàng sẽ chấm dứt mọi chuyện mà lẽ ra đã không nên bắt đầu. Và nàng sẽ nói với Greg tất cả sự thật.

- Em đã ở trên máy bay hàng thế kỷ rồi đấy. – Melanie nói một cách hồ hởi với Dominic khi cả hai trèo vào chiếc Lincoln – Em ăn cả ba bữa trên máy bay và chẳng ngủ được tí nào, mặc dù ba đã dặn phải ngủ.

- Thế thì bây giờ cung đừng ngủ nhé. – Dominic nhe răng cười – Anh sẽ chỉ cho em cầu Golden Gate.

- Lạ quá! – Melanie nói, cô bé nghiêng người ra ngoài cửa sổ khi chạy vào xa lộ – Thật là con đường khổng lồ. Em sẽ thích nước Mỹ lắm Dominic ạ. Em biết chắc mà.

- Con cảm ơn mẹ. – Mắt Dominic sáng rỡ.

Hãng quảng cáo Dering là một toà nhà 5 tầng sừng sững. Greg rải chân qua lối đi riêng có trải thảm thật dày đến khu tiếp tân trắng lộng lẫy trong lối bài trí mỹ thuật với bức tường gương ánh màu đồng và chiếc bàn dài gần bảy mét hình bán nguyệt. Thang máy của chàng đang hướng lên tầng cao nhất, một khu vực riêng cho chàng. Đây là nơi điều hành giao dịch và ra các quyết định quan trọng. Chàng thăm điểm lại những cuộc hẹn trong ngày.

Đầu tiên là với Nick để biết những gương mặt sẽ chọn cho cuộc vận động “Mỹ phẩm à la carte”. Gặp Hal Green lúc 9 rưỡi để thảo luận những chi tiết sau cùng trong cuộc tiếp quản hãng của ông ta. Rồi đến viên kế toán trưởng và một cuộc gặp gỡ thường lệ lúc 11 giờ với Nick và ban giám đốc, rồi ăn trưa với Chủ tịch Liên hiệp Dầu hoà. Sau đó đến Acapulco để thảo luận với chủ tịch của Wainweight về sự hợp tác dự tính trong tương lai. Greg định tự lái máy bay đến đó và có thể ở lại cả ngày, nhưng như vậy chàng sẽ thất hứa với Dominic. Chàng rời thang máy. Tất cả những phần được trang trí đều có màu trắng, màu kem và xám, tường được phủ vải lanh màu kem lúa mạch.

- Huỷ bỏ cuộc hẹn ở Acapulco cho tôi. – Chàng nói với cô thư ký rồi kéo nút cả vạt xuống và mở nút áo cổ trong khi ném chiếc cặp lên mặt bàn bằng gỗ sồi trắng đồ sộ – Hẹn họ lại vào thứ 2 và nhắn Russell là tôi muốn gặp ông Fex ở hãng Hàng không Liên hiệp 10 phút trước khi Russell đưa ông ta đến cuộc họp của họ, và nói Grant rằng mục quảng cáo Chrysler của chúng ta trên tờ Thời báo New York sáng nay còn tệ lắm, thân chủ nói đúng, khổ chữ của mục này cần phải lớn hơn.

- Vâng, thưa ông Dering. – Cô thư ký trả lời và nhanh nhẹn đọc qua nội dung những cuộc họp. Cô sẵn sàng làm tất cả những gì Greg muốn. Người phụ trách công việc này trước cô đã báo trước không nên dây dưa tình cảm với Greg. Nhưng nói thì dễ. Greg làm cô liên tưởng đến một kẻ liều lĩnh táo bạo trong cuộc sống với mái tóc rối và sự tự tin thoải mái. Người ta đồn rằng chàng đang lui tới với một cô người mẫu số một ở New York mỗi lần chàng có công chuyện gần vùng biển miền Đông, khoảng hai hay ba lần trong một tháng. Cô không biết chuyện này có thật không. Khung ảnh bằng bạc của cô vợ Pháp của chàng vẫn còn trên bàn giấy.

- Mọi việc đã sẵn sàng cho cuộc họp 11 giờ sáng nay chưa? – Greg hỏi và cởi chiếc áo khoác choàng lên lưng chiếc ghế dựa da màu vàng.

- Dạ rồi ạ! – Cô thư ký trả lời và thăm kiểm lại những thứ cần thiết. Gạt tàn thuốc, bút chì, bình đựng đá, sổ ghi chép màu trắng mà ông Dering thường nguệch ngoạc mỗi khi cuộc họp chiến lược đang tiến hành.

- Tốt! – Chàng ngả người trong ghế và với lấy điện thoại.

Cô thư ký rời phòng và biết chắc chắn đó là số điện thoại của New York.

Đến 9 giờ 15 Greg biết mình không thể ổn định tinh thần được nữa. Chàng chẳng thể tập trung trong sơ đồ trình bày của Nick về cuộc vận động cho “Mỹ phẩm à la carte”, ngay cả việc tiếp quản hãng của Hal Green. Đầu óc chàng chỉ nhớ đến giọng nói của Lisette nơi bàn điểm tâm, vẻ khăn khăn không che giấu trong giọng nói trầm trầm của nàng. Chàng có cảm giác nàng đang cố gắng với lấy chàng để thu hẹp lại khoảng cách đã quá xa giữa họ.

- Chúng ta phải quyết định là sẽ áp dụng theo lối thành thực hay phô trương. – Nick nói với Greg, anh đặt nửa tá hình bóng lẳng lên bàn giấy – Cô gái này có một sức sống mạnh mẽ và khá hấp dẫn trong việc quảng cáo, nhưng trông cô ta có vẻ nông cạn, điều này khiến tôi lo ngại. Mỹ phẩm à la carte là một sản phẩm rất nhạy trên thị trường. Vì thế chúng ta cần một cô gái với vẻ quyến rũ mà mọi phụ nữ đều thèm muốn. Một người trông phong cách hoàn hảo và có sức thu hút mạnh mẽ.

- Vậy thì loại tâm này ra. – Greg xem xét qua loa những tấm hình Nick đặt trên bàn – Đây chỉ là lớp vỏ hào nhoáng bên ngoài không hề có chiều sâu. Chúng ta cần một người sống động để quảng cáo cho Mỹ phẩm à la carte, một cô gái với đầy đủ những nữ tính. – Ánh mắt chàng chạm phải tấm hình của Lisette mà nàng đã chụp vào một ngày nắng đẹp trong khu rừng sồi tại Valmy. Nàng đang cười, đầu nghiêng nghiêng, mái tóc óng ả dợn sóng xoả xuống vai, một khăn choàng thắt nút hồ hững nơi cổ, “một người mà hình ảnh sẽ khó phai nhòa trong ký ức ta”. Mạch máu nơi quai hàm Greg đập mạnh.

- Chà! – Nick sững sờ với lấy tấm ảnh – Tôi có thể tìm một người đàn bà như thế này ở đâu bây giờ?

Greg không buồn trả lời anh ta, chàng chẳng nghe thấy gì nữa. Hai mươi bốn giờ trước, chàng đã tính đến việc ly dị nhưng giờ thì chàng cảm thấy do dự. Cô thư ký thông báo:

- Ông Green đang đợi ông.

Greg vẫn chăm chú nhìn vào tấm hình. Nàng đã nói rằng nàng muốn nói chuyện với chàng nhưng chàng từ chối, chàng đã không để nàng có cơ hội. Liệu nàng có đoán được chàng đang suy tính đến sự đổ vỡ cuối cùng giữa họ không? Và nàng có đau khổ về viễn tưởng đó không hay nàng vẫn đứng đưng?

Chàng đột ngột đứng dậy.

- Hủy cuộc họp lúc 11 giờ cho tôi. Nói Green tôi sẽ gặp ông ta vào ngày mai. – Greg nói và vắt chiếc áo khoác lên vai.

- Nhưng thưa ông... – Cô thư ký hồn hên chạy theo khi chàng bước ra khỏi phòng – Ông Green đã bay suốt từ Houston đến để dự buổi họp sáng nay.

- Sắp xếp lại thời khoá biểu. Nếu ông ấy không thích thì cứ nói việc giao dịch hỏng rồi.

- Nhưng thưa ông...

Cửa thang máy đã đóng lại. Cô thư ký quay nhìn Nick tròn mắt:

- Sự tiếp quản công ty Hal Green trị giá hàng trăm ngàn đô la. Có chuyện gì quan trọng hơn thế nữa?

Nick nhún vai nhìn những tấm hình đã bị loại bỏ:

- Có trời mới biết. Tôi làm sao hiểu nổi.

Greg sang số 1. Chiếc Cadillac chạy lên đường dốc từ gara dưới hầm rồi chạy vào ánh nắng vàng rực rỡ của mùa đông sau một buổi sáng sương mù. Chàng lại thấy cảm giác xa xưa vào một ngày ở Normandy, khi chàng lái xe từ một nơi chôn cất tại bờ ở St. Lô và lao qua con đường có hàng gậy cao đến Valmy và biết rằng mình phải gặp lại nàng, dù chỉ là một khoảnh khắc.

Greg vòng xe vào con đường chính. Liếc đồng hồ. Đã 10 giờ. Nàng đang ở phi trường để đón Melanie. Chàng vượt qua một xe moóc, không chú ý đến tốc độ giới hạn trong thành phố. Cảnh đầu tiên ở San Francisco mà mọi người đều muốn thưởng thức là chiếc cầu và là nơi tốt nhất để ngắm nó là từ trên đỉnh đồi Nob.

Chàng chạy nhanh đến sân ngoài của khách sạn Hopkins. Loay hoay sau nửa tá xe đang đậu và nhẹ nhõm thấy chiếc Lincoln màu xanh có thể bỏ mui lúc nửa đêm của Lisette, chàng tập vào phía sau nó. Giác quan linh cảm của chàng mạnh hơn bao giờ hết. Chàng đã từ St. Lô trở về Valmy bằng bản năng thâm kín đó và bây giờ cũng thế. Chàng nhảy ra khỏi xe, đóng cửa lại rồi đưa tay che ánh sáng mặt trời đang chiếu vào mắt. Chàng có thể dễ dàng thấy màu xanh hoa ngô đẹp đẽ của áo lạnh nàng và màu trắng tinh của chiếc quần nàng đang mặc. Nàng đang đứng cách chàng khoảng năm sáu chục mét, chỉ cho Melanie điều gì đó, tóc nàng không xoã ra mà được cột lại sau gáy bằng một dải băng, giống như lần đầu tiên khi nàng ngã vào vòng tay chàng nhiều năm trước đây.

Chàng không đến gần nàng mà dựa vào cửa xe, tay cho vào túi quần với một tư thế đứng lơ đãng, thoải mái và tự tin như khi chàng đợi nàng nơi cổng ra vào của lối xe chạy ở Valmy đến khoảng sân âm áp ánh nắng mặt trời. Bây giờ thì Dominic đang nói chuyện với Melanie, chỉ cho cô bé con tàu đang tiến vào vịnh biển. Lisette đứng thẳng, nàng quay lại nhìn chiếc xe và sửng sốt khi gặp ánh mắt Greg.

Họ đứng yên một lúc lâu. Phía sau nàng là cây cầu bắc ngang vịnh và Marin county mà người ta hiếm khi nhìn thấy ở đằng xa. Và rồi như chàng đã linh cảm, nàng bắt đầu đi nhanh đến chàng, càng lúc càng nhanh. Greg tươi cười, mở rộng vòng tay, những tháng năm ngăn cách đã cuốn theo chiều gió khi nàng bắt đầu chạy, nụ cười rạng rỡ như buổi chiều chàng trở lại Valmy hỏi cưới nàng.

Khi nàng áp sát thân hình nóng bỏng vào chàng, Greg lại cảm thấy niềm tin bùng dậy như những ngày ở Valmy khi chàng tin chắc rằng mình đã yêu nàng và một ngày kia nàng cũng sẽ yêu chàng, và ước muốn được sống trọn đời bên nàng. Tay chàng siết chặt quanh nàng. Từ cái đêm khủng khiếp khi chàng bước ra khỏi phòng ngủ ở Valmy, nàng không còn tự ý ngã vào vòng tay chàng cho đến hôm nay. Lần đầu tiên sau bao tháng dài bị dày vò khổ sở, chàng tự hỏi nàng có cảm thấy cô đơn như mình không.

Chàng nâng mặt nàng lên, ngón tay lần theo đường nét thanh tú của xương gò má và nơi hàm nàng.

- Đã lâu lắm rồi... – Chàng nói khàn khàn, tự nhủ sao mình lại có thể nghĩ đến việc ly dị, có thể chạy theo những người đàn bà không có một phần sự quyến rũ của nàng.

- Quá lâu! – Nàng thì thầm và cảm thấy tim chàng đang toả cùng một nhịp đập và cảm giác an toàn tự tin mà chàng luôn đem đến cho nàng lại trở về, cảm giác được che chở bằng tình yêu của chàng.

Họ nhìn nhau. Chàng muốn hỏi tại sao nàng lại quay về sau một thời gian như vậy, về sự gặp gỡ của nàng với Luke, và chuyện gì không ổn giữa họ sau khi Lucy được sinh ra. Nhưng thay vì thế, chàng lại thốt lên:

- Anh yêu em, Lisette, mãi mãi yêu em.

Những đứa bé vừa chạy vừa cười như nắc nẻ về phía mẹ. Greg cúi xuống hôn nàng thật say đắm, xoá tan đi mọi sự nghi ngờ.

- Ba ơi! Ba ơi! Ba sẽ ở lại với tụi con cả ngày chứ? – Dominic hỏi rồi rút, mắt cậu sáng rỡ.

Greg từ từ ngẩng đầu lên, hầy còn luyến tiếc.

- Ý kiến hay đấy. Chúng ta sẽ ở với nhau một ngày. – Chàng thích thú trước tình thế khó xử này, những người đang yêu nhau bị cản mũi vì đám nhóc tí của họ.

Lisette cũng bật cười với ý nghĩ đó thay cho câu trả lời. Họ sẽ còn nhiều thời gian để yêu nhau. Bây giờ, chỉ nên có những cử chỉ thân mật mà nàng cũng mong đợi từ lâu. Nàng lồng tay vào tay Greg, những ngón tay họ đan chặt lấy nhau. Nàng đề nghị:

- Chúng ta dẫn Melanie xuống vịnh dùng bữa điểm tâm hơi muộn này, và nếu cháu chưa mệt, chúng ta sẽ đi sở thú. – Nàng sẽ ôm ấp niềm hạnh phúc này cho tới khi Melanie đi khỏi. Câu chuyện sẽ dời lại sau.

- Ôi cháu mê sở thú lắm! – Melanie nói, đôi mắt cô bé ửng hồng ngất ngây – Và cháu chẳng mệt tí nào cả.

- Chúng ta cùng đi bằng xe Cadillac, chiếc Lincoln anh sẽ mang về sau. – Greg nói, chàng tự hỏi Hal Green và các ông chủ tịch Liên hiệp dầu hoả cùng Wainwright sẽ nói gì nếu họ biết thay vì giữ cuộc hẹn, chàng lại thơ thẩn đó đây như một du khách quanh những mẫu đất mệnh mông của Sở thú thành phố.

Họ ăn điểm tâm tại cầu tàu, thích thú trước niềm vui của Melanie khi cô bé nếm món mứt dâu và bagel lần đầu tiên. Rồi họ lái xe đến Sở thú cho hải cẩu và gấu Khônggala ăn, nhìn những con mèo khổng lồ lảng vảng quanh chuồng. Lisette tranh thủ mua vài món đồ ở bến tàu và họ đi cắm trại với batê cùng bánh mì và pho mát Brie. Họ ngồi lại trên bãi cỏ. Trong khi Melanie và Dominic vội chạy đi xem mấy con voi ở đây có to bằng voi ở Sở thú London không, Greg ngả người lên cánh tay Lisette. Nàng có cảm tưởng như đây vẫn là những cử chỉ quen thuộc giữa họ. Một gia đình hạnh phúc trong tình yêu như bao gia đình khác nơi đây đang dạo bước.

- Em muốn nói chuyện với anh phải không? – Greg hỏi nàng và những ảo tưởng vụt biến mất.

Nàng đang nằm gối đầu lên ngực chàng:

- Vâng! – Nàng ngồi dậy, vòng tay ôm lấy chân. Nàng phải nhích ra xa trước khi bắt đầu câu chuyện này. Một lúc sau, nàng nói – Em đã muốn nói chuyện với anh từ nhiều năm rồi, Greg à. Từ khi anh trở lại Valmy sau lúc chiến tranh chấm dứt. Từ khi chúng ta bắt đầu chung sống với nhau.

Chàng vẫn nằm bên nàng một tay chống lên.

- Vậy sao em không nói? – Chàng hỏi, cổ lấy giọng thân nhiên. Rồi họ im lặng. Greg thấy những ngón tay nàng trắng bệch ra khi nàng ghì gối chặt hơn, đôi mắt nhìn mông lung về phía trước, cổ tránh ánh mắt chàng.

- Bởi vì em sợ... – Cuối cùng nàng nói.

- Em vẫn còn sợ sao? – Chàng lặng lẽ hỏi, đôi mày nhíu lại, những lần trắng hiện lên miệng chàng.

Nàng quay lại nhìn chàng:

- Không! – Nàng đáp, giọng tỏ vẻ ngạc nhiên – Điều tệ hại nhất có thể xảy ra đã xảy ra rồi. Anh không còn yêu em nữa.

Greg bật thẳng dậy:

- Điều đó không đúng! – Chàng nắm vai vợ, xoay nàng lại đối mặt với chàng, mắc quắc lên.

- Anh hỏi em có phiền gì không nếu chúng ta ngủ riêng. – Giọng nàng không cò về gì buộc tội, chỉ có sự tổn thương khi nhớ lại – Rồi tái diễn trò bỏ bịch với Jacqueline Pleydall.

Những ngón tay Greg bấm sâu vào vai nàng:

- Anh hỏi em như vậy vì anh muốn chính em nói ra lời từ chối. Anh muốn em ý thức sự vô trách nhiệm của em đang dẫn anh tới đâu.

Nàng nhìn Greg đăm đăm.

- Thế còn Jacqueline bởi vì anh bị tổn thương bởi những gì đã xảy ra giữa chúng ta, cô ấy cho anh sự khuây khoả và thoải mái, và tính anh ích kỷ đủ để đón nhận.

Miệng nàng đột nhiên khô đi, cổ họng nghẹn lại:

- Và cô ấy vẫn còn cho anh sự khuây khoả thoải mái chứ? – Nàng hỏi, không thể nào rời khỏi ánh mắt chàng. Nàng lại thấy những đốm vàng nhỏ trong tận đáy sâu của đôi mắt màu hổ phách sẫm đầy ngạc nhiên và nghi hoặc.

- Lạy Chúa! Em không nghĩ là anh còn đi lại với cô ta chứ?

Nét biểu lộ trên khuôn mặt nàng đã trả lời. Greg lùa những ngón tay vào mái tóc dày, rối tung của nàng, cố tìm những từ ngữ thật chính xác. Nếu chàng nói rằng chuyện giữa chàng với Jacqueline không còn nữa thì chàng sẽ phải chấp nhận những chuyện khác, có khi còn đau khổ hơn nhiều.

- Jacqueline luôn mong muốn ở anh một cuộc hôn nhân. Nhưng anh từ chối và cô ấy đã bỏ đi Pháp mấy tháng trước. Từ đó đến giờ anh chưa hề gặp lại, ngoài một lá thư cô ấy viết rằng sẽ lấy một người Pháp và anh chấm dứt không liên lạc thư từ nữa.

Greg cảm nhận được sự nhẹ nhõm của Lisette nhưng trước khi nàng kịp biểu lộ, chàng đã tiếp tục một cách tàn nhẫn:

- Anh đã làm tổn thương Jacqueline và không thể tha thứ cho hành động của mình. Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Nhưng điều này không có nghĩa là không còn những người đàn bà khác nào. Có chứ. Có những người đàn bà chỉ muốn làm nhân tình, mà không có ý định đòi hỏi một cuộc hôn nhân như Jacqueline.

- Vậy thì hiện giờ có người nào không? – Lisette vặn hỏi và nhìn vào mắt Greg. Nàng đã biết câu trả lời.

Greg khẽ nhún vai:

- Có đấy. Một người đàn bà ở New York.

Qua giọng nói Greg, nàng biết chàng không quan tâm đến người đó mấy.

Greg nhìn nàng dò xét, chờ đợi. Nàng biết chứ, nhưng đó không phải là phản ứng của nàng qua những lời tiết lộ vừa rồi của chàng. Mà vì những gì nàng sắp phải nói ra.

- Những điều em sắp nói ra không dễ dàng chút nào. – Nàng chột khựng lại khi thấy Dominic và Melanie đang bước qua bãi cỏ đi về phía họ – Điều đó liên quan tới Luke... mà em không muốn nói về Luke khi Melanie còn ở với chúng ta.

Greg quay lại nhìn những đứa trẻ đang tới gần.

Chàng biết rõ những điều nàng sắp nói. Cả người kẻ lẫn người nghe đều không vui vẻ gì về chuyện này.

- Chúng ta hãy gác lại tất cả những điều liên quan tới Luke cho đến khi Melanie trở về Anh.

- Cả những chuyện khác nữa à? – Nàng lạnh lẽo hỏi khi chàng đứng dậy.

Nàng cảm thấy mệt mỏi nhưng cũng nhẹ bớt phần nào. Đó là một sự ân xá. Sẽ không có gì đáng ngại sau khi Melanie trở về Anh. Nàng sẽ nói hết với Greg về cha của Dominic, về sự đan đứ giữa nàng với Luke. Chỉ còn hai tuần lễ nữa, nàng sẽ làm điều có thể chuộc lại lỗi lầm của mình và Greg sẽ nhận ra nàng đã yêu chàng đến mức nào.

Tối hôm đó, khi những đứa trẻ đi ngủ, họ yêu nhau. Nó không giống như những lần nàng ân ái với Luke, không giống sự ân ái khổ sở, dằn vặt mà họ đã chịu đựng sau những năm sau khi có Lucy. Đường như một lần nữa, họ đang ở dưới mái hiên căn nhà tranh của bà Chamot, dường như họ mới biết nhau lần đầu, và cùng bị cuốn vào một cơn lốc đam mê thể xác trước khi kịp hiểu ra điều lạ lùng ấy.

- Em yêu anh... yêu anh... yêu anh... – Nàng thì thầm khi chàng đang lắc nhẹ nàng và bàn tay ve vuốt những đường cong dịu dàng của đôi chân.

Nàng biết rằng lần này sự lãnh cảm không còn ngăn nàng nữa, họ sẽ đạt tới đỉnh cao trọn vẹn của niềm hoan lạc như trong một đêm xa xưa tại Sainte – Marie – des – Ponts.

- Anh yêu em, Lisette... yêu em... – Giọng chàng chìm đắm. Họ đang đưa nhau đến nơi tận cùng của vẻ đẹp, nó quá huy hoàng đến độ chàng không tin rằng mình sẽ chịu được. Chàng nghe nàng gọi tên mình trong tiếng thôn thức và lòng chàng chột xao xuyến.

Lisette như sống lại cảm giác ngày nào với Dieter trong căn phòng nhỏ trên toà tháp. Hình như nàng đã tách khỏi thời gian, những ngày tiếp theo không còn dính dáng với những gì đã qua hay sắp đến. Nàng tận hưởng từng khoảnh khắc, từng giây, tất cả in sâu vào ký ức nàng mãi mãi.

- Con không muốn Melanie về London. – Dominic phụng phịu nói. Tuần lễ kỳ diệu đã chấm dứt và bắt đầu bước sang tuần thứ hai.

Lisette ôm chầm lấy con, không để nó thấy sự đau khổ vừa hiện lên trong mắt nàng.

- Không, bé yêu của mẹ. – Nàng nói, giọng nàng không được bình thường – Mẹ cũng không muốn.

Dominic bỏ đi, không thể nào an ủi nó. Lisette thoáng thất vọng, nếu Greg không còn coi Dominic như con nữa khi chàng biết sự thật thì sao. Như vậy không những nàng đã đặt hạnh phúc của mình vào sự nguy hiểm mà cả của Dominic nữa. Móng tay nàng bám sâu vào lòng bàn tay. Nếu thế, thì đó là một giá khủng khiếp mà nàng phải trả. Nàng chỉ còn biết cầu nguyện cho Greg sẽ tha thứ nàng và rồi đây Dominic cũng sẽ tha thứ cho nàng.

- Anh không thể đến phi trường với em để tiễn Melanie được. – Greg nói vào một ngày trước khi Melanie trở về – Liên hiệp Dầu hoả sắp sang thảo luận về kế hoạch trong năm tới.

- Được mà, anh yêu! – Nàng trả lời Greg với nụ cười rạng rỡ. Nàng không nghĩ tới giây phút Melanie ra đi mà chỉ hướng về cái ngày sắp đến Greg đã hứa ở trọn vẹn bên nàng.

Chàng đứng phía sau, tay ôm eo nàng:

- Còn những ngày nghỉ ở Texas trong tuần tới thì sao? Bởi vì anh đã giao dịch xong với Hal Green mà cũng không có gì trục trặc cả. Anh sẽ bay xuống đó, tiện thể xem qua cơ sở mới.

- Texas thì dễ thương lắm! – Nàng hơi ấp úng. Tuần sau có lẽ chàng sẽ không muốn đi đâu với nàng nữa, ngay cả việc sống với nhau.

- Tốt lắm! – Chàng nói – Bây giờ, có lẽ Simonette đã đưa mấy đứa nhỏ hay quấy rầy này đi chơi rồi đấy. Mình về phòng đi em.

Chỉ mới 10 giờ sáng, và họ đã trở lại giường khao khát và hăm hở như hai kẻ khát tình.

Đến trưa, chàng đưa nàng đến một nhà hàng sang trọng nhất ở San Francisco. Họ gọi tôm hùm và rượu sâm banh. Greg cười bóp nhẹ tay nàng:

- Anh sẽ về hưu nếu ngày nào cũng nhàn rỗi như hôm nay.

- Ôi chào, rồi anh sẽ lại nhớ những công việc điều hành giao dịch mà anh rất thích đó, phải không? – Nàng mỉm cười nói – Em nghĩ là anh sẽ chán ngay cho mà xem, người yêu của tôi ạ!

- Anh không tin là như vậy, công việc chỉ khẩn cấp trong lúc này thôi. Hãng hàng không Del đã chỉ định một giám đốc thị trường mới. Ông này không ưa gì cuộc vận động tại anh đã đề xuất, nhưng ông giám đốc cũ thì ủng hộ hết mình.

- Trên thực tế, ông ta có khả năng chuyển tài khoản không? – Lisette hỏi và chợt nhận ra trước đây chàng rất ít nói chuyện về công việc với nàng. Nàng đã tách biệt với cuộc sống, với những điều rất quan trọng với chàng xiết bao.

- Ông ta sẽ làm thế nào nếu chúng ta không tiến hành một cuộc quảng cáo ra trò. – Chàng nói. Ly sâm banh của nàng đã pha xong chỉ có xương hàm của chàng hơi bạnh ra là biểu lộ tính chất nghiêm trọng của việc lố lỉnh này.

- Vậy chắc anh phải về hãng ngay bây giờ. – Nàng áy náy nói.

Greg nắm tay nàng trấn an:

- Không đâu, em ạ! Nick đang tiến hành một cuộc vận động mới. Nếu có vấn đề gì, anh ấy sẽ điện thoại ngay cho anh. Anh đã báo cho hắn biết nơi mình ăn trưa. Nào, bây giờ thì đừng lo lắng nữa.

- Thế anh có cho Nick biết sẽ tìm anh ở đâu lúc 10 giờ sáng nay không? – Nàng tỉnh quái hỏi.

Mắt Greg lấp lánh:

- Không, cô nàng đáng để ả. Anh không nói và cũng không cho hắn biết địa chỉ liên lạc lúc 3 giờ chiều nay, nhưng anh có một sự phỏng đoán chính xác rằng nó sẽ ở cùng một chỗ đấy!

- Xin lỗi, thưa ông Dering! – Cô tiếp viên của khách sạn trịnh trọng nói – Có điện thoại gọi ông.

- Mẹ kiếp! – Giọng Greg cau kình nguyên rủa. Ném chiếc khăn ăn xuống bàn, chàng cuống quýt xin lỗi và chạy bỏ về phía điện thoại.

Qua nét mặt giận dữ của Greg khi chàng nói chuyện với Nick, nàng biết rằng những ngày thơ mộng cuối cùng giữa họ đã hết.

- Xin lỗi nhé, em yêu! – Greg nói khi quay trở lại – Có một số việc khẩn cấp. Anh không thể đưa em về nhà. Anh sẽ điện thoại gọi taxi cho em.

- Anh không dùng cho xong bữa được sao? – Nàng cố chống lại sợ hãi và không để lộ vẻ lo âu ra ngoài.

Greg lắc đầu:

- Không, anh phải đi ngay. Có thể cho đến phút chót, em nhé. Chúng ta sẽ bù lại tất cả vào tuần sau tại Texas.

- Vâng! – Nàng đáp, đôi mắt nàng rực sáng với nụ hôn nồng ấm nhưng trái tim đã tan vỡ – Tuần tới vậy.

Chàng rời khỏi nàng cũng gấp gáp như Dieter đã rời nàng vào buổi sáng hôm đó bộ, với cú điện thoại khẩn cấp phải ra đi. Nàng rùng mình, bị choáng ngợp bởi một cảm thức về các biến cố là thời gian đang lặp lại.

- Bà có dùng tráng miệng không ạ? – Người phục vụ hỏi.

- Không. Cảm ơn. – Nàng cảm vী và đứng dậy. Minh diên rồi, nàng tự nhủ. Dieter rời nàng để đối diện với cái chết ngoài mặt trận còn Greg rời nàng không vì lý do nào khác hơn là một cuộc giao tranh nhỏ trong phòng họp.

Người phục vụ trịnh trọng khoác chiếc áo choàng lông chồn dài tới gót lên vai nàng. Nàng cảm ơn ông ta và cảm thấy giá buốt. Dieter trở lại để chết trong tay nàng. Còn Greg cũng sẽ trở lại nhưng chính nàng sẽ nói những lời làm chết đi tình yêu trong chàng.

- Có taxi đang đợi, thưa bà. – Người phục vụ báo lại, ông tự hỏi một người đàn bà kiêu kiêu, với ông chồng đẹp trai, giàu có, rõ ràng đang yêu nàng tha

thiết, sao lại có vẻ u sầu đến thế.

- Cảm ơn. – Nàng trả lời và ông lại cảm thấy xúc động bởi giọng nói ngọt ngào của nàng. Nàng bao nhiêu tuổi nhỉ, 25 hay 26? Có lẽ hơn nữa. Một người đàn bà không tuổi tác. Nàng sẽ vẫn là một người rất đẹp ngay cả khi đã già rồi.

- Xin chào bà! – Ông nói, ước mong có thể an ủi nàng – Mong được gặp lại bà.

Nàng đợi chàng suốt chiều hôm đó, ngồi một mình trong khoảng sân sau, nàng nhìn ra vịnh biển đen mướt như lụa. Đỉnh đồi được bao phủ trong một làn sương. Xa xa, ánh đèn từ khu Marin lấp lánh như những viên kim cương trong buổi chiều tà.

Chàng vẫn chưa trở lại. Đến 9 giờ chàng gọi điện thoại giọng vội về:

- Đây là một buổi họp suốt đêm cung à. Anh không thể trở về cho đến khi Melanie đi khỏi. Cho anh gửi lời chào tạm biệt cô bé và sửa soạn hành lý của em đi nhé. Anh đã sắp xếp để chúng ta bay tới Houston tối mai.

- Hay lắm, anh yêu dấu. – Giọng run rẩy của nàng thật mâu thuẫn với những lời nàng vừa nói.

Greg nhăn mặt. Chàng đã gần như quên đi lời thú tội của nàng.

- Nếu em quá lo lắng về chuyện đó thì đừng nói nữa. – Chàng ra hiệu cho Nick đã sắp xong. Anh ta đang đợi Greg vào phòng họp.

- Nhưng em sợ... – Nàng thì thầm, ước gì chàng đang ở trong căn phòng này để nàng có thể ngã vào cánh tay chàng – Em đã để quá lâu... và có nhiều vấn đề quá.

- Về Luke phải không? – Giọng nói trầm trầm của chàng có vẻ thông hiểu.

- Vâng. Về Luke và về Dominic.

- Ông vừa có điện tín phúc đáp, ông Dering. – Cô thư ký xen vào.

Chàng cảm lấy bức điện và liếc qua danh sách những con số.

- Tạm biệt anh! – Lisette đang nói – Em yêu anh nhiều lắm.

Chàng đang định hỏi tại sao nàng lại nói về Dominic với giọng lo âu như khi đề cập đến Luke, nhưng đường dây đã cắt.

- Mọi người đang đợi ông, thưa ông Dering. – Cô thư ký khẽ nhắc khi chàng tỏ ý muốn quay số lại.

- Thôi được! – Chàng cố dứt bỏ những ý nghĩ về Luke Brandon. Họ sẽ nói về anh ta khi cuộc họp lê thê này chấm dứt. Khi ấy, có lẽ họ đang trên đường đến Houston – Cô coi lại cẩn thận xem cà phê đã sẵn sàng chưa. Và nhớ đem theo hồ sơ chiến lược vào.

Sáng hôm sau Melanie phụng phịu nói:

- Cháu không muốn về nhà tí nào cả!

Vali của cô bé đã được mang ra khỏi phòng và xếp gọn trong cốp xe Lincoln.

- Rồi cháu sẽ được trở lại mà, bé cưng! – Lisette an ủi.

Liệu Luke có cho cô bé thăm nàng khi mà chuyện giữa họ đã hết?

- Con ghét quá! – Dominic nói, mặt cau kình, ánh mắt lộ vẻ giận dữ – Melanie ở London còn con ở San Francisco và chẳng bao giờ được gặp nhau.

- Chẳng nào lớn lên chúng ta sẽ gặp lại nhau. – Melanie nói với vẻ tin tưởng – Em sống ở London mà mỗi tháng ba vẫn bay đến Los Angeles, có khi một tháng ba đi đến hai lần. Mẹ lại không thích như vậy. Mẹ nói mẹ không biết tại sao ba lại tới đấy hoài.

- Đúng vậy không hả mẹ? – Dominic hỏi với một vẻ thích thú – Tại sao cậu Luke không đến đây ở với chúng ta nhỉ?

- Bởi vì cậu ấy bận quá. – Lisette nói, nàng vội quay mặt đi khỏi những gương mặt đang dò hỏi, đôi má ửng hồng lên vì cảm giác khó chịu.

- Mà sao con không được đến phi trường cơ chứ? – Dominic tiếp tục vụn vặt – Con thích đến phi trường với Melanie hơn là đi học.

- Việc học rất quan trọng, Dominic à! – Lisette giảng giải. Nàng biết rằng đó không phải là lý do thật sự đối với việc nàng đã quyết định không cho Dominic đi theo, mà vì trưa nay, Greg sẽ về sau buổi họp suốt đêm qua với Hãng hàng không Del, và nàng phải nói chuyện với Greg. Không thể lập lờ hay trì hoãn thêm được nữa. Lisette đang đi đến tầng quan sát, nàng chờ cho đến khi máy bay chạy trên phi đạo và bắt đầu cất cánh. Mặt trời chiếu trên đôi cánh sáng như bạc. Mười bốn giờ nữa, Melanie sẽ trở về London với Annabel và có lẽ cả Luke nữa.

Nàng bước nhanh ra khỏi tầng quan sát và đi về phía bãi đậu xe. Vài ngày nữa, Luke sẽ đến Carmel yêu cầu được gặp nàng. Nàng mở cửa xe ngồi vào

tay lái. Nàng vẫn chưa báo cho Luke biết chuyện giữa họ đã chấm dứt... và cũng chưa thu dọn vật dụng ra khỏi căn nhà nghỉ mát, nơi họ đã từng chia sẻ ân ái.

Nàng quẹo trái vào xa lộ, phải làm ngay bây giờ. Đến khi nàng nói với Greg thì mọi liên hệ với Luke phải được cắt đứt. Nàng ấn mạnh chân ga, bỏ qua lối rẽ đưa về nhà, tiếp tục chạy về phía Nam phóng đến Carmel.

Greg ra khỏi phòng họp lúc chín giờ rưỡi, mệt mỏi và xốc xếch, nhưng hãng hàng không Del đã sẵn sàng tiễn cử chàng.

Chàng liếc nhìn đồng hồ. Chuyến bay của Melanie vào lúc 10 giờ. Nếu may mắn chàng vẫn có thể đến kịp giờ chào tạm biệt cô bé. Chàng cho tài xế nghỉ và tự lái chiếc Cadillac ra khỏi gara dưới đất, chàng cảm thấy hài lòng với phương án họ tìm ra. Chàng nghĩ đến những ngày ở Texas với Lisette. Dù chuyện về Luke có thể nào đi nữa, nó cũng không còn gây ảnh hưởng mạnh cho chàng. Từ lâu, chàng đã chấp nhận mối liên hệ giữa nàng với Luke, nó đã có trước khi chàng gặp nàng, nó như những bóng ma đeo đuổi cần phải xua tan khỏi cuộc đời chàng. Chàng xoa xoa chiếc cảm lôm chôm râu mới mọc. Hy vọng rằng những lời để xua tan bóng ma đó sẽ ứng nghiệm.

Xe cộ nườm nượp, đến 10 giờ 5 phút chàng mới giảm tốc độ và rẽ vào phi trường. Có thể chuyến bay của Melanie đã khởi hành nhưng may ra Lisette vẫn còn trên đường từ tầng quan sát xuống bãi đậu xe. Khi đến bãi đậu xe tạm thời, chàng thấy ánh lấp lánh của chiếc Lincoln màu xanh thẫm đang lao đến lối ra bên kia. Không thể làm được, chàng cua vòng lại chạy theo, ép mạnh tay lên còi chiếc Cadillac để Lisette chú ý. Nàng chạy chậm lại khi tới gần công, rồi mặc cho chàng đang nỗ lực làm nàng dừng lại, nàng quẹo trái, nhanh chóng lấy lại tốc độ.

- Quý tha ma bắt nàng đi! – Chàng lẩm bẩm, cố không để nàng mất hút và chuẩn bị đuổi theo trên suốt lộ trình về đỉnh cao Thái Bình Dương.

Lisette đi con đường ven biển, theo phía Nam qua vịnh Trắng Non và Davenport. Nàng thầm tính lại xem phải mất bao lâu mới trở về nhà. Hai giờ lái xe đến đó, nửa tiếng để thu dọn đồ đạc, 15 phút gọi Luke qua số điện thoại ở London, và lại hai tiếng vòng về nhà. Đồng hồ tốc lực nhảy từ 65 đến 70. Nàng chưa bao giờ hăm hở tới Carmel đến thế và cũng chưa bao giờ quyết định sẽ xa rời nó mãi mãi.

Greg mỉm cười một mình. Khi vượt qua chiếc xe Ford màu đỏ, loại có mui tự động, chàng vẫn giữ Lisette trong tầm mắt. Chắc nàng sẽ choáng váng khi nhìn qua kính chiếu hậu và nhận ra kẻ đang bám nàng sát nút. Lisette lại gia tăng tốc độ, nàng không hề tỏ ý muốn rẽ vào lối quẹo mà chàng đang mong đợi. Greg nhíu mày, bối rối. Nàng biết chàng về nhà vào giờ này mà. Chàng muốn họ đi Texas càng sớm càng tốt và có chết chàng cũng không thể nghĩ nổi nàng đang đi đâu.

Năm phút sau thì chàng đã quá rõ. Họ đang trên tuyến đường US. LOI, hướng về Los Angeles, trên con đường trở lại thành phố cổ Camino Real. Đại lộ Hoàng gia mà người Tây Ban Nha đã xây hai trăm năm trước, con đường sẽ đưa nàng tới Carmel.

Cả một lúc lâu, chàng không thể tin vào điều đó. Chàng kiểm soát các bảng chỉ đường, kiểm soát chiếc Lincoln Zephyr, và cuối cùng hiểu rằng không có sự lầm lẫn nào hết. Chàng lái xe chậm lại, không còn háo hức để nàng thấy nữa. Một vẻ do dự trên khuôn mặt chàng với đôi mắt sáng rực, chàng theo nàng đến nơi hò hẹn.

Bên trái nàng, dãy núi Santa Guiz, vươn thẳng lên trời trong một vẻ hùng vĩ tráng lệ, nhưng nàng chẳng màng tới. Giờ này, bên London có thể mới hừng sáng. May ra Luke sẽ ngủ đêm một mình ở căn phòng trên nhà kho. Nếu không có lẽ anh đang ở nhà với Annabel tại Kent. Bên phải là vịnh Monterey đang lấp lánh với những chiếc thuyền buồm lướt gió trên mặt nước xanh biếc. Nàng cắn môi lo lắng. Cú điện thoại có thể phá giấc ngủ anh ấy, cả Annabel nữa không chừng. Nàng cho xe đi vào đường hầm DelMonte, chạy qua lâm viên Thái Bình Dương và đi về hướng Carmel. Đánh thức Annabel dậy là một việc liều lĩnh mà nàng phải làm. Nàng không thể chấm dứt câu chuyện với Luke bằng một lá thư. Cuộc sống gần gũi quá lâu giữa họ không cho phép nàng xử sự lạnh nhạt như thế. Nàng phải nói với anh, nếu không trực tiếp thì cũng phải qua điện thoại. Nàng chạy chậm lại, lướt qua con đường du lịch chính đông nghẹt và tới lối đi ven biển dẫn đến căn nhà nghỉ mát. Có dấu hiệu của sương mù đang lan vào từ biển. Đám cây cối nghiêng ngả trước gió che khuất hẳn ngôi nhà. Nàng lại liên tưởng đến hàng cây chắn giữa Valmy với bãi biển.

Nàng dừng lại tắt máy và bước ra ngoài. Không khí đượm hương vị mặn mặn của biển. Nàng đã bảo Luke sẽ không bao giờ trở lại Valmy, nhưng bây giờ nàng muốn nói rằng nàng sẽ không về Valmy nếu không có Greg. Nỗi nhớ nhà chưa lúc nào nguôi giờ đây càng thêm da diết. Dưới chân nàng, bãi biển trải dài đến vô tận trong một màu trắng sáng rực như tuyết. Nó có một vẻ đẹp mỹ thuật, còn hoàn hảo hơn cả bờ biển dưới vách đá của Valmy. Ở đây, chưa bao giờ có xác chết, chưa bao giờ có máu đỏ, vậy mà nó không thể làm nàng rung động. Cho dù có mỗi mồn gót chân nơi đây, nàng cũng không tìm lại được sự thanh thản như những lần dạo bước trên bờ biển Normandy.

Gió thổi mạnh hất tung mái tóc ra khỏi mặt nàng, quất vào má rất buốt. Nàng nhìn ra bờ biển lần cuối rồi quay lại lấy chìa khoá cửa. Đây là lần cuối cùng nàng bước vào ngôi nhà nghỉ mát.

Những đốt ngón tay Greg trắng bệch lại trên vô lăng. Dọc theo bờ biển, những ngôi làng nhỏ xếp thành hàng như một dãy hộp xinh xắn. Chàng không ngờ Lisette lại dám làm một điều xúc phạm như vậy.

Khi đã đến Carmel chàng không cần phải bám sát Lisette nữa, chàng quá rõ nàng sẽ đi đâu. Chàng đã tới ngôi nhà nghỉ mát mà Luke đang mượn của Steve Bernbach, trong một buổi tiệc chia tay trước khi ông ta đảm nhận chức vụ giám đốc hành chính cho hãng Johnson Matthei, một công việc mới ở London. Một ngôi nhà tách biệt, hoàn toàn thích hợp cho kiểu hẹn hò như Luke Brandon với Lisette. Con đường mấp mô với những đụn cát, Greg lái một cách chậm chạp, chàng không muốn kết thúc cuộc hành trình này, không muốn đối diện với sự phản bội của nàng.

Lisette liếc qua căn phòng khách nhỏ. Cuốn truyện Therese Raquin của nàng đang để mở trên bàn cà phê thấp, còn những cuốn khác vẫn ở trên kệ. Sách báo, hình ảnh và thuốc lá Pháp. Nàng chạy nhanh lên những bậc thang vào phòng ngủ hoang hốt vì biết bao nhiêu thứ đã được tích tụ nơi đây qua vài tháng.

Nàng vội vàng mở cửa tủ, kéo quần áo ra và chất thành đống lên chiếc giường phía sau. Minh thật ngốc khi đến đây mà không chịu ghé về lấy vali, nàng

tự trách. Phải mất ba, bốn lần mới mang hết những thứ này xuống dưới nhà, rồi lại khuôn chúng ra bỏ trong cốp xe. Vài phút sau, phần tử của nàng đã trống trơn, chỉ còn lại tro bụi của Luke. Nàng bước nhanh tới bàn phấn với đồ trang điểm ôm trong tay, nhưng nàng chợt đứng sững lại, mắt mở to, thẳng thốt.

Ở dưới nhà, cánh cửa được mở ra rồi đóng lại. Tiếng bước chân đàn ông băng qua phòng khách, bắt đầu đi lên cầu thang.

Nàng quay nhanh, chắc chắn có kẻ trộm, rồi cửa phòng mở ra, nàng thốt lên ngỡ ngàng:

- Luke!

- Chứ em đang mong ai khác sao? – Anh vừa nói vừa cười với nàng.

- Nhưng em tưởng anh đang ở London?

- Anh bay đến đây hồi tối qua. Anh vừa đem xe đến Carmel gởi và sửa luôn, rồi đi bộ dọc theo bãi biển lại đây.

Nhìn đồng quần áo ở giường và đồ trang điểm trên tay nàng, nụ cười Luke vụt biến mất.

- Em đang làm cái trò quái quỷ gì thế? – Luke giận dữ quát lên. Anh bước tới chụp tay nàng mặc cho những chai lọ văng tung toé xuống sàn – Tại sao em đến đây nếu em nghĩ là anh đang ở London. Em định mang mớ quần áo này đi đâu, hả?

- Em mang về nhà. – Nàng nói và cảm thấy giận mình đã làm Luke đau khổ – Em không đến đây nữa đâu. Chuyện của mình đã hết rồi.

- Thật là điên rồ! – Luke hất những thứ còn lại ra khỏi tay nàng và kéo nàng lại gần. Mặt anh biến đổi trước con thịnh nộ.

- Anh phải hiểu chuyện này cho em Luke à. Đáng lẽ mình không nên bắt đầu. Nó không bao giờ mang lại điều gì cho chúng ta... Sẽ chẳng đi đến đâu cả.

- Không cần biết sẽ tới đâu. – Anh gầm lên ánh mắt bùng bùng – Tất cả những gì phải làm là tiếp tục.

Nàng cố vùng ra, nhưng anh đã ôm chặt nàng với một sức mạnh khủng khiếp:

- Ô. Đừng, em đừng đi, Lisette! Nếu đi, em sẽ đi với anh! Sẽ không về San Francisco. Chúng ta đã đóng kịch đủ rồi! Từ giờ trở đi chúng ta phải công khai thôi. Chúng ta phải sống với nhau, ở bên nhau, và nếu cần sẽ cùng chết với nhau.

- Luke, anh điên à. Chúng ta không có quyền sống với nhau nữa. Annabel yêu anh. Cô ấy đang đợi anh, ngay bây giờ, ngay lúc này.

- Anh cóc cần Annabel! – Anh gào lên, đẩy nàng ngã xuống giường và nằm đè chặt lên nàng – Không phải là Annabel đã ám ảnh suốt bấy lâu! Đó không phải là Annabel mà anh phải bay hàng ngàn dặm để tới đây! Đó là em, Chúa ơi. Em không được bỏ anh lúc này! Vì chúng ta đã chung sống với nhau.

- Không đâu, Luke, đừng! – Nàng la lên khi anh bẻ quặt tay nàng lên đầu và tay kia lần mở nút áo nàng – Chúa ơi, ngừng lại đi. – Nàng van vãn, vùng vẫy một cách bất lực. Cuối cùng nàng hét lên tuyệt vọng – Tôi không yêu anh, Luke!

Anh ngẩng lên, khuôn mặt gầy gò tối sầm lại vì dục vọng.

- Tôi cóc cần! – Anh la lên và dìm tắt sự phản đối của nàng với đôi môi xâu xé cuồng bạo.

Greg đậu chiếc xe Cadillac dưới những lùm cây, mạch máu đập nơi cổ tay chàng. Một vẻ lạnh lùng giết người ẩn sau đôi mắt đau đớn. Chàng đã thấy Luke đến gần từ bãi biển, rồi đi vào nhà nghỉ mát, và nhận ra không phải chỉ trong chiến tranh người ta mới có thể giết người. Chàng lặng lẽ đóng cửa xe Cadillac, một sợi thần kinh giật mạnh ở góc hàm. Tay chàng nắm chặt lại và chàng bước theo không chút ngần ngại.

Căn phòng khách không còn giống như những gì chàng đã nhớ. Bernbach đã treo phủ tường những bức tranh tĩnh vật khi ông làm ăn thành công. Giờ đây, tất cả đã được rời đi. Thay vào đó là những tác phẩm nghệ thuật hiện đại, đối lập đến kỳ quặc với chiếc ghế bành bọc da đỏ kiểu cổ điển bình thường và các ghế dựa có lưng cao. Một cuốn sách để mở trên bàn cà phê. Chàng cầm lên. Therese Raquin của Zola bằng tiếng Pháp. Còn có những cuốn sách khác ở trên kệ, một bản Le Monde trong giá tạp chí. Chàng cầm lên coi ngày. Đó là số báo ra cách đây một tháng.

Chàng đi qua phần còn lại của căn phòng và nhận ra hình của ông Henri và bà Héloïse, hình ở Valmy. Ngôi nhà nghỉ mát này không phải là chốn gặp gỡ tình cờ. Đó là nơi trú ngụ thường xuyên của nàng suốt cả thời gian dài. Chàng tự hỏi sao mình lại có thể nghĩ rằng sự gặp gỡ của họ chỉ gồm những bữa ăn trưa và tối. Tại sao chàng đã không nhận thức được rằng những lời nàng sắp nói đây không phải vì tình yêu không thể đáp lại với Luke mà là sự ngoại tình – một sự ngoại tình đã bắt đầu từ lâu và nàng không hề có ý định chấm dứt.

Trên lầu vọng xuống tiếng cọt két không thể làm lẫn được của chiếc giường. Chậm rãi và chắc chắn, bộ mặt chàng bây giờ là một mặt nạ không thể nhận ra được dưới con thịnh nộ, lòng ghen tuông và nỗi cay đắng đang bị tổn thương đến mù quáng, chàng bắt đầu trèo lên cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Mặt trời giữa trưa hắt ánh sáng vào phòng ngủ. Những bức tường màu vàng, sàn nhà bằng gỗ sồi đánh bóng trải thảm Mexico màu sắc rực rỡ. Họ Không có vẻ gì nghe thấy Greg đang tới gần. Luke đang nằm đè lên Lisette. Họ đã Không kịp rời bỏ hết ý phục.

Greg như bị nhận chìm bởi sự kinh hoàng. Chiếc váy màu đỏ tươi của Lisette bị kéo cao đến tận hông, trông như một dải băng đầm máu trên khăn phủ giường màu trắng viền đăng ten. Tay nàng bị ép sát vào ngực Luke và cổ đẩy anh ta ra như thể nàng đã cảm thấy sự hiện diện của một người nào đó, hoặc đã nghe tiếng chân chàng lại gần.

- Thằng chó hoang! – Chàng la lên, giọng lạc đi trong cổ họng.

Chàng nhảy tới vỗ lấy vai Luke rồi kéo anh ta ra và đâm một cú trời giáng vào cằm anh ta. Sức mạnh của cú đâm nhấc Luke ra khỏi giường bay đến tận phía bên kia phòng nằm sóng soài. Chàng nhận thấy sự ngạc nhiên trong mắt Luke và tiếng thét đau khổ của Lisette, nàng đang trườn trên giường. Rồi Luke nhào lại phía chàng, tay nắm chặt lại, mắt đầy sát khí.

Tiếng đánh đập huỳnh huých và máu chảy ra. Lọ hoa hồng rơi vỡ tan trên sàn. Luke không có ý định làm người quân tử, nắm đầm hạ thấp của anh làm Greg gấp người lại. Với lời nguyên rủa thô tục, Greg đánh trả lại, chàng chọc một cú tàn nhẫn vào cổ Luke. Luke lao đảo xoay lùi lại và Greg nhào lên, mặt chàng đầm mồ hôi, máu từ một vết rách ở thái dương chảy xuống má, hơi thở khô khè, ngắn và nặng nề. Tay chàng đang siết cổ Luke nhưng anh ta đã húc đầu gối lên và họ lại tách ra, thở hổn hển lấy sức trong lúc lồm cồm đứng dậy. Cả hai gườm gườm rồi lại vung nắm đầm lên.

- Ngừng lại! Chứa ơi! Ngừng lại ngay!

Luke nhào đến Greg như một con bò mộng, chàng bước sang một bên nhưng không kịp. Luke đâm một quả vào ngực chàng và họ lại bị khoá vào trong cuộc vật lộn quyết liệt. Máu từ mũi Luke chảy ra vấy cả lên tường và sàn nhà. Áo Greg đầm mồ hôi dính chặt vào lưng chàng, làm nổi rõ những bắp thịt đang cuộn lên khi chàng nhào vào Luke, tổng anh ta lùi lại ngã lên vũng nước tung toé và những mảnh vỡ của lọ hoa.

- Thằng dê hoang! Đồ chó! Thằng chó chết! – Chàng gầm lên khi ngồi lên Luke, hai tay siết chặt cổ anh ta.

- Ngừng lại! Anh đang giết anh ta đấy! – Lisette rú lên, phóng tới bên cạnh và giữ chặt lấy tay chàng, cố dùng hết sức mạnh gỡ hai gọng siết của chàng.

- Đáng lẽ phải giết nó từ lâu rồi kia!

Những ngón tay của Luke bấu víu một cách vô ích trên tay Greg. Lưỡi anh thè ra, mắt lồi lên.

- Ngừng lại! Chứa ơi! Hãy ngừng lại!

Những cánh tay của Greg như thanh thép nguội khi Lisette cố gắng gỡ ra. Nàng thấy mặt Luke bắt đầu xám lại và nghe tiếng ục ục trong cổ anh. Rồi tay Greg lỏng ra và trượt đi. Luke vung ra, anh lẫn người qua đồng ói mưa trên sàn gỗ sồi đánh bóng.

Greg thở dốc đứng dậy, nhìn một cách khinh miệt xuống Luke rồi đến Lisette, điên cuồng và đầu tóc rối bù. Đôi mắt nàng là hai hố sâu của sự kinh hoàng trên khuôn mặt thon dài trắng như phấn.

- Nó vẫn còn sống. – Greg tàn nhẫn nhò vào mặt nàng – Nó là của cô đấy. Đó là tất cả những gì cô muốn, phải không? Bây giờ cô đã có nó thì cứ vui vẻ với nhau đi.

- Không, Greg à! – Nàng hỗn hển một cách tuyệt vọng – Anh Không hiểu, hãy nghe em nói!

- Tôi hiểu quá rồi! – Greg la lên, giăng ra khỏi nàng – Tôi đã hoàn toàn hiểu cô từ lâu rồi, Lisette. Còn hơn là cô có thể tưởng tượng.

Chàng đẩy nàng té vào tường.

- Không! – Nàng nghẹn ngào – Anh không hiểu em, Greg! Bây giờ thì anh không hiểu gì cả.

Chàng chạy xuống cầu thang. Lisette lao theo, tóc nàng xỏ xuống đôi vai và ngực loang loáng mồ hôi.

- Đợi em với, Greg! – Nước mắt chảy trên mặt nàng – Đợi em với.

Máu vẫn chảy từ vết thương trên mặt Greg. Chàng lao qua khoảng đất trống đến bên hàng cây, gạt mạnh cửa xe, chẳng buồn để ý đến Lisette.

- Hết rồi! – Chàng nói với vẻ tàn bạo, vặn chìa khoá công tắc – Không có gì có thể giải thích những việc tôi thấy trong phòng.

Nàng chạy một cách điên cuồng sau chàng.

- Không, Greg! Đừng đi! Hãy nghe em đây!

Chàng nguyên rùa một cách tàn nhẫn, rô máy chạy. Nàng gọi tên chàng một lần nữa, những ngón tay nàng chạm vào cây cản của xe. Greg lao vút đi, khiến nàng té nhoài xuống đất. Nàng loạng choạng đứng dậy, miệng vẫn gọi tên chàng và lại chạy theo nhưng đã quá trễ. Chiếc xe đã chạy khoảng trăm mét xuống con đường bãi biển, một đám bụi cuốn lên phía sau xe.

Người chàng run lên. Chúa ơi, chuyện vừa xảy ra còn tệ hơn bất cứ những gì mà chàng đã tưởng tượng một cách xa xôi. Chàng bẻ tay lái quẹo gấp qua bên trái, phóng ra khỏi con đường chưa làm.

Ở bãi vào con lộ dẫn đến Caronel. Chàng biết họ đã từng gặp nhau, biết cả căn nhà nghỉ mát nhưng chàng vẫn chưa tin họ là tình nhân của nhau. Chàng lại quẹo một khúc quanh mới trong tiếng rít của vỏ xe. Chuyện đó đã kéo dài bao lâu? Vài tháng hay vài năm? Chàng tiếp tục nhấn mạnh chân ga. Tháo nào nàng cần nói chuyện với chàng và viễn tưởng một cuộc nói chuyện như vậy làm nàng sợ.

Chàng vượt qua một chiếc xe Ford rồi một chiếc xe chờ hàng, tiến ra giữa con đường. Những đốt ngón tay chàng trắng bệch trên tay lái, mạch máu nơi thái dương phồng lên xẹp xuống liên tục. Luke và Dominic. Nàng cần nói chuyện với chàng về Luke và Dominic. Chàng lạng xe qua lối một xe tải ngược chiều. Có chuyện gì về Dominic? Giữa Luke Brandon và con trai của họ có mối liên hệ gì? Câu trả lời như găm lớn từ trong người chàng, sự đau đớn như châm vào cánh tay chàng nổ tung lồng ngực chàng. Brandon đã yêu nàng trước khi chàng gặp nàng, anh ta đã định cưới nàng. Con đau đang hành hạ bóp nghẹt trái tim chàng. Anh ta đã muốn cưới nàng để hợp thức hoá đứa con sắp ra đời của họ. Đứa bé đã được sinh ra chỉ tám tháng sau ngày đổ bộ và bảy tháng sau khi chàng cưới nàng.

Khi ngực chàng như muốn nổ tung ra và chiếc xe chuyển sang dòng xe ngược chiều, chàng biết rằng ở một nơi sâu xa trong tiềm thức, chàng vẫn cảm nhận được điều đó. Dominic không phải là con của chàng, đứa con mà chàng yêu thương nuôi nấng không phải là của chàng. Một nỗi đau không thể chịu nổi. Greg gục xuống tay lái không còn thở nổi nữa. Dominic không được biết về chuyện đó, con chàng không bao giờ được biết về chuyện đó, đó là ý thức cuối cùng của Greg khi chiếc Cadillac lao ra khỏi con đường.

Nàng đứng trên lối đi gió thổi cát tung lên, bụi đất nơi rãnh xe của chàng bay ngập trong không gian. Sẽ chẳng còn cuộc hành trình xuống Texas, chẳng còn một tương lai mới mẻ sáng lạn nào nữa. Sự can đảm của nàng trong việc nói chuyện với chàng đã tới quá trễ. Hết rồi. Chính chàng đã nói vậy. Không khí đầm mùi biển mặn quất rất vào khuôn mặt đầm lệ của nàng. Nàng đưa tay gạt nước mắt. Những năm tháng tiếp theo sẽ là thời gian cho những giọt nước mắt đau thương này. Còn bây giờ, nàng phải thu xếp dứt khoát theo quyết định của mình rồi về nhà, cho dù phải đối mặt với bất cứ tình huống nào.

Luke đang ngồi trong phòng tắm, hai tay ôm đầu. Anh ngẩng lên nhìn nàng bước vào, một lần xấu xí nằm quanh cổ anh với vết bầm tím của ngón tay cái trên yết hầu.

- Chúng ta hãy đi đi! – Anh nói cộc lốc, đứng dậy đi tới bồn nước, vốc nước lạnh lên mặt – Có chuyến bay đi London lúc 4 giờ chiều, chúng ta có thể lấy vé dễ dàng. – Anh cầm khăn lau mặt.

- Em sẽ không đi với anh. – Lisette lặng lẽ nói – Em sẽ không gặp anh nữa.

Luke ném khăn mặt đi, giọng nói không chút ân hận.

- Em sẽ đi vì em sắp ly dị Greg, còn anh sắp ly dị với Annabel. Chúng ta sẽ lấy nhau như lẽ ra chúng ta nên làm nhiều năm trước đây. – Anh nắm tay Lisette đưa nàng về phòng ngủ.

- Chúng ta sẽ thu xếp và đi khỏi đây trong 15 phút. Chẳng có gì cần phải trở lại, chúng ta sẽ sống ở London.

Nàng nhẹ nhàng gỡ tay Luke ra và lặp lại:

- Em sẽ không đi với anh mà sẽ về San Francisco.

Luke nhìn nàng chăm chú không tin.

- Nhưng tại sao? Tương lai em Không còn ở đó mà ở London với anh.

Nàng gom quần áo lại.

- Không! – Nàng nói một cách vững vàng – Tương lai của em sẽ không bao giờ là với anh. Tất cả những gì chúng ta có chỉ là một quá khứ có chia sẻ mà chưa bao giờ được thoả mãn, ngay cả bây giờ.

Nàng đứng một mình, nhìn anh, nhớ lại phút đầu gặp anh, nhớ lại Valmy.

- Tạm biệt Luke.

Nàng quay đi bước xuống cầu thang, quyết định gạt Luke ra khỏi cuộc đời mình mãi mãi.

Ngay khi mới về nhà, Lisette đã cảm thấy điều gì đó, một tai họa khủng khiếp đang chờ đón. Chiếc xe chờ hàng của Simonette đang đậu ở một vị trí bất thường, cửa xe mở toang như thể cô ta đã lao ra khỏi nó vào nhà. Nàng đậu xe phía sau đó, chưa kịp rời khỏi xe thì Simonette đã mở tung cánh cửa phía trước, chạy lại phía nàng, mặt sợ hãi:

- Ôi! Ôn Chúa! Bà đã về. Tôi cố gắng liên lạc với bà khắp mọi nơi, nhưng không ai biết bà ở đâu cả và...

Lisette nhào tới nắm lấy cô ta:

- Chuyện gì vậy? Máy đưa nhỏ làm sao? Lucy và Dominic đâu rồi?

- Chúng đang ở trường. Tôi nghĩ cứ để chúng ở đó là tốt nhất, tôi...

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Ông Dering. Ông nhà bị một con đau tim ngay khi đang lái xe...

- Không! – Lisette rú lên như muốn phủ nhận điều đó, nàng quay đi, mặt tái nhợt – Ông ấy ở đâu? – Nàng bật khóc, chạy lại phía xe.

- Bệnh viện đa khoa San Francisco. – Simonette trả lời và lao theo nàng – Nhưng bà không thể lái xe đến đó một mình, bà đang bị chấn động mà, thưa bà.

Cửa xe Lincoln đóng sầm lại. Bàn tay Lisette nóng nảy khi nàng mở công tắc. Một con đau tim, có thể chàng đã chết hay đang hấp hối. Bánh xe rít lên khi nàng ra khỏi lối đi, rồi chuyển sang số 1 rồi đến số 2. Nàng phải gấp chàng, ở bên cạnh chàng, Lisette thầm cầu nguyện khi cho xe tách khỏi dòng xe cộ chính.

- Lạy Chúa, xin đừng để Greg chết. Hãy làm bất cứ gì nhưng đừng để anh ấy chết.

- Ông ấy đang ở trong phòng mổ. – Một cô y tá tự động đưa Lisette đến bên một chiếc ghế – Có thể ông ấy sẽ phải ở đó nhiều tiếng đồng hồ. Bà có muốn liên lạc với ai để cùng đến với bà trong khi chờ đợi không?

Lisette lác đầu, nàng chẳng muốn có thêm người nào cả. Không ai có thể hiểu nỗi đau khổ sâu xa của nàng để nàng có thể kể lại cuộc chia tay của họ – đó là một lời kết tội tàn nhẫn, là một sự tổn thương nặng nề. Nhưng nếu chàng chết? Nàng phải có bổn phận đối với cha mẹ và cô em gái Chrissie của chàng.

- Vâng, tôi cần liên lạc với ba má và em gái ông ấy.

- Tôi sẽ giúp bà. – Cô y tá nói về thương hại – Bác sĩ sẽ đến gặp bà ngay khi có tin gì mới.

Đó là lần chờ đợi dài nhất trong đời nàng. Đến sáu giờ, một bác sĩ giải phẫu đeo khẩu trang một môi từ phòng giải phẫu ra cho nàng biết Greg đã được chuyển qua phòng hồi sức, chàng bị gãy một cánh tay và xương chân, nhưng chàng sẽ qua được.

- Tôi có thể gặp ông ấy không? – Nàng hỏi trong khi bà mẹ chồng cúi đầu trên cánh tay nàng đang khóc với sự nhẹ nhõm.

- Y tá sẽ đưa bà đến sau khi ổn định xong cho ông ấy. Nhưng bà không thể ở lâu được vì thân nhân không được phép vào đó và ít nhất sáu bảy tiếng đồng hồ nữa ông ấy mới hồi tỉnh.

- Tôi hiểu! – Nàng cố gắng nở một nụ cười cảm ơn, nhưng một nếp nhăn hằn sâu nơi trán ông làm nàng cảm thấy sợ hãi.

- Chuyện gì vậy? Còn điều gì nữa mà ông chưa cho tôi biết?

Ông ta mở chiếc mũ giải phẫu ra, lùa những ngón tay vào mớ tóc hoa râm dày rậm và miễn cưỡng nói:

- Tồn thất ở khu thần kinh toạ khá nặng, thưa bà. Bà phải chuẩn bị tinh thần vì ông nhà có thể không bao giờ đi được nữa.

Nàng trải qua một đêm ở bệnh viện, nhất định không về nhà và uống những tách cà phê đen bất tận. Bác sĩ đã cho nàng biết con đau tim có thể bộc phát bất cứ lúc nào, nhưng nàng nhớ lại cú đâm trời giáng vào ngực chàng và nét đau đớn trên khuôn mặt chàng khi chàng báo nàng cuộc hôn nhân của họ đã chấm dứt. Nàng biết mình phải chịu trách nhiệm.

- Chồng tôi có thể chịu đựng được những sự căng thẳng không? – Lisette hỏi một bác sĩ thực tập khi anh ta đến gặp nàng lúc sáng sớm để cho nàng biết Greg sắp hồi tỉnh và nàng có thể trở lại phòng. Anh ta ngạc nhiên nhìn nàng.

- Thưa bà, xin lỗi, tôi không hiểu. Ông ấy vừa bị một con đau tim lại phải chịu một cuộc giải phẫu lớn. Vì thế không thể chịu đựng được sự căng thẳng nào cả. Nhưng tại sao bà lại hỏi vậy?

Nàng gạt mái tóc sẫm màu ra khỏi mặt, sự đau khổ trong mắt nàng làm anh ta xúc động.

- Chúng tôi đã cãi nhau khá gay gắt trước khi ông ấy bị tai nạn. – Giọng nàng run run – Có thể chồng tôi không muốn gặp tôi.

Anh ta nhìn nàng với vẻ thương hại và đã hiểu nguyên nhân nỗi đau của nàng. Anh ta nhẹ nhàng nói:

- Tôi nghĩ là ông ấy sẽ muốn gặp bà, nếu không thì nhóm y tá sẽ biết ngay và họ sẽ mời bà ra.

- Cảm ơn anh.

Giọng nói hơi khàn của nàng với nét nhún nhệ ở một trọng âm làm anh nhớ lại trong sổ tay thăm bệnh của anh rằng nàng là người Pháp, vậy mà anh lại quên được. Ngay cả lúc nàng ngủ trong chiếc áo lụa trắng và chiếc váy đỏ tươi bằng vải bông mà nàng mặc lúc vào phòng cấp cứu, trông nàng vẫn thanh lịch với nét đặc trưng của dân Âu châu.

Khi nàng vừa dợm bước đi, anh ngập ngừng nói:

- Thưa bà Dering... Xin lỗi bà... Có lẽ bà lo rằng chính cuộc cãi nhau giữa hai vợ chồng là nguyên nhân của cơn đau tim đó và bà là người phải chịu trách nhiệm?

Nàng quay lại và anh đọc thấy câu trả lời trong đôi mắt đau khổ của nàng.

- Phải! – Nàng trả lời ngắn gọn – Tôi biết tôi có trách nhiệm.

Tóc nàng ôm gọn khuôn mặt, nhẹ nhàng phủ xuống vai khiến nàng trẻ trung lạ. Anh bỗng ao ước phải chi nàng chưa lấy chồng và người đàn ông đang nằm trong phòng hồi sức chỉ cách đây vài bước không phải là chồng nàng. Anh nói với nàng, giọng đoán chắc.

- Tôi không nghĩ như thế, thưa bà. Những cơn đau tim đều có nguyên nhân từ cấu tạo cơ bản. Một cuộc cãi vã trong gia đình không đủ mạnh để gây cú sốc cho người đàn ông khỏe mạnh như vậy. Tuy nhiên, những chuyện liên quan đến tình cảm như thế không nên tái diễn trong một thời gian dài.

Nàng mở to mắt chăm chú nhìn anh hỏi:

- Vậy phải bao lâu nữa, thưa bác sĩ? – Nàng bỗng khựng lại.

Anh cau mày, nghiêm giọng nói:

- Cho đến khi nào chồng bà hồi phục hoàn toàn, nhưng ngay cả lúc đó, cũng phải tránh cho ông ấy những cơn xúc động căng thẳng. Đó sẽ là sự liều lĩnh quá điên rồ.

Lisette ngồi bên giường, muốn nắm lấy tay chàng lại không dám. Cây kim truyền vào tĩnh mạch cắm phía cổ tay. Nàng chỉ sợ khi vừa mở mắt thấy nàng chàng sẽ vùng ra khỏi bàn tay nàng làm nó bật ra.

Trông chàng thật bình thản, khuôn mặt đẹp trai gần như trẻ con. Những nét gợn dữ đau khổ đã biến dạng khuôn mặt chàng giờ đây đã mờ đi. Chỉ còn lại nét cười cố hữu nơi đuôi mắt và khoé miệng. Nàng duỗi những ngón tay ra, nhẹ nhàng như cánh bướm khẽ chạm vào chàng với một tình yêu nồng thắm và nàng biết sẽ chẳng còn mong được đáp lại.

- Ông ấy sắp tỉnh lại, thưa bà! – Cô y tá nhỏ nhẹ nói khi ngừng lại, nhìn biểu đồ rồi đến bên chiếc máy phát ra những tín hiệu theo dõi tình trạng của bệnh nhân cô chăm sóc.

Lisette cảm thấy cơn sợ hãi như bóp nghẹt tim nàng. Nàng sẽ thấy gì trong đôi mắt Greg khi chàng nhìn nàng. Chàng còn nhớ hay đã quên? Liệu nàng có bị mời ra khỏi phòng ngay lập tức hoặc không được trở lại nữa không chừng? Những đầu ngón tay Greg bắt đầu nấp mấy nơi tay nàng.

- Ôi! Greg! – Nàng thì thầm – Hãy để em ở lại với anh. Xin đừng bắt em đi.

Mắt chàng khẽ chớp rồi bất động và lại động đập mở ra.

- Chào anh! – Nàng dịu dàng nói.

Những đầu ngón tay chàng khép chặt ngón tay nàng lại.

- Em yêu... chào em! – Chàng thì thầm, nàng biết chàng chưa nhớ lại ít nhất cũng trong vài tiếng nữa. Nàng lại được tha thứ, đang được tha thứ một lần nữa.

- Em yêu anh, tình yêu của em! – Giọng nàng khàn đi – Em yêu anh hơn là anh vẫn nghĩ.

Chàng cố gắng mỉm cười.

- Anh cũng yêu em.

- Mọi chuyện đã qua rồi, xin đừng cố gắng nói nhiều.

- Được rồi! – Giọng chàng đồ dẫn và đôi mắt từ từ khép lại, lắng dần vào một giấc ngủ dưới tác dụng của mũi thuốc – Em nói gì cũng được.

Khi rời khỏi nhà thương, Lisette biết rằng những khoảnh khắc quý giá này đã đem lại sự can đảm cần thiết để đối mặt với tương lai. Họ đã bảo nàng khoảng bảy tám tiếng nữa mới có thể gặp lại chàng một thời gian đủ để nàng có thể trở về nhà tắm rửa và thay đồ rồi ngủ một chút.

Simonette đang đợi nàng trong xe, nàng ngồi phịch vào trong xe một cách biết ơn và bảo cô ta cho xe chạy. Nàng cảm thấy yên tâm phần nào, khi ký ức

hồi phục chàng sẽ không muốn gặp nàng và yêu cầu ly dị. Nhưng nàng cố gắng không để chuyện đó xảy ra, nàng sẽ luôn ở bên chàng cho dù thái độ chàng như thế nào. Bây giờ nàng đã biết là Greg vẫn yêu nàng suốt những năm mà nàng vẫn tưởng chàng đã hối tiếc về cuộc hôn nhân của họ, chàng đã hoàn toàn yêu nàng cho đến khi chàng bước vào căn phòng ngủ ở Carmel và tất cả những ảo tưởng về nàng đã tan biến. Bàn tay nàng nắm chặt trong lòng. Bây giờ thì chẳng thể có sự giải thích nào cả. Lời căn dặn của bác sĩ đã rõ ràng: phải tránh mọi sự căng thẳng. Sự thật về Dominic đã được giấu kín suốt chín năm nay và nó sẽ vẫn là một bí mật. Nàng chẳng thể đưa ra một lý do nào với Greg để biện hộ cho việc trở lại đầy đau khổ và tội lỗi với Luke. Nhưng nàng sẽ ở lại với Greg, nếu chàng không xem nàng là vợ nữa thì nàng sẽ đóng vai trò một nữ điều dưỡng của chàng hay bất cứ vai trò nào cũng được miễn là nàng vẫn còn trong cuộc sống của chàng.

... Mọi việc đã diễn tiến nhanh hơn nàng tưởng. Ngay khi nàng trở lại bên giường, Greg đã có thể nhớ lại tất cả. Không phải đợi đến mấy ngày sau.

- Em cần phải ly dị để lấy Luke. – Giọng Greg giận dữ, đôi mắt loé lên trên khuôn mặt nhợt nhạt trong ánh mặt trời, nó còn nhợt nhạt hơn cả lúc chàng vừa ra khỏi phòng giải phẫu.

- Không! – Nàng bình thần trả lời, chàng có còn nhớ những lời nói yêu thương với nàng trong giấc ngủ mơ hồ chỉ cách đây vài tiếng đồng hồ không? – Chuyện của em và Luke đã hết rồi.

Chàng tàn nhẫn nói:

- Tại sao vậy? Vì những thứ này à?

Bàn tay chàng nóng nảy di chuyển trên tấm drap giường, chỉ những chiếc ống với những giọt thuốc và các dải băng.

- Thưa bà, tôi xin lỗi! – Cô y tá bước nhanh về phía họ – Nhưng nếu ông nhà sắp sửa bị căng thẳng thì xin mời bà ra ngoài.

Giọng Greg cứng rắn với đôi mắt lạnh lùng.

- Bà Dering sẽ đi.

Và Lisette đã rời khỏi phòng vì nàng chẳng còn có giải pháp nào khác. Vài ngày sau, khi nàng đang ngồi trên một chiếc ghế tạm có lưng dựa thẳng ngoài phòng uống trà thì cha mẹ Greg cùng Chrissie và Nick vào thăm chàng. Nàng chịu đựng cái nhìn xét nét của họ và không đưa ra một lời giải thích nào.

- Chồng tôi có muốn gặp tôi bây giờ không? – Câu hỏi cứ tiếp tục lặp lại và nó luôn luôn được trả lời là không.

Bác sĩ giải phẫu cho chàng đã nói chuyện với Lisette hơn một tiếng đồng hồ. Ông cho Lisette xem tấm phim quang tuyến X và giải thích sự tổn thương nơi xương sống của Greg. Những dây thần kinh bị tổn hại nhưng chưa bị hư hoàn toàn. Vì vậy chàng vẫn có hy vọng đi lại được, nhưng hiện giờ các dây thần kinh và những cơ bắp chưa thể điều chỉnh để thích ứng ngay, do đó chàng sẽ phải ngồi xe lăn sau khi xuất viện. Chàng phải có sự điều trị của khoa vật lý trị liệu hàng tháng, có thể là hàng năm.

Hẳn là bác sĩ giải phẫu sẽ cho Greg biết tin này và chàng cũng sẽ phải chịu đựng nó, cô đơn lạnh lẽo như nàng.

Nick đến thăm thường xuyên, mang theo cả xấp hồ sơ và thư từ theo ý Greg. Một buổi tối, khi thấy Nick ra khỏi phòng với đồng hồ sơ trên tay, nàng hỏi anh:

- Greg có cho anh biết những dự định sắp tới của hãng không?

Nick đỏ mặt. Anh vẫn gặp Lisette ngồi kiên nhẫn trong một dáng vẻ quý phái pha lẫn nét bối rối trong khi chờ đợi Greg đồng ý. Chẳng thể nào hiểu nổi những gì xảy ra với họ. Chẳng ai biết chút gì cả, ngay cả gia đình Greg hay những nhân viên trong bệnh viện. Nhưng dù chuyện đó là gì đi nữa, anh vẫn tin rằng chính nguyên nhân đó đã làm sức khoẻ Greg chậm hồi phục.

- Thưa bà, ông ấy nói rằng sẽ không có gì thay đổi cả, và ông ấy sẽ tiếp tục trông coi khi ông ấy hồi phục.

- Tôi hiểu, cảm ơn anh. – Dưới mắt nàng có những quầng thâm, làn da nhợt nhạt đến độ nó có vẻ như trong suốt, nếp sinh hoạt bình thường của nàng đã bị xáo trộn từ bao lâu rồi?

- Thưa bà Dering! – Nick có vẻ ngượng ngịu – Tôi biết mình không nên xen vào... nhưng... nếu có chuyện gì bất ổn giữa ông bà... tôi rất tiếc.

Nàng hơi nhếch mép đáp lại:

- Cảm ơn anh. – Đôi mắt sâu thẳm của nàng làm anh xao xuyến.

Nick bức bối quay đi, lòng thắc mắc với tin đồn về Greg với một phụ nữ ở New York và ý định ly dị của chàng. Anh lắc đầu không hiểu. Chắc chắn họ có những xung đột nặng nề với nhau và chẳng cần tới nhau nữa, anh sẵn sàng đặt cuộc điều đó bằng mạng sống của mình. Anh bước ra ngoài gọi taxi, lòng bồn chồn vì sự bất hoà của họ.

Khi Nick đi khỏi, Lisette bước đến trước cửa phòng Greg và ngần ngừ dừng lại. Nàng không trách Greg vì nàng đã tự nguyện ngã vào vòng tay Luke và chẳng thể tin đó là sự cưỡng bức theo lời nàng. Làm sao Greg có thể tin được khi chàng đã thấy bằng chứng về chuyện đã bắt đầu từ lâu giữa họ. Lisette nhắm mắt lại. Tại sao nàng lại có thể đem quá nhiều đau khổ như thế cho những người nàng yêu và ngay chính cả bản thân nàng nữa. Và nàng quả quyết đẩy cửa bước vào.

Ánh mắt chàng trở nên lạnh lùng cứng rắn khi nhìn về phía nàng.

- Chúng ta chẳng còn gì để nói với nhau cả. – Greg nói khi nàng đi đến bên giường.

- Nhưng em muốn nói với anh vài điều. – Giọng nàng khản đi, nét mặt đau khổ hằn trên mặt, và những quầng thâm dưới mắt làm chàng thấy xót xang – Em yêu anh, Greg! Em muốn ở lại với anh, làm một phần trong đời sống của anh.

Chàng vẫn trầm lặng lại những gì sẽ nói với nàng. Đó là nàng đã phản bội và lừa dối ở một mức độ ngoài sức chịu đựng. Nàng đã để cho chàng làm tưởng con của người khác chính là của chàng và tiếp tục làm tình nhân của cha nó. Chàng nhấn mặt cảm thấy đau đớn khi nhớ đến kỳ nghỉ của họ ở Valmy, đến những lúc nàng bên cạnh Luke mà vẫn tin tưởng tuyệt đối vào sự chung thủy của nàng. Có lẽ họ đã làm tình nhân của nhau từ lúc đấy, từ lần trở về sau cuộc chiến của Luke, khoảng thời gian vài tuần trước khi Dominic sinh ra.

Chàng đã thao thức hàng giờ, bàn tay không bị thương của chàng nắm chặt thành quả đấm, thắc mắc mãi về sức chịu đựng của nàng khi để Dominic và Melanie chơi với nhau, tại sao nàng có thể đồng ý cho Melanie ở lại với họ? Chàng không thể nào hiểu nổi.

Chàng cũng nghĩ đến Dominic, đứa trẻ chàng vô cùng yêu thương và nó cũng nghĩ rằng chàng chính là cha nó. Chàng tưởng tình thương của chàng dành cho đứa con sẽ thay đổi sau những chuyện xảy ra. Nhưng không, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, chàng vẫn là cha của Dominic, một người mà Dominic có thể hỏi ý kiến hay ôm chặt lấy như một người bạn. Sự tin tưởng thân mật gần gũi đó chắc chắn đã có ở tình cha con ruột thịt khiến chàng bàng hoàng sững sờ.

Nếu chàng yêu cầu Lisette cho biết sự thật, chắc chắn chàng còn lý do gì để ngăn Lisette đưa Dominic đến London ở với Luke. Tình phụ tử quý giá đấy sẽ không còn nữa, chàng sẽ mất đi đứa trẻ mà chàng đã xem như con mình.

Lisette đứng ở chân giường, chiếc áo dài màu đen nhẹ nhàng ôm sát người nàng. Chàng chẳng thể tưởng tượng được rồi sẽ có ngày mình không còn vương vấn đến nàng. Mái tóc búi thành lọn cồng tròn thêm khuôn mặt tuyệt hảo của nàng với đôi mắt đen thật to và những nét cong dịu dàng nơi miệng. Đó là khuôn mặt đã ám ảnh chàng trong suốt những năm chinh chiến ở Pháp và Đức, và mãi mãi khắc sâu vào tâm trí chàng. Một cảm giác chán chường xâm chiếm chàng. Làm sao chàng có thể ngừng yêu nàng và giờ đây, vì tội lỗi đó, nàng bảo rằng chuyện của Luke đã hết, và nàng vẫn mong muốn làm vợ chàng. Nhưng những gì chàng dự định đã không được nói ra mà chàng chỉ nói với vẻ lạnh nhạt.

- Ngồi xuống đi, trông em yếu đấy.

Một tia hy vọng ánh lên trong đôi mắt nàng khi Lisette đi đến bên chàng khiến Greg tự hỏi phải chăng chàng đã hiểu lầm mục đích của nàng.

- Họ đã nói với em về đôi chân của anh. – Giọng nàng nghẹn lại – Em rất tiếc...

Mắt chàng sa sầm, chàng đã biết nàng sẽ thấy có trách nhiệm, trách nhiệm về con đau tim của chàng, vì hậu quả của tai nạn mà chàng phải gánh chịu. Nhưng có phải nàng còn yêu chàng hay chỉ vì lòng tự trọng mà nàng thấy cần phải làm điều đó. Và nếu chàng từ chối nàng, chuyện gì sẽ xảy ra? Chắc chắn là một cuộc xung đột về việc chăm sóc con cái và có thể chàng không những chỉ mất Dominic mà cả Lucy nữa. Và sẽ chẳng còn gì để hy vọng tìm lại hạnh phúc đã qua của họ. Mắt chàng cảm hờn, chàng đã quá yếu đuối để đối mặt với một tương lai như vậy vì Dominic, vì Lucy, cuộc hôn nhân của họ phải được tiếp tục như một trò chơi đối chử.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sau khi xuất viện, Greg đi Mexico phục hồi sức khỏe, nhưng không có Lisette đi cùng. Hai tuần lễ Melanie ở đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất mà họ không bao giờ có lại nữa. Nàng yêu Luke và mãi mãi yêu Luke. Chàng tự nguyện rửa mình sẽ sa xuống địa ngục nếu còn để lòng thương hại của nàng khuấy phục.

Lisette đã mất đứa con khi chàng còn ở Mexico. Kết quả trong những giây phút ngất ngây giữa họ. Chàng biết Lisette rất đau khổ. Nhưng niềm đau đó đã khoá chặt trong nàng. Nàng từ chối nói về nó cũng như từ chối bất cứ lời an ủi nào.

Vào tháng năm Lisette nhận được thư của cha. Luke và Annabel đang ly dị. Anh đã từ giả cuộc sống ở London và mua một nông trại ở ngoại ô thành phố Bayeux. Greg nhìn nàng đọc thư, song chàng đã biết rõ nội dung, vì mục tin cần biết đã thông báo Johnson Mathie cũng không đến làm cho một hãng nào khác. Anh đã bỏ hẳn nghề thương mại và chuyển về một nông trại ở vùng thôn quê Normandy mà không mang theo vợ con. Có tin đồn rằng cô gái anh yêu đã chết, và anh lui về đây sống ẩn dật để quên đi nỗi đau khổ của mình.

Chàng quan sát vẻ mặt Lisette khi nàng bỏ lá thư vào ngăn kéo bàn giấy, nó không biểu lộ một cảm xúc nào. Chàng tin rằng, đối với Luke, Lisette dường như đã chết rồi. Không còn thư từ gì giữa họ, nàng đã giữ lời hứa với chàng là hoàn toàn chấm dứt chuyện đó.

- Cha em có nói gì không? – Greg hỏi, chàng nhẹ nhàng lấn xe về phía nàng.

Nàng khẽ nhún vai, thận trọng tránh ánh mắt chàng.

- Năm nay, mẹ em không về Valmy. Tháng sáu này, ba mẹ em đến Nice ở hai tuần, rồi chừng nào bà đi Paris thì ba em trở lại Valmy cùng với cô y tá riêng.

Hôm ấy trời nóng, Lisette mặc áo sơ mi lụa màu hoa cà và chiếc váy màu ngọc lam rực rỡ. Nàng để chân trần và mang một đôi sandal xinh xắn. Mái tóc được búi cao trang nhã.

- Còn chuyện gì nữa không? – Chàng hỏi, cổ lấy giọng dừng dừng.

Nàng hơi khựng lại, chỉ một thoáng ngẩn ngui khó nhận thấy rồi lại tiếp tục với nụ cười thật rạng rỡ.

- Không mình à. Chỉ có con bệnh thấp khớp của bà Bridet ngày một nặng hơn. Còn bà Chamot thì đang thăm con gái ở Toulouse. Cuộc sống của Sainte – Marie – des – Ponts vẫn như thường lệ.

Đôi môi Greg mím chặt lại. Chàng muốn nghe tên Luke trên môi nàng, muốn nghe sự chuyển điệu trong giọng nói của nàng, muốn nhìn thấy nét biểu lộ trên khuôn mặt nàng. Con quỷ ghen tuông đang lồng lộn. Chàng đã đi đến giới hạn cuối cùng của mình. Chàng đã chịu đựng sự kiện Dominic không phải là con chàng. Nhưng chàng không thể chấp nhận việc nàng đang ban phát tình yêu cho kẻ khác.

- Anh sẽ bay đến Washington vào buổi sáng. – Chàng nói và quay nhanh chiếc xe lăn rời khỏi nàng – Anh muốn tự mình kết thúc việc giao dịch với liên hiệp khách sạn.

Nụ cười rạng rỡ nhạt dần. Và một nỗi buồn sâu thẳm phủ kín đôi mắt nàng. Greg chẳng còn quan tâm đến nàng nữa.

- Anh có muốn em đi với anh không? – Nàng ước hỏi tuy đã biết câu trả lời của Greg.

- Không! – Chiếc xe vẫn lăn bánh về phía cửa – Đó chỉ là một công việc bình thường thôi. Anh không có thì giờ đi chơi với em đâu.

- Còn cô thư ký sẽ đi với anh chứ? – Nàng hỏi, cổ gắng giữ giọng nói cho nhẹ nhàng.

Chiếc xe lăn dừng lại và Greg quay về phía nàng, đôi mắt màu hổ phách sẫm lạnh lùng.

- Phải, cô ấy luôn luôn đi với anh. – Rồi chiếc xe mất hút sau lối đi vào đại sảnh. Nàng lại cảm thấy mình thật cô đơn.

Greg không còn đề nghị ân ái với nàng từ sau lần bị tai nạn. Nhưng nàng biết không phải vì chàng đã mất khả năng, chàng vẫn hấp dẫn như ngày nào. Khi trở về từ Mexico, Greg nhất quyết không để chiếc xe lăn tách biệt chàng với thế giới bên ngoài và chàng đã đạt được một cách đáng phục.

Chàng hằng hái tập luyện mỗi ngày, bắp thịt ở cánh tay và lưng chàng cuộn cuộn lên mạnh mẽ. Chàng vẫn tự lái xe. Chiếc xe lăn được đặt vào trong cốp xe Cadillac đã được chế lại cho thích hợp. Chàng tiếp tục bay đến Washington, New York, Houston, Acapulo, tham dự các buổi tiệc tùng, chiếu phim. Và ở bất cứ nơi nào chàng cũng được coi là người đàn ông quyến rũ với ý chí và cá tính mạnh mẽ.

Những người từ lâu không gặp chàng khi nghe tin tai nạn, tưởng rằng sẽ chứng kiến một cảnh thương tâm. Nhưng họ đã lầm. Greg không phải là loại người dễ khơi dậy nỗi lòng trắc ẩn nơi người khác, trong hoàn cảnh nào, chàng vẫn giữ vững được tinh thần và thể chất của mình.

Lisette chỉ gặp cô thư ký tóc vàng người Thụy Điển của Greg một vài lần nhưng cũng đủ để nàng khẳng định rằng cô gái ấy đang yêu chàng. Nàng đứng dậy khỏi bàn giấy, lòng xót xa. Họ đã có gì với nhau và những lần lên New York chàng còn gặp người đàn bà đó nữa không? Móng tay nàng đâm nhói vào lòng bàn tay. Nàng đến bên khung cửa sổ kiểu Pháp, nhìn ra sân sau.

Nàng đã từng là người chàng yêu dấu, tình yêu đó càng mãnh liệt hơn trong những lần họ tự đến với nhau. Năm tháng trôi qua, thái độ của Greg vẫn không thay đổi, nàng đã đi đến chỗ tuyệt vọng. Nhiều người đàn ông sẽ sung sướng dâng tặng nàng tình yêu của họ, nhưng nàng đã lạnh lùng trước bất cứ lời đề nghị nào vừa nhen nhúm. Nàng không muốn có một cuộc tình nào khác. Nàng khao khát cả tình yêu và thể xác của Greg.

Nàng bước ra ngoài trong hơi ẩm của mùa hè đến sớm. Vài tuần nữa, nàng sẽ tròn 30 tuổi. Nếu Dieter còn sống, chàng đã 44. Một nỗi buồn len nhẹ trong nàng, xua tan đi những năm tháng vô vị. Dieter yêu nàng và hiểu nàng. Không có sự lừa dối nào giữa họ, không gọn một chút gì. Trong một khoảnh khắc tách biệt, trên khoảng sân của ngôi nhà tại San Francisco này, con đau vì cái chết của Dieter càng nhói buốt như buổi sáng hôm nào.

- Tôi phải làm gì đây? – Nàng thì thầm – Ôi Dieter, tình yêu của em, em phải làm gì bây giờ?

- Tại sao Melanie không thể đến Easter thăm chúng ta? – Dominic hỏi khi Lisette vào phòng cậu để kiểm soát bài vở đêm hôm đó.

Dominic vận volume máy hát đĩa xuống làm dịu đi giọng khàn khàn của một ca sĩ da trắng, trẻ, có giọng như người da đen.

- Cô bé muốn tới đây mà.

- Ca sĩ nào vậy con? – Lisette hỏi. Nàng thầm nghĩ sẽ nói gì để xoa dịu nỗi thất vọng của con.

Dominic nhún vai ra vẻ không ngại:

- Đó là một nam ca sĩ tên là Presley. – Cậu lấy từ cặp ra một lá thư nhàu nát gói bằng máy bay – Cô ấy nói là phải đến ở nhà bà ngoại ba tuần vì mẹ cô đi du lịch bên Ý với vài người bạn, Melanie không thích ở đó vì bà ngoại rất khó chịu. Cô ấy hỏi là có thể tới đây vào kỳ nghỉ hè này không?

Lisette ôm lấy cậu.

- Không thể biết được, bé cưng. Và mẹ của Melanie có thể thay đổi chương trình.

- Nhưng chúng ta có thể yêu cầu mà. – Dominic nằn nì mẹ – Mẹ nhé!

Lisette thắc mắc Greg sẽ phản ứng thế nào nếu Melanie lại về đây lần nữa. Greg thích con bé kinh khủng, và lại bản tính chàng không hay giận lẫy dù tình cảm đối với Luke không còn nữa.

Tối hôm Greg trở về từ Washington, Lisette nói với chàng:

- ... Vì Dominic, Melanie đến chơi trong kỳ hè này. Chúng chơi với nhau rất hoà thuận, anh ạ. Và nếu Annabel đồng ý thì...

Greg trở mặt nhìn nàng như người mất trí.

- Có con gái của Brandon ở đây sao! Dominic có... – Chàng đột ngột ngưng lại – Sau tất cả những chuyện đã xảy ra! Trời ơi, chắc cô điên mất rồi!

Đang viết thư cho cha, nàng quay lại nhìn Greg, mặt bỗng tái đi khi thấy con thịnh nộ của chàng. Đôi mắt Greg bùng bùng như hai cục than hồng, những đốt ngón tay trắng bệch trên thành ghế xe lăn.

- Em xin lỗi! – Nàng lắp bắp, nghĩ đến bệnh đau tim của chàng sắp sửa tái phát – Thành thật xin lỗi. Em sẽ không bao giờ nói chuyện ấy nữa.

Nét biểu lộ trong mắt chàng làm nàng khó thở, có một vẻ gì chua xót khinh miệt đang bùng lên trong đôi mắt ấy. Nàng cảm thấy xây xẩm.

- Greg, xin anh... – Nàng đứng dậy, quay cuồng. Nhưng chàng đã vụt quay xe đi, không hề dừng lại để thấy nàng đang lao đảo dựa vào bàn, khuôn mặt đau đớn.

Toàn bộ khung cảnh khủng khiếp đó chẳng nghĩa lý gì cả khi một tuần sau nàng nhận được một lá thư đánh máy, ngắn gọn từ Annabel, cô đã khám phá ra chuyện Dominic và Melanie viết thư cho nhau. Cô đã ngăn cấm Melanie và mong rằng Lisette cũng làm như vậy đối với Dominic.

Luke đang ở Normandy. Cuộc ly dị được tiến hành với lý do người chồng bỏ bê trách nhiệm. Luke nói thẳng với Annabel rằng anh không yêu cô và không muốn chung sống với vợ con nữa. Anh chỉ yêu Lisette và mãi mãi yêu nàng. Lisette hiểu rằng sẽ không còn liên lạc thư từ gì giữa hai gia đình nữa. Tình cảm của họ đã bị xúc phạm và đã chấm dứt.

Dominic vẫn không hay biết gì cả.

- Nhưng tại sao con không được viết thư cho Melanie nữa? – Cậu ngờ ngác hỏi – Tại sao cô Annabel không để Melanie viết thư cho con?

- Bởi vì cô ấy và cậu Luke không còn ở với nhau nữa. – Lisette đáp.

Nàng chợt căm ghét bản thân đã gây đau khổ cho Dominic và giận luôn cả Luke vì sự tàn nhẫn vô lối của anh với Annabel.

- Nhưng con vẫn chưa hiểu.

- Cô Annabel đã bị xúc phạm nặng nề, chúng ta sẽ gọi đến quá khứ mà cô ấy đang muốn quên đi. Vì vậy cô yêu cầu chúng ta không nên thư từ với Melanie.

- Thật là vô lối, con sẽ tiếp tục viết. – Dominic hằn học nói. Rồi cậu vùng ra khỏi mẹ, không muốn nghe lời an ủi.

Nàng không biết Dominic sẽ kéo dài việc thư từ với Melanie đến bao giờ, nhưng không có hồi âm. Cha nàng viết thư nói rằng Annabel và Melanie không bao giờ ghé Normandy và Luke cũng ít khi nhắc đến họ. Anh đã mua sáu mươi mẫu đất của một nông trại cách Normandy 10 dặm và là vị khách thường xuyên của ông Bá tước.

Lisette không bao giờ đề cập đến Luke trong thư trả lời. Nhưng cha nàng không hề nhận ra điều đó. Ông vẫn vui vẻ kể về những buổi viếng thăm của Luke. Năm 1959, ông hân hoan khi biết tin tướng De Gaulle lên nắm lại chính quyền.

“Sau một thời gian dài, con người được vận mệnh trao quyền thống lĩnh nước Pháp đã trở về thực hiện sứ mạng. Không thể nói hết ba đã vui mừng thế nào khi thấy ông tướng thân yêu của ba một lần nữa lại bước vào điện Elisée. Về phần Luke, anh ta sắp cưới một cô giáo trẻ ở Caen. Cô ta tên là Ginette Dubose, có đến Valmy vài lần, rất xinh và kém Luke nhiều tuổi.”

Nàng cẩn thận cất lá thư và cầu mong Luke được sung sướng, hạnh phúc. Giờ đây nàng không còn nắm bắt được những điều đó nữa. Không có gì khác lạ trong quan hệ giữa nàng với Greg. Một bức rào vô hình đã dựng lên giữa họ mà không thể nào vượt qua.

Ký ức về niềm hạnh phúc trong thời gian Melanie đến thăm không còn là nguồn an ủi cho nàng mà là sự dằn vặt. Bản năng tình dục của nàng luôn luôn

mạnh mẽ. Bấy giờ nàng mới hiểu đó chính là nguyên nhân đã cuốn hút nàng đến với Dieter, vì nó mà nàng đã hấp tấp lao vào cuộc hôn nhân với người đàn ông mà nàng biết rất ít. Và giờ đây nàng không còn lối thoát. Nàng đã 34 tuổi rồi, vẫn xinh đẹp và quyến rũ. Nhưng đời sống tình cảm là một sa mạc với nỗi cô đơn sâu thẳm.

Thình thoảng, nàng nhận được tin của Annabel và Melanie. Annabel vẫn giữ quan hệ với bà Héloise nhưng chỉ qua thư từ hay bưu thiếp vào dịp Giáng sinh. Sau khi Luke lấy vợ được một năm, Annabel nhận lời mời cầu hôn với một người goá vợ giàu có. Melanie đã được 14 tuổi và đang học tại trường nữ sinh Benenden ở vùng thôn quê Kent. Tự nhiên nàng có cảm tưởng Melanie là một trở ngại đối với ông chồng mới của Annabel.

Dominic không còn hỏi về cô bé nữa, cậu đã 16, thích thú trong việc học hành và đám bạn bè của mình. Mặc dù còn nhiều trở ngại, Greg vẫn thường xuyên đi cắm trại với Dominic. Có mùa hè, họ đi mãi lên Bắc Alasca. Hè sau, lại xuống tận phía Nam Oaxaca. Nhưng không bao giờ Greg đề nghị nàng đi cùng. Những ngày đó đã qua rồi.

- Ước gì hè này chúng ta có thể đi thăm ông bà ngoại nhỉ? – Lucy nói vào một buổi chiều giữa lúc họ đang ngồi quanh hồ bơi – Lâu lắm rồi mình chưa về Valmy, mà ba thì vẫn đi công tác ở Châu Âu luôn luôn.

Từ chiếc radio transistor xách tay, văng ra tiếng hát rền rĩ của ca sĩ Conie Francis, khổ sở vì người yêu nàng có vết môi son trên cổ áo.

- Đúng rồi, sao lại không nhỉ? – Dominic tán thành, cậu lẩn người qua, bỏ cuốn sách đang đọc xuống – Chúng ta đều rảnh rỗi trong mùa hè mà. Gặp chúng ta, ông bà sẽ mừng lắm.

Lisette thăm cảm ơn, đôi kính râm sẫm màu che khuất đôi mắt nàng. Nàng khẽ nhún vai.

- Rồi chúng ta sẽ gặp lại thôi.

- Ba có ghé Valmy khi ở châu Âu không mẹ? – Lucy hỏi với vẻ thích thú, cô nhìn qua hồ nơi Greg đang ngủ.

- Mẹ nghĩ là có. – Lisette trả lời, nàng biết chắc Greg không bao giờ tới đó vì Luke đang ở rất gần Valmy.

Tiếp theo Conie Francis là giọng hát nhí nhảnh của Neil Sedaka.

- Vậy đây là dịp tất cả chúng ta sẽ cùng đi. – Lucy reo lên, cô vươn hai cánh tay giơ cao quá đầu – Một mùa hè đáng yêu, rất dài và lười biếng ở Normandy sẽ tuyệt diệu lắm đây.

- Nhưng có lẽ không được đâu. – Lisette nhẹ nhàng nói, nàng cố giữ cho giọng tự nhiên – Hè này, ông bà sẽ đi Biarritz.

Dominic tò mò nhìn nàng:

- Nhưng mẹ đã không gặp ông bà từ khi tụi con còn nhỏ xíu kia mà. Mẹ không nhớ sao?

Nàng cười thật tươi với Dominic:

- À! Tất nhiên là mẹ nhớ ông bà chứ, gần như tuần nào cũng có thư từ và hình ảnh.

- Ông ngoại mới gởi cho con vài tấm hình. – Lucy xen vào, cô thò tay vào túi xách bên cạnh – Con quên khuấy đi mấy tấm ảnh này. Đây là bà ngoại đứng trong vườn hoa hồng, còn đây là bà và cậu Luke. – Luke khoác tay lên vai mẹ nàng. Anh vẫn cao, ngăm ngăm đen như ngày nào. Luke mặc áo len cổ cao với quần jean, tươi cười nhìn vào ống kính, một cách uể oải duyên dáng với sự tự tin cổ hữu pha lẫn nơi khoe miệng. Nàng bỏ nhanh tấm ảnh xuống nhưng Dominic đã đón lấy.

- Đây là một cái khác. – Lucy vẫn tiếp tục nói – Vợ mới cưới của cậu Luke. Trông cô ấy xinh quá phải không? Con cũng không còn nhớ mặt cô Annabel nữa. Ô! Xem này, đây là một trong hai con chó cụp tai rất dễ thương của bà ngoại. Trông nó ngộ nghĩnh làm sao.

Những tấm hình liên tiếp giúi vào tay nàng. Vợ Luke, Ginette Dubose, nhỏ nhắn và mảnh dẻ, với mái tóc nâu hơi dợn ôm lấy khuôn mặt. Cô ta đang cười, miệng rộng với vành môi cong.

- Melanie có bao giờ tới thăm Valmy chưa mẹ? – Dominic hỏi, cái nhú mày giống hệt Dieter khiến nàng giật mình.

- Mẹ nghĩ là chưa. – Giọng nàng run run. Đôi mắt Dominic chợt sắc lên, cậu chú ý đến giọng nói là lạ của mẹ. Lisette vội cười khoả lấp – Nhưng làm sao mẹ biết được.

Lucy bắt đầu kể về chuyện ở trường và đám bạn gái của nó. Mấy tấm hình đã được cất đi. Lisette cảm thấy như trút được gánh nặng. Nhiều khi nàng tự hỏi chẳng lẽ Luke đến Normandy cũng vì lý do như anh đã nhắn tâm nói với Annabel sao, rằng anh không còn yêu vợ mà cũng chưa bao giờ yêu cô ấy. Chẳng lẽ Luke còn là người khách thường xuyên của Valmy, thì nàng không thể đến đó được. Chẳng biết vô tình hay cố ý, anh đã ngăn nàng trở về nhà.

Cô tỏ gái ra báo có người gọi Lucy.

- A! Đó là Rod đấy! – Lucy nhanh nhẹn đứng dậy – Tụi con đi xem phim Benhur có Charlton Heston đóng. Chào mẹ con đi đây. – Cô hôn mẹ vội vã rồi lao vào nhà.

- Đã quá giấc ngủ trưa rồi, cũng chẳng sao. – Dominic đứng dậy – Con hẹn với Alex chiều nay sẽ chơi bóng chuyền.

- Con về ăn tối chứ, con trai của mẹ? – Dominic lật cuốn sách lên.

Nàng nhìn con và cảm thấy hãnh diện. 16 tuổi, Dominic đã cao hơn 1m80, vai rất rộng và có một vẻ tự tin giống cha như đúc.

- Có thể. Chiều nay con sẽ gọi điện thoại cho mẹ. – Dominic mỉm cười và bóp mạnh vai nàng khi đi qua chiếc ghế xếp. Cậu rất yêu quý mẹ, nhưng thường không biết biểu lộ tình cảm đó như thế nào, với vẻ lóng ngóng vụng về của đứa con trai.

Khi Dominic đi khỏi, Greg lặng lẽ nói:

- Dĩ nhiên là em không nên cho tụi nó đi.

Nàng biết Greg đã nghe hết tất cả và chỉ chờ Dominic cùng Lucy đi khỏi để nói về chuyện này.

- Đến Valmy đó hả? – Nàng nói với vẻ vô cảm lạnh lùng đã trở thành thói quen từ nhiều năm nay – Không, tất nhiên là không.

Greg nhú mồm nhìn nàng, nét mặt gay gắt. Lúc này, Lucy đã vô tình đưa cho Dominic xem những tấm hình của cha nó, Lisette thấy thế nhưng không lộ vẻ gì cả. Chẳng cần khoản tự hỏi nàng đã cảm thấy thế nào. Và ông Henri còn gọi tấm nào khác của Luke không? Những tấm hình có lẽ chẳng bao giờ được xem.

- Nếu Lucy và Dominic muốn thăm ông bà ngoại thì cũng được. – Vừa nói Greg vừa nhìn nàng với ánh mắt dò xét – Nhưng không phải Valmy, mà ở Biarritz.

Lisette mặc đồ tắm một mảnh màu xanh lông chim bơi cá, nắng vàng óng trên da nàng, mái tóc phủ xuống đôi vai. Không thể tưởng tượng nàng đã có đứa con 16 tuổi. Trong ánh nắng chiều gay gắt, trông nàng không quá tuổi 25.

Nàng mở to mắt, con ngươi gần như màu tím với hàng mi rậm lấp lánh.

- Ý kiến hay đó, Greg à.

Chàng biết nếu để Lisette đi với con, nàng sẽ gặp Luke dễ dàng. Biarritz chỉ cách Bayeux một ngày đường, nếu đi nhanh. Chàng có thể thấy nổi nhớ nhà tràn ngập trong đôi mắt và giọng nói của nàng.

- Sao em không đi với con. – Chàng hỏi, cảm thấy bức bối trước vẻ ừ ừ của nàng. Sự gặp gỡ giữa nàng và Luke là một nguy hiểm mà chàng phải liệu.

Mắt nàng vụt sáng, nàng bật dậy chạy đến như sắp sửa hôn cảm ơn chàng. Greg nhanh tay với chiếc điện thoại ở cạnh ghế dài, cố ngăn lại hành động tự phát của nàng.

- Tôi muốn gọi số của Toronto. – Chàng nói vắn tắt với tổng đài.

Nàng khựng lại cách chàng một mét, chỉ cần chàng ngược mắt lên là nàng sẽ bước tới. Nhưng chàng không làm thế. Chỉ còn cách làm đông lại những khao khát của mình đối với nàng, chàng mới có thể sống trong cuộc hôn nhân đã biến thành trò đùa này. Chàng tìm đến những người đàn bà khác, những người đàn bà ân ái với chàng không vì lòng thương hại, vì tội lỗi hay một ý thức bốn phận nào.

- Cảm ơn, anh yêu. – Nàng áp ứng nói rồi quay gót đi, tê tái, trong khi chàng vẫn loay hoay bên máy điện thoại.

Gia đình Kennedy ở Toà Bạch Ốc, và trong những lần sang Pháp, Lisette đều cảm thấy tự hào về hai quốc gia, nước Pháp và nước Mỹ. Sau chuyến viếng thăm của tổng thống tại Paris năm 1961, nước Pháp đã đưa Jacqueline Kennedy vào trái tim mình.

- Bà ấy thật tuyệt vời! – Ông Bá tước nói với nàng trong một lần đi dạo – Tóc nâu sậm, rất đẹp và thanh nhã. Bà ấy giống con lắm.

Nàng chỉ cười, bảo cha đâu phải thế. Thật tình, nàng rất ngưỡng mộ Jacqueline Kennedy và khi trở lại Mỹ, nàng thường xuyên tham gia những hoạt động để nâng cao ngân quỹ của Đảng dân chủ.

Năm 1963, ông Bá tước gọi thư về báo rằng sẽ không đến Biarritz hè năm đó. Ông đã khổ sở vì sức khoẻ suy giảm hẳn trong suốt mùa đông. Và lại bà Héloïse đang có ý định đóng cửa dây phòng ở Paris để về Valmy với ông. Ông hy vọng con gái và các cháu sẽ đến đó mùa hè này.

- Không! – Greg trả lời cương quyết khi đọc xong lá thư – Dù có thế nào đi nữa.

Nàng không nói gì, nhưng lại càng cảm thấy hoang mang. Đã 9 năm rồi kể từ ngày ghé góm đó trong căn nhà nghỉ mát ở Carmel. Nàng không còn gặp lại hay thư từ gì với Luke nữa. Và Greg không phải là người hay thù oán, trái lại chàng rất vị tha và thương người. Nhưng dường như chàng có vẻ tránh né mỗi khi nhắc đến Valmy và nàng đoán rằng vì chàng liên tưởng đến Luke, vì sự thân mật của Luke với Valmy, với những chuyến viếng thăm đều đặn hai tuần một lần.

- Nếu chúng ta không đi Biarritz, con có thể đến Hawaii cùng gia đình Morgans được không? – Lucy hỏi trong lúc bôi màu xanh tím lên mi mắt và ngắm nghía kết quả với sự thích thú.

Lisette điềm tĩnh trả lời.

- Mẹ nghĩ rằng được đấy.

Nàng nhìn Lucy bồi thêm nhiều phần đánh mắt và biết rằng chẳng nên ngăn cản Lucy làm gì.

- Dominic sẽ đi lang thang ở Âu châu. Anh ấy sẽ đi du lịch qua Bỉ rồi Đức và ghé qua Ý. Anh ấy nói có thể sang cả Phi châu không chừng.

- Mẹ nghĩ Dominic sẽ sang Pháp và Tây Ban Nha.

Việc đánh phấn, tô mắt đậm nét và chải lông mi đã hoàn tất sự trang điểm của Lucy.

- Anh ấy dối ý rồi mẹ ơi. Anh ấy muốn thực tập tiếng Đức, được ngắm núi Aple và thưởng thức một món Chianti ở đồi Tuscan. – Cô ngắm nghía công trình nghệ thuật của mình trong gương và nhìn mẹ, lông mày cô hơi nhíu lại – Sao trông mẹ trầm ngâm vậy mẹ? Mẹ đang ganh với Dominic về La Mã với Venice và Florence à?

Lisette mỉm cười nhìn cô.

- Con đoán đúng ấy! – Nàng nói dối Lucy nhưng thật ra nàng đang nghĩ đến lúc Dominic đặt chân lên quê hương của Dieter. Nàng nhớ lại những gì anh đã kể cho nàng về thời thơ ấu, với những cuộc đi dạo ở vườn Tiergarten, món nước Sacher. Đã có thời gian, ngày nào nàng cũng nhớ đến Berlin vì những bài tường thuật về chuyến viếng thăm của tổng thống Kenedy tại đó. Ông đã đứng trên bức tường thành chia đôi thủ đô và tuyên bố: “Tôi là người Berlin”. Lisette cảm thấy mình sắp khóc. Có lẽ Dieter sẽ không cảm phần trước sự hiện diện của John F. Kenedy tại Berlin đâu, và còn tán thưởng câu nói của ông ta nữa là khác.

Lucy xoay người quanh chiếc ghế đầu ở bàn trang điểm, đôi mắt màu mận giống hệt Greg, cô tò mò quan tâm đến Lisette.

- Tại sao hè này mẹ không đi chơi hồ mẹ? Nếu không mẹ sẽ cô đơn lắm đấy. Ba sẽ đi London để nhờ một nhà giải phẫu thần kinh mới điều trị, ba mới được biết đến ông này. Dominic sẽ đi Âu châu, còn con ở Hawaii, chỉ còn mình mẹ ở San Francisco thôi, mẹ sẽ làm gì cho đến khi tất cả về?

- Mẹ sẽ rất bận rộn. – Lisette quả quyết – Mẹ sẽ tham gia vào các công việc từ thiện và Ban phát triển ngân quỹ Đảng dân chủ mà mẹ không nhớ đã đếm được bao nhiêu. Rồi còn bao nhiêu buổi nói chuyện với các hội phụ nữ về nghệ thuật và văn chương Pháp cùng các lớp dạy văn cho trẻ em nghèo. Sổ tay của mẹ đầy ắp chương trình hơn bình thường, không chừng mẹ chẳng còn thì giờ để nhớ đến con nữa đấy.

Lucy cười, cầm ví đứng lên.

- Nhưng tụi con sẽ nhớ đến mẹ. Con sẽ về lúc 10 giờ. Mẹ con mình sẽ gặp lại nhau. Chào mẹ.

- Ủ, con đi đi! – Nụ cười nàng nhạt dần khi con gái ra khỏi phòng. Nàng nhìn bóng mình trong gương, nơi bàn trang điểm của Lucy. Nàng sẽ tiếp tục bận rộn như thường lệ trong nỗi cô đơn. Ở Mỹ đã bao năm nay, nàng vẫn không có người bạn nào thật sự của mình. Những người bạn cùng ăn cơm trưa và chơi bài bridge hay cùng đi hí viện và dự triển lãm tranh đều là bạn Greg. Chẳng còn ai khác để chuyện trò và bộc lộ thật sự bản thân mình – một phụ nữ bất hạnh trong một cuộc hôn nhân với người đàn ông mà nàng đã yêu tha thiết không thể rời xa.

Nàng đẩy nắp thoi son của Lucy, dọn lại những món đồ cô để bữa bãi. Mùa hè này sẽ rất dài. Một bác sĩ giải phẫu đã lạc quan khẳng định rằng ông có thể phục hồi chức năng cho đôi chân bị bại liệt của Greg nhưng phải ở London ít nhất 3 tháng. Có lẽ nàng cũng sẽ phải đi đến nơi nào đó, nhưng đi đâu bây giờ? Nơi duy nhất nàng thật sự muốn đi là London cùng với Greg, nhưng chàng đã nói là chàng sẽ đi một mình.

- Nhớ viết thư cho mẹ mỗi ngày nhé, con yêu của mẹ, dù chỉ vài dòng trên bưu thiếp. – Lisette nói khi nàng đưa Dominic đến cổng sân bay – Mẹ muốn biết con đang ở đâu và sẽ đi theo hành trình của con ở châu Âu trên bản đồ như thể mẹ là một viên tướng Pháp vậy.

Dominic cười hôn má Lisette.

- Vâng, con sẽ viết. – Cậu nhìn nàng trìu mến – Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.

Cậu sai bước đi nhanh qua cổng, cao lớn với đôi vai rộng, dáng đi được kết hợp giữa vẻ mạnh mẽ của một nhà thể thao với nét lịch thiệp đã thu hút những ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái nhìn theo phía sau.

Ngày Greg đi London, ra đến tận cổng sân bay, chàng vẫn không có một lời từ giả. Phi trường là nơi chàng cảm thấy ngượng ngập về sự bại liệt của mình. Chàng hy vọng rằng đây là lần cuối cùng phải ngồi trên xe lăn. Có lẽ khi trở về chàng đã có thể đi lại vững vàng trên đôi chân của mình. Mười là bác sĩ giải phẫu thần kinh ở London sẽ điều trị cho chàng. Ông đã đạt những thành công rực rỡ với nhiều ca tương tự như trường hợp của Greg. Những đường gân khỏe mạnh được thay thế cho những gân khác đã hư, và chân tay lại cử động bình thường. Kết quả chẩn đoán của chàng đều khả quan. Không có lý do gì để nghi ngờ sự thành công 100% trong lần giải phẫu này.

- Anh đã chuyển tiền vào ngân quỹ của em trong thời gian anh đi vắng. – Chàng nói với Lisette khi người tài xế mang túi xách ra xe – Nếu em cần thêm thì báo với ngân hàng, họ sẽ chuyển cho.

Nàng không muốn bàn về vấn đề tiền bạc. Nàng chỉ muốn nói về cuộc giải phẫu đang chờ đón chàng, về khả năng lành bệnh của chàng. Nàng muốn ôm chàng hôn tạm biệt và nói rằng rất yêu chàng. Nhưng thay vì thế nàng lại nói:

- Cảm ơn anh. Nếu em đi Ý chơi, có lẽ em sẽ ghé qua London vài ngày trong chuyến trở về.

- Không! – Greg tối sầm lại. Sự căng thẳng của 3 tháng điều trị đã đủ hành hạ chàng, không cần phải có thêm sự hiện diện của Lisette vô tâm. Chàng sẵn sàng thoả thuận nếu Lisette đề nghị ly dị, một khi chàng đã lành bệnh. Không còn gì để níu kéo nữa, bốn phần của nàng đến đó là xong. Chàng nói cộc lốc – Đừng lo lắng về anh. Mọi việc sẽ tốt đẹp thôi. Anh sẽ gọi điện thoại từ bệnh viện cho em. Tạm biệt nhé, Lisette.

- Tạm biệt! – Nàng buồn bã nói. Cũng may là chàng đã quay đi nhanh để không kịp thấy những giọt lệ long lanh trong đôi mắt nàng.

Tấm bưu thiếp đầu tiên của Dominic gửi về nhà là từ Brussels.

“Con đang ngồi trong một quán cà phê tại Grand Place, mẹ không thể nào đoán được ai đang ngồi với con đâu. Chính là Melanie! Cô ấy đang đi nghỉ hè với một bà di. Từ đây họ sẽ đi Cologne, qua sông Rhone và đến tận Heidelberg. Các sách du lịch đều nói rằng nếu người ta ngồi đủ lâu trong một quán cà phê tại Grand Place, thì sẽ thấy cả thế giới đi qua, nhưng ai có thể tin được con sẽ gặp được Melanie sau bao năm xa cách! Chuyện không thể tin được là cô ấy không hề thay đổi tí gì! Khi đang ngồi uống bia, con bỗng nghe một giọng Anh ngữ than phiền rằng một con chim bồ câu đã làm tóc cô rối tung lên, và khi con quay lại thì không ngờ đó chính là Melanie! Thôi con phải đi đây. Yêu mẹ nhiều. D.”

Lisette đọc đi đọc lại tấm bưu thiếp. Melanie. Nàng tự hỏi cô bé có còn xinh đẹp và sôi nổi như ngày nào không. Thật là lạ khi sau bao nhiêu năm Annabel cố gắng chia cắt tình bạn thời thơ ấu giữa Dominic và Melanie, giờ đây nó lại được hồi sinh sau cuộc gặp gỡ tình cờ tại một quảng trường nước Bỉ. Đúng là định mệnh, nàng ngạc nhiên khăng định, và không nghĩ đến chuyện đó nữa cho đến khi nhận được 2 bưu thiếp khác của Dominic gửi từ Koblentz và Mannheim.

“Melanie sẽ không về nhà với bà di sau khi họ đến Heidelberg. Cô ta sẽ tiếp tục đi Ý với con. Miền nam nước Đức là một xứ thần tiên. Đó là vùng thôn quê đẹp nhất mà con được thấy. Yêu mẹ. D.”

Nàng đắm đuối nhìn nét chữ rần rờ, tự tin của Dominic và cảm thấy sợ hãi. Melanie còn quá trẻ. Nàng chắc chắn cô bé không xin phép Annabel vì Annabel sẽ không bao giờ chấp thuận. Trừ phi không còn thanh niên nào trên thế giới này hoạ may Annabel mới cho Dominic kết bạn với con gái của cô ta. Vì cái tên Dominic sẽ nhắc lại những ký ức về sự phản bội của Luke. Cô ta cũng thù ghét ý nghĩ về sự liên hệ giữa hai gia đình như Greg vậy.

Nàng viết thư khẩn cho Dominic, cầu nguyện rằng nó sẽ kịp tới Heidelberg trước khi họ đi Ý. Nàng năn nỉ Melanie trở về nhà và đừng nghĩ đến chuyện hai đứa sẽ đi nghỉ hè với nhau. Nàng nói rõ rằng Melanie còn rất trẻ, chuyện cô đột ngột bỏ đi với một cậu con trai mà cô chỉ biết sơ và chưa gặp lại sau bao nhiêu năm sẽ làm mẹ cô lo âu. Với những lời lẽ cương quyết nhất, nàng yêu cầu Dominic phải gọi điện thoại về nhà ngay lập tức.

Nàng không nhận được trả lời và cũng chẳng có điện thoại. Tấm bưu thiếp kế tiếp gửi đến từ Áo. Bà di đã trở về Anh. Núi Aple thật là hùng tráng. Bơi lội ở hồ trên núi thì lạnh không hề tương tượng nổi. Vào đầu tuần sau, họ hy vọng sẽ tới Ý.

Nàng không thể làm gì được nữa. Nàng đã gọi điện thoại cho tổng đài tin tức quốc tế và hỏi người coi tổng đài số điện thoại của Annabel, nhưng không có số điện thoại của cô ta ở đó. Vào cuối tháng 7, có bưu thiếp từ Ý gửi về, từ Pisa và Florence. Họ rất thích Florence. Họ nghĩ là sẽ không bao giờ rời khỏi nơi đây. Lisette muốn ngắt đi và tự hỏi sao không có phản ứng gì từ phía Annabel cả. Đầu tháng 8, nàng tin chắc rằng cả bà di lẫn Melanie đều không báo cho Annabel biết ai đang hộ tống con gái cô ấy trong kỳ nghỉ hè kéo dài này.

Nhưng nàng còn nhiều lo lắng khác nữa. Greg đã chịu đựng cuộc giải phẫu 4 lần, và mặc dù đôi chân đã cử động được chút ít, vẫn chưa có gì là chắc chắn, không hiểu chàng có tự đi lại một mình được hay không.

Vào tuần cuối cùng của tháng 8, có bưu thiếp của Dominic từ Geneve. Họ đang trên đường về nhà, và cậu qua Anh cùng với Melanie. Cậu sẽ thăm Greg ở London. Đó là một mùa hè tuyệt vời. Cậu có một tin vui và rất nôn nóng để kể cho nàng nghe.

Lisette run run đặt tấm bưu thiếp xuống lòng tràn ngập một linh cảm mạnh mẽ hơn tất cả những gì nàng đã từng biết.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Greg tựa người lên các thanh song song trong phòng vật lý trị liệu, mồ hôi toát ra từ khắp các lỗ chân lông. Chàng đã đi được 3 mét, giờ đây đối với chàng nó cũng tương đương với việc leo lên đỉnh Everest. Hôm nay 3 mét, ngày mai sẽ là 6 mét và ngày kế tiếp phải là 12 mét. Phép lạ mà chàng mong chờ 9 năm nay cuối cùng đã xảy ra.

Đây thần kinh cột sống không có gì trầm trọng lắm, do đó luôn luôn có thể hy vọng được, và bây giờ điều đó đã trở thành hiện thực. Chàng lê bước trở về xe lăn. Hãy còn quá sớm để báo tin này cho mọi người vì chàng còn phải tiếp tục trị liệu nhiều tuần nữa theo phương pháp này trước khi có thể bước đi một quãng dài. Nhưng chắc chắn khi trở về nước Mỹ, chàng sẽ tự đi được trên đôi chân của mình. Những năm tháng tàn tật đã chấm dứt rồi.

- Thưa ông Dering, ông có khách. – Cô y tá bước vào phòng với một nụ cười – Tôi đã báo anh ta ông sắp xong và sẽ trở về khoảng 10 phút nữa.

Greg nhăn mặt, chàng chẳng muốn gặp khách khứa nào cả. Không một ai, ngoại trừ những người trong gia đình và Nick biết chàng ở đâu. Chàng không muốn đối mặt với sự thương hại nếu cuộc giải phẫu chàng vừa trải qua không thành công.

- Anh ta có xưng tên tuổi gì không? – Greg đón chiếc khăn mặt từ tay cô y tá để lau mồ hôi trên mặt và cổ.

- Đó là ông Dering con! – Cô y tá trả lời, nụ cười lún sâu núp đồng tiền trên má – Anh ấy mang theo một ba lô khổng lồ tôi chưa từng thấy trên đồi. Nếu bà y tá trưởng bắt gặp, bà sẽ tống anh ấy ra trước khi ông có dịp chào bà một tiếng đấy.

- Tốt hơn đừng để bà ấy bắt gặp. – Greg mỉm cười đáp, gửi chiếc khăn trở lại vào tay cô y tá và vội vã lặn xe ra hành lang đi về hướng thang máy.

Vài phút sau, khi chàng về đến phòng riêng thì Dominic trong chiếc áo pull và quần jean bạc màu phóng vào ôm chầm lấy chàng.

- Gặp ba con mừng quá! Mọi việc ra sao rồi ba? – Đôi mắt xám của Dominic đầy vẻ khẩn trương – Giải phẫu thành công chứ?

- Phải chờ một tháng nữa. – Greg mỉm cười – Và khi đó con sẽ có thể chính mắt trông thấy thành công cỡ nào.

Dominic reo lên mừng rỡ:

- Nghĩa là ba có thể đi lại được à? Hay quá! Mẹ biết chưa? Lucy biết chưa?

- Chưa, ba không định cho ai biết cả, cho đến khi ba biểu diễn được cho mọi người xem. Con đến làm ba đột ngột phải cho con hay, vậy thôi.

- Vậy là huê nhé. Con cũng có một tin báo cho ba mà chưa ai biết hết. Con vừa đính hôn xong. Chúng con muốn cưới nhau ngay khi Mel được phép.

Greg cau mày giễu cợt:

- Con không nghĩ là con còn hơi nhỏ để lao vào chuyện vợ con sao? Mel là ai vậy? Cô gái cuối cùng mà con cặp bồ là Jodie Brooks mà!

- Jodie Brooks? Jodie Brooks là ai? – Dominic hỏi rồi cười to – Không, ba biết cô này mà. Con sắp cưới Mel đấy, Mel Brandon.

Mặt Greg tái nhợt đi. Chàng cố mở miệng nhưng không cất tiếng nói. Chàng cố gắng mãi nhưng giọng không thốt được lời nào.

- Sao vậy ba? – Dominic lo lắng hỏi, nụ cười trên môi vụt tắt – Ba uống nước không? Để con gọi y tá nhé?

Greg lắc mạnh đầu.

- Không, không sao cả. – Chàng cố kềm giọng – Con không thể cưới Melanie Brandon được. – Ông gất lên – Con không được nghĩ đến điều ấy.

- Tại sao không? – Dominic thắc mắc – Con biết cả hai chúng con đều còn nhỏ, nhưng chúng con cùng nhau trải qua một mùa hè và...

- Chúa ơi!

- Gì vậy ba? Ba chắc không cần rung chuông gọi y tá chứ?

- Không! – Greg lao chiếc xe lăn đến bên Dominic và nắm chặt cổ tay cậu như một gọng kềm khi cậu với tay định nhấn chuông – Nghe đây, Dominic! Con không thể cưới Melanie được. Điều này không thể được. Con hiểu chưa?

- Không! – Sự hoang mang mà cậu vừa cảm nhận bây giờ đang nhường chỗ cho con giận dữ. Cậu những tưởng cha sẽ ngạc nhiên khi thấy con trai mình muốn lập gia đình lúc còn quá trẻ, nhưng cậu không thể nào hình dung được câu trả lời dữ dội đến thế – Con yêu Mel. Con sẽ yêu nàng mãi mãi. Và con sẽ cưới nàng.

Trong giọng nói của cậu đầy vẻ bảo vệ danh tiết. Mồ hôi rịn trên trán Greg và cũng bắt đầu chảy xuống lưng chàng. Chàng gay gắt hỏi:

- Hai đứa đã có gì với nhau chưa?

Gương mặt Dominic đầy thẳng thốt, cậu giận dữ nói:

- Không. Ba nghĩ là cô ấy mang bầu rồi sao. Ba cho rằng vì thế nên tụi con hồi hã đòi cưới gấp đấy à? Không phải thế đâu. Chúng con yêu nhau và chúng con muốn lấy nhau, nhưng chúng con chưa làm điều gì sai trái cả. Không hề có.

- Tạ ơn Chúa! – Greg đưa một tay lên che mắt. Chàng đang ở trong một cơn ác mộng không thoát ra được. Không còn cách nào khác, mà cũng không cần giải thích tại sao Dominic phải tránh không được gặp Melanie nữa. Chàng không biết làm sao để ngăn mối quan hệ của chúng đừng tiến sâu hơn nữa vào tội loạn luân.

- Con không lấy Melanie được đâu. – Chàng lặp lại, giọng khô rần – Tin lời ba đi, Dominic.

- Không! – Đây là cuộc tranh cãi tệ hại nhất của hai cha con từ trước đến giờ, và cậu không hiểu tại sao lại phải tranh cãi như thế. Cậu xốc ba lô lên vai,

gương mặt trắng nhợt đi – Con rất tiếc, thưa ba, nhưng con sẽ cưới Mel.

Gương mặt Greg phờ phạc hẳn đi. Đây là giây phút kinh khủng nhất trong cuộc đời chàng và không có cách gì tránh khỏi. Nếu bây giờ chàng không nói, nhiều tội lỗi khác vô tình sẽ thêm chồng chất.

- Con không thể lấy Melanie được. – Chàng nói đứt quãng – Nó là em gái cùng cha khác mẹ với con đây.

Dominic dừng nhìn chàng, và rồi cậu bật cười một cách khó khăn:

- Ba không được khỏe rồi, ba ơi. Ba bị rối loạn tâm thần rồi. Con nghĩ họ đã bơm cho ba nhiều thuốc quá. Bây giờ ba cần được nghỉ ngơi. Con sẽ trở lại thăm ba sau nhé.

Greg nắm chặt bàn tay đặt trên vai chàng, mắt rục lên, nét quai hàm đanh lại.

- Ba không bị tác dụng thuốc! Không có gì trên cõi đời này xui ba nói ra sự thật được hết, nếu không vì việc hai đứa định lấy nhau! Nghe đây, Dominic, Luke Brandon là cha của con đây. Con đã thành hình ngay trước khi ba gặp mẹ con. Khi ba và mẹ lấy nhau, lúc ấy mẹ con nghĩ rằng Brandon đã chết rồi. Bây giờ con hiểu mọi việc chưa? – Mắt Greg như hai hòn than cháy bỏng – Con không bao giờ lấy Melanie được cả.

Dominic quay lưng về phía Greg:

- Ba nói dối. – Cậu lẩm bẩm – Cô ấy không phải là em gái con... Cô ấy không thể nào là em gái con được... Kinh khủng quá, tàn nhẫn quá...! – Cậu ngã vào cánh cửa – Ôi Chúa ơi! Ba đang nói dối mà! Ba hãy nói với con là ba đang nói dối đi!

Greg lặn xe về phía Dominic và nắm lấy tay cậu:

- Ba không nói dối đâu, Dominic! Đó là sự thật, và chúng ta phải đối diện với nó.

- Ôi! Giê su! – Dominic vịn cánh tay vùng ra khỏi Greg – Sao ba lại có thể cho con biết được như thế... Vậy mà bao nhiêu năm nay... – Nước mắt tuôn rơi trên má cậu – Con cứ nghĩ rằng ba là ba của con... Con nghĩ rằng... – Cậu choáng váng lao về phía bồn rửa và bắt đầu nôn ọe.

- Dominic! Ba xin con! – Giọng Greg đầy đau khổ – Dù gì đi nữa, ba cũng là ba của con. Ba luôn thương yêu, săn sóc con... ba hạnh diện vì con.

- Không! – Dominic cất gương mặt đau khổ lên khỏi bồn rửa – Brandon mới là cha của tôi! Ôi Giê su! Brandon! – Cậu chập choạng bước ra cửa – Tôi không bao giờ tha thứ cho các người đâu! Không tha thứ cho mẹ tôi! Cả Brandon nữa! Tôi không bao giờ còn muốn gặp mặt các người nữa, chừng nào tôi còn sống trên đời này!

- Dominic!

Cánh cửa sập lại đánh ầm một tiếng, và đến khi Greg vịn mở ra được, Dominic đã ở cuối hành lang. Cậu đang chạy len lỏi qua đám nhân viên và khách của bệnh viện đang ngạc nhiên nhìn cậu chạy ra cầu thang.

- Dominic! – Chàng hét lên nhưng không còn kịp nữa, bóng con trai chàng đã mất hút.

Dominic lao đảo bước ra khỏi đường và biết rằng cậu lại sắp phải nôn ọe. Cậu nôn vào miệng cống, chập choạng bước đi được vài bước rồi lại nôn nữa. Người đi đường nhìn cậu kinh tởm và tránh xa khi họ bước qua cậu. Cậu không còn biết gì nữa, dường như cậu đã mù, điếc, cảm vì quá đau đớn. Cậu chưa bao giờ trải qua nỗi đau tốt cùng như thế này. Nó đâm sâu vào cậu, và xé toạc cậu ra cho đến lúc cậu cảm thấy ứa máu vì vết thương do những lời cha cậu đã gây nên. Không. Người đó không phải là cha cậu. Luke Brandon mới là cha cậu. Một người bành bao, nói năng chài chuốt mà cậu không bao giờ thích, ngay cả khi còn bé. Cậu thờ đốc. Không thể sống được với một nỗi đau như thế. Không thể nào chịu đựng nổi. Còn Melanie nữa. Chúa ơi! Còn Melanie nữa!

Dominic lao vào giữa đám xe cộ. Xe bus, xe taxi lạng lách dừ dội để tránh đụng phải cậu. Kèn xe rú lên inh ỏi và có tiếng người la hét. Melanie, cậu biết nói sao với Melanie đây? Và làm sao có thể sống trên đời mà thiếu vắng nàng?

Cậu có hẹn gặp Mel bên ngoài phòng triển lãm tranh quốc gia tại Quảng trường Trafalgar vào lúc một giờ. Giờ thì cậu không thể nào tìm ra đường đến đó. Dominic không biết mình đang ở đâu và đang đi đâu nữa. Một viên cảnh sát chặn Dominic lại và lịch sự hỏi có cần được giúp đỡ không. Cậu trả lời không, nhưng nước mắt rơi thành dòng trên mặt. Cậu lao đảo bước qua những con đường sang trọng để cuối cùng đến một quảng trường viên hàng cây nhỏ của đường Oxford. Cậu buông người xuống một băng ghế dài, lấy tay ôm mặt khóc nức nở như một đứa trẻ.

Melanie vẫn chờ Dominic 5 tiếng đồng hồ sau đó, khi một chiếc taxi thả cậu xuống cửa chính của phòng tranh.

Melanie chạy về phía cậu, các lọn tóc sẫm màu lắc lư chạm vào nhau.

- Dominic! Chuyện gì vậy anh? – Gương mặt xinh đẹp của cô vốn vui tươi hồng hào giờ đây tràn ngập âu lo – Có phải là ba... ông đã...

- Ba khỏe. – Cậu không biết làm sao có thể thốt nên lời. Greg đâu phải là cha cậu. Luke Brandon mới chính là cha cậu. Luke Brandon. Cha của Melanie. Cha của cả hai người. Cậu cảm thấy mình đang là nhân vật trong bức tranh của Bosch, địa ngục như đang vây phủ lấy cậu, cậu đang bị chôn sống rồi.

- Thế nhưng anh đến trễ quá... – Mel bám lấy cánh tay Dominic – Trông anh hốc hác quá, Dominic, sao thế? Chuyện gì thế?

Cậu muốn gỡ tay Melanie ra nhưng không làm được. Tay chân cậu nặng như chì, trĩu nặng đau buồn.

- Anh đã đi bộ... và suy nghĩ... – Giọng Dominic lạc hẳn đi đến nỗi chính cậu cũng không nhận ra giọng nói của mình. Cậu biết bây giờ không thể nói cho Melanie nghe sự thật. Cậu không thể để đời nàng bị tràn ngập những nỗi kinh hoàng như mình hiện giờ. Cậu nhớ lại những đêm ở Ý họ nằm bên nhau trong chiếc lều nhỏ, và hơi ấm của người nàng cận kề bên cạnh. Cậu bật thét – Chúng ta đã quá hấp tấp, Mel ạ. Tất cả chỉ là một kỳ nghỉ hè tuyệt diệu, một chuyến đi thú vị, và bây giờ đã qua rồi, chúng ta đã ngu ngốc cố phóng đại thêm, chứ sự thật thì chỉ có thể thôi.

- Dominic! – Melanie buông tay khỏi cánh tay cậu, mắt mở to bàng hoàng – Em không hiểu gì hết.

- Em còn quá trẻ, Mel ạ. Thật là điên rồ nếu đính hôn ở lứa tuổi chúng ta.

- Chúng ta không cần đính hôn nếu anh không muốn. Chúng ta chỉ cần có nhau thôi.

- Không! – Cậu không thể nhìn thẳng vào nàng. Có bức tượng một vị vua Anh cách trước mắt khoảng một mét, và cậu dán mắt vào đó – Một kỳ nghỉ hè thú vị, Mel ạ, anh sẽ không quên được. Nhưng anh sẽ không đến Kent với em được. Tối nay sẽ đáp máy bay về nhà.

- Dominic! – Melanie kêu lên đau đớn – Dominic, anh không có ý nói như thế! Hãy nói với em rằng ý anh không phải như vậy đi! – Mặt cô trắng bệch – Dominic!

Cô vói tay tới cậu, và Dominic biết mình không thể chịu đựng lâu hơn nữa.

- Anh yêu em, Mel! – Cậu thờ dốc rồi quay phắt đi, vội vã bỏ chạy giữa dòng người trên quảng trường, lao ra đường phố, hai tay đưa lên cao, và cậu rơi phịch vào trong chiếc taxi đầu tiên đỗ lại trước mặt.

- Dominic! – Cậu nghe tiếng nàng điên dại hét lên giữa tiếng gầm rú của xe cộ chung quanh – Dominic!

Cậu không nhìn quanh. Hết rồi, cậu không còn gia đình, không còn Melanie nữa.

- Anh đến đâu? – Người tài xế hỏi.

- Phi trường Heathrow.

Dominic có mang theo thẻ tín dụng và quần áo trong ba lô. Và trước khi đối diện với một cuộc sống mà trong đó mẹ cậu, Greg, Lucy và Melanie không còn dự phần nữa, còn một việc mà cậu phải làm ngay. Dominic phải đến và nói chuyện với cha của mình. Cậu phải đi Normandy và báo Luke Brandon rằng cậu đã biết mình là con trai của ông ấy.

- Có điện thoại gọi ông từ Mỹ, thưa ông Dering. – Một cô y tá lớ đầu qua cửa tươi cười nói, tay chìa cho chàng máy điện thoại.

Greg vẫn còn đang thờ dốc, tay chàng nắm chặt lấy thành ghế lặn, gương mặt xám màu tro. Nụ cười biến mất trên môi cô y tá, cô hỏi:

- Ông có khoẻ không, ông Dering?

- Vâng, khoẻ lắm, cảm ơn cô. – Chàng không muốn bị hỏi han và quấy rầy lúc này.

Cô y tá nhú mày, biết chàng đang nói dối. Cô lặng lẽ rời phòng, phân vân không biết có nên cho y tá trưởng biết về sự thay đổi tính khí của Dering để báo lên bác sĩ của ông ta không.

Greg nhắm mắt, cố gắng bình tĩnh lại. Một cú điện thoại gọi từ Mỹ. Chắc là Nick. Chàng nhìn đồng hồ tay, 12 giờ rưỡi tức 4 giờ rưỡi tại California. Đương nhiên là có chuyện gì quan trọng. Chàng nhấc điện thoại lên.

- Chào Nick. Có việc gì đấy?

- Không phải Nick. – Giọng Lisette yếu ớt, đặc lại như những khi nàng ngắt quãng và Greg biết nàng đang khóc – Tối nay em sẽ bay về Paris. Đám tang sẽ cử hành vào ngày thứ Năm.

Chúa ơi! Một đám tang người thân. Dominic giờ thì không thể nào liên hệ được. Brandon sẽ đến Valmy. Lisette chưa biết rằng con trai nàng đã biết sự thật về cha của nó và mẹ nó đã lừa dối nó như thế nào.

- Anh sẽ đến đó. – Chàng đáp lạnh lùng.

- Nhưng anh còn đang chữa bệnh mà, anh yêu.

Một cơn đau thoáng qua nét mặt chàng. Chàng không thể nghe nàng gọi hai tiếng anh yêu mà không nhớ lại những giây phút mê đắm nàng cũng đã gọi chàng như thế.

- Anh đã giải phẫu xong rồi. – Chàng đáp gọn – Việc điều trị vật lý có gián đoạn vài ngày cũng không sao. – Chàng tự hỏi không biết có chịu đựng nổi

khi gặp lại nàng không. Nàng đã làm khổ không những chỉ cuộc đời chàng mà còn cả đời Dominic nữa. Họ sẽ không bao giờ cùng sum họp trở lại trong một gia đình. Cả hai đã đánh mất Dominic.

Giọng nàng ảm lại đầy về biết ơn:

- Cảm ơn anh yêu. Hẹn gặp anh.

Bàn tay chàng run lên khi đặt máy xuống. Chàng ấn chuông gọi y tá. Chàng cần một gói hành lý và đăng ký một chuyến bay.

Lisette đáp xuống phi trường Orly vào sáng hôm sau, và thuê một chiếc taxi đưa nàng cùng Lucy về Valmy. Nàng vừa trải qua một chuyến bay dài và mệt mỏi, tâm hồn khô cạn. Nàng không muốn trở về nhà trong tình huống như thế này. Mắt nàng tối sầm đau buồn sau khi chiếc xe phóng vút qua miền quê nước Pháp.

- Mẹ thương ông ngoại lắm hả mẹ? – Lucy hỏi, tay đan vào tay mẹ an ủi.

- Ừ, con yêu. Ông lúc nào cũng từ tốn, nhân hậu. – Mắt nàng chìm về dĩ vãng – Ông hiểu mẹ và biết hết mọi chuyện về mẹ hơn bất kỳ ai.

- Biết hơn cả ba nữa à? – Lucy ngạc nhiên hỏi.

- Phải! – Lisette ngược nhìn cảnh vật chạy lùi qua khung cửa xe và trả lời buồn bã khiến Lucy im lặng không dám hỏi tiếp.

Họ đi qua Ecreux và Bernay, vào giữa trung tâm Normandy. Mặt trời tháng chín nóng bỏng. Các cánh đồng lúa mì chín vàng. Hoa đậu trắng xoá và hoa hồng còn trắng nõn hơn búp chồi trên tường của những ngôi nhà chạm trổ mặt tiền với mái ngói cao vút.

- Con không sống ở đây được đâu. – Lucy buộc miệng nói khi chiếc xe lao xuống con đường viền cây đoạn cao bên cạnh một đồng cỏ màu mè – Ở đây trông tinh mịch, cổ động, và... chẳng có vẻ Mỹ chút nào.

Lisette không nói gì. Nàng tự hỏi làm sao mình có thể đủ sức rời xa nơi này.

- Nông trại của chú Luke ở gần đây phải không mẹ? – Lucy hỏi khi Bayeux chìm về phía sau và họ đang tiến về bờ biển.

- Đúng! – Lisette đáp, giọng nàng khô khốc – Gần đâu đây thôi.

Luke. Hẳn anh sẽ có mặt tại đám tang. Chắc sẽ có cả người vợ mới của anh. Họ lại phải chịu đựng sự căng thẳng vì Luke, Greg, và nàng cùng có mặt dưới một mái nhà. Nàng nghĩ thấy mùi biển mặn qua khung cửa kính xe mở rộng. Họ về gần đến rồi. Rừng cây sồi vây quanh họ ánh mặt trời hổ phách lan qua kẽ lá. Họ lao xuống con dốc cuối cùng, và Valmy đứng sừng sững trước mặt tất cả với vẻ huy hoàng cổ điển, không có gì thay đổi cả. Toà nhà vẫn đẹp tuyệt vời. Các cửa sổ rạng ánh nắng, ngọn tháp cao vút lên trời như toà lâu đài trong truyện thần tiên trẻ nhỏ.

Khi họ chạy vòng qua bãi cỏ tròn ở cổng vào, cánh cửa có tay nắm bằng đồng vụt mở ra và mẹ nàng bước ra đón họ.

- Mừng con về nhà. – Giọng bà nghẹn ngào nước mắt, khi Lisette lao ra khỏi xe và chạy ngã vào lòng bà.

Những giọt nước mắt mà Lisette cố kềm giữ trong suốt hành trình giờ được tự do tuôn chảy khi nàng ôm thân hình mảnh mai của mẹ trong tay. Cho đến giờ phút này, Lisette vẫn chưa tin được cha nàng đã mất, vẫn chưa tin khi thấy mẹ một mình ra đón nàng.

- Mẹ có pha sẵn trà cho con ở phòng khách. – Cuối cùng bà Héloïse cố gắng nói được với nàng thành lời, đôi mắt xanh của bà trĩu nặng đau buồn – Dominic về đây được hai tiếng rồi. Còn Greg đã đáp máy bay xuống khoảng được nửa giờ. Anh ta gọi điện thoại từ phi trường và chắc sắp về đến đây thôi.

- Dominic à? – Lisette ngạc nhiên hỏi lại – Nhưng làm sao nó biết được? Ai báo tin cho nó thế?

- Không ai cho nó hay cả? – Bà Héloïse nói khi họ bước vào phòng khách – Nó rất xúc động và đau buồn vô cùng.

- Bây giờ nó đâu rồi? Con nghĩ là hãy còn ở London ấy chứ...

- Nó chào linh cửu ông ngoại rồi bảo rằng nó muốn đi gặp Luke. Nó không biết nông trại của anh ấy ở đâu nên mẹ chỉ cho nó đường đi. Nó mượn chiếc xe đạp của người làm vườn rồi đạp đi cách đây khoảng một giờ rồi.

Lisette nhìn mẹ sững sờ:

- Dominic đã đi thăm Luke à? Nhưng nó đâu nhớ Luke! Hai người đã không gặp nhau từ khi Dominic tám chín tuổi gì đó! – Nàng chợt nhớ đến câu chuyện Melanie và một mối ngôi xuống – Ôi, không! – Nàng thì thào – Bây giờ chưa được... Không phải lúc...

Bà Héloïse bắt đầu rót trà ra từ chiếc bình bằng bạc thành phố:

- Không có lý do gì để ngăn cản Dominic thăm Luke. Con biết không, không có Luke, mẹ không biết cha con làm sao xoay sở được ở nơi đây trong mấy năm qua, Luke đến thăm ông mỗi ngày. Con một còn chưa được tử tế như vậy nữa là. – Từ từ, đó là một đức tính mà Lisette khó liên tưởng đến ở Luke. Và bây giờ Dominic sắp bằng mọi giá báo cho anh ấy biết rằng nó yêu Melanie, rằng chúng đã cùng nhau trải qua một mùa hè.

- Con không nghĩ con cần uống trà đầu mẹ. – Nàng nói, và ngồi bật dậy – Chắc con cần một chút không khí ngoài trời, con cần đi dạo...

- Mẹ có muốn con đi cùng không? – Lucy lo lắng hỏi.

- Thôi được rồi, cảm ơn con! – Nàng không muốn có ai chung quanh cả. Nàng muốn ở lại một mình để suy nghĩ. Nàng muốn biết mình sẽ nói gì với Greg khi chàng đến, và phải nói gì với chàng về chuyện tình cảm giữa Dominic với Melanie. Nàng sẽ nói gì với Dominic, nếu Luke nhấn tâm cho nó biết lý do thực sự, vì sao hai gia đình lại trở nên căng nhau như thế.

Với cái đầu nhức buốt, nàng bước ra khỏi phòng khách để tới gian phòng có tường lát đá, nơi Dieter đã ngã xuống chết khi xưa, rồi băng qua gian phòng ăn đã được tái thiết, qua các cánh cửa mà bây giờ ít khi được mở, qua nhà bếp để ra sân. Nàng quay quắt nhớ về ngày xưa: Dieter, Elise, cha nàng, Rommel, vụt ra đi khỏi Valmy. Còn Greg, ngày nào đến bằng xe Jeep với chiếc nón sắt úp trên mái tóc nâu xoăn, nụ cười rộng mở với hàm răng sáng bóng và đuôi mắt nheo lại ngộ nghĩnh.

Nàng đi qua chuồng ngựa tiến về phía vườn hồng. Mùa này vẫn còn nhiều hoa. Hoa glorie de Dijon mà cha nàng rất yêu quý, cả hoa Ophelias màu hồng nhạt nữa. Nàng không biết dòng thời gian đã trôi về đâu. Giá như đó là ngày tháng đầy ấp thương yêu, của những trao tặng và đón nhận thì nàng sẽ không bao giờ nuối tiếc. Nhưng nàng chỉ trải qua được vài tháng ngắn ngủi để yêu thương. Còn lại là những năm dài khô khan đầy tội lỗi và lừa dối, những năm tháng cô đơn vô vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Dominic thả xuống con dốc đầy hàng giậu cao, gương mặt đẹp trai của cậu rần rại, quai hàm mím chặt. Chỉ trong 24 giờ qua, cậu đã mất hết mọi thứ thân thương: lòng tôn kính đối với người mẹ, niềm tin ở Greg là cha mình, viễn ảnh được lấy Mel làm vợ. Và bây giờ đến tin ông ngoại vừa qua đời.

Cậu thấy mình như tê dại đi vì đau buồn. Làm sao Greg và mẹ cậu có thể tiếp tục được tình bạn với Luke sau khi họ lấy nhau? Thật là không thể hiểu nổi. Làm sao Luke lại không tỏ một dấu hiệu nào cho thấy ông là cha cậu. Dominic cố hết sức nhớ lại, nhưng hoàn toàn không thấy có dấu hiệu gì. Ông ta luôn tỏ vẻ lạnh nhạt với cậu. Cậu cảm thấy quai hàm mình co giật. Ông cũng đã lạnh nhạt với Melanie đấy thôi. Trẻ con làm ông chán và ông không bao giờ giả vờ thích chúng.

Một tấm biển có tên nông trại khẽ đong đưa trong gió bên vệ đường. Dominic rẽ theo dấu xe tải, cậu đạp xe giữa những cánh đồng bắp màu mỡ và những vườn táo, ngạc nhiên khi thấy nông trại thực sự đang hoạt động, và tấm biển không chỉ là một danh xưng trống tuếch. Ngôi nhà xây theo kiểu trang viên: rộng rãi và trải dài với mái ngói và cửa sổ màu xám chì. Tim Dominic bắt đầu đập mạnh khi cậu thắng xe lại. Chắc chắn khi đã biết Luke là cha mình, cảm giác của cậu sẽ khác hơn khi nghĩ về ông. Chắc chắn cậu không còn thấy không ưa ông sâu xa như cậu đã từng cảm thấy trước đây.

Cánh cửa trước làm bằng gỗ sồi nặng trĩu treo đầy những giỏ hoa leo. Cậu giận dữ đập mạnh vào cánh cửa. Đây là người đàn ông đã lợi dụng mẹ cậu khi bà mới 18 tuổi, và theo như Greg đã bảo với cậu, ông là người làm cho bà ông ta đã chết. Con giận bưng bưng trong người Dominic, và khi cậu đưa tay lên định đập cửa nữa thì cánh cửa đột ngột mở ra.

Người phụ nữ còn quá trẻ đến nỗi cậu phải ngạc nhiên nhìn trần trời. Tóc bà sẫm màu buông nhẹ mấy lọn tóc nơi tai và được cột lại bằng một dải băng sau gáy. Trông bà giống hệt mẹ cậu đến nỗi cậu không biết làm gì hơn là trở mặt nhìn.

- Anh cần gì? – Bà ta tò mò hỏi.

Cậu cố trấn tĩnh lại và nói:

- Vâng... Tôi muốn nói chuyện với ông Luke Brandon. Tôi là Dominic Dering.

Mắt bà chợt sáng lên khi nhận ra cậu và vội tươi cười niềm nở:

- Ô, Dominic đấy à! Hay quá! Tôi nghe Melanie nhắc về cháu nhiều. Vào nhà đi.

Cậu không ngờ mọi việc sẽ như thế này. Dominic thở một hơi sâu rồi theo bà bước vào lối đi lát đá rộng.

- Anh Luke ơi! Chúng ta có khách đây! – Bà cất tiếng gọi to nơi chân cầu thang gỗ rộng được đánh bóng loáng.

- Anh xuống ngay đây! – Có tiếng cửa đóng sầm phía trên và tiếng chân người rầm rập bước xuống. Dominic thấy ghen nơi cổ. Cha cậu đấy. Không thể tin được. Không thể ngờ được.

Luke kéo lại tay áo lên cổ lộ, lùa tay vào vuốt lại mái tóc. Cánh cửa vẫn còn đang mở rộng, ánh nắng tràn ngập vào phòng. Anh thấy Lisette nhỏ nhắn, mái tóc sẫm màu dịu dàng bên gương mặt thanh tú. Và anh thấy Dieter khỏe mạnh, thân hình rắn rỏi, mái tóc vàng quăn dọn với gương mặt lạnh khô đau

khô. Anh muốn vấp ngã, tay anh với lấy thành dựa cầu thang để giữ lại thăng bằng. Thì ra không phải Lisette mà đó là vợ anh. Và người kia cũng không phải Dieter.

- Quái gì thế này? – Anh giật gồng hỏi.

- Dominic đấy! – Vợ anh vui vẻ nói – Anh không ngạc nhiên sao?

Luke thờ dốc, gương mặt xám lại. Thì ra là Dominic. Cậu ta giống Dieter quá sức đến nỗi bây giờ anh tưởng như mình đang ở tại Valmy, đứng trên đầu cầu thang, giờ cao súng, nhắm rồi bóp cò.

- Chúa ơi! – Anh thì thầm, rồi cộc lốc nói – Melanie không có ở đây. Đến tối nó mới về.

Bây giờ đến lượt Dominic bối rối:

- Cháu không hiểu gì cả.

Luke nhanh chân bước xuống những bậc thang cuối, nói gắt:

- Melanie đấy. Có phải anh đến đây là vì thế không? Nó bảo tôi là vừa cãi nhau với anh. Nó xin tôi được ở lại đây một vài ngày trước khi tựu trường. Tàu sẽ đến cảng Le Harve khoảng 6 giờ.

Dominic cảm thấy như muốn nứt tung cả đầu. Cậu khàn giọng nói:

- Cháu không định đến đây để gặp Mel. Cháu đến để gặp... chú.

- Anh dùng cà phê nhé? – Vợ Luke hỏi – Hay chút rượu ngọt vậy?

- Để làm gì? – Luke hỏi, cả hai không để ý đến câu hỏi của người đàn bà.

- Cháu muốn nói chuyện với chú.

Luke nheo mắt:

- Về việc gì? – Trông thẳng bé thiếu não quá, gần như sắp loạn trí đến nơi.

- Về cuộc chiến. Về Valmy.

Luke mím môi. Thế là thằng bé đã biết về cha của nó, về cái chết của ông ta. Anh tự hỏi không biết ai đã nói với nó.

- Chúng ta hãy ra ngoài nhé.

Anh nói, liếc nhìn túi quần áo và thắt lưng của Dominic, yên tâm rằng thằng bé không mang vũ khí và không đến đây với ý định trả thù.

- Nhưng uống cà phê đã chứ... – Ginette hoang mang hỏi.

- Lát nữa đã. – Anh hôn nhanh lên trán cô ta – Và anh nghĩ đến cả cognac nữa.

- Nhưng bây giờ chỉ mới hai giờ chiều...

Luke huyết sáo rồi quay gót:

- Nào chúng ta đi dạo nhé.

Họ bước đi trên lối đi trải sỏi, một con chó tung tăng vui mừng chạy trước họ. Không ai nói tiếng nào, Luke dẫn đường đưa họ xa khỏi ngôi nhà hướng về một bụi cây. Những cánh đồng hai bên được chăm sóc cẩn thận. Luke lấy trong túi ra một điếu, nhồi thuốc vào và châm lửa.

- Được rồi. – Cuối cùng anh cất tiếng khi họ ở cách nhà vài trăm mét – Sao? Cậu muốn biết gì nào?

Dominic dừng bước quay lại nhìn Luke:

- Con muốn biết... – Cậu nghiêng chặt quai hàm, mắt cháy bỏng – Tại sao ba chưa bao giờ cho con biết con là con của ba?

Luke lấy ống điếu ra khỏi môi và thở một làn khói xanh lên cao. Thì ra đây không phải là điều anh dự tính, anh cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

- Xin cậu vui lòng lặp lại câu hỏi. Tôi nghĩ chắc mình nghe lầm.

- Ông là một tên xỏ lá. – Dominic gầm lên, không còn tự chủ được nữa, nước mắt chực trào ra – Tôi biết rõ, rằng ông là cha của tôi! Ông và mẹ tôi đã yêu nhau, và bà lấy Greg chỉ vì nghĩ rằng ông đã chết.

Luke nhìn cậu ngạc nhiên:

- Ai mới nhồi vào đầu cậu điều xằng bậy đó?

- Đồ xỏ lá! – Dominic lại hét lên, và tổng một nắm đấm vào hàm Luke, nhưng Luke kịp né khỏi.

- Không! Không được làm thế! – Anh nói và nắm lấy cổ tay cậu vặn ngược ra sau – Bây giờ cho tôi biết tên khốn kiếp nào bảo với cậu rằng tôi là cha của cậu?

- Greg! – Dominic thở dốc, nhăn nhó vì đau đớn.

Luke nhướn mày lên rồi phá ra cười.

- Thật khôi hài quá! – Anh buông cánh tay Dominic ra – Chúa ơi, giả như tôi biết đây là điều hần tin sớm trước đây vài năm.

Dominic nhìn anh trân trối:

- Thế đó không phải là sự thật sao? Ông không phải là cha của tôi à?

Luke lắc đầu với vẻ tiếc nuối giấu cợt:

- Không, Dominic ạ. Tôi e rằng mình không được có cái hân hạnh đó.

- Vậy là ai? – Dominic chợt nhớ đến Melanie và cậu không màng hỏi nữa – Ôi Chúa ơi! – Cậu thở ra khoan khoái và nhẹ nhõm – Thế là tôi có thể cưới Melanie. Tôi có thể cưới Melanie được rồi!

- Anh có thể nếu được mẹ anh cho phép. – Luke lạnh lùng nói.

- Thế ông có cho phép không? – Cậu hỏi thẳng thừng.

Luke nhún vai, thờ ơ đáp:

- Nếu hai đứa muốn lấy nhau khi hãy còn ở dưới mái trường thì tôi cũng chẳng ngăn cản làm gì. – Một nụ cười thoáng ẩn hiện nơi khoé môi Luke. Anh không hiểu Greg đã biết Dominic không phải là con của hắn từ bao lâu rồi. Hắn đã phải chịu đựng điều này trong bao lâu?

Con chó chạy quanh chân họ, nóng ruột muốn họ tiếp tục đi nữa. Dominic vụt hỏi:

- Nếu ông không phải là cha tôi, ông có biết cha tôi là ai không?

Giương mặt xương xương mang dáng dấp trái olive của Luke thoáng vẻ hóm hỉnh:

- Ô, tôi biết chứ! – Anh nói, nụ cười lại hiện ở nơi khoé môi – Tôi biết rõ.

- Vậy cho tôi biết đi.

Luke lắc đầu, ngắt một nhánh cây và ném vào con chó.

- Không! – Anh nói với vẻ tự mãn lẫn tức tối – Tôi không phải là người nói cho anh biết. Anh hỏi mẹ anh ấy. Giờ này bà về đến Valmy rồi. Bà Héloïse bảo với tôi máy bay đáp xuống giữa trưa.

Dominic liếc nhìn đồng hồ. Hai giờ rưỡi rồi. Cậu còn gần 4 tiếng trước khi ra bến tàu đón Melanie.

- Tôi sẽ hỏi. – Cậu nói quyết liệt rồi quay gót, vụt bỏ chạy thật nhanh.

Lisette đang ở trong vườn hồng. Cậu buông chiếc xe đạp ngã xuống đất rồi chạy qua hiên nhà, leo xuống các bậc thang bám đầy rêu.

Nàng ngược nhìn cậu và cậu biết rằng mẹ đang khóc.

Cậu nhớ lại cái chết của ông ngoại và xấu hổ vì mình đã quên khuấy mất chuyện đó, trong lúc đang mừng được thoát khỏi mối ưu tư về chuyện Melanie.

- Dominic! – Nàng đứng lên, mỉm cười và mắt vẫn còn nhoè lệ, nỗi mừng của nàng khi gặp lại con làm cậu thấy động lòng. Người này là mẹ cậu. Cậu yêu mẹ và cho dù cha cậu là ai đi nữa, cậu biết điều ấy không làm suy chuyển tình thương của mình với mẹ.

Lisette vói tay lên vai cậu. Nàng mặc một chiếc áo đầm len màu đen cắt thật khéo và mang giày da đen hở mũi. Mái tóc nàng buông thả tự nhiên xuống vai, phảng phất mùi hương tinh khiết.

- Mẹ nhớ con quá! – Nàng nói và mỉm cười nhìn cậu, nước mắt đọng trên rèm mi dày. Nàng mang hoa tai hạt trai và một chuỗi hạt trai nặng trên cổ.

Trông nàng không già hơn vợ của Luke Brandon.

- Con cần nói chuyện với mẹ. – Dominic nói, và nắm tay mẹ bắt đầu dạo bước xuống lối đi đầy cánh hoa rơi rụng – Con cần biết về cha của con.
- Cha con à? – Nàng không ngờ rằng Dominic lại muốn nói chuyện về Greg – Ông khoẻ lắm. Bác sĩ giải phẫu rất lạc quan tin tưởng rằng cuộc giải phẫu sau cùng sẽ thành công và...
- Không phải Greg, mẹ ạ! – Cậu chậm rãi nói – Cha của con kia.

Nàng tê cứng cả người, mặt cắt không còn hột máu.

- Con xin lỗi mẹ. – Cậu nói với vẻ trắc ắc – Nhưng con phải biết sự thật.
- Nhưng ai bảo với con? – Nàng thì thầm – Làm sao con biết được?

Mặt nàng trắng nhợt, trắng như một pho tượng ngà.

- Ba nói với con. Dù cha con là ai đi nữa, ông Greg vẫn luôn luôn là ba của con. Chính ông đã nói với con như thế, nhưng con không tin. Con không hiểu nhưng bây giờ con biết rồi.
- Greg nói với con...

- Ba nghĩ rằng ông Luke là cha của con. Ba nói rằng mẹ và ông Luke đã yêu nhau trước khi ba gặp mẹ, và mẹ cho rằng ông Luke đã chết trước khi mẹ thành hôn với ba.

Nàng bật lên như một con thú bị thương.

- Tại sao ba không biết được sự thật hở mẹ? Tại sao mẹ không bao giờ cho ba biết hết?
- Bởi vì... – Giọng nàng nghẹn lại trong cổ – bởi vì mẹ sợ ba sẽ xa mẹ, sợ ba quá xúc động vì sự thật và không bao giờ muốn gặp mặt mẹ nữa.

Dominic nắm nhẹ vai nàng.

- Ba yêu mẹ mà. Không có gì trên đời này làm ông xúc động đến nỗi xa mẹ được đâu.
- Mẹ đã giết chết tình yêu đó nhiều năm nay rồi. – Nàng nói, đôi mắt mở to thăm thẳm đau khổ.

Cậu lắc đầu, tự cảm thấy mình lớn hơn và hiểu sâu hơn mẹ.

- Mẹ không làm cách gì giết chết được tình yêu của ba dành cho mẹ hết. Không bao giờ. Bây giờ con muốn biết, ai là cha của con?

Nàng nhắm mắt một giây, và khi nàng mở mắt ra, những giọt nước mắt lấp lánh trên mi bây giờ không còn là nước mắt dành cho ông Henri nữa.

- Đi với mẹ, con yêu! – Nàng nói và nắm lấy tay cậu – Để mẹ chỉ cho con thấy. – Nàng dẫn cậu ra khỏi vườn hồng và bước vào đồng cỏ bên ngoài, đồng cỏ dẫn đến ngôi nhà thờ nhỏ và cây anh đào nghiêng mình trên nấm mộ phủ đầy hoa.
- Tên ông ta là Dieter Meyer. – Nàng nói, giọng đặc lại đầy yêu thương – Ông đến Valmy vào mùa xuân 1944.

Nàng kể cho cậu nghe tất cả. Nàng kể về chuyến xe đạp định mệnh, về nỗi đau khổ của nàng khi phải lòng một người Đức. Nàng kể về Rommel, về Elise và các nỗ lực của họ để đưa tin đến quân đồng minh. Nàng kể cho cậu nghe về tổ chức Ban Nhạc Đen, kể luôn về những cuộc hẹn hò nơi căn phòng nhỏ trên toà tháp, về dự tính của hai người sẽ lấy nhau khi dứt chiến tranh, và họ đã vui mừng thế nào khi biết sắp có một đứa con.

Nàng kể cho cậu nghe về cái chết của Dieter, và duy nhất một điều nàng không cho cậu biết, đó là chân dung của người đã nổ phát súng định mệnh kết liễu cuộc đời Dieter. Nàng kể cho cậu nghe về những tháng ngày buồn đau, dần vật tiếp theo sau, và nàng đã tưởng bị hư thai, kể đó là quyết định lấy Greg. Rồi nàng kể về ngày Greg trở lại năm 1945, khi họ đã thoát ra khỏi Dachau, và nàng sợ Greg sẽ bỏ nàng nếu biết nàng đã có lần yêu một người lính Đức.

- Mẹ lầm rồi! – Cuối cùng Dominic nhẹ nhàng lên tiếng – Ba lầm tưởng và sống với sự lầm tưởng đó còn nguy hại hơn là biết sự thật. – Cậu hái một hoa hồng dại và đặt nó lên mộ cha rồi nói tiếp – Con phải đi đón Melanie đây, mẹ ạ, và con sẽ đưa nàng về Valmy.

Mai sau này khi mẹ nàng chết, Valmy sẽ thuộc về nàng, nhưng nàng biết chính Dominic sẽ về đây, cậu sẽ sống với Melanie, và con cái họ sẽ chạy tung tăng khắp các gian phòng mà xưa cha cậu đã bước vào như một kẻ xâm lược.

Cậu bỏ đi, để nàng đứng lại một hồi lâu, suy nghĩ về chuyện xa xưa, về nỗi đau mà Greg đã chịu đựng, về bề sâu của tình yêu chàng dành cho nàng. Mặt trời bắt đầu dịu nắng và nàng vẫn còn đứng mãi, nhìn xuống nấm mồ của Dieter, biết rằng khởi từ cái chết của Dieter, nàng đã từng phải sống trong khu vườn Giết sẽ mà ni do chính nàng tạo dựng. Tình yêu luôn ở trong tầm tay nắm giữ của nàng. Từ lâu Greg đã biết Dominic không phải là con chàng, nhưng tình yêu của chàng dành cho nàng vẫn vậy. Giờ đây nàng đã hiểu nếu như nàng có kể cho chàng nghe về chuyện Dieter, điều ấy cũng không làm thuyên giảm tình yêu của Greg dành cho nàng. Nàng đã thô thiển đánh giá thấp tình yêu của người mà nàng lấy làm chồng, và nàng đã làm một kẻ hèn

nhất để cả hai phải sống những năm tháng bất hạnh bên nhau.

Nàng nghe tiếng xe lăn quen thuộc leng keng đến gần. Chiếc bóng đổ dài trên mặt cỏ, ánh mặt trời hồng đang xuống thấp.

Chàng ngừng xe lăn cách nàng một quãng. Chàng đang mặc quần jean và áo sơ mi bằng len mở nút cổ, các bắp thịt cuộn cuộn dưới làn vải đẹp. Trên gương mặt chàng không còn đường nét gì đau đớn, chàng trông hồng hào, khỏe mạnh, và nàng cảm thấy mình yếu ớt đi vì cần chàng.

- Dominic cho anh biết phải tìm em ở đâu. – Chàng nói, và trong đôi mắt chàng ánh lên một tình cảm pha trộn mà nàng chưa từng thấy bao giờ: yêu thương, thông cảm và trút bỏ hết muộn phiền.

- Anh hiểu hết mọi chuyện rồi sao? – Nàng tưởng như nín thở.

- Phải! – Chàng nhẹ nhàng đáp – Bây giờ thì anh đã biết.

- Ôi! Anh yêu! – Nàng bước tới bên chàng, dang rộng cánh tay – Xin tha thứ cho em!

Một nụ cười hiện lên khoé môi chàng.

- Anh đã tha thứ cho em từ lâu lắm rồi! – Chàng nói, và khi nàng sững sờ nửa tin nửa ngờ, chàng đứng lên và bước đi xoá tan khoảng cách giữa hai người bằng những bước chân vững vàng chắc chắn.

- Greg! – Gương mặt nàng rạng rỡ khi chàng vòng tay ôm lấy nàng – Sao anh không cho em biết? Sao anh không gọi điện thoại?

Chàng mỉm cười:

- Vì anh muốn cho em nhìn thấy tận mắt. – Giọng chàng khàn đi – Còn bây giờ, anh muốn em cho anh xem một việc nữa. – Và rất dịu dàng, họ đưa nhau đến bên cây anh đào và gò đất phủ cỏ nằm bên dưới.

Họ đứng yên lặng hồi lâu, tay trong tay, rồi chàng cất tiếng hỏi với vẻ thương cảm:

- Em yêu anh ta lắm phải không?

- Vâng! – Giọng nàng đặc lại với nỗi nhớ về dĩ vãng – Hết lòng! – Nàng ngược mặt nhìn chàng, lọn tóc sẫm màu nhẹ như tơ rơi xuống hai bên má – Cũng như em yêu anh. Lúc nào cũng như bây giờ và mãi mãi.

Chàng xoay người nàng lại đối mặt với chàng, và qua vai Greg, nàng có thấy Valmy, những bức tường xanh nổi lên trên nền trời hoàng hôn. Mười tám năm nay, nàng luôn luôn mang nặng nỗi nhớ nhà, đau đến xé lòng khi nhớ đến các cánh đồng Normandy, nhớ những con đường với hàng cây cao và nhớ eo biển xám lạnh giá. Nàng biết, trong vòng tay ôm chặt của chàng, giờ đây nàng sẽ không bao giờ còn nhớ nhà. Những năm dài đau khổ và cô đơn đã chấm dứt.

- Em là cả cuộc đời anh, Lisette ạ! – Chàng thì thầm, và khi đôi môi chàng chạm vào môi nàng nóng bỏng và ngọt ngào, bóng cây anh đào nhẹ nhàng vươn mình ôm lấy họ, trước khi hoà lẫn vào màn đêm vừa chập chờn buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bao Giờ Xa Em (Never Leave Me)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.